

Giới thiệu Luôn Có Người Đợi Anh

Đúng như tên truyện Luôn Có Người Đợi Anh của tác giả Tuyết Ảnh Sương Hồn kể về một cô gái đa tình có thể nhẫn nại chờ đợi người mình yêu.

Một năm mười năm... Thời gian đối với cô chẳng còn ý nghĩa gì nữa vì cô muốn thế giới này biết rằng cô có thể chờ anh mãi mãi!!!

Vậy lý do gì khiến cô phải lòng anh u sâu đến như vậy? Câu trả lời sẽ được bật mí trong cuốn tiểu thuyết ngôn tình rất hay này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kể thù

Lúc trước, cô không hề chú ý quan sát anh ta, chỉ là thoáng thấy cái bóng mặc bộ com lê đen sang trọng trong tầm mắt của mình mà thôi. Lúc này, khi cô quan sát kĩ, khuôn mặt quen thuộc mới dần dần hiện ra. Tay cô bắt gặp run run. Không sai. Là hắn, chính là hắn. Nhờ một cái tên mà cô nhận ra kẻ thù tám năm trước.

1.

Bây giờ tối, tại một câu lạc bộ tư nhân sang trọng, Diệp Điền Điền và hai cô bạn đồng nghiệp xinh đẹp đã đến nơi đúng lúc.

Câu lạc bộ này nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà chọc trời ở một đoạn đường phồn hoa nhất trung tâm thành phố G, được trang hoàng vô cùng sang trọng: những chiếc đèn chùm pha lê chiếu sáng rực rỡ, những tấm thảm thủ công dày dặn khiến ai nấy bước chân lên cũng đều êm ru không một tiếng động. Qua sàn kính trong suốt, có thể nhìn thấy ánh đèn thành phố phía dưới lung linh như một dòng sông lửa, ngẩng đầu lên là bầu trời đêm bao la với những vì sao lấp lánh. Khung cảnh thành phố ban đêm đúng là đẹp mê hồn.

Lầu quỳnh gác ngọc như thế này đương nhiên không phải là nơi người bình thường có thể đến. Những người đến đây nói nói cười cười cũng đều thể hiện rõ về quý phái của kẻ có máu mặt. Bên cạnh những nhân vật này luôn có những người đẹp như hoa như ngọc. Sự hiện diện của các người đẹp trong trường hợp này giống như những chiếc đèn pha lê, những chiếc ly thủy tinh, những chiếc tách phi thủy, những đôi đũa ngà voi... đều là những đồ trang trí quý giá và đẹp đẽ.

Diệp Điền Điền và đồng nghiệp của mình đến để làm những món đồ trang trí đẹp đẽ ấy. Tối nay, Chủ tịch hội đồng quản trị của một tập đoàn nào mở tiệc đãi khách ở đây. Họ đến để tiếp khách. Đây là công việc của họ. Người trong nghề gọi công việc này là “ăn com chùa”. Jack – trung gian mua giới là người hiểu rõ về công việc này nhất. Anh ta quản lý không ít những nữ người mẫu xinh đẹp làm thêm việc này: trang điểm lộng lẫy và nổi bật rồi đến cùng ăn com một bữa là kiếm được tiền, còn có cơ hội kết giao với những người giàu có. Như vậy chẳng phải là miếng mồi béo bở hay sao?

Sa Mỹ, một trong những nữ đồng nghiệp xinh đẹp của Điền Điền đã tung thẳng thắn nói: “Nếu may mắn lọt được vào mắt xanh của một ông chủ lớn nào đó thì hằng ngày tôi cũng chẳng phải khổ sở đi những đôi giày cao gót cả chục phân điều trên sàn catwalk nữa.”

Họ làm việc cho công ty mỗi giới tầm trung nên đòi hỏi với người mẫu cũng không quá khắt khe, đương nhiên, điều đó cũng đồng nghĩa với việc người mẫu ở đây muốn có cơ hội nổi mày râu mặt là điều cực kì mong manh, có khi tàn lụi hết cả tuổi thanh xuân cũng chẳng ăn nhằm gì. Thanh xuân tươi đẹp nhưng cũng rất ngắn ngủi. Vì biết thời gian không chờ đợi ai nên mọi người đều muốn nhân lúc còn trẻ trung, xinh đẹp mà lựa chọn một con đường tốt cho mình. Lấy được một người chồng đại gia dường như là con đường thênh thang sáng sủa mà những người mẫu xinh đẹp đều ao ước. Ở cái thời đại tôn thờ tiền bạc này, có cô gái nào mà không hy vọng bám được một đại gia cơ chứ? Những cô gái càng gặp nhiều thăng trầm trong cuộc sống lại càng tôn thờ chủ nghĩa thực dụng. Dù không lấy được người giàu thì cũng có thể dùng vốn tự có để chiếm ưu thế ở chỗ những người có tiền và cũng cảm nhận được sức mạnh của đồng tiền.

Điền Điền nằm trong số ít những người mẫu có quan niệm đồng tiền không phải là tất cả. Vì cô mới có mười tám, vẫn còn ở cái tuổi tôn thờ tình yêu, tin rằng có tình yêu thì uống nước lã cũng no, luôn coi khinh sự lệ thuộc vào các “Đại gia” như vậy.

Điền Điền vừa mới vào đại học không lâu. Một hôm, sau giờ học, cô lên mạng tìm việc làm thêm thì thấy công ty này đang tuyển người mẫu. Các yêu cầu đều đáp ứng được nên cô đến phỏng vấn thử. Ba hôm sau ngày phỏng vấn, cô nhận được thông báo trúng tuyển. Sau vài tuần huấn luyện, cô đã chính thức nhận việc.

Vừa mới vào làm, kinh nghiệm còn ít, cộng thêm tuổi còn trẻ, da mặt chưa đủ dày nên cô không nhận được những công việc như người mẫu lễ khánh thành, biểu diễn thời trang, trình diễn nội y, trình diễn áo tắm... Trước đây, công việc ăn com chùa cũng không đến lượt cô. Là vậy vì một người mẫu vốn đã sắp xếp từ trước không cần thận bị trẹo chân lúc xuống sân diễn nên không thể tham gia được, Jack nhất thời không tìm ra người thích hợp, đành phải gọi điện bảo cô đến thay.

Ban đầu, nghe nói công ty sắp xếp đi ăn com cũng là công việc, cũng có thu nhaaaoj thì Điền Điền chỉ cảm thấy quá khó tin. Nhưng sau khi Jack giải thích cho cô thế nào là “ăn com chùa”, cô lại tỏ ra có phần e dè, sợ mình không ứng phó được. Jack bảo cô yên tâm và nói rằng mấy trường hợp này không khó xử lí, chỉ cần cười nhiều, nói ít, cử chỉ nhẹ nhàng, lịch sự là được.

“Khách mà các cô tiếp đều là những người có thân phận, có địa vị, tuyệt đối không ngứa ngáy tay chân mà đụng chạm lung tung đâu. Topoi bảo đảm bọn họ đều là những quý ông lịch thiệp. Cô chỉ cần trang điểm phù hợp là OK. Được rồi! Trước tiên, cô và Sa Mỹ về nhà cô ấy thay trang phục và giày đi đã. Cô có teher mặc vừa đồ của cô ấy đấy. Tôi đã bảo Sa Mỹ cho cô mượn trước một bộ. Sau khi thay xong, cô cùng họ xuất phát nhé!”

Jack lo nghĩ thật chu đáo. Từ ký túc xá trường đại học đến đây, Điền Điền chỉ mặc trên người chiếc áo thun màu hồng, hoàn toàn không phù hợp để đi dự tiệc. Nhưng khi thay đồ ở nhà Sa Mỹ, chiếc váy dạ hội vai trần màu đen khiến Điền Điền có chút chần chừ, cô cảm thấy quá hở hang thì phải.

Sa Mỹ phì cười: “Tiểu thư à, em làm nghề gì thế? Nghề người mẫu có thể xấu hổ, rụt rè hay sao? Khi nào tham gia trình diễn nội y thì em mới biết thế nào là hở hang.”

Nhìn một lượt những bộ đồ khác trong tủ, Điền Điền đành cười thương lượng: “Chị Sa Mỹ, hay là em thay bộ xương xám kia được không?”

“Tùy em. Thật là phiền phức!”

Nhận được cái gật đầu đồng ý, Điền Điền vội treo bộ váy dạ hội màu đen lên rồi mặc bộ xương xám đó vào. Sa Mỹ liên tục giục cô nhanh lên, buổi tiệc này không thể đến muộn được, họ nhất định phải đến trước các vị khách tham gia vào buổi tiệc sang trọng đó. Hốt ha hốt hải, cuối cùng họ cũng đến nơi đúng giờ dự định.

Bước vào câu lạc bộ, sau khi được người ta dẫn đến một phòng VIP sang trọng, Điền Điền lướt nhìn một lượt thì nhìn ra tổng cộng có khoảng bảy, tám cô gái. Dường như họ đều ăn mặc rất mát mẻ, nhìn từ bộ nọ sang bộ kia, vật áo càng lúc càng khoét cổ sâu hơn. Có một người ăn mặc khá kín đáo, một chiếc váy dài màu đỏ nhưng khi vừa xoay người thì lại lộ ra tấm lưng trần trắng mịn như tuyết đến tận eo.

Trước đây, Điền Điền xem trên ti vi, các ngôi sao bước lên thảm đỏ cũng mặc như vậy, nhưng ngoài đời thường thì chưa bao giờ được thấy nên không tránh khỏi ngạc nhiên. Sa Mỹ có chút khinh thường nhếch mép: “Em thật giống cô bé nhà quê, cứ như chưa từng được đi đâu vậy.”

Đến những nơi như thế này, Điền Điền có cảm giác mình như già Lưu (1) đến Đại Quan Viên vậy, mọi thứ nhìn tahays nghe thấy đều là lần đầu tiên. Cô không thể không thận trọng. Cô đi bên Sa Mỹ, hết sức chú ý đến lời nói, cử chỉ của mình.

Sa Mỹ đến câu lạc bộ này ăn cơm chùa không phải lần đầu. Cô ta nói với Điền Điền, Chủ tịch hội đồng quản trị Hoắc, người tổ chức buổi tiệc mời khách hôm nay, rất hào phóng. Mỗi lần như thế này đều phát bao lì xì cho các cô gái đến tiếp khách. Ngoài ra, khoản phí tiếp khách thì gửi trực tiếp về công ty các cô. Khoản tiền đó sẽ được công ty chia ra trả lương cho mọi người, còn lì xì thì người mẫu có thể giữ lại cho bản thân.

Điền Điền nghe xong không khỏi tò mò nhìn xung quanh: “Chủ tịch Hoắc là vị nào thế ạ?”

Sa Mỹ nói: “Bây giờ, Chủ tịch Hoắc không có ở đây. Có thể ông ấy đang ở bên trong phòng chờ kia nói chuyện với khách khứa. Lát nữa, khi ông ấy ra, nếu có cơ hội, chị sẽ giới thiệu em với ông ấy.”

Tám giờ tối, buổi tiệc chính thức bắt đầu. Chủ tịch hội đồng quản trị xuất hiện trong phòng VIP, ông có mái tóc hoa râm nhưng thần thái vẫn rất minh mẫn. Bên cạnh ông còn có hai người trẻ tuổi ăn mặc sang trọng.

Mắt Sa Mỹ lập tức sáng lên, cô thấp giọng nói với Man Lệ, một nữ đồng nghiệp khác: “Oa! Thật không ngờ tối nay còn có cả trai trẻ tuần tú nữa. Trước đây, ở những buổi tiệc như thế này chỉ toàn các ông già thôi.”

Man Lệ cũng cười phụ họa theo: “Đúng đấy! Em cũng tham gia mấy buổi tiệc của chủ tịch Hoắc rồi, lần nào cũng đều là các bác các chú nói chuyện với nhau. Chán chết đi được! Xem ra, bữa cơm tối nay không còn nhàm chán như vậy nữa. Ít nhất cũng có trai đẹp để ngắm, không cần phải cau mày với các bác các chú.”

Chính xác! Có vẻ như hai người trẻ tuổi đó nhiều lắm cũng chưa quá ba mươi. Có tất cả tám vị, tương đương với số người đẹp tiếp khách. Khi xếp chỗ, họ ngồi xen kẽ nam nữ, bên cạnh mỗi vị khách nam là một vị khách nữ. Đây là thông lệ của những buổi tiệc như thế này.

Khi nhập tiệc, Điền Điền được xếp ngồi bên chủ tịch Hoắc, bên kia là một trong hai người trẻ tuổi lúc nãy. Anh ta mặc bộ com lê sang trọng rất hợp với mình. Thi thoảng, anh ta lại quay sang gật đầu mỉm cười với cô. Nụ cười nhạt nhẽo, khách sáo, ẩn chứa cả sự ngạo mạn.

Điền Điền cũng mỉm cười đáp lại nhưng không hề có ý định trò chuyện. Cô không có kinh nghiệm trong những buổi tiệc tùng kiểu này. Cô còn nhớ những điều Jack nói: Mỉm cười nhiều, nói ít, cử chỉ nhẹ nhàng lịch sự là được.

Buổi tiệc đã chính thức bắt đầu. Nhân viên phục vụ lần lượt mang từng mỗins ăn đẹp đẽ như các tác phẩm nghệ thuật lên. Điền Điền chưa từng tham gia buổi tiệc nào cao cấp như thế nên cũng không hiểu rõ về nghi thức bàn tiệc cho lắm. Cô bèn chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Sa Mỹ ngồi đối diện, nhất nhất làm theo cô nàng đến cả việc nhắc đĩa hay đặt thìa. Ngồi bên cạnh Sa Mỹ là người trẻ tuổi còn lại. Cô nàng đang nói chuyện với anh ta cực kỳ vui vẻ.

Các vị khách vừa ăn vừa nói chuyện, bàn luận về thị trường cổ phiếu tiền tệ, bất động sản... Điền Điền không hiểu nội dung những mẩu đối thoại của các bậc tinh anh trong giới kinh doanh này. Cô cũng không chắc làm một người đẹp tiếp khách thì phải như thế nào. Có điều, tình huống này cũng không yêu cầu cô phải rành những chuyện đó. Chỉ cần cô giữ thái độ chú ý lắng nghe và liên tục mỉm cười đáp lại là được.

Nghe mãi nghe mãi, Điền Điền dần nhận ra rằng người trẻ tuổi ngồi bên cạnh mình được đánh giá rất cao. Các bác các chú ngồi quanh đều khen ngợi anh ta, nào là tuổi trẻ hứa hẹn, nào là anh tài tuần tú, vân vân và vân vân. Chủ tịch Hoắc càng đặc biệt đánh giá cao anh ta: “Gia Kỳ, ông Liên có một cậu

con trai như cháu thật đúng là ngôi hường phúc được rồi đây. Nếu Khởi Minh có thể bằng một nửa cháu thôi thì chú đã mãn nguyện lắm rồi.”

Lời nói của Chủ tịch Hoắc khiến người trẻ tuổi còn lại có vẻ giận dữ. Anh ta dường như cười ngoài mặt mà hậm hực trong lòng. “Bố, tiếc là Liên Gia Kỳ có tốt hơn nữa cũng chẳng có quan hệ gì với bố cả. Còn con dù có không ra gì thì cũng vẫn là con trai ruột của bố. Bố có cần phải khen ngợi người khác và dìm con trai mình xuống như vậy không?”

Không khí có chút ngưng trọng. Đây chính là lúc các người đẹp phát huy sở trường của mình. Sa Mỹ vội nở nụ cười như hoa thay đổi chủ đề cho không khí bớt căng thẳng. Khi khuôn mặt của Hoắc Khởi Minh đã dần dần dần ra, chẳng có ai chú ý thấy sắc mặt của Điền Điền bỗng nhiên trắng bệch, lạnh toát. Cô ngoảnh đầu, trân trối nhìn Liên Gia Kỳ, người đang ngồi bên cạnh mình, đôi mắt cô như chiếc đèn pha chiếu rọi anh ta.

Có lẽ là cảm giác được sự chú ý của cô, Liên Gia Kỳ cũng có chút ngạc nhiên, ngoảnh đầu nhìn lại. Lúc trước, cô không hề chú ý đến anh ta, chỉ là thoáng thấy cái bóng mặc bộ com lê đen sang trọng trong tầm mắt của mình mà thôi. Lúc này, khi cô quan sát kỹ, khuôn mặt quen thuộc mới dần dần hiện ra. Tay cô bất giác run run. Không sai. Là hắn, chính là hắn. Nhờ một cái tên mà cô nhận ra kẻ thù tám năm trước.

Điền Điền đột nhiên đứng bật dậy, chẳng nghĩ ngợi gì liền giơ cao tay phải, dòn toàn bộ sức lực tát vào mặt Liên Gia Kỳ một cái.

Bốp! Một cái tát dứt khoát khiến tất cả mọi người ngồi ở bàn tiệc đều vô cùng sửng sốt. Sự việc quá bất ngờ, mọi người đều tròn mắt kinh ngạc không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sa Mỹ há hốc miệng như thể có thể nhét cả một quả trứng gà vào. Sau một hồi kinh ngạc, cuối cùng cô nàng là người bình tĩnh trước tiên, vội vàng chạy đến kéo Điền Điền sang một bên: “Em làm gì thế hả? Em có biết mình đang làm gì không?”

Sau cái tát trời giáng, má Liên Gia Kỳ lập tức hằn lên mấy vết ngón tay. Anh ta không kiềm được giận dữ liền đứng bật dậy nhưng vẫn cố gắng giữ phong độ. Tuy nhiên, từ kể rằng anh ta phát ra từng tiếng lạnh lùng: “Thưa cô, không biết tôi có chỗ nào thất lễ với cô mà phải chịu một cái tát như vậy?”

Điền Điền trừng mắt, nghiêng răng, chậm rãi buông từng chữ một: “Liên Gia Kỳ, anh còn nhớ Diệp Chấn Hùng không? Tôi chính là con gái của ông ấy đây.”

Lời nhắc nhở của cô quả nhiên có tác dụng, Liên Gia Kỳ vừa nghe đã thấy bàng hoàng. Cộng thêm ánh mắt giận dữ của cô, anh ta càng khó thở lên lời. Mãi sau, anh ta mới lên tiếng, ánh mắt phức tạp lạ thường: “Hóa ra là cô.”

Sa Mỹ nghe mà cứ cảm giác như đang lạc trong sương mù, chẳng hiểu gì cả. Nhưng bây giờ, cô nàng chỉ biết đó không phải là vấn đề quan trọng nhất. Họ là người ăn com chùa được công ty cử đến nhưng Điền Điền là ra tay đánh khách quý của chủ nhà ngay tại bàn tiệc. Điều này sao có thể được chứ? Cô vội bảo Điền Điền xin lỗi Liên Gia Kỳ.

Điền Điền quả quyết từ chối lời yêu cầu của Sa Mỹ: “Cái gì? Muốn em xin lỗi ư? Em còn hận không thể cho anh ta thêm vào cái bạt tai nữa ấy.”

Sa Mỹ lo lắng, thấp giọng thì thầm khiển trách cô: “Tiểu thư à, em đừng hành động bốc bột như vậy có được không? Tối nay, em đến đây là vì công việc, thái độ làm việc của em thế này là thế nào? Em có biết hành động này là đắc tội với khách hàng không? Chủ tịch Hoắc là khách hàng lớn của công ty đây.”

Điền Điền tự biết hành động của mình gây ảnh hưởng đến công ty nhưng thực sự cô không có cách nào khống chế nổi bản thân. Cô không thể xin lỗi Liên Gia Kỳ, cũng không thể làm như không có chuyện gì mà cũng mọi người ăn hết bữa com này.

“Tôi xin lỗi, Chủ tịch Hoắc, tôi đã làm hỏng bữa tối nay của ông. Tôi vô cùng lấy làm tiếc. Mong ông thứ lỗi. Có điều, tôi mong ông đừng vì chuyện này mà đánh giá không tốt về công ty của chúng tôi. Đây là hành động của các nhân tôi, không đại diện cho công ty. Ngày mai tôi sẽ nộp đơn xin nghỉ việc. Bây giờ, tôi xin phép cáo từ.”

(1) Giả Lưu: Một nhân vật trong tiểu thuyết “Hồng Lâu Mộng”, là người nhà quê, lần đầu đến thăm phủ Vinh quốc, giả Lưu thấy bờ ngõ trước mọi thứ ở Đại Quan Viên.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sau khi rời khỏi câu lạc bộ tư nhân đó, Điền Điền không về kí túc xá của trường mà bắt hai chạng xe về thẳng nhà. Trên đường, Jack gọi điện đến, anh ta mắng cô xối xả một trận. “Tiểu thư à, cô có nhầm không thế? Tối nay công ty cử cô đi ăn com ở câu lạc bộ đó nhưng cô lại ra tay đánh khách quý của người ta cơ đấy. Cô đã đắc tội với khách hàng lớn rồi. Sớm biết thế này, tôi thà thiếu một người cũng không dám cử cô đi. Đám đàn bà con gái cái cô hành động hoàn toàn chẳng hề suy nghĩ đến lợi ích công ty, chẳng có một chút đạo đức nghề nghiệp gì cả!”

Ở vào lập trường cá nhân, Điền Điền tự nhận thấy việc cho Liên Gia Kỳ một cái tát là hoàn toàn chính đáng, nhưng đứng trên lập trường của công ty thì quả thật cô đã sai rành rành rồi. Cô chỉ có thể im lặng nghe Jack trách mắng mà thôi. May mà khi anh ta đang tiếp tục la nhải thì di động bỗng vang lên tiếng tút tút báo ngắt tín hiệu, thế nên những lời trách móc chối tai cũng bị ngắt luôn. Nhờ vậy tai cô tạm thời được giải thoát.

Về đến nhà đã gần mười một giờ đêm. Điền Điền móc chìa khóa ra mở cửa. Cánh cửa vừa đẩy ra, bức chân dung của bố cô – ông Diệp Chấn Hùng treo trên tường đang nhìn cô âu yếm. Người đã đi xa nhưng nụ cười trên khung ảnh vẫn như hồi còn sống.

Mẹ Điền Điền, bà Điền Quyên vừa mới chợp mắt, nghe thấy tiếng mở cửa, vội khoác áo đi ra ngoài:

“Điền Điền, sao con lại về nhà vào giờ này?”

Có điều muốn nói nhưng lại không thể nói ra, cuối cùng, Điền Điền vẫn quyết định giữ im lặng:

“Mẹ, con nhớ mẹ mà.”

Bà Điền Quyên phân vân nở nụ cười:

“Con lớn như vậy rồi mà còn làm nũng sao? Con có đói không? Mẹ đi nấu cho con bát mì nhé?”

“Không cần đâu mẹ ạ! Con không đói. Mẹ mau đi ngủ đi, cẩn thận kéo bị lạnh.”

Sau khi đẩy mẹ vào phòng để bà ngủ tiếp, Điền Điền một mình ở trong phòng khách ngắm bức chân dung của bố mình. Cô cứ ngắm mãi, ngắm mãi, rồi không kìm được mà nước mắt ứa trào, nụ cười hiền từ nhòa đi trước mắt cô...

Tám năm trước, Điền Điền mới mười tuổi. Cô là viên minh châu trong tay bố. Gia đình ba người trải qua cuộc sống bình dị nhưng vô cùng hạnh phúc. Nhưng vào một đêm mùa hạ, một vụ tai nạn xe bị thảm đã thay đổi tất cả mọi thứ.

Cho đến tận bây giờ, Điền Điền vẫn nhớ như in buổi tối ngày hôm đó. Lúc ấy, mọi thứ vốn dĩ rất tuyệt vời, rất ấm áp. Bố cô phá lệ không đi làm thêm mà về nhà từ rất sớm để hướng dẫn cô làm bài tập rồi lại tự mình vào bếp nấu mấy món sò trường. Cả gia đình cô vui vẻ ăn cơm tối. Sau đó, bố cô nói có chút chuyện phải ra ngoài. Khi ấy, cô xách giày da ra cho bố thay, còn bắt chúc mẹ thơm bố rồi dặn dò: “Bố nhớ về sớm nhé!”

Bố mỉm cười, bế cô lên thơm một cái thật kêu: “Được rồi, con gái rượu của bố.”

Nhưng bố cô đi mãi mà không về. Đến chín giờ tối, mẹ đang chuẩn bị cho cô đi ngủ thì nhận được điện thoại. Chưa nói được mấy câu bà đã òa lên khóc. Bà vừa khóc vừa lôi cô từ trong chăn ra, vội vàng mặc quần áo rồi kéo cô lao như điên đến bệnh viện. Đợi họ ở đó là một tấm vải trắng tinh dính vết máu loang đỏ chói. Dưới tấm vải đó, bố cô đã nhắm chặt đôi mắt và không bao giờ có thể tỉnh dậy được nữa. Bác sĩ khoác chiếc áo blouse trắng nói với họ rằng người bị thương đã chết trên đường tới bệnh viện.

Bố cô đã ra đi như vậy. Mẹ cô khóc xé ruột xé gan. Mới mười tuổi, cô vẫn chưa hiểu rõ “chết” nghĩa là gì nhưng thấy mẹ đau khổ như vậy cô cũng gào lên khóc theo. Đến lúc khóc mệt quá, cô mới ngủ thiếp đi. Ngày hôm sau, khi mở mắt thức dậy, theo thói quen, cô gọi bố. Sáng nào bố cũng gọi cô dậy, nhưng hôm đó không còn nụ cười của bố chào đón cô nữa. Sau này cũng không. Cuối cùng, cô đã hiểu “chết” nghĩa là gì. “Chết” chính là không còn nữa, mãi mãi không còn nữa. Cô không còn bố nữa rồi. Bố đã vĩnh viễn rời xa cô rồi.

Bố cô chết vì tai nạn giao thông. Khi đó, ông đang vội vàng băng qua đường thì một chiếc xe hơi rẽ ga lao tới, hất ông văng ra xa. Người lái xe đâm vào ông không những không dừng lại cứu người mà còn tăng tốc bỏ chạy. Nhưng một tiếng đồng hồ sau, người đó lại chủ động đến đồn cảnh sát tự thú. Đó là một sinh viên đại học. Chiếc xe gây tai nạn là xe riêng của anh ta. Anh ta kể rằng, sau khi xảy ra sự việc, vì quá lo sợ nên đã vội vàng rời khỏi hiện trường nhưng Điền Điền và mẹ cô không thể nào tha thứ cho anh ta được, cũng không thể nào chấp nhận nổi lời giải thích đó. Vì khi vụ tai nạn xảy ra, người đi đường chứng kiến, camera ở đầu đường cũng ghi lại, dù chiếc xe có chạy thì vẫn có thể bắt người gây tai nạn thông qua biển số xe. Anh ta quay lại tự thú chắc cũng vì biết rõ điều này, chứ tuyệt đối không phải vì lương tâm gì đó thức tỉnh.

Trong quá trình xử lý sau vụ tai nạn, Liên Gia Kỳ, người lái xe gây tai nạn luôn tránh mặt, chỉ ủy thác cho luật sư đến nói chuyện. Anh ta sẵn sàng bồi thường và chỉ mong kết thúc vụ việc càng sớm càng tốt. Bà Điền Quyên, mẹ của Điền Điền kiên trì đòi gặp mặt đương sự, cuối cùng cũng khiến Liên Gia Kỳ phải xuất hiện ở đồn cảnh sát.

Anh ta vừa bước vào, bà Điền Quyên đã lao đến cào cấu vào mặt anh ta như một con sư tử cái hung dữ. Bà vừa đánh vừa khóc: “Hung thủ giết người, tôi không cần tiền của cậu, cậu trả lại chồng cho tôi, trả lại chồng cho tôi!”

Điền Điền cũng vừa khóc vừa giúp mẹ đánh người đó. Cô còn nhỏ, sức còn yếu, đánh người cũng không đau nên chỉ có thể túm lấy một cánh tay của kẻ thù mà cắn một cái thật mạnh. Bảy tám bàn tay hùa vào, cộng thêm những lời khuyên nhủ nhưng cũng không thể nào kéo được bà Điền Quyên ra. Bà giống như con cua kẹp chặt càng, sống chết không chịu buông, bám chặt lấy cánh tay Liên Gia Kỳ khiến anh ta thờ hồn hèn vì phải kiệt sức xô đẩy.

Luật sư vội vã giải bày: “Viết gia đình bên nguyên không giữ được bình tĩnh nên tôi luôn phải thay mặt đương sự đến nói chuyện. Đây, đây, thế này là thế nào chứ? Tai nạn giao thông là chuyện ngoài ý muốn. Các người làm như vậy là cố ý làm người ta bị thương mà.”

Nếu như không phải khi đó, Điền Điền đang thay một cái răng sữa, vì cắn quá mạnh nên cái răng đó rụng ra thì cô cũng không biết sẽ cắn Liên Gia Kỳ đến tận lúc nào. Khi cô chịu buông ra thì cánh tay của Liên Gia Kỳ đã có thêm một vết thương mờ mờ. Luật sư nhanh chóng đưa anh ta rời khỏi đó và cuộc nói chuyện hòa giải hôm ấy đã hoàn toàn thất bại.

Sau một hồi giằng co kịch liệt, dưới sự tham vấn hòa giải của đội cảnh sát và luật sư, cuối cùng, mẹ của Điền Điền đã phải ký vào quyết định hòa giải và nhận bồi thường. Bà buộc phải chấp nhận sự thực rằng, chồng mình đã không còn nữa nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, những ngày tháng cô nhai qu

phụ sau này có tiền bồi thường vẫn còn hơn là không có gì. Luật sư đại diện cho Liên Gia Kỳ, người gây tai nạn, bồi thường cho mẹ con họ năm trăm nghìn tệ. Khoản tiền bồi thường này đối với một người bình thường mà nói là rất lớn. Nhưng dùng tính mạng của người cha để đổi lấy, dù có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không thể nào bù đắp được nỗi đau tan cửa nát nhà.

Trong suốt một khoảng thời gian rất dài, Điền Điền bé bỏng luôn nhớ đến kẻ thù đã cướp mất bố cô. Cô ngây thơ cầm phấn viết khắp nơi: Liên Gia qì(1) là kẻ xấu xa! Liên Gia qì là kẻ khốn nạn! Khi đó, cô vẫn chưa biết viết cả tên họ đầy đủ của Liên Gia Kỳ mà chỉ có thể dùng phiên âm để ghi lại những chữ mình không biết viết. Cái tên này đã khắc sâu vào trong lòng cô, kẻ thù giết cha, cô sẽ mãi mãi không bao giờ quên.

Mặc dù sự việc đã trôi qua tám năm nhưng khi vừa nghe đến cái tên Liên Gia Kỳ trong buổi tiệc của Chủ tịch Hoắc thì Điền Điền lập tức bị sốc. Cô ngoảnh đầu lại nhìn thật kỹ, không phải tình cờ trùng họ trùng tên, khuôn mặt kia rõ ràng chính là Liên Gia Kỳ năm đó. Tám năm trước, tuy mới chỉ gặp một lần nhưng cô nhớ rõ khuôn mặt đó đến tận ngày hôm nay. Nhận ra kẻ thù mình từng để lại vết răng trên cánh tay, cô bị kích động đến mức quên mất thân phận của mình lúc này, chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức giáng cho anh ta một cái tát.

Nhìn bức ảnh bố mình đang mỉm cười, Điền Điền thầm rơi lệ, nói: “Bố! Hôm nay, con đã gặp Liên Gia Kỳ, kẻ đâm xe vào bố tám năm trước. Con đã tát cho hắn một cái. Loại người này vẫn có thể sống một cách sung sướng như vậy, ông trời thật là bất công!”

Sáng hôm sau, Điền Điền không phải lên lớp. Sau khi rời khỏi nhà, cô đến công ty xin thôi việc, tiện thể trả quần áo và giày mà cô đã mượn Sa Mỹ hôm qua.

Khi gặp Jack, Điền Điền đã chuẩn bị sẵn tâm lý nghe anh ta chửi mắng một trận toi đời. Nào ngờ, thái độ của anh ta lại hoàn toàn khác với tối qua, không những không giận dữ khiển trách cô mà còn thể hiện sự cảm thông và không đồng ý cho cô thôi việc. “Nghĩ gì chứ? Có công việc mới giao cho cô đây. Cậu ấm Hoắc Khởi Minh của tập đoàn Hoắc thị có ý muốn cô chụp poster quảng cáo cho một câu lạc bộ tennis.”

Điền Điền vẫn còn ấn tượng về cái tên Hoắc Khởi Minh này. Chẳng phải là con trai của Chủ tịch Hoắc, chủ nhân bữa tiệc tối qua sao? Cô thật sự không dám tin vào tai mình nữa. “Không thể nào. Tối qua, tôi đã làm hỏng bữa tiệc, đắc tội với họ. Tại sao Hoắc Khởi Minh lại còn dành cho tôi cơ hội này chứ?”

Jack bày ra khuôn mặt từng trải, chậm rãi nói: “Tuy cô đã phá hỏng buổi tiệc của Chủ tịch Hoắc nhưng không hề đắc tội với Hoắc Khởi Minh. Người được ông bố coi trọng chưa chắc con trai đã thích.”

Nghỉ lại buổi tiệc tối qua, Hoắc Khởi Minh đã tỏ rõ thái độ không vui khi bố anh ta khen ngợi Liên Gia Kỳ, Điền Điền dần dần hiểu ra.

“Được rồi. Đừng nhắc đến chuyện thôi việc nữa. Cô chuẩn bị nhận công việc mới đi. Thù lao lần này khá lắm đấy! Cô gặp may rồi.”

Điền Điền vẫn có chút ngần ngại. “Nhưng mà...”

“Nhưng cái gì? Cơ hội tốt như vậy thì đừng do dự nữa. Bao nhiêu người cầu mà còn không được đấy. Cứ quyết định như vậy đi.”

Điền Điền suy đi nghĩ lại cũng chẳng từ chối nữa. Dù thế nào, đây cũng là một công việc hấp dẫn. Chụp poster quảng cáo còn tốt hơn là làm người mẫu cắt băng khánh thành hay trình diễn thời trang, tiền kiếm được cũng nhiều hơn. Sau khi bố cô qua đời, mẹ cô không tái giá, một mình nuôi dạy cô khôn lớn, bà đã phải chịu không ít cực khổ. Đến giờ, cô đã trưởng thành, ngoài giờ học ra, cô cũng tranh thủ làm thêm kiếm tiền để mẹ cô bớt vất vả. Có cơ hội như vậy thì tại sao cô lại từ bỏ cơ hội?

Thấy cô gật đầu, Jack lại nghiêm khắc nhắc nhở: “Điền Điền, nếu cô muốn tiếp tục làm việc ở đây thì tôi có chuyện cần nói rõ với cô. Thế này nhé, chuyện như tối qua chỉ có thể phá lệ một lần. Tôi không cần biết cô có ân oán với ai. Tóm lại, vấn đề riêng tư thì cô hãy giải quyết riêng tư. Khi cô là nhân viên, nhận công việc do công ty sắp xếp thì tuyệt đối không được có bất cứ cử chỉ nào luông cuông hay vô lễ với khách. Cô rõ chưa?”

Jack nói một tràng dài, Điền Điền cũng không phản đối gì mà chỉ lặng lẽ gật đầu. Trước khi rời khỏi công ty, Jack còn dặn Điền Điền chín giờ sáng Chủ nhật đợi xe của công ty đến đón ở cổng trường đại học. Xe sẽ đưa cô đến câu lạc bộ tennis chụp hình.

(1) Trong tiếng Hán, âm “qì” là phiên âm cách đọc của chữ “Kỳ”.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Buổi chiều đến trường, Điền Điền gần như bước vào lớp cùng lúc tiếng chuông vào học vang lên. Suýt nữa thì cô đã đến muộn. Giảng viên dạy môn này nổi tiếng nghiêm khắc. Không ai dám đến muộn trong giờ của thầy.

Du Tinh, cô bạn cùng phòng ký túc đã xí cho Điền Điền một chỗ. Vừa thấy cô bước vào lớp, cô ấy vội vẫy tay gọi: “Điền Điền, đến đây này.”

Du Tinh cũng là người thành phố G như Điền Điền. Đó là một cô gái nhỏ nhắn, nhanh nhẹn, đôi mắt nhỏ, lông mày nhạt, nước da trắng ngần. Cô và Điền Điền tốt nghiệp cùng một trường cấp ba, chỉ có điều trước đây không học cùng lớp nên không quen nhau. Khi cùng thi vào một chuyên ngành của trường đại học này, sau câu hỏi đầu tiên, họ mới biết mình ở cùng một thành phố; sau câu hỏi thứ hai, họ biết mình học cùng một trường cấp ba. Thế nên, quan hệ của họ tự nhiên trở nên thân thiết hơn các bạn cùng lớp khác. Họ đã cố gắng xin đổi để được ở cùng phòng ký túc xá với nhau. Theo cách nói của Du Tinh là hằng ngày được cùng ăn, cùng ngủ, cùng học, cùng vui. Chỉ thiếu mỗi cùng chỗ làm mà thôi. Ban đầu, khi Điền Điền nộp hồ sơ xin làm người mẫu, Du Tinh cũng rất có hứng thú, chỉ tiếc là chiều cao của cô không đạt mà đây lại là yêu cầu cơ bản của nghề này. Thế nên, cô đành phải ngậm ngùi bỏ cuộc.

Điền Điền đi đến, còn chưa kịp ngồi xuống thì Du Tinh đã hỏi cô: “Tối qua, cậu không về ký túc xá ngủ, di động cũng tắt. Mau khai thật đi. Cậu đi đâu, làm gì? Đừng nói với tớ là công ty người mẫu bắt cậu làm thêm suốt đêm nhé! Tớ chưa từng nghe nói người mẫu phải làm thêm đêm bao giờ đâu.”

“Tối qua tớ về nhà ngủ. Di động hết pin. Sạc lại để ở ký túc xá. Bây giờ vẫn không bật được điện thoại lên đây này. Lát nữa về ký túc xá, việc đầu tiên là tớ phải sạc điện thoại cái đã.”

“Í! Không phải công ty cử cậu đến khu vực phía Đông thành phố nhận việc sao? Sao lại về nhà thế? Nhà cậu ở phía Tây cơ mà. Đó là hai nơi hoàn toàn ngược hướng đấy!”

“Tớ không thể hoàn thành công việc được giao nên bỏ về nhà thăm mẹ.”

Du Tinh càng nghe càng không hiểu. “Tại sao lại không thể? Cậu có thể nói rõ hơn một chút được không? Công việc có vấn đề à?”

“Chẳng có vấn đề gì cả. Chỉ là đến một câu lạc bộ cao cấp dự tiệc, ăn cơm cùng với những người nổi tiếng trong giới kinh doanh thôi. Tóm lại, có thể gọi là đi ăn cơm chùa.”

Du Tinh tròn xoe mắt, vừa ngạc nhiên vừa ngỡ ngàng. “Đến câu lạc bộ cao cấp dự tiệc cũng có thể coi là công việc ư? Công việc này được đấy chứ! Tớ cũng rất muốn có một cơ hội mở rộng tầm mắt như thế, chỉ tiếc là chiều cao không đủ nên không thể bước vào nghề người mẫu được. Sao cậu lại không hoàn thành được công việc? Lẽ nào những người đó quá chén nên kiêu ngạo với cậu?”

“Không phải như vậy. Chỉ là một người trong số họ... tớ không thể ăn cơm cùng họ được.”

“Ai vậy? Tại sao cậu lại không thể ăn cơm cùng người ta?”

Điền Điền nghiêng răng nói: “Vì hắn là kẻ thù của tớ.”

“Kẻ thù? Chuyện này rốt cuộc là thế nào vậy?”

Du Tinh ngạc nhiên đến nỗi nhất thời kích động, câu chuyện riêng vốn đang thì thầm bỗng oang oang lên khiến giảng viên trên bục giảng liền ném ánh mắt nghiêm khắc về phía họ. Hai người không dám nói chuyện nữa, phải chăm chú nghe giảng trước đã.

Sau khi chuông tan học vang lên, câu nói “giờ học kết thúc” của thầy giáo cũng bằng thừa. Du Tinh vội kéo Điền Điền, tiếp tục truy hỏi: “Kẻ thù mà cậu vừa nói, rốt cuộc chuyện là thế nào vậy?”

Ánh mắt Điền Điền u ám: “Du Tinh, cậu cũng biết nhà tớ chỉ có hai mẹ con, bố tớ đã sớm qua đời.”

“Ừm! Tớ biết. Cậu nói với tớ, bố cậu mất trong một vụ tai nạn ô tô năm cậu mười tuổi.”

“Trong bữa tiệc tối qua, một trong số họ chính là kẻ đã đâm vào bố tớ năm xưa.”

Vì đã nhắc đến nên Điền Điền kể lại toàn bộ sự việc tối qua cho Du Tinh nghe. Du Tinh gầm gừ. “Điền Điền, cậu thật lợi hại! Không nói câu nào mà cho hắn ngay một cái tát. Có lẽ lúc đó, Liên Gia Kỳ bị cậu đánh cho ngớ ngẩn rồi ấy chứ! Chắc chắn hắn có nằm mơ cũng không ngờ một người đẹp được mời đến tiếp khách lại cho hắn một cái bạt tai nổ đom đóm mắt như vậy. Những kẻ có tiền như hắn thường ngày vẫn quen được những người đẹp như hoa như ngọc tôn sùng ngưỡng mộ mà.” Tuy nhiên, ngay sau, đó cô liền thở dài than vãn: “Tiếc thật! Cái tát này cũng làm mất công việc của cậu rồi. Điền Điền, cậu xin việc ở công ty người mẫu này phải nộp phí đào tạo đúng không? Bây giờ không làm nữa, tiền cũng không đòi lại được. Thế chẳng phải là mất trắng sao?”

Điền Điền vừa nói với Du Tinh rằng, cái tát mà cô dành cho Liên Gia Kỳ không những không khiến cô mất việc mà còn đem lại cơ hội chụp poster quảng cáo thì Du Tinh gần như hét lên: “Thật không? Điền Điền, cậu thật quá may mắn đấy!”

May mắn ư? Điền Điền nghĩ, có vẻ là có chút may mắn thật! Buổi sáng ở công ty, vì cô bất ngờ nhận được cơ hội chụp hình nên không ít đồng nghiệp ghen tị, đặc biệt là Sa Mỹ. Cô nằng tiết đứt ruột: “Thật không ngờ một cái tát của em lại có thể mở ra một chân trời mới như vậy!”

Đúng thế. Sau khi đánh Liên Gia Kỳ, Điền Điền vốn định thôi việc. Ai ngờ, không những không phải nghỉ việc mà còn có cơ hội nhận được một công việc tốt hơn. Cơ hội này đều là do cái tát đó đem lại. Điều này... có thể coi là bố cô ở trên trời đã ngầm phù hộ cô không nhỉ?

Chín giờ sáng Chủ nhật, công ty đã cử xe đến đón Điền Điền như đã hẹn. Sau đó, xe đưa cô đến thẳng câu lạc bộ tennis “địa điểm chụp hình”.

Câu lạc bộ đó nằm ở khu vực yên tĩnh của thành phố, diện tích khoảng vài nghìn mét vuông. Bên cạnh còn có một khu resort sang trọng, bên trong có

phòng gym và các hình thức giải trí khác. Sau khi các vị khách đánh tennis xong, họ có thể ra hồ bơi hoặc vào phòng tắm hơi thư giãn một lúc. Ngoài ra, còn có phòng đánh bài, quầy rượu, quán bar... đủ các hình thức giải trí có thể lựa chọn. Câu lạc bộ thực hiện biện pháp giới hạn số lượng hội viên nên phí gia nhập có thể khiến những người bình thường không dám nghĩ đến.

Có kinh nghiệm từ lần ăn com chùa trước, khi bước vào câu lạc bộ cao cấp này, Điền Điền không còn để lộ ánh mắt ngỡ ngàng như trước nữa. Cô thay bộ đồ đánh tennis màu trắng và cùng tạo dáng chụp hình với một người mẫu nam.

Đây là lần đầu tiên Điền Điền nhận công việc chụp hình nên không tránh khỏi vẻ bối rối trước ống kính. Nhiếp ảnh gia khá nhẫn nại chỉ trước chỉ sau cho cô nhưng cuối cùng cũng có chút mất kiên nhẫn, miệng làu bàu bất mãn: “Ai chọn người mẫu mới vào nghề này vậy? Thế này chẳng phải là lãng phí thời gian của chúng ta sao?”

Có người lặng lẽ nói với nhiếp ảnh gia: “Nghe nói là người mới của một công tử nào đó, có hậu thuẫn đấy!”

Nhiếp ảnh gia nghe xong thì ngẫm hiểu chuyện, không nói thêm gì nữa mà tiếp tục kiên nhẫn chụp hình.

Khi công việc tiến hành được phân nửa thì Hoắc Khởi Minh xuất hiện. Anh ta mặc bộ đồ thể thao hàng hiệu, tay cầm vợt, rõ ràng cũng đến đây đánh tennis. Jack mau mắn bước lên phía trước chào hỏi: “Anh Hoắc, anh cũng đến đánh tennis ư?”

Đáp lại lời chào hỏi vồn vã của Jack, Hoắc Khởi Minh chỉ gật đầu, đoạn mỉm cười bước đến chỗ Điền Điền nghỉ giải lao: “Hi! Chào cô Diệp!”

Điền Điền không nhận ra người đang mỉm cười chào mình là ai. Trong buổi tiệc tối hôm đó, cô làm gì còn tâm trí để ý đến anh chàng Hoắc Khởi Minh ngồi đối diện chứ? Hơn nữa, lúc này anh ta mặc bộ đồ thể thao khác hẳn với bộ com lê sang trọng hôm trước. Cô hơi sững người, gượng nở nụ cười: “Chào anh! Xin hỏi anh là...”

Jack bước tới đứng bên cạnh, tỏ rõ thái độ: “Điền Điền, cô làm sao thế? Vị này chính là Hoắc Khởi Minh, người đã mời cô chụp hình quảng cáo đấy. Không phải cô đã từng gặp anh Hoắc rồi sao?”

Hoắc Khởi Minh cười đầy ngụ ý sâu xa: “Xem ra cô Diệp không nhớ tôi rồi, nhưng tôi lại có ấn tượng rất sâu sắc về cô đấy.”

Điền Điền hiểu ra mọi chuyện, bản thân cũng cảm thấy ngại ngùng: “Xin lỗi anh Hoắc. Tôi... Tôi nhất thời không nhớ ra. Vô cùng xin lỗi anh. Mong anh thông cảm.”

Thấy Điền Điền đỏ mặt tía tai luôn miệng xin lỗi, Hoắc Khởi Minh chỉ cười không nói gì.

Nghe xong, anh ta bỗng giờ tay vẫy gọi người phía sau cô: “Gia Kỳ, bên này.”

Gia Kỳ! Cái tên này vừa vọng đến bên tai Điền Điền, cô bất giác ngây người ra một lúc. Cô vô thức quay đầu lại. Phía sau, cách cô không xa có người đang bước đến, chính là Liên Gia Kỳ, kẻ mà cô vô cùng căm hận.

Giống như Hoắc Khởi Minh, Liên Gia Kỳ cũng mặc một bộ đồ thể thao, tay cầm một chiếc vợt tennis. Thoáng nhìn cũng biết là đến chơi. Khi cô nhìn thấy anh ta, anh ta cũng đang nhìn thẳng vào đôi mắt đầy căm phẫn của cô. Đột nhiên, anh ta sững lại, khuôn mặt lộ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Thấy Liên Gia Kỳ đứng yên không nhúc nhích, Hoắc Khởi Minh nhếch mép nở nụ cười mà như không bước đến kéo anh ta, giọng điệu rất thân mật: “Gia Kỳ, cậu đúng hẹn thật đấy! Hẹn giờ nào là đến đúng giờ ấy, không chậm một phút một giây. Hôm nay, ở đây rất náo nhiệt, đang chụp hình quảng cáo có cô người mẫu còn là người chúng ta đều biết cơ. Tôi vừa qua chào cô ấy rồi. Cậu cũng đến chào người ta một tiếng đi. Chúng ta không thể thất lễ trước mặt các quý cô được.”

Liếc nhìn Hoắc Khởi Minh, ánh mắt bất ngờ ban đầu của Liên Gia Kỳ đã lấy lại vẻ bình tĩnh. Anh ta thản nhiên buông một câu lạnh lùng: “Được.”

Điền Điền nhìn thấy Liên Gia Kỳ thì lập tức quay lưng về phía anh ta. Cô thật sự không muốn nhìn thấy người này nữa. Nhưng không ngờ, anh ta lại bước đến trước mặt cô, ra vẻ như chưa hề có chuyện gì xảy ra: “Chào cô Diệp! Chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Gã đáng ghét này sao có thể chào hỏi cô thản nhiên như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Điền Điền tức đến nỗi tay run lên bần bật. Thật sự, cô lại muốn cho anh ta một cái tát nữa. Nhưng Jack đã đứng bên cạnh, ánh mắt tỏ rõ sự cảnh cáo. Anh ta vừa dùng ánh mắt bảo cô không được làm bừa, vừa nở nụ cười hòa giải: “Diệp Điền Điền, anh Liên đến chào cô này. Vừa rồi ồn ào quá, cô không nghe thấy sao?”

Điền Điền ngây người, không thốt nên lời. Jack đã nói với cô rất rõ ràng, dù cô và Liên Gia Kỳ có ân oán riêng tư gì thì cũng hãy giải quyết riêng tư. Trong thời gian làm việc, cô phải tuân thủ quy định, tuyệt đối không được có hành động thất lễ hay đắc tội với khách hàng. Cô có thể không ra tay đánh người nhưng không có cách nào nở nụ cười chào hỏi kẻ thù giết bỏ mình được. Dù thế nào, cô cũng không thể làm nổi điều này.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Cảnh tượng ấy thật khiến người ta phải sửng sò, Jack nhìn Diên Diên mà con người như muốn rút ra khỏi tầm mắt, nhưng mặt cô vẫn cứ ngẩng ra, môi bặm chặt không thềm để ý đến Liên Gia Kỳ trước mặt.

May mà Liên Gia Kỳ cũng biết pha trò: “Có vẻ như cô Diệp không muốn thấy tôi rồi. Vậy thì không làm phiền cô làm việc nữa. Khởi Minh, cậu có đi chơi tiếp nữa không?”

Hoắc Khởi Minh mỉm cười gật đầu: “Chơi chứ! Đương nhiên là chơi rồi. Tôi hẹn cậu đến đây, làm gì có chuyện không đánh?”

Liên Gia Kỳ vừa cười vừa nói băng quơ: “Vậy sao? Tôi còn tưởng hôm nay cậu hẹn tôi đến không phải để chơi bóng.”

“Ha ha! Làm gì có chuyện đó? Tôi hẹn cậu hôm nay để chuẩn bị sát phạt mấy ván đấy.”

“Vậy sao? Mong là cậu sẽ không phải thất vọng.”

Hai người bọn họ trông có vẻ cười cười nói nói vui vẻ nhưng câu nào câu nấy cũng ẩn chứa ý châm chọc, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ.

Hoắc Khởi Minh và Liên Gia Kỳ cùng xoay người bỏ đi. Bóng người dưới ánh mặt trời cứ kéo dài trên mặt sân. Diên Diên liếc nhìn, con bực tức và nổi chán nản bỗng như vừa tìm được nơi để trú vào. Cô hậm hực giẫm chân lên cái bóng của anh ta. Chỉ hận là dù cô cố sức giẫm đạp mạnh đến mấy cũng không thể làm đau chủ nhân của cái bóng đó.

Dường như cảm nhận được điều gì, Liên Gia Kỳ bỗng ngoái đầu nhìn lại. Vừa hay, anh ta nhìn thấy hành động thể hiện con tức giận một cách trẻ con của Diên Diên. Ánh mắt anh ta nặng trĩu xúc cảm. Diên Diên như cũng cảm nhận được điều đó, bất giác ngẩng đầu lên. Bất gặp ánh mắt sâu thẳm và tinh mịch như mặt biển của Liên Gia Kỳ, cô không hề tỏ ra mềm lòng mà càng cố sức giẫm thêm mấy cái nữa, chính là cố ý để cho anh ta nhìn thấy.

Jack đứng bên cạnh vừa tức giận vừa buồn cười: “Tiểu thư à, cô ngây ngô đến thế sao? Rốt cuộc anh Liên và cô có mối thù không đội trời chung gì vậy? Cô như vậy là không cho anh ta chút thể diện rồi. Thôi thôi. Đừng giẫm nữa. Người ta đi rồi kìa.”

Đúng vậy. Cái bóng trên mặt đất đã dần đi xa. Trừ khi Diên Diên còn muốn đuổi theo để giẫm, đương nhiên, cô không thể làm việc đó đến cùng. Lúc này, nhiếp ảnh gia đã gọi cô về vị trí, thế nên cô cũng không trả lời câu hỏi của Jack mà lảng đi: “Tôi đi làm việc đây.”

Hoàn thành việc chụp hình, Diên Diên thay đồ xong, đang chuẩn bị về nhà thì Jack bước tới nói với cô: “Hoắc Khởi Minh muốn mời cô cùng đi ăn tối nay. Không có vấn đề gì chứ?”

Các người mẫu thường xuyên được mời đi ăn nhưng vì Diên Diên mới vào nghề, lại làm bán thời gian nên thường làm xong việc là vội vã về trường luôn. Thi thoảng có tham gia bữa tiệc nào thì cũng đều là đi cùng các đồng nghiệp. Lần này, Hoắc Khởi Minh muốn mời cô đi ăn riêng nên cô có chút khó xử. “Tôi và anh ta chỉ quen biết sơ sơ, đi ăn riêng cùng nhau, tôi sợ không biết ăn nói lại làm cho không khí mất vui. Hay là rủ thêm mấy người nữa cùng đi nhé?”

Khuôn mặt Jack dờ khóc dờ cười: “Tiểu thư à, cô còn muốn rủ bao nhiêu người cùng đi nữa? Người ta chỉ muốn mời mình cô thôi. Hơn nữa, công việc lần này do Hoắc Khởi Minh chỉ đích danh cô. Về lý, cô nên mời anh ta một bữa cơm để bày tỏ lòng cảm ơn mới phải. Bây giờ, anh ta muốn mời cô, cô còn chần chừ sao?”

Bị Jack nói như vậy, Diên Diên cũng không tiện từ chối nữa mà chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Địa điểm ăn tối chính tại nhà ăn của câu lạc bộ tennis. Hoắc Khởi Minh đã đặt một phòng VIP sang trọng đợi cô. Diên Diên vừa bước vào, anh ta đã ga lăng đứng lên kéo ghế cho cô. Cô tỏ vẻ thận trọng, mỉm cười với anh ta: “Anh Hoắc, cảm ơn anh đã dành cho tôi cơ hội lần này.”

Anh ta cười khinh khinh: “Cô không cần cảm ơn. Tôi nhất định phải dành cho cô cơ hội này.” Ngừng lại một lát, anh ta nói thẳng luôn không úp mở: “Cô Diệp, tôi không sợ phải nói thật với cô. Tối hôm đó, cô tát Liên Gia Kỳ một cái khiến tôi cảm thấy vô cùng vui vẻ. Tôi đã biết giữa cô và cậu ta có khúc mắc gì rồi. Kẻ thù của kẻ thù là bạn bè. Thế nên, dù sao tôi cũng phải quan tâm đến cô một chút chứ!”

Kẻ thù của kẻ thù là bạn bè. Câu này khiến Diên Diên càng hiểu rõ hơn tại sao Hoắc Khởi Minh lại cho cô cơ hội. Hoắc Khởi Minh và Liên Gia Kỳ ngoài mặt thì cười nói giả là nhưng trong lòng lại ghét nhau vô cùng. Rõ ràng anh ta rất ghét Liên Gia Kỳ, cô còn hận Liên Gia Kỳ hơn. Về điểm này, có thể gọi họ là đồng minh. Có chung một kẻ thù thì đúng là sẽ dễ dàng trở thành bạn của nhau.

Nói hết chuyện nọ đến chuyện kia, sự thận trọng ban đầu của Diên Diên với Hoắc Khởi Minh đã bị xua tan đi quá nửa. Sau bữa ăn, anh ta đích thân lái xe đưa cô về trường. Trên đường đi, anh ta còn trao đổi số di động với cô.

Khi lưu số điện thoại, vì trong tiếng Hán có nhiều từ đồng âm nên Diên Diên hỏi kỹ một chút, rốt cuộc tên Hoắc Khởi Minh là chữ nào. Anh ta mỉm cười nói: “Tên tôi rất dễ nhớ. Bố tôi nói lúc tôi sinh ra, trời vừa hừng sáng nên đặt tên tôi là Khởi Minh.”

“Cái tên này hay thật đấy! Khởi đầu ngày mới.”

“Cảm ơn lời giải thích của cô. Tôi rất thích nó. Vậy tên Diệp Diên Diên của cô là thế nào? Nó có điển tích gì không?”

Nụ cười của Điền Điền đông cứng lại. Tên cô là do bố đặt cho. Khi cô chưa sinh ra thì ông đã nghĩ sẵn cái tên này rồi. Khi đó, công viên gần nhà cô có một hồ sen, cuối xuân đầu hè đều nở rộ. Mỗi khi mặt trời lặn, bố cô thường dẫn mẹ cô khi đó đang mang thai đi dạo trong công viên. Lần nào họ cũng ngồi bên hồ sen. Hồ sen ngát xanh vô tận, tầng tầng lớp lớp phủ trên mặt nước. Đặc biệt, màu xanh này lại rất đẹp. Bố cô liên tưởng đến bài thơ cổ “Giang Nam” trong Hán Lạc Phủ thi tập:

Giang Nam khả thái liên

Liên điệp hà điền điền (1)

“A Quyên, sau này, nếu chúng ta có con gái thì lấy cái tên này nhé! Gọi là Diệp Điền Điền. Vừa hay anh họ Diệp, em họ Điền. Cái tên Điền Điền này bao hàm cả họ của hai chúng ta, lại đầy ý thơ nữa. Em thấy thế nào?”

Đương nhiên Điền Quyên không có ý kiến gì. Bà cũng thích cái tên này. Thế là tên đứa con gái tương lai được họ quyết định ngay từ sớm như vậy. Khi hoa sen đua nhau nở thì Điền Điền cũng chào đời. Một cô bé xinh đẹp trắng như tuyết, non nớt như một nụ sen khiến đôi vợ chồng họ vui mừng khôn xiết. Khi Điền Điền bắt đầu bập bẹ thì bố cô dạy cô học thuộc bài thơ liên quan đến tên của chính mình:

Giang Nam khả thái liên

Liên điệp hà điền điền

(1) Nghĩa là: Giang Nam được hái sen/ Lá sen mọc đua chen.

Lúc đó, cô vẫn còn nhỏ, còn chưa hiểu “liên điệp hà điền điền” nghĩa là gì. Vào mùa hè, bố mẹ thường dắt cô đi dạo bên hồ sen trong công viên, chỉ cho cô thấy những chiếc lá xen xanh biếc, nói với cô rằng đây chính là cảnh “lá sen mọc đua chen”. Vì thế, cô cũng nhanh chóng yêu hồ sen này giống như bố mẹ mình.

Cứ mỗi buổi hoàng hôn mùa hạ tháng Năm, ba người nhà họ Diệp lại dắt tay nhau đi dạo quanh hồ sen. Hai lớn một bé, ba cái bóng kéo dài trên mặt đất, kề sát bên nhau vô cùng thân mật. Đây là bức tranh đẹp nhất trong ký ức của Điền Điền. Nhưng tiếc là bức tranh đó đã mãi mãi tan biến năm cô lên mười tuổi.

Cô vốn có một gia đình ba người vô cùng hạnh phúc. Vì Liên Gia Kỳ lái xe quá tốc độ mà tạo nên dấu chấm hết bi kịch. Sao cô có thể không hận anh ta đến tận xương tận tủy cho được? Chưa kể, trong khi cô phải hứng chịu bi kịch này thì anh ta – hung thủ giết người lại được sống một cách nhàn nhõ, sung sướng. Cái gì mà tuổi trẻ hứa hẹn, cái gì mà anh tài tuấn tú. Ông trời thật quá bất công!

Điền Điền chìm trong dòng suy tư, cắn răng mãi không thốt nên lời nào. Hoắc Khởi Minh không tránh khỏi cảm thấy có chút kỳ quái: “Sao vậy? Cô nghĩ gì mà ngẩn người ra thế?”

Cô định thần lại: “Không có gì. Ấy! Đến trường rồi. Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

Hoàn thành công việc chụp hình quảng cáo của câu lạc bộ tennis, vì là người mới nên thù lao của Điền Điền cũng không cao lắm nhưng câu lạc bộ đặc biệt tặng cô một tấm thẻ VIP trị giá hai mươi nghìn tệ. Với tấm thẻ này, cô có thể sử dụng miễn phí mọi dịch vụ của câu lạc bộ bao gồm chơi tennis, trang phục, giày thể thao và các đồ dùng liên quan.

Điền Điền cảm thấy hơi ngại khi nhận tấm thẻ này. Giám đốc truyền thông đại diện công ty trao tặng tấm thẻ cho cô đã mỉm cười nói: “Cô Diệp, cô là bạn của Hoắc thiếu gia thì cũng là khách VIP của chúng tôi. Bây giờ, cô lại là người đại diện hình ảnh của câu lạc bộ nên đây chỉ là một chút thành ý của chúng tôi mà thôi. Khi nào rảnh, mong cô thường xuyên đến chơi.”

Nghe tin Điền Điền được tặng tấm thẻ VIP, Du Tinh vui mừng khôn xiết, cứ riu ra riu rít suốt mấy tiếng đồng hồ, còn đòi cô dẫn đến nơi cao cấp đó để mở rộng tầm mắt. “Tớ không cần biết. Cậu nhất định phải dẫn tớ đi. Tấm thẻ hai mươi nghìn tệ, một mình cậu tiêu đến bao giờ mới hết chứ? Hãy để cho người chị em tốt của cậu cùng hưởng phúc đi.”

Đương nhiên, Điền Điền cũng không keo kiệt với người bạn tốt của mình, cô vui vẻ nhận lời. “Không thành vấn đề. Thứ Bảy tuần này, nếu cậu rảnh, chúng mình cùng đi chơi tennis nhé!”

Du Tinh thật thà nói luôn: “Dù không rảnh thì tớ cũng phải nghĩ cách để có thời gian. Điền Điền, thứ Bảy không gặp không về.”

Điền Điền nhận lời thứ Bảy dẫn Du Tinh đến câu lạc bộ tennis. Thật trùng hợp, ngay tối hôm trước đó, Hoắc Khởi Minh cũng gọi điện đến hẹn cô: “Ngày mai cô có rảnh không? Cùng đi chơi tennis nhé!”

“Trùng hợp thật! Vậy ngày mai hẹn gặp anh ở sân.”

Rồi như chợt nhớ ra, cô vội hỏi: “Ngày mai, chắc chỉ có mình anh đến thôi chứ?”

Hiểu ý của cô, Hoắc Khởi Minh khẽ cười: “Cô muốn biết tôi có hẹn Liên Gia Kỳ không chứ gì? Không đâu. Cậu ta đi công tác ở Nhật Bản rồi. Nghe nói còn tiện đường đến khảo sát các nước ở Đông Nam Á, nhanh nhất cũng phải tháng sau mới quay về được.”

Cô hừ nhẹ một tiếng: “Không có thì tốt.”

Điền Điền thật sự không muốn gặp lại gã Liên Gia Kỳ đó chút nào. Trừ khi mỗi lần gặp, cô đều có thể đánh anh ta để hả giận thì may ra.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau, khi Điền Điền cùng Du Tinh đến câu lạc bộ tennis, Hoắc Khởi Minh đã đợi họ ở đó. Anh ta cũng dẫn một người bạn đi cùng. Bạn anh ta tất nhiên không giàu thì cũng sang. Anh chàng đó chỉ giới thiệu tên mình là La Thiên Vũ mà không nói gì thêm, nhưng nhìn đồ hiệu và phong thái thì cũng đủ biết được xuất thân của anh ta rồi.

Vừa hay, hai nam hai nữ, Điền Điền và bạn cô đều không biết đánh nên càng hợp lý. Hoắc Khởi Minh và La Thiên Vũ phụ trách dạy hai cô tập chơi.

Điền Điền và Hoắc Khởi Minh thành một nhóm một thầy một trò. Cô lên tay khá nhanh, Hoắc Khởi Minh phải khen cô là rất có năng khiếu. Cô chỉ mỉm cười nói: “Cũng phải cảm ơn anh dạy rất giỏi.”

Hoắc Khởi Minh rõ ràng là một cao thủ. Anh ta đánh rất đẹp, dạy cũng rất có phương pháp. Một huấn luyện viên chuyên nghiệp đứng bên mỉm cười, đùa: “Hoắc thiếu gia muốn chuyển nghề sao? Vậy thì anh đến cướp bát com của chúng tôi rồi còn gì.”

Có người huấn luyện như vậy, trình độ chơi tennis của Điền Điền tiến bộ rõ rệt. Cô càng lúc càng có hứng thú với môn thể thao này. Sân bên cạnh, Du Tinh và La Thiên Vũ cũng học rất vui vẻ. Những tràng cười của họ giòn tan như tiếng chuông gió đung đưa.

Ngày hôm nay, Điền Điền đã chơi rất vui. Đánh tennis đến mỗi như người nên họ đi tắm hơi cho dần gân dần cốt. Ra khỏi phòng tắm, Hoắc Khởi Minh và La Thiên Vũ đã đặt sẵn bàn mời họ đi ăn. Ăn xong, họ còn chu đáo chia nhau đưa các cô về nhà. Tất nhiên, Điền Điền do Hoắc Khởi Minh tiễn về. Trên đường đi, anh ta hỏi: “Hôm nay, cô chơi có vui không?”

Cô mỉm cười gật đầu: “Rất vui! Cảm giác chơi được tennis thật tuyệt vời!”

“Cô học rất nhanh đấy! Có thời gian thì năng đến luyện tập nhé! Cô có thể gọi điện hẹn tôi bất cứ lúc nào.”

“Sao tôi có thể làm phiền anh như vậy được chứ?”

Hoắc Khởi Minh rất nhẹ nhàng trả lời: “Không sao. Không phiền đâu. Dù sao, cứ rảnh rỗi là tôi cũng đi chơi tennis mà. Có điều, Liên Gia Kỳ cũng là khách thường xuyên của câu lạc bộ này. Nếu cô sợ gặp cậu ta thì sau này ít đến sẽ hơn.”

Câu nói này khiến Điền Điền cảm thấy bất bình: “Có nhầm không vậy? Tại sao tôi phải sợ gặp anh ta chứ? Phải là anh ta sợ gặp tôi mới đúng.”

Hoắc Khởi Minh tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ồ! Lúc trước, trên điện thoại, cô còn nói ‘không có thì tốt’, lẽ nào không phải do sợ gặp anh ta sao?”

Điền Điền phản đối kịch liệt: “Không phải thế! Tôi không sợ, chỉ không muốn gặp anh ta thôi, không muốn có chút quan hệ xã hội nào với kẻ chết tiệt đó. Đây là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.”

“Không muốn gặp, không muốn có chút quan hệ xã hội nào với cậu ta, thế thì tốt nhất là cô đừng đến câu lạc bộ đó nữa.”

Điền Điền hậm hực: “Tại sao tôi lại không dám chứ? Không đi thì có khác gì tôi sợ anh ta, né tránh anh ta. Tôi cứ đi đấy. Anh cứ đợi xem, rốt cuộc là tôi sợ gặp anh ta hay là anh ta sợ gặp tôi.”

Hoắc Khởi Minh mất lim dim, khẽ nhếch mép mỉm cười đầy ẩn ý: “Được. Tôi sẽ chờ xem.”

Điền Điền bức bối, hạ quyết tâm nói được phải làm được. Cô thường xuyên đến câu lạc bộ đó. Du Tinh cũng đi cùng cô và trở thành khách thường xuyên. Về cơ bản, mỗi lần họ đi đánh tennis, Hoắc Khởi Minh và La Thiên Vũ đều đến “tập cùng”. Dần dần, bốn người ngày càng trở nên thân thiết. Đặc biệt là Du Tinh và La Thiên Vũ. Quan hệ giữa họ có vẻ như đã lên một nấc thang nữa. Ngoài lúc đến sân tennis ra, hai người còn dành thời gian riêng cho nhau, điện thoại tin nhắn không ngừng, xem ra rất thân thiết.

Điền Điền hỏi riêng Du Tinh: “Có phải cậu đang hẹn hò với La Thiên Vũ không?”

Du Tinh có chút e thẹn: “Chưa thể coi là vậy. Anh ấy còn chưa bày tỏ gì rõ ràng với tớ. Chỉ mới hẹn nhau đi ăn com có một lần thôi.”

Tuy Du Tinh chỉ đi ăn com cùng La Thiên Vũ có một lần nhưng sau đó, anh ta đã lái chiếc BMW lướt gió đưa cô về trường, còn tiễn cô đến tận ký túc xá. Đương nhiên, điều này đã thu hút sự chú ý của không ít người, có kẻ ngạc nhiên, có kẻ ngưỡng mộ, hoặc là ghen tỵ.

Ngày hôm sau, trong trường lan truyền tin đồn rằng nữ sinh Du Tinh đang cặp kè với đại gia. Trên lớp còn có mấy nam sinh cố ý nói mỉa mai trước mặt Du Tinh, nào là con gái bây giờ chỉ ham vinh hoa phú quý, thích cặp với người có tiền, dù làm vợ bé hay bồ nhí cũng chẳng sao, vì tiền mà bán thân xác

và linh hồn...

Du Tinh nghe thế, đương nhiên không nể nang gì, đập lại thẳng: “Các cậu nói mấy câu vừa rồi cho ai nghe đấy? Nếu nói cho tôi nghe thì thôi đi nhé! Không sai. Tôi quen một người giàu có và đi lại với anh ta đấy. Nhưng anh ta chưa vợ, tôi chưa chồng nên chẳng có chuyện vợ bé hay bồ nhí. Hôn nữa, có tiền thì sao nào? Có tiền là có tội à? Theo cách nói của các cậu, người có tiền thì đừng mong tìm được tình yêu chân thành sao? Tôi phải yêu một kẻ ăn mày mới là tình yêu chân chính à? Nho không ăn được đừng bảo nho còn xanh. Tôi dám cá là nếu có cô tiểu thư nhà giàu nào đó để ý đến các cậu thì dù nằm mơ các cậu cũng chảy cả nước miếng ra ấy.” Mấy nam sinh định làm cho Du Tinh bối rối, kết quả lại bị cô nói cho không ngẩng mặt lên được.

Điền Điền chân thành khuyên Du Tinh mấy câu, bảo cô sau này đừng làm như vậy nữa. Còn cô, mỗi lần Hoắc Khởi Minh đòi đưa cô về, cô đều bảo anh ta đưa đến cổng trường phía Tây rồi tự mình đi bộ về ký túc xá, chính vì không muốn bị người khác đồn thổi những lời khó nghe.

“Tớ cứ thế đấy. Nếu đã là quan hệ bạn bè trong sáng thì việc gì phải lén lút lút như kẻ trộm chứ? Điền Điền, cậu lo hã rồi.”

Điền Điền hết cách với Du Tinh: “Được rồi. Tùy cậu làm gì thì làm. Tớ không xen vào nữa.”

Du Tinh nhìn cô mỉm cười: “Cậu không xen vào chuyện của tớ nhưng tớ lại muốn xen vào chuyện của cậu đấy. Đạo này, cậu và Hoắc Khởi Minh cũng khá thân thiết đấy chứ! Cậu có tình cảm đặc biệt gì với anh ta không vậy?”

Điền Điền chẳng buồn nghĩ ngợi, chối phăng: “Làm gì có chuyện đó chứ! Tớ và anh ấy chỉ là bạn bè bình thường thôi.”

Du Tinh mỉm cười ra điều đã hiểu: “Nói như vậy là không có tình cảm rồi. Điền Điền, xem ra trong lòng cậu chỉ có mỗi anh Hạ Lỗi thôi.”

Điền Điền đỏ mặt: “Cậu nói nhầm gì thế? Đừng đùa nữa.”

“Được rồi. Không đùa cậu. Nói nghiêm chỉnh nhé! Anh Hạ Lỗi ở Bắc Kinh vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn! Blog của anh ấy thường xuyên up ảnh trình diễn thời trang. Càng ngày càng giống ngôi sao có nhiều fan rồi. Khó mà gặp được lắm.”

Du Tinh cười nói: “Không sao. Dù gì còn hơn một tháng nữa là đến Tết rồi. Anh ấy luôn ăn Tết ở nhà mà. Cậu sắp được gặp người bằng xương bằng thịt rồi nhé!”

Điền Điền cúi đầu nhìn đồng giáo trình đang ôm trên tay, thờ dãi nói: “Đúng vậy. Sắp đến Tết rồi. Nhưng còn phải thi xong mấy môn cuối kỳ đáng ghét này đã rồi mới nói tiếp được.”

Thời gian này, Điền Điền rất bận. Vì sắp thi cuối kỳ nên cô có khá nhiều bài vở cần ôn. Đã vậy cuối năm, lễ Noel, Tết Nguyên đán cứ dồn dập đến, cơ hội được tham gia chiến dịch quảng bá rầm rộ của các doanh nghiệp lại đến. Công ty nhận rất nhiều hợp đồng, các người mẫu thì bận rộn tới ngày, không ngừng phải chạy sô. Cô cũng như con quay tít mù với việc học và làm thêm nên chẳng có lúc nào nghỉ ngơi. Công việc dồn dập tuy vất vả nhưng cũng mang lại cho Điền Điền thu nhập không tồi. Kiếm được tiền, cô lập tức mua cái tủ lạnh mới cho nhà mình. Cái tủ lạnh cũ đã dùng mười mấy năm rồi, hiệu quả không tốt lại còn rất tốn điện nữa. Nhưng mẹ cô luôn tiếc không nỡ mua cái mới.

Thấy con gái kiếm được tiền, bà Điền Quyên rất vui nhưng cũng không yên tâm: “Điền Điền, công việc người mẫu của con có đáng hoàng không vậy? Sao lại kiếm được nhiều tiền như thế? Con đừng học những cô gái hư thân mất nết bán rẻ bản thân, chỉ vì kiếm tiền mà làm mọi chuyện đấy nhé!”

“Mẹ yên tâm đi. Con không kiếm tiền theo cách đó đâu. Công việc của con rất đáng hoàng. Mẹ đừng nghĩ xiên xẹo.”

Nhưng mẹ nghe nói cuộc sống riêng tư của người mẫu rất bừa bãi. Con đừng học những thói xấu của người ta đấy nhé! Con vẫn còn là sinh viên, phải coi việc học là trên hết. Con hiểu chưa hả?”

“Con biết rồi. Mẹ, con tự lo liệu được mà.”

Tuy có nhiều việc hơn trước đây nhưng Điền Điền không vì thế mà lơ là học hành. Cô hiểu rất rõ nghề người mẫu chỉ làm được khi còn trẻ, không phải là công việc có thể kiếm sống cả đời, thế nên cô cần phải coi trọng việc học hơn.

Sắp kết thúc năm học, kỳ thi cuối cùng cũng đến sát nút, Điền Điền xin phép công ty tạm nghỉ một thời gian để chuyên tâm vào việc ôn thi.

Liên Gia Kỳ có xuất hiện ở câu lạc bộ tennis không? Điền Điền không hề hay biết. Thực ra, ngoài lần đầu tình cờ chạm trán khi chụp hình ở câu lạc bộ, sau này, tuy đã là khách thường xuyên nhưng cô cũng chưa từng gặp lại anh ta.

Hoắc Khởi Minh gọi điện hỏi cô dạo này sao không đến nữa. Nghe cô giải thích nguyên do, anh ta có vẻ rất bất ngờ: “Xem ra cô đúng là một học sinh ngoan đấy. Bây giờ, có không ít nữ sinh mãi làm người mẫu mà coi trọng việc kiếm tiền hơn học hành. Cô thì là ngoại lệ. Được rồi. Vậy đợi cô thi xong, tôi sẽ liên lạc lại nhé!”

Cuối cùng, kỳ thi cũng kết thúc. Nhà trường bắt đầu cho nghỉ đông. Ngay ngày đầu tiên được nghỉ, Điền Điền đã nhận được điện thoại của Hoắc Khởi Minh. Anh ta hỏi cô có hứng thú tham gia một triển lãm tranh không. Cô thành thật trả lời: “Triển lãm tranh à? Nhưng tôi không hiểu về hội họa lắm đâu.”

“Không sao. Nói thực là tôi cũng không có hứng thú lắm. Có điều ông già tôi nhất định muốn tôi phải tham gia.”

“Tại sao?”

“Đến nơi cô sẽ biết. Thế nào? Diệp tiểu thư, cô có nể mặt tôi không đây?”

Diễn Diễn chỉ có thể chấp nhận lời mời của Hoắc Khởi Minh mà thôi. “VẬY ĐƯỢC RỒI.”

“Chín giờ sáng mai tôi đến đón cô nhé! Địa chỉ nhà cô ở đâu vậy?”

Diễn Diễn vội từ chối. “Anh không cần đến đón tôi đâu. Nhà tôi ở khu phố cổ, đường lòng vòng khó tìm lắm. Anh cứ nói địa chỉ, tôi tự đến là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Sáng hôm sau, Diễn Diễn tự mình tìm đến nơi tổ chức triển lãm tranh. Hoắc Khởi Minh đã đứng ở sảnh đợi cô, mỉm cười: “Cô rất đúng giờ.”

Vào thang máy, họ đi thẳng lên tầng thượng. Cả tầng này được bài trí thành một trung tâm triển lãm. Diễn Diễn vừa nhìn tên họa sĩ thì bỗng hiểu ra: Triển lãm tranh cá nhân Hoắc Lệ Minh. Hoắc Khởi Minh, Hoắc Lệ Minh, rõ ràng là anh chị em có quan hệ máu mủ.

Cô lập tức buột miệng hỏi: “Anh Hoắc, cô Hoắc Lệ Minh này là chị gái hay em gái của anh vậy?”

Hoắc Khởi Minh trả lời, giọng nói có vẻ mỉa mai kỳ quái: “Cứ coi như là em gái đi.”

Diễn Diễn không hiểu, phải là phải, không phải là không phải, cái gì gọi là “cứ coi như là em gái” chứ? Cô tròn mắt nghi hoặc nhìn anh ta. Tuy cô không hỏi nhưng ánh mắt lại giống như một dấu hỏi to đùng.

“Mẹ tôi chỉ sinh được mình tôi. Người gọi là em gái này chính là con gái của ông già tôi với người phụ nữ khác ở bên ngoài.”

Hoắc Khởi Minh giải thích với thái độ khinh thường. Diễn Diễn không ngờ hóa ra lại là như vậy. Cô lập tức giữ vẻ thận trọng, không hỏi thêm điều gì nữa.

Lễ khai mạc triển lãm tranh diễn ra hết sức long trọng. Chủ tịch Hội đồng quản trị Hoắc đích thân đến dự. Ông cũng được mở mày mở mặt với triển lãm tranh cá nhân của con gái. Nữ họa sĩ trẻ mặc chiếc váy trắng nở nụ cười như hoa. Khi trả lời phỏng vấn, cô phát âm không được chuẩn lắm, cứ như học cách nói tiếng Trung Quốc của người nước ngoài vậy. Diễn Diễn đoán có thể cô ấy lớn lên ở nước ngoài nên nói tiếng Trung không trôi chảy lắm.

Hoắc Khởi Minh chẳng hề để ý gì đến bố và cô em gái đang đứng trên bục. Sau khi nhìn một lượt khắp phòng, nét mặt anh ta bỗng như lộ vẻ vui mừng trên sự đau khổ của người khác: “Ày dà! Liên Gia Kỳ vẫn chưa đến.”

Diễn Diễn nghe mà sững người, buột miệng hỏi: “Anh ta cũng đến sao?”

Dứt lời, cô mới cảm thấy câu hỏi của mình có chút ngớ ngẩn. Liên Gia Kỳ đã từng là khách quý của Chủ tịch Hoắc, vậy nên thiên kim tiểu thư nhà họ Hoắc mở triển lãm tranh long trọng như vậy, anh ta đương nhiên nên đến chúc mừng.

Hoắc Khởi Minh cũng gật đầu khẳng định: “Người khách đầu tiên mà ông già tôi mời chính là cậu ta đấy.”

Sau khi lễ khai mạc kết thúc, triển lãm tranh chính thức mở cửa cho khách vào xem. Diễn Diễn không hiểu họa phẩm nên tùy hứng đi một vòng. Cô để ý thấy Hoắc Lệ Minh lại đi ra cửa mong ngóng ai đó, nét mặt có vẻ rất sốt ruột. Diễn Diễn không khỏi có phần tò mò ngẫm để ý xem cô ấy đang đợi ai. Nhưng đến tận khi Hoắc Khởi Minh quyết định đưa cô rời khỏi triển lãm, dường như người Hoắc Lệ Minh đợi vẫn chưa đến. Khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy thất vọng. Nụ cười tươi như hoa nở ban đầu không quay trở lại nữa.

Ra khỏi buổi triển lãm, khi đang đứng đợi ở cửa thang máy, Hoắc Khởi Minh thân nhiên đặt một tay lên vai Diễn Diễn, giọng có vẻ thân mật, không còn khách sáo nữa: “Trưa nay, đi ăn cơm cùng tôi nhé! Tôi biết có một nhà hàng Ý rất ngon, cách đây cũng không xa lắm.”

Thấy bàn tay đó đặt lên vai mình, trong lòng Diễn Diễn cũng có chút lúng túng. Các cô gái trẻ rất để ý chuyện tiếp xúc thân tay với người khác giới. Cô cảm thấy mất tự nhiên, nhưng nếu né tránh thì lại có chút không nể mặt Hoắc Khởi Minh. May mà lúc này, thang máy đã dừng, cửa từ từ mở ra. Cô cố nhẫn nại một chút, đợi người trong thang máy đi ra, cô liền bước vào, thuận thế để tuột bàn tay Hoắc Khởi Minh xuống. Cửa thang máy đã mở hẳn, không ngờ bên trong lại chính là Liên Gia Kỳ. Anh ta vội vàng bước ra, nhưng khi nhìn thấy họ thì sững người lại. Vừa thấy Liên Gia Kỳ, trong nháy mắt, gương mặt Diễn Diễn đã lạnh như băng. Con người này đúng là cái gai trong mắt cô. Cô chỉ hận không thể diệt trừ anh ta tận gốc.

Thấy Liên Gia Kỳ vội vàng bước ra, Hoắc Khởi Minh nhếch mép cười mà như không, cất lời: “Gia Kỳ, cuối cùng cậu cũng đã tới. Em gái tôi đợi cậu lâu lắm rồi đấy!”

Hoắc Khởi Minh vừa dứt lời thì giọng nói vui mừng của Hoắc Lệ Minh đã vang lên từ phía sau: “Gia Kỳ, cuối cùng anh cũng đến rồi.”

Giọng phát âm không chuẩn, lại có phần ngây thơ đáng yêu, Hoắc Lệ Minh hôn hờ chạy đến, thấy Liên Gia Kỳ, mặt cô lại nở nụ cười như hoa.

Điền Điền bỗng hiểu ra, hóa ra người mà Hoắc Lệ Minh đợi chính là Liên Gia Kỳ. Rất rõ ràng, cô ấy thích anh ta.

Liên Gia Kỳ có vẻ ái ngại: “Xin lỗi Lệ Minh. Tôi có chút chuyện gấp nên đến muộn.”

“Không sao. Anh đến là tốt rồi. Trời ơi! Sao tay áo của anh lại có vết máu vậy? Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Hoắc Lệ Minh thất thanh la lên khiến ánh mắt Điền Điền và Hoắc Khởi Minh cùng đổ dồn về phía tay áo của Liên Gia Kỳ. Tay áo sơ mi kẻ sọc lộ ra ngoài chiếc áo com lê màu xám quả nhiên có vết máu, nhưng nếu không để ý thì sẽ không nhận ra. Đúng là Hoắc Lệ Minh rất chú ý đến anh ta.

Đối diện với ba đôi mắt sừng sốt, Liên Gia Kỳ lắc đầu: “Không có gì. Không cần thận bị bắn thôi. Lệ Minh, chúng ta vào trong đi.”

Thật kỳ lạ! Liên Gia Kỳ mặc bộ com lê rất sang trọng đi tham gia lễ khai mạc triển lãm tranh, sao tay áo lại có vết máu chứ? Vết máu ở đâu vậy? Sao lại dính phải? Nhưng rõ ràng là anh ta không muốn nói thêm nữa, cứ thế kéo Hoắc Lệ Minh đi vào bên trong.

Thấy bóng của Liên Gia Kỳ và Hoắc Lệ Minh đã khuất, Hoắc Khởi Minh nhếch mép cười mỉa mai: “Xem kìa, họ xứng đôi đấy chứ! Không chừng Liên Gia Kỳ lại trở thành em rể của tôi ấy. Ông già tôi trong mơ cũng mong đợi ngày đó.”

Hoắc Lệ Minh thích Liên Gia Kỳ, ai cũng có thể nhận ra. Còn Liên Gia Kỳ đối với cô ấy thế nào thì khó có thể đưa ra kết luận ngay được. Có điều, nghe giọng của Hoắc Khởi Minh, chắc Chủ tịch Hoắc rất mong họ thành đôi. Hai người bọn họ cũng rất xứng đôi vừa lứa, tuổi tác tương xứng, lại môn đăng hộ đối. Nếu kết hôn, chắc sẽ được gọi là sự kết hợp hoàn mỹ của hoàng tử và công chúa.

Nhưng Hoắc Khởi Minh lại có vẻ không vui với tâm nguyện của bố mình: “Có điều, tôi nghĩ Liên Gia Kỳ chưa chắc đã thật sự muốn lấy nha đầu đó đâu.”

Điền Điền nghe mà không hiểu. Tại sao Liên Gia Kỳ lại không muốn? Tuy Hoắc Lệ Minh và Hoắc Khởi Minh cùng cha khác mẹ, cô ấy không phải là con vợ cả nhưng rõ ràng là Chủ tịch Hoắc rất thương cô con gái này. Hơn nữa, cô ấy cũng rất đẹp, lại còn là một nữ họa sĩ tài hoa nữa. Cần dung mạo có dung mạo, cần khí chất có khí chất, cần gia thế có gia thế. Lẽ nào, Liên Gia Kỳ lại không để mắt đến sao?

Điền Điền nghi hoặc, Hoắc Khởi Minh mỉm cười khó hiểu: “Cô không nhận ra sao?”

Cô thấy mù mờ: “Nhận ra điều gì cơ?”

“Cách nói chuyện của em gái tôi không giống như người khác.”

Lời nhắc nhở này khiến Điền Điền nhớ ra Hoắc Lệ Minh phát âm không chuẩn, cô liền gật đầu: “Đúng thế thật. Có phải cô ấy lớn lên ở nước ngoài không? Thế nên tiếng Trung của cô ấy mới không tốt lắm.”

Hoắc Khởi Minh “hừ” một tiếng lạnh lùng: “Không phải đâu. Lệ Minh bị câm điếc bẩm sinh. Tuy đã tốn rất nhiều công sức học nói, cũng hiểu được cách đọc khẩu hình, giao tiếp với người khác không quá khó khăn nữa, nhưng cách nói vẫn rất cứng nhắc. Thoáng nghe là nhận ra ngay con bé có chút khác thường.”

Hóa ra là như vậy. Điền Điền tròn tròn mắt kinh ngạc. Thì ra Hoắc Lệ Minh bị câm điếc. Nếu Hoắc Khởi Minh không nói ra thì cô cũng chẳng thể nào ngờ nổi. Thật quá đáng tiếc! Một cô gái xinh đẹp và tài hoa như vậy mà lại bị tàn tật bẩm sinh. Chắc Chủ tịch Hoắc đã phải lao tâm khổ tứ không ít vì cô con gái này?

Hoắc Khởi Minh liền nói toạc hết ra: “Đúng vậy. Ông già tôi đã vì nó mà tìm thầy tìm thuốc khắp nơi, nhưng căn bản không có cách nào chữa được bệnh này. Chỉ có thể bỏ tiền ra mời thầy dạy chuyên biệt, cố gắng giúp nó giống với người bình thường thôi. Bây giờ nó đã hai mươi tuổi rồi, ông già tôi lại bắt đầu nghĩ đến việc tìm bạn đời cho nó. Họ đều nhắm trúng Liên Gia Kỳ, nhưng sao cậu ta lại đi lấy một người câm điếc cơ chứ? Chưa nói đến chuyện bản thân cô em gái của tôi bị tàn tật, nhưng bệnh này là di truyền. Nếu hai người bọn họ lấy nhau, đời sau mà sinh ra con gái thì phải tới chín mươi phần trăm con bé đó có thể bị câm điếc. Nếu như là con trai thì tỷ lệ bị câm điếc cũng khoảng năm mươi phần trăm.”

Điền Điền từng nghe nói bệnh câm điếc bẩm sinh có di truyền nhưng xác suất cao như vậy thì đây là lần đầu cô được biết. Cô kinh ngạc không biết nói thế nào.

“Nếu tôi là Liên Gia Kỳ, tôi cũng không làm đâu. Tuy ông già tôi đã ngầm tiết lộ rằng khi gả con gái sẽ tặng thêm một đồng tài sản kếch xù nhưng hai năm nay, tập đoàn Liên thị phát triển khá tốt, cậu ta không cần bước vào cuộc hôn nhân chính trị mà lấy một cô gái câm điếc làm vợ đâu. Nhưng cũng khó nói lắm. Tiền bạc và quyền lực vẫn có sức hấp dẫn rất lớn. Nếu như cuộc hôn nhân này khuếch trương được cho Liên thị thì chắc cậu ta cũng không thể không suy nghĩ.” Hoắc Khởi Minh nói chuyện mà ánh mắt giống như hai đốm lửa lóe lên trong màn đêm đen: “Nếu Liên Gia Kỳ thật sự chấp thuận cuộc hôn nhân này... thì... tôi cực kỳ cực kỳ coi thường cậu ta.”

Hoắc Lệ Minh đã bị bệnh di truyền như vậy nên cả đời cũng khó mà chữa khỏi được. Nếu như Liên Gia Kỳ nhận lời lấy cô ấy, sợ rằng tám chín phần là nhằm vào tài lực của Hoắc thị. Làm chuyện bỉ ổi như vậy đúng là có thể khiến người khác vạn phần coi thường. Điền Điền cũng vô thức nhếch môi, tỏ vẻ khinh bỉ.

Sau khi đi thang máy ra khỏi tòa cao ốc, Hoắc Khởi Minh nhắc lại chuyện đi ăn trưa. Điền Điền cảm ơn nhưng chối khéo là trước khi ra khỏi nhà đã hẹn về ăn cơm với mẹ. Anh ta lại nói muốn đưa cô về nhà. Cô vẫn cố gắng từ chối: “Không cần đâu. Đường về nhà tôi hay tắc đường, kẹt xe lắm. Tôi đi tàu

điện ngầm tiện hơn. Anh Hoắc, tạm biệt anh.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Mãi mới được nghỉ đông. Để bù đắp chuyện thiếu ngủ do thời gian trước luôn bận rộn nên suốt mấy ngày liền, sáng nào Điền Điền cũng cuộn tròn trong chăn ngủ nướng.

Hôm nay, cô ngủ đến gần mười một giờ mới dậy. Dụi mắt bước ra khỏi phòng, bất giác cô liếc thấy trên bàn uống nước trong phòng khách có đặt hai chiếc túi. Cô tiện tay nhắc lên xem thì phát hiện ra trong đó là đặc sản của Bắc Kinh. Trái tim cô bỗng đập thình thịch. “Mẹ, ai mang hai túi đồ này đến vậy?”

“Là cô Chu của con mang đến đấy. Tiểu Lỗi nhà cô ấy đem đặc sản từ Bắc Kinh về.”

“Anh Hạ Lỗi về rồi à?”

Dự đoán đã được chứng thực. Niềm vui dâng ngập lòng Điền Điền. Ai ngờ, mẹ cô lại nói câu tiếp theo: “Đúng vậy. Cậu ấy về rồi, còn dẫn theo cả cô bạn gái rất xinh nữa. Bố mẹ cậu ấy đều vui mừng khôn xiết.”

Câu nói này giống như núi tuyết lở, dập tắt niềm vui trong lòng Điền Điền.

Hạ Lỗi là con trai duy nhất của cô Chu, hàng xóm tầng trên nhà Điền Điền. Cô Chu chuyển đến năm Điền Điền mười hai tuổi. Hạ Lỗi hơn cô ba tuổi. Từ nhỏ, anh đã là một anh chàng xinh trai, lớn lên càng đẹp trai hơn nữa. Lên cấp ba, anh trở thành một cậu thiếu niên có lông mày tựa kiếm, mắt sáng như sao, môi đỏ, răng trắng. Không biết có bao nhiêu thiếu nữ đem lòng cảm mến anh, có cô còn vì anh mà đánh nhau nữa. Rất nhiều người đã nghĩ rằng anh nên thi vào trường Sân khấu điện ảnh để làm ngôi sao mới phải, không nên lãng phí vẻ đẹp trời cho này. Tiếc là thành tích học tập của anh lại không tốt nên không thi được đại học. Có điều, năm lớp mười hai, anh tình cờ được một công ty người mẫu có danh tiếng ở Bắc Kinh nhắm trúng và đã ký hợp đồng làm người mẫu cho họ. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, anh liền đến thủ đô phát triển sự nghiệp của mình.

Thiếu niên Hạ Lỗi anh tuần năm đó đã trở thành người trong mộng của cô nữ sinh cấp ba Điền Điền. Trái tim cô gái trẻ như bông hoa bách hợp trắng ngần hé nở, vì anh mà tỏa ngát hương thơm. Nhưng cô chưa dám bày tỏ lòng mình mà chỉ trộm nhớ thương, giống như bóng trăng lúc hoàng hôn mờ mờ lạng lẽ. Tình cảm đó có trời biết, đất biết, nhưng chẳng ai biết cả.

Sau khi Hạ Lỗi đến Bắc Kinh, Điền Điền đã buồn bã suốt một thời gian dài. Tốt nghiệp cấp ba xong, cô muốn thi vào một trường đại học ở đó nhưng mẹ cô phản đối: “Đi Bắc Kinh làm gì? Thời tiết thì lạnh, gió cát thì lớn, mẹ không nỡ để con đi xa như vậy. Không lẽ thành phố này không có trường nào cho con học?”

Mẹ cô mong cô ở lại thành phố G học đại học. Sau khi bố cô qua đời, hai mẹ con cô luôn sống dựa vào nhau. Cô biết mình chính là nơi nương tựa duy nhất trong cuộc sống của mẹ. Mẹ không nỡ để cô đi quá xa. Cuối cùng, cô đành làm theo tâm nguyện của bà.

Sau khi Hạ Lỗi đi xa lập nghiệp, về cơ bản cứ đến Tết, anh ta mới về nhà một lần. Điều này khiến Điền Điền giống như trẻ nhỏ, vô cùng thích Tết. Vì lúc ấy, cô có thể được gặp Hạ Lỗi. Hạ Lỗi càng lớn càng tuấn tú. Vì thói quen nghề nghiệp nên trang phục và kiểu tóc của anh ta rõ ràng là được chăm chút hết sức kỹ lưỡng. Đi trên phố, trông anh ta giống như một ngôi sao điện ảnh thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Có khi là tất cả mọi người. Mỗi lần gặp anh ta, trái tim Điền Điền đều đập thình thịch không tài nào kìm nén được, mặt mũi thì đỏ lựng lên.

Nhưng năm nay, khi gặp lại Hạ Lỗi, Điền Điền không còn đỏ mặt nữa mà trái lại, trắng bệch ra vì người bạn gái bên cạnh anh ta. Cô gái đó vô cùng xinh đẹp, khí chất cũng rất mê người, cử chỉ nhã nhặn, lịch sự, phóng khoáng. Cô ấy sánh vai cùng Hạ Lỗi, chẳng kém chút nào.

Hạ Lỗi thấy cô thì mỉm cười chào hỏi: “Điền Điền, một năm không gặp, em lại cao hơn rồi.”

Cô cố giọng cười: “Anh Hạ Lỗi, anh về rồi à!”

Hân huyên đôi câu, Hạ Lỗi dắt tay bạn gái cười cười nói nói rồi đi. Nghe cuộc nói chuyện, có vẻ như họ định đi xem phim. Con ghen trong lòng trời đất khiến hai mắt Điền Điền đỏ lừ.

Khi Du Tinh gọi điện đến, Điền Điền đang một mình trốn trong phòng buồn bã. Cô nàng chẳng thèm vòng vo tam quốc, hỏi thẳng luôn: “Sắp đến Tết rồi, anh Hạ Lỗi của cậu về chưa? Gặp lại anh ta, chắc cậu vui lắm nhì?”

Cô vô cùng buồn bã: “Rồi. Nhưng anh ấy dẫn bạn gái cùng về.”

Du Tinh vừa nghe liền nổi hứng lên, bắt đầu buồn chuyện: “Hả? Hạ Lỗi có bạn gái á? Năm đó, yêu cầu của anh ta cao lắm cơ mà. Cả trường có mấy hoa khôi mà anh ta còn chẳng thèm để mắt tới. Có phải bạn gái của anh ta rất xinh không?”

Du Tinh và Điền Điền cùng tốt nghiệp một trường cấp ba. Học sinh ở trường này, đặc biệt là nữ sinh đều ngưỡng mộ đại danh Hạ Lỗi “Number One”. Sau khi quen Điền Điền ở trường đại học, Du Tinh thường cùng cô buôn chuyện thời cấp ba, đặc biệt là về anh chàng lớp trưởng Hạ Lỗi đẹp trai này.

“Chắc chắn là cậu cũng có ấn tượng về anh Hạ Lỗi ở trường cấp ba của chúng ta chứ? Tớ dám khẳng định là nữ sinh trong trường không có ai là không biết anh ấy. Anh ấy thật là đẹp trai. Nghe nói, có rất nhiều nữ sinh viết thư tình gửi cho anh ấy đấy. Theo tớ được biết, lớp chúng tớ cũng có mấy người. Tớ còn nhớ có lần, hai cô bạn đã vì anh ấy mà đánh nhau trước cổng trường. Lúc đó, chuyện này đã nổi tiếng khắp toàn trường. Có điều, sau khi tốt nghiệp thì tớ không gặp lại anh ấy nữa. Nghe nói, anh ấy đến Bắc Kinh làm người mẫu rồi.”

Điền Điền mỉm cười nói cho cô bạn biết: “Đương nhiên là tớ có ấn tượng rồi. Bây giờ vẫn còn ấn tượng rất sâu sắc là đằng khác. Anh Hạ Lỗi sống ở tầng trên khu nhà tớ ở. Bây giờ, đúng là anh ấy đang làm người mẫu cho một công ty ở Bắc Kinh. Năm nào anh ấy cũng về nhà ăn Tết và đến nhà tớ chúc Tết.”

Biết được hóa ra Điền Điền và Hạ Lỗi là hàng xóm tầng trên tầng dưới đã quen nhau nhiều năm, Du Tinh lại hỏi thêm mấy câu. Cô nàng dễ dàng nhận ra mọi điều qua đôi má đỏ ửng của Điền Điền: “Có phải cậu cũng thích Hạ Lỗi không?”

Điền Điền đỏ mặt chối: “Cậu đừng đoán mò.”

Cô không thừa nhận, Du Tinh cũng không “dùng hình bức cung” mà chỉ thi thoảng lại trêu đùa cô. Bề ngoài cô luôn nói Du Tinh đoán mò nhưng trong lòng lại rộn ràng niềm vui ngọt ngào.

Tuy nhiên, lần này khi nghe Du Tinh nhắc đến Hạ Lỗi, Điền Điền không thể vui nổi, trái lại vô cùng chua xót. Cô cũng chẳng có hứng thú trả lời những câu hỏi của cô bạn mà chỉ nói qua loa đại khái cho xong.

Cảm thấy tâm trạng Điền Điền đang suy sụp, Du Tinh bèn hện cô ra ngoài: “Đừng ngồi ủ dột ở nhà một mình nữa. Ra ngoài thư giãn cho nhẹ nhõm đi. Trưa nay, tớ và Thiên Vũ vừa đến khách sạn Hoàng Triều ăn trưa. Bây giờ, chúng tớ đang uống cà phê ở đó. Là cà phê Brazil đấy. Thơm lắm! Uống vào cảm nhận được ngay. Cậu cũng đến nếm thử xem.”

Sau khi nghỉ đông, tần suất qua lại của Du Tinh và La Thiên Vũ càng nhiều hơn. Điền Điền bất chợt hỏi lại cô: “Có phải cậu và La Thiên Vũ đã chính thức hẹn hò không?”

Du Tinh không trực tiếp trả lời câu hỏi này: “Sao cứ phải là hẹn hò, bạn bè bình thường không thể cùng ra ngoài chơi sao? Được rồi. Cậu mau đến đây đi.”

Một mình ngồi buồn ở nhà cũng chẳng ích gì, Điền Điền bèn thay quần áo ra ngoài đi tìm Du Tinh.

Khách sạn Hoàng Triều nằm ở ngã tư trung tâm thành phố. Đây là một khách sạn năm sao nguy nga tráng lệ. Trước đây, Điền Điền chưa từng đến những nơi như thế này. Sau khi bước vào nghề người mẫu, có lần cô đã nhận công việc trong lễ khánh thành của một công ty tại nhà hàng ở đây, coi như là lần đầu đến chốn cao cấp này.

Nhưng lần đó, Điền Điền cũng chỉ mặc áo xường xám, đi giày cao gót đứng ở phòng tiệc tầng ba có nửa ngày thôi. Cô không thể nào đi xem những nơi khác được. Thế nên, quán cà phê ở đâu cô còn không biết. May mà Du Tinh đứng ở ngoài cửa đợi và dẫn cô đến tận sofa êm ái. Hóa ra, nó nằm ở một góc vô cùng yên tĩnh.

Thấy Điền Điền, La Thiên Vũ liền mỉm cười: “Đã lâu không gặp. Lúc nào chúng ta lại cùng đi đánh tennis nhé!”

Cô buột miệng đáp: “Cũng được ạ! Thời gian trước, tôi khá bận, bây giờ đang trong kỳ nghỉ nên cũng rảnh rỗi hơn nhiều.”

“Vậy tôi gọi điện cho Khởi Minh xem cậu ấy thế nào. Nếu cậu ấy rảnh thì chiều nay, chúng ta cùng đi.”

La Thiên Vũ nhanh chóng gọi điện cho Hoắc Khởi Minh nhưng chỉ có thư ký của anh ta nghe máy: “Xin lỗi anh La. Anh Hoắc đang họp, là cuộc họp do Chủ tịch đích thân chủ trì. Tôi nghĩ, chiều nay chắc anh ấy cũng không tiện nghe điện thoại đâu. Đợi anh ấy họp xong, tôi sẽ báo anh ấy gọi điện lại cho anh được không ạ?”

Hoắc Khởi Minh không đến được, ba người cũng từ bỏ luôn ý định đến câu lạc bộ tennis mà ngồi lại uống cà phê và tán gẫu. Phần lớn là Du Tinh và La Thiên Vũ nói chuyện, Điền Điền có xen vào cũng chỉ vài câu.

Ánh đèn lung linh trong phòng, không khí thoang thoảng mùi hương hoa. Ở một góc nhỏ sau đài phun nước có kê một chiếc đàn dương cầm. Nhạc công đang chơi một bản nhạc rất du dương. Nhìn về phía đó, Điền Điền một tay chống cằm, một tay vô thức gõ trên mặt bàn theo tiết tấu của bản nhạc.

Khi cô đang thả hồn theo điệu nhạc thì từ cầu thang bộ bên cạnh chỗ đặt chiếc đàn xuất hiện một đôi nam nữ sánh vai nhau bước xuống. Người con trai cao lớn tuấn tú, người con gái dịu dàng xinh đẹp. Họ đứng bên nhau thật là xứng đôi. Nhưng Điền Điền vừa liếc nhìn thì thái độ khinh bỉ đã lộ rõ trong ánh mắt, vì cô nhận ra đó chính là Liên Gia Kỳ và Hoắc Lệ Minh. Tuy vị thiên kim của Chủ tịch Hoắc này cầm đũa bẩm sinh nhưng rõ ràng anh ta vẫn cam tâm tình nguyện đến bên cô ta. Tại sao vậy? Cô không tin anh ta thật lòng yêu Hoắc Lệ Minh, cô chắc chắn anh ta là người đàn ông tham lam. Mục tiêu chính là số tài sản kếch xù mà cuộc hôn nhân với Hoắc Lệ Minh có thể mang tới.

Khi Điền Điền nhìn thấy Liên Gia Kỳ, anh ta cũng thấy cô. Ánh mắt anh ta dừng ở phía cô, liếc sang La Thiên Vũ rồi lại quét qua Du Tinh, cuối cùng, anh ta chau mày.

Cô còn cau mày hơn cả anh ta, vốn đến đây để thư giãn, gặp phải người này lại thành ra khó chịu, thực ra là cảm thấy chướng mắt. Cô vụt đứng dậy bước ra ngoài: “Xin lỗi. Tôi đi nhà vệ sinh một chút.”

Du Tinh cũng cảm thấy kỳ lạ, chỉ nhắc một câu vói theo cái bóng của cô: “Cậu lên tầng hai đi. Nhà vệ sinh dưới tầng một đang sửa.”

Diễn Diễn định đi cầu thang bộ nhưng chợt nghĩ, Liên Gia Kỳ cũng vừa từ đó ra, cô không muốn anh ta thấy mình đi lên nên chẳng nghĩ ngợi gì, chạy thẳng vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Sau khi Liên Gia Kỳ và Hoắc Lệ Minh sánh bước từ cầu thang bộ đi xuống, La Thiên Vũ cũng phát hiện ra họ. Anh ta đứng lên, bước tới, mỉm cười chào hỏi: “Gia Kỳ, Lệ Minh, thật trùng hợp! Hai người cũng đến đây ăn cơm à?”

Hoắc Lệ Minh chú ý quan sát môi anh ta, đọc hiểu lời anh ta nói liền mỉm cười: “Đúng vậy. Tôi thích nhất là món súp bí ngô Hải Hoàng của nhà hàng này.”

Khách sạn Hoàng Triều đúng là tiêu chuẩn. Đặc biệt có món ăn này rất ngon.

“Có Liên Gia Kỳ đi cùng, không cần nói cũng biết, bữa này, Lệ Minh, cô chắc chắn sẽ ăn rất vui vẻ rồi.” La Thiên Vũ cười hì hì trêu đùa khiến Hoắc Lệ Minh có chút ngại ngùng, cô cúi đầu nhưng không nên nổi nụ cười.

Lông mày Liên Gia Kỳ dãn ra, anh ta thân nhiên nói: “Là chú Hoắc hẹn Lệ Minh đi ăn cơm. Vì chú ấy có cuộc họp gấp không đến được, lại biết trưa nay tôi mời khách ở Hoàng Triều nên bảo tôi tiện thể rủ Lệ Minh đi cùng để cô ấy khỏi phải đi một mình.”

“Gia Kỳ, xem ra chú Hoắc tuyệt đối yên tâm về cậu đấy.”

Lời của La Thiên Vũ nửa đùa nửa thật, có vẻ như Liên Gia Kỳ không muốn đáp lại, anh ta làm bộ không nghe thấy quay sang Hoắc Lệ Minh nói: “Lệ Minh, anh đưa em đến cửa nhà hàng nhé! Lái xe đang đợi ở bên ngoài. Anh ấy sẽ đưa em về nhà. Anh còn có khách ở trên lầu. Hôm nay, anh không đưa em về được. Anh xin lỗi.”

Hoắc Lệ Minh e lệ gật đầu: “Không sao đâu ạ! Trưa nay, em đã làm phiền anh quá rồi. Gia Kỳ, cảm ơn anh.”

Liên Gia Kỳ đưa Hoắc Lệ Minh đến cửa nhà hàng, La Thiên Vũ cũng trở lại chỗ ngồi. Du Tinh tò mò nhìn bóng hai người đã đi xa, hỏi: “Họ là bạn của anh à?”

“Phải. Cô gái đó chính là em gái của Khởi Minh.”

“Ồ! Thật sao? Xinh thật đấy! Người đi cùng là bạn trai cô ấy à?”

“Người đó là...” La Thiên Vũ chậm rãi kéo dài giọng, mãi sau không nói tiếp, cuối cùng thì ngừng luôn rồi cười híp mắt: “Lát nữa, em có thể hỏi Diễn Diễn. Cô ấy quen cậu ta đấy.”

Sau khi từ nhà vệ sinh đi ra, Diễn Diễn không đi thang máy nữa vì cầu thang bộ cách đó không xa. Nhưng chưa đến đầu cầu thang thì cô đã nhìn thấy Liên Gia Kỳ sai bước ở bậc cuối cùng. Rõ ràng người này đã đi rồi cơ mà? Sao lại quay lại thế?

Oan gia ngõ hẹp, Diễn Diễn tất nhiên không thể dành cho Liên Gia Kỳ thái độ dễ chịu được. Trung ra bộ mặt lạnh như băng khiến người ta rùng mình, rồi chẳng thèm liếc anh ta lấy một cái, cô quay đầu đi thẳng qua.

Nhưng đứng đến bước cuối cùng, Liên Gia Kỳ lại chặn trước mặt cô. “Cô Diệp, tôi có thể nói chuyện với cô vài câu không?”

Hành động của Liên Gia Kỳ khiến Diễn Diễn vô cùng bất ngờ và tức giận. Không chỉ khuôn mặt mà lời nói cô thốt ra cũng lạnh lùng, buốt giá như băng: “Liên Gia Kỳ, anh nên biết tôi không muốn trông thấy anh, nên tốt nhất anh hãy tránh ra. Nếu không, anh có tin tôi lại cho anh một cái tát nữa không?”

“Tôi chỉ muốn nói với cô vài câu. Nói xong, tôi sẽ đi ngay.”

“Không cần biết anh muốn nói gì, tôi không muốn nghe. Liên Gia Kỳ, anh nhàn rồi thì nên đi nịnh bợ thiên kim của Chủ tịch Hoắc ấy.”

Câu nói của Diễn Diễn như cái gai đâm vào anh ta. Nghe giọng điệu của cô, Liên Gia Kỳ cau mày nhưng coi như không nghe thấy, vẫn tiếp tục lặp lại câu nói ban đầu: “Diễn Diễn, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu. Kết bạn nhất định phải cẩn thận, đừng quá dễ dàng tin người khác. Cô mới mười tám

tuổi, suy nghĩ khó tránh khỏi có chút ngây thơ, nhưng đừng ngây thơ quá. Cô nên biết, bản thân mình không thể mắc sai lầm. Mẹ cô chỉ có mình cô là người thân, nếu cô xảy ra chuyện gì thì bà ấy sẽ không chịu nổi đâu.”

Câu nói của Liên Gia Kỳ khiến Điền Điền càng nghiến răng chặt hơn: “Đúng vậy. Mẹ tôi chỉ có mình tôi là người thân. Ai đã gây ra điều này hả? Không phải là món quà mà anh tặng cho sao? Liên Gia Kỳ, anh đừng có giờ giọng mènh khóc chuột, giả làm người từ bi ở đây.”

Không khí có mùi thuốc nổ vô hình, họ nhìn nhau như muốn đầu grom đầu súng. Điền Điền chỉ hận là không thể đâm cho Liên Gia Kỳ mấy nhát. Tránh ánh mắt sắc bén của cô, Liên Gia Kỳ cau mày do dự, cuối cùng, anh ta mím môi không nói lời nào nữa mà bỏ đi.

Khi Điền Điền hậm hực trở về phòng, Du Tinh thấy sắc mặt cô có vẻ không ổn, liền hỏi: “Sao thế? Sao cậu mới đi một lát mà lại có vẻ không vui thế?”

La Thiên Vũ nhìn Điền Điền chỉ mỉm cười: “Không phải khi Liên Gia Kỳ vừa đi lên, cô đã gặp anh ta đấy chứ?”

Chỉ một câu như vậy, Điền Điền đã hiểu La Thiên Vũ cũng biết rõ mối ân oán riêng giữa cô và Liên Gia Kỳ. Không cần phải nói, chắc chắn là Hoắc Khởi Minh đã kể cho anh ta.

Chỉ có Du Tinh là mơ mơ hồ hồ: “Ai cơ? Điền Điền, cậu gặp ai cơ?”

Điền Điền mặt như tượng gỗ không nói gì, La Thiên Vũ thấy sắc mặt đỏ vội kiểm có cáo từ: “Du Tinh, anh nhớ ra mình có chút việc phải đi trước. Hai người không bận gì thì cứ ở đây nói chuyện một lát. Nếu còn muốn ăn gì thì tự gọi nhé! Lát nữa thanh toán cứ ký tên anh là được.”

Sau khi La Thiên Vũ đi, Du Tinh liền tra hỏi tới cùng. Điền Điền kể rằng, cô vừa gặp người đàn ông đi cùng em gái của Hoắc Khởi Minh, cũng chính là Liên Gia Kỳ, kẻ thù giết cha của cô. Du Tinh tròn tròn mắt ngạc nhiên: “Hóa ra là vậy. Trông anh ta cũng đường hoàng đĩnh đạc, thật không ngờ lại xấu xa như thế. Đâm vào người ta rồi còn trắng tráo bỏ đi. Thật khó mà trông mặt bắt hình dong.”

Không phải sao? Những kẻ xấu xa đều rất khó nhận ra. Đặc biệt là loại người như Liên Gia Kỳ. Bên ngoài thì được khen là tuổi trẻ anh tài trong giới kinh doanh, ai biết lòng dạ anh ta xấu xa đến thế nào chứ? Không ai biết. Mọi người chỉ thấy được ánh hào quang vây quanh anh ta mà thôi. Nghĩ đến đây, Điền Điền hậm hực giậm chân xuống đất.

Tối nay, bà Điền Quyên đi làm ca đêm. Bà đang làm y tá ở một bệnh viện, cách dăm ba hôm lại phải trực. Điền Điền một mình ở nhà ngồi bật máy tính lên giết thời gian. Đang băng quơ lướt mấy trang web, cô nhìn thấy một mẫu tin có tiêu đề là “Công tử nhà giàu lái xe đâm người giữa trung tâm thành phố, hai người đi đường vô tội một chết một bị thương”.

Tiêu đề này khiến Điền Điền không hề do dự kích chuột vào. Toàn bộ tin tức mở ra. Bài viết không chỉ miêu tả, tường thuật lại tai nạn giao thông xảy ra tại một con phố trong thành phố G ngày hôm nay mà còn link đến một vụ hai công tử nhà giàu đua xe ô tô đâm người hai năm trước. Những chuyện như thế này gây chấn động và ảnh hưởng lớn đến xã hội, gây náo loạn cả cộng đồng mạng. Lần này cũng không ngoại lệ. Sau khi tin được đăng lên, chỉ trong một thời gian ngắn đã có hàng nghìn comment thể hiện sự phẫn nộ. Mỗi lần đọc những tin tức kiểu này, Điền Điền đều vô cùng tức giận và kích động. Vì bố cô cũng là một nạn nhân như vậy nên cô đặc biệt đồng cảm với những người xấu số này. Cô đang định bình luận mấy câu thì đi động đờ chuông, cầm lên xem thì thấy màn hình hiển thị tên Hoắc Khởi Minh.

“Tôi nghe Thiên Vũ nói, chiều nay mọi người tình cờ gặp Liên Gia Kỳ ở khách sạn Hoàng Triều. Hình như cô và anh ta đã có chuyện không vui đúng không?”

“Phải. Anh ta thật đáng ghét! Bản thân chẳng tốt đẹp gì lại còn đạo đức giả, ra vẻ tử tế giáo huấn tôi nữa chứ! Đúng là đồ nguy quân tử. Khi đó, nếu không cố nhẫn nhịn thì suýt nữa tôi lại cho anh ta một cái tát rồi.”

Hoắc Khởi Minh cười nói: “Nguy quân tử trong mắt cô lại là một trong những doanh nhân trẻ ưu tú của năm nay do báo Doanh nhân A bình chọn đấy. Mấy ngày nữa, họ sẽ tổ chức lễ trao thưởng ở khách sạn Hoàng Triều. Liên Gia Kỳ sẽ đại diện cho tất cả những doanh nhân trẻ lên đọc bài phát biểu. Tối nay, họ còn cử phóng viên đến phỏng vấn riêng cậu ta kia.”

“Nói như vậy thì không phải anh ta sẽ tỏa sáng sao?”

Giọng Điền Điền càng lúc càng bức tức. Liên Gia Kỳ dựa vào cái gì mà được tỏa sáng như thế chứ? Cô chỉ cảm thấy lồng ngực mình như bị bóp nghẹt, không tài nào nuốt trôi cục tức được.

“Vinh dự như vậy sao? Hôm đó tôi cũng tham dự đấy. Cô có rảnh không? Đi cùng tôi nhé.”

“Tôi... Tôi có rảnh cũng không đi. Xem anh ta tỏa sáng như thế làm gì chứ? Nếu là anh ta gặp xui xẻo thì tôi còn đi.”

“Vậy cô có thể đi nghe phóng viên phỏng vấn mà. Cô cũng biết phóng viên bây giờ thích đưa tin lá cải. Không biết chừng, họ lại hỏi cho cậu ta lúng túng không xuống nổi bậc ấy chứ! Thế chẳng phải là cô có thể thấy cậu ta mất mặt sao?”

Lời của Hoắc Khởi Minh như ngọn lửa nhỏ nhen nhóm trong đêm tối. Trong lòng Điền Điền lúc này cũng le lói một tia sáng. Cô xúc động nhìn chằm chằm vào tin tức trên màn hình máy tính. Đoạn, gật đầu thật mạnh: “Được. Tôi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mùa đông lạnh chuyen

Điền Điền lặng lẽ gật đầu. Thực sự, khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều việc. Đúng là một mùa đông lạnh chuyen! Tất cả đều khiến cô khó mà đối mặt nổi. Cô thực sự cần thời gian để từ từ hiểu và chấp nhận chúng.

Ba ngày sau, lễ trao phần thưởng cho mười doanh nhân trẻ tiêu biểu của năm do báo Doanh nhân A tổ chức diễn ra vô cùng long trọng tại khách sạn Hoàng Triều.

Điền Điền và Hoắc Khôi Minh cùng tham gia buổi lễ này. Đây là thời điểm tập trung các tầng lớp của giới doanh nhân. Phóng viên báo chí cũng tham gia không ít. Hàng loạt phóng viên tay cầm micro có gắn logo của đơn vị mình, vây quanh bục sân khấu như thủy triều dâng.

Lễ trao thưởng chính thức bắt đầu. Điền Điền chẳng hề có chút hứng thú gì với những bài phát biểu dài dằng dặc. Chỉ đến khi Liên Gia Kỳ lên bục, cô mới bắt đầu tập trung tinh thần. Tối nay, anh ta mặc bộ đồ lễ phục của quý ông nước Anh, bên ngoài là áo com lê màu sẫm, bên trong là áo sơ mi màu xanh lam và cà vạt màu xanh sẫm. Nổi bật áo có điểm nhấn trang trí trên túi. Anh ta đứng trên bục chủ tịch vô cùng có sức hút. Khác với người trước nói dài lê thê, lời phát biểu của anh ta cực kỳ ngắn gọn, chẳng thừa dù chỉ một câu. Nhiều lần thì chỉ khoảng năm phút là nói xong.

Bài phát biểu của Liên Gia Kỳ kết thúc không lâu thì lễ trao thưởng bước sang buổi tiệc rượu. Khi buổi tiệc bắt đầu, họ sắp xếp phỏng vấn Liên Gia Kỳ ở một phòng tiếp khách nhỏ. Anh ta ngồi trên bàn phỏng vấn, phía dưới, các phóng viên vây quanh tranh nhau hỏi, còn có không ít người quan tâm và quan khách đặc biệt đến xem. Điền Điền và Hoắc Khôi Minh là hai người trong số đó. Cô nhìn chằm chằm vào Liên Gia Kỳ bằng ánh mắt vô cùng cảm phục, còn đôi môi thì nhếch lên một đường cong lạnh lùng.

Vì đối tượng là nhân vật trong giới kinh doanh nên phóng viên đều hỏi các nội dung có liên quan mà hầu như không đề cập đến những tin đồn vô văn. Nhưng trong số những người đến xem, có một nữ sinh chú ý lắng nghe, mãi sau mới mạnh dạn mỉm cười, giơ tay xin hỏi: “Tôi không phải là phóng viên nhưng cũng có một câu muốn hỏi anh Liên. Xin hỏi, anh Liên đã có bạn gái chưa vậy?”

Cô gái đó rất xinh đẹp, nụ cười đặc biệt ngọt ngào. Bên cạnh cô còn có một chàng trai trẻ. Rõ ràng anh ta cảm thấy cực kỳ khó chịu với câu hỏi của người bạn gái đi cùng nhưng lại không dám nổi giận với cô. Đôi mắt anh ta nhìn vào Liên Gia Kỳ như có mùi thuốc nổ.

Câu hỏi của cô gái làm rõ lên một tràng cười. Liên Gia Kỳ cũng mỉm cười, nhưng trong ánh mắt anh ta lại chẳng hề gọn lên một chút tiếu ý. Anh ta trả lời bằng giọng lịch sự và lạnh lùng: “Xin lỗi vì tiểu thư này, tôi xin không trả lời những câu hỏi mang tính chất riêng tư.”

Anh ta vừa dứt lời thì Điền Điền bỗng đứng bật lên trong đám đông, lên tiếng: “Vậy thì thưa anh Liên, tôi có thể hỏi một câu không mang tính chất riêng tư được không?”

Ánh mắt Liên Gia Kỳ nhìn về phía người hỏi và sững sờ thấy khuôn mặt của Điền Điền. Cô nhìn thẳng vào mắt anh ta, không cho anh ta có cơ hội từ chối rồi lập tức đưa ra câu hỏi của mình: “Không biết anh Liên có biết, một buổi tối mấy hôm trước, thành phố này xảy ra một vụ tai nạn giao thông do một công tử con nhà giàu lái xe đâm vào người đi đường không? Hai ngày nay, chuyện này đã trở thành tiêu điểm của dư luận. Tôi muốn hỏi, với tư cách là một công tử con nhà giàu, anh Liên thấy thế nào về việc này?”

Câu hỏi nhạy cảm không phù hợp với nội dung của buổi phỏng vấn khiến các phóng viên và những người tham dự đều vô cùng bất ngờ. Ngoài ra, họ cũng hết sức chú ý, mọi ánh mắt đều dồn về phía Liên Gia Kỳ, chờ đợi câu trả lời của anh ta.

Liên Gia Kỳ im lặng như hóa đá, chẳng hề biểu lộ chút cảm xúc nào. Mãi sau, anh ta mới chậm rãi lên tiếng: “Thực ra, nếu tách ba chữ ‘con nhà giàu’ ra thì chuyện này là một vụ tai nạn giao thông bình thường. Nhưng nếu thêm chủ ngữ ‘con nhà giàu’ thì dường như tính chất câu chuyện lại hoàn toàn khác. Với điều này, tôi chỉ muốn nói một câu, dù người lái xe gây tai nạn là ai, họ đều phải chịu trách nhiệm trước pháp luật như nhau. Không thể vì là con nhà giàu đâm xe vào người khác thì tự nhiên họ trở nên đáng ghét hơn, không thể nào dung thứ.”

Câu trả lời của Liên Gia Kỳ nói về đạo lý mọi người đều bình đẳng trước pháp luật, khiến không ít người nghe gật đầu tán đồng. Nhưng Điền Điền lại nhếch môi cười lạnh lùng mỉa mai: “Anh Liên, vậy tôi lại hỏi một câu nữa. Rất nhiều vị công tử con nhà giàu vì gia đình có tiền, trong đầu lúc nào cũng có tư tưởng ‘tiền có thể giải quyết được tất cả’. Họ hoàn toàn không hề coi trọng tính mạng của người khác, họ lái xe quá tốc độ gây rối loạn trong thành phố khiến đường phố biến thành đường đua, đâm chết người cũng chẳng hề quan tâm, còn nói cùng lắm đền tiền là được. Xin hỏi anh Liên, anh nghĩ thế nào về những lời nói ngông cuồng như vậy?”

Liên Gia Kỳ lại im lặng một lát, chẳng hề tỏ chút cảm xúc gì, nhìn như thể vô cùng bình tĩnh nhưng đôi lông mày rậm của anh ta đã bắt đầu chau lại. Thấy Điền Điền từng bước dồn ép mình, ánh mắt anh ta trở nên vô cùng phức tạp, vừa tức giận vừa lo lắng, vừa phiền não vừa bức tức, lại chẳng biết làm gì, nhưng anh ta vẫn cố gắng giữ giọng bình tĩnh: “Lời nói đó tất nhiên là hoàn toàn sai.”

“Nói như vậy, anh Liên tuyệt đối không tán đồng với cách nghĩ đó, đúng không?”

Câu hỏi này khiến Liên Gia Kỳ không thể phủ nhận được. Tuy biết là Điền Điền đang nhắm vào mình nhưng anh ta chỉ có thể gật đầu một cách bị động: “Đương nhiên là vậy.”

Tất cả các phóng viên nghe Liên Gia Kỳ nói như thế đều không hẹn mà gặp cùng gật đầu tán thành. Trong nháy mắt, Điền Điền đã nhận thấy điều đó và

càng nhấn mạnh từng câu từng chữ hỏi tiếp: “Nếu anh Liên đã không tán đồng, vậy thì tại sao cũng làm ra chuyện tương tự như vậy? Tám năm trước, anh đã lái xe quá tốc độ đâm chết một người vô tội trên đường Xuân Quang, sau đó không phải cũng dùng tiền để giải quyết mọi chuyện sao?”

Câu nói đó như quả bom nổ bùng lên khiến cả căn phòng náo loạn. Tiếng kinh ngạc rộ lên như tiếng ếch kêu sau cơn mưa. Trong những âm thanh hỗn tạp đó, các phóng viên dồn dập hỏi:

“Anh Liên, đây có phải là sự thật không?”

“Anh Liên, có phải thật sự anh đã lái xe quá tốc độ đâm chết người không?”

“Anh Liên, anh có thể giải thích một chút về sự việc xảy ra tám năm trước không?”

“Anh Liên...”

...

Tình hình đã nằm ngoài tầm kiểm soát khiến người đàn ông đứng trước Liên Gia Kỳ bức xúc thật sự. Anh ta bị kích động đến mức lập tức cởi một chiếc giày thể thao của mình đập mạnh vào Liên Gia Kỳ mà quát lớn: “Liên Gia Kỳ, đồ nguỵ quân tử. Nói thì hay như hát vậy! Hãy chết quách đi!”

Buổi phỏng vấn tối hôm đó kết thúc trong tình trạng hỗn loạn.

Chiếc giày của người đàn ông kia đã đập trúng đầu Liên Gia Kỳ. Chắc là rất đau. Anh ta chao đảo một chút, sau đó ôm đầu rời khỏi đó dưới sự hộ tống của nhân viên bảo vệ. Anh ta rời đi trong nỗi tuyệt vọng và xấu hổ. Ánh đèn flash đuổi theo trong suốt quãng đường.

Điền Điền và Hoắc Khởi Minh cũng nhân lúc hỗn loạn rời khỏi hiện trường. Ra khỏi cửa, mặt Hoắc Khởi Minh không che giấu vẻ hớn hờ: “Tối hôm nay, Liên Gia Kỳ đã thật sự mất mặt rồi. Điền Điền, phong thái đường hoàng của cậu ta trong buổi phỏng vấn đã bị cô đập đổ hoàn toàn đấy.”

“Tối nay, tôi đến là muốn vạch trần bộ mặt giả dối của anh ta, để mọi người đều biết được thực sự anh ta là con người như thế nào.”

“Vậy cô đã làm quá tốt rồi. Tối nay, cậu ta đã thật sự mất mặt, lại còn bị người ta đập giày

vào đầu. Cô cảm thấy vui chứ?”

“Đương nhiên rồi. Vạch được bộ mặt thật của một kẻ nguỵ quân tử, tôi vui mừng lắm chứ!”

“Chuyện vui như thế này, nhất định chúng ta phải đi chúc mừng mới được. Đi tìm chỗ nào đó uống chút gì được không? Tôi mời.”

Do dự một lát, Điền Điền lắc đầu: “Đề hôm khác đi. Tối nay tôi ra ngoài, mẹ tôi đã dặn phải về sớm. Bà nói con gái chơi ở bên ngoài quá khuya sẽ không tốt.”

“Cũng được. Dù sao bây giờ cũng là kỳ nghỉ. Hôm khác, tôi hẹn cô đi chơi cả ngày nhé! Vậy tôi đưa cô về nhà trước. Lần này, cô đừng từ chối nữa đấy. Cô thân gái một mình về nhà buổi tối không an toàn đâu.”

Điền Điền nghĩ ngợi một lát rồi cũng đồng ý. Cô nói địa chỉ nhà mình cho anh ta biết. Hoắc Khởi Minh lái xe đưa cô về tận chân tòa nhà. Anh ta còn muốn đưa cô lên nhưng cô vội cảm ơn rồi từ chối: “Không cần đâu. Tôi tự lên được rồi. Anh mau về đi. Cảm ơn anh tối nay đã đưa tôi về.”

Nếu để Hoắc Khởi Minh đưa về tận cửa nhà, cô sẽ phải lịch sự mời anh ta vào chơi. Mà đứng dưới lầu cô thấy đèn nhà mình đã tắt, chắc mẹ cô đã đi ngủ rồi. Cô không muốn làm bà thức giấc. Có lẽ Hoắc Khởi Minh cũng hiểu được ý cô nên không cố nài ép nữa, lái xe rời đi.

Điền Điền một mình đi cầu thang bộ lên nhà. Khi còn một tầng nữa là lên đến nơi thì cô đột ngột dừng lại, vì cô nhìn thấy có một người đang đứng ở góc cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ngọn đèn trên cầu thang chiếu ánh sáng màu cam dịu dịu. Dưới ánh đèn đó, có bóng người cao cao, khuôn mặt lạnh như băng hiện ra.

Là Liên Gia Kỳ.

Điền Điền giật mình kinh ngạc:

“Sao anh lại đề đây? Anh đến đây làm gì?”

Liên Gia Kỳ cúi xuống nhìn cô, ánh mắt như thanh kiếm sắc bén, sắc mặt lạnh lùng, giọng nói băng giá: “Tôi đến tìm mẹ cô. Về chuyện tám năm trước, xem ra chúng ta phải nói chuyện lại một lần nữa.”

“Cái gì? Anh tìm mẹ tôi? Sao anh biết nhà tôi ở đây? Anh vừa từ trong nhà tôi ra sao?”

“Muốn biết địa chỉ nhà cô rất dễ. Có điều, mẹ cô không có nhà. Tôi ăn chuồng cả buổi mà không có người ra mở cửa.”

Điền Điền thở phào nhẹ nhõm. Mẹ cô không có nhà, chắc là bệnh viện mới gọi bà đi làm thêm. Chuyện này trước đây cũng thường xảy ra. May mà bà đi vắng, nếu không, Liên Gia Kỳ lạnh lùng thế này tìm đến cửa, chắc chắn sẽ khiến bà không chịu nổi.

Năm đó, sau khi bố Điền Điền bị tai nạn, bà Điền Quyên đã bị khủng hoảng tinh thần và phải dùng thuốc chống trầm cảm suốt một quãng thời gian dài. Sau đó, khó khăn lắm bà mới bình phục được, tuyệt đối không thể nhắc lại chuyện cũ trước mặt bà. Đây là một cách tự lừa dối chính mình, dường như không nhắc đến tức là chuyện đó chưa từng xảy ra. Thường ngày, cô không hề dám nhắc đến cái chết của bố trước mặt mẹ.

Điền Điền lao đến, chỉ thẳng vào mặt Liên Gia Kỳ mà giận dữ quát tháo: “Giải quyết cái gì? Liên Gia kỳ, tôi cảnh cáo anh. Anh không được phép đến quấy rầy mẹ tôi nữa. Đừng để mẹ tôi biết chuyện xấu xa mà anh đã làm, tôi không muốn để bà lại đau lòng. Cái chết của bố tôi đã là cú sốc quá lớn đối với bà. Sau đó, bà không bao giờ nhắc đến chuyện này nữa. Hồi nhỏ, tôi không hiểu, lại cứ luôn nhắc đến. Mỗi lần như vậy, bà đều khóc suốt mấy ngày liền, suýt nữa khóc hỏng cả mắt. Nếu anh lại hại mẹ tôi khóc nữa thì tôi liều mạng với anh đấy.”

“Được. Vậy không nói chuyện với mẹ cô thì tôi sẽ nói chuyện với cô. Diệp Điền Điền, cô nói đi. Rốt cuộc cô muốn thế nào? Bố cô mất năm đó là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, tôi... tôi không cố ý. Tôi cũng không muốn xảy ra chuyện như vậy...”

Cô quyết liệt ngắt lời anh ta: “Cho dù anh đâm vào bố tôi là không cố ý nhưng sau đó, anh lại bỏ trốn. Chuyện này có phải là cố ý không? Đây là hành động cực kỳ độc ác. Không phải sao?”

Anh ta sững người: “Điều này... tôi... khi đó cũng vì quá lo lắng và sợ hãi nên mới không dừng xe lại. Sau đó, không phải tôi đã quay lại tự thú rồi sao?”

“Tự thú thì sao? Anh không tự thú thì cũng bị bắt lại thôi. Người đi đường đều trong thấy anh đâm vào người ta. Ngã tư phía trước còn có CCTV ghi hình. Anh vốn không thể nào thoát được.”

“Diệp Điền Điền, dù cô có công nhận hay không thì năm đó đúng là tôi đã ra tự thú. Hơn nữa, chuyện tai nạn đã tám năm rồi. Khi đó, mẹ cô cũng đã cùng luật sư đại diện của tôi ký vào bản hòa giải rồi. Có thể nói là vấn đề đã sớm được giải quyết. Tại sao bây giờ cô cứ ngoan cố không chịu buông tha? Rốt cuộc cô muốn làm gì? Có phải cô còn muốn lấy thêm tiền không? Cô muốn bao nhiêu thì cứ nói đi. Tôi sẽ cố gắng bù đắp cho cô là được chứ gì?”

Tuy thái độ của Liên Gia Kỳ rất bình tĩnh nhưng lời của anh ta không còn lý trí nữa. Do quá giận dữ, không kiềm nén được cảm xúc nên anh ta đã buột miệng nói ra những lời này.

Điền Điền nghĩ thế càng nổi giận hơn: “Phi! Ai cần mấy đồng tiền thoả tha của anh chứ? Anh đừng tưởng lấy tiền ra là lại giải quyết được vấn đề. Liên Gia Kỳ, tôi nói cho anh biết, tiền không mua được mạng sống của bố tôi đâu!”

Anh ta không hề tỏ ra chùn bước, tiếp tục bác bỏ lời cô nói: “Nhưng năm đó, sau khi nhận năm trăm nghìn tệ, mẹ cô đã ký biên bản hòa giải. Nếu năm đó đã chịu nhận tiền thì cũng nên tuân thủ quy tắc trò chơi. Vậy bây giờ cô lấy tư cách gì để nói việc chúng tôi dùng tiền giải quyết vấn đề là không chính đáng? Nếu không thì năm đó, sao mẹ con cô không khẳng khái từ chối nhận tiền, kiên quyết truy tố tôi tới cùng, để tôi phải ngồi tù vì đã gây tai nạn giao thông đi. Đã nhận tiền rồi, việc cũng trôi qua bao nhiêu năm rồi, cô còn định gây chuyện đến bao giờ? Điền Điền, cô như vậy là có ý gì?”

“À, được lắm! Liên Gia Kỳ, không phải chỉ là năm trăm nghìn tệ sao? Anh được đấy, tôi nhất định sẽ trả lại toàn bộ. Anh đừng tưởng có mấy đồng tiền thoả tha đó là ghê gớm lắm. Nếu anh cho rằng năm trăm nghìn tệ có thể mua được một mạng người thì anh cứ chờ mà xem. Đợi tôi kiếm đủ, tôi cũng lái xe đâm chết bố anh.”

Hai người đều mất lý trí, lời nói càng lúc càng gay gắt. Điền Điền quá giận còn buột miệng nói cả bố Liên Gia Kỳ ra. Thực ra cô cũng chẳng có ý gì khác, chỉ là “ăn miếng trả miếng”.

Liên Gia Kỳ bị câu nói cuối cùng của cô làm cho nổi điên thật sự. Anh ta kéo mạnh tay cô đẩy vào tường, trừng trừng nhìn cô. Trong mắt anh ta là hai ngọn lửa căm giận không gì có thể dập tắt nổi, giọng nói như rít qua kẽ răng: “Diệp Điền Điền, cô vừa nói cái gì? Nếu cô muốn đâm thì đâm vào tôi đây này. Cô không được phép làm hại người nhà của tôi.”

“Anh làm gì thế? Bỏ tôi ra, bỏ tôi ra!”

Rõ ràng Liên Gia Kỳ đã bị cơn giận làm cho mù mẫm đầu óc, trái ngược hẳn với hình tượng điềm tĩnh thường ngày, anh ta gầm lên như một con sư tử. Điền Điền có chút sợ hãi, cố sức vùng tay ra nhưng bàn tay mạnh mẽ đó như chiếc lồng sắt giam chặt lấy cô. Cô cố gắng vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát được. Không nghĩ ngợi gì, cô cúi xuống cắn mạnh một cái.

“Á...”

Sau nhát cần đó, Liên Gia Kỳ lập tức buông tay ra. Vết răng hằn rõ trên tay anh ta. Anh ta nhìn mà ngây người. Có vẻ đã bình tĩnh lại, khi ngẩng đầu lên nhìn Điền Điền, ánh mắt anh ta đã dịu đi vài phần.

Lúc này, tiếng thét của Điền Điền đã đánh thức hàng xóm tầng trên tầng dưới. Nhà cô Chu mở cửa ra đầu tiên. Hạ Lỗi vừa thấy trong góc tường có hai người đang giằng co, lập tức lao ra hỏi: “Điền Điền, xảy ra chuyện gì vậy?”

Điền Điền nhanh chóng nép sau lưng anh ta, hậm hực chỉ vào Liên Gia Kỳ mà nói: “Anh Hạ Lỗi, tên này dồn em vào đây quấy rối em”

“Cái gì? Mày cũng to gan thật đấy! Dám chặn người ta ở cửa nhà để quấy rối. Đồn cảnh sát ở ngay đối diện. Tao chop mày qua đó ngồi một đêm thì thích hợp hơn đấy. Điền Điền, chúng ta đi báo cảnh sát nhé?”

Điền Điền chẳng nghĩ ngợi gì đáp luôn: “Vâng ạ.”

Quay lại nhìn Liên Gia Kỳ ánh mắt cô tràn ngập sự khinh bỉ: “Liên Gia Kỳ, lần này là do anh tự tìm đến đây nhé!”

Liên Gia Kỳ đã biết mình vừa nhát thời mất bình tĩnh lại gây thêm phiền phức, nhưng lúc này, anh ta đã không thể rút lại được rồi. Các nhà tầng trên tầng dưới đều mở tung cửa ra xem, không chỉ còn là một hai người nữa, mà có rất nhiều người tập chung ở đó. Anh ta vốn không thể nào thoát được. Nếu cố gắng xông ra thì có khác nào thừa nhận mình có hành vi xấu xa. Nếu không làm thì việc gì phải bỏ chạy? sự việc đã đến nước này, anh ta bắt đầu nghĩ đến Hạ Lỗi áp giải đến đồn cảnh sát đối diện.

Tại đồn, ban đầu viên cảnh sát trực ca nghe Điền Điền nói bị một người đàn ông chặn lại quấy rối thì còn nghĩ là tên lưu manh to gan nào đó, nhưng khi ngoảnh lại nhìn thấy Liên Gia Kỳ trong bộ com lê sang trọng đường hoàng, thì không khỏi bất ngờ: “Anh chính là tên háo sắc đó sao?”

“Thực ra, chuyện này là hiểu lầm. Tôi có thể giải thích.”

Liên Gia Kỳ cố gắng giải thích hết sức tỉ mỉ cho viên cảnh sát trực ca hiểu đầu đuôi câu chuyện, đồng thời cũng để chứng minh mình không có ý quấy rối Điền Điền mà chỉ muốn nói chuyện với cô. Nhưng vì trong lúc nói chuyện có chút to tiếng nên mới dẫn đến hành động nhát thời mất kiểm soát.

“Tôi rất xin lỗi về chuyện xảy ra vừa rồi. Lúc đó tôi đã mất bình tĩnh nên có thể làm cô Diệt sợ hãi. Mong cô thứ lỗi.”

Nếu đã như vậy thì lại không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng cả. Viên cảnh sát đề nghị hai bên hòa giải. Một chút chuyện nhỏ như thế không cần phải làm loạn đến mức tới đồn cảnh sát giải quyết. Điền Điền nghĩ ngợi rồi cũng quyết định bỏ qua. Không phải là cô mở đường thoát cho Liên Gia Kỳ mà nếu cô làm lớn chuyện thì mẹ cô sẽ biết mất.

Sau khi ra khỏi đồn cảnh sát, Hạ Lỗi không khách sáo nhìn trừng trừng vào Liên Gia Kỳ, nói: “Hóa ra mày chính là kẻ đã đâm xe vào bố Điền Điền năm đó. Mày đâm chết người rồi, bây giờ còn tìm đến nhà người ta bắt nạt một cô gái. Mày có phải là đàn ông không hả?”

Mặt Liên Gia Kỳ trắng bệch, lạnh như băng: “Tôi nhất định phải nói rõ ràng với anh điều này. Vừa rồi, đúng là tôi quá kích động nhưng tôi tuyệt đối không đến để ức hiếp cô ấy. Tôi chỉ muốn giải quyết vấn đề này một cách hòa bình thôi.”

“Giải quyết cái gì? Mày đâm xe chết bố người ta. Mối thù này là cả đời. Mày đừng tưởng có thể giải quyết được chuyện này. Ngay tối nay hãy rời khỏi đây, đừng để tao thấy mày đến quấy nhiễu Điền Điền và mẹ cô ấy. Nếu không thì mày cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp không?”

Điền Điền đứng bên cạnh cũng nhấn mạnh một lần nữa: “Đúng thế. Tốt nhất là anh đừng xuất hiện ở gần nhà tôi. Nếu mẹ tôi vì trông thấy anh mà bị sốc, xảy ra chuyện gì thì Liên Gia Kỳ, tôi sẽ không tha cho anh đâu.”

Liên Gia Kỳ không nói gì thêm gì nữa. Mặt anh trắng bệch. Anh ta xoay người đi không xa thì tới chỗ một chiếc xe hơi đỗ dưới bóng cây. Hai chiếc đèn hậu sáng lên rồi mất hút sau chỗ ngoặt.

Hạ Lỗi đưa Điền Điền về và dặn cô buổi tối ở nhà một mình phải khóa cửa cẩn thận. Nếu có chuyện gì thì gọi điện ngay cho anh ta. Sự quan tâm của anh ta khiến trái tim cô cảm thấy ngọt ngào: “Anh Hạ Lỗi, hôm nay, thật cảm ơn anh.”

“Khách sao gì chứ? Chúng ta là hàng xóm bao nhiêu năm nay mà. Tục ngữ có câu “bán anh em xa mua láng giềng gần”, chúng ta là hàng xóm thế này còn gần gũi hơn cả họ hàng ấy chứ! Anh vẫn luôn coi em như em gái của mình mà.”

Câu cuối cùng khiến trái tim Điền Điền lại nhấm nháp thấy vị chua xót, chua chua xót xót.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Hôm sau chuyện xảy ra ở khách sạn Hoàng Chiều đã xuất hiện trên bản tin của các tờ báo lớn trên thành phố. Trên mạng, đây đúng là một sự kiện “hot” có một không hai. Vụ án lái xe đâm người mấy ngày trước đã lắng xuống vì người gây tai nạn đã bị bắt tại hiện trường, không thể chối cãi. Còn vụ của Liên Gia Kỳ không chỉ là lái xe quá tốc độ đâm chết người mà còn là hành vi bỏ trốn. Điều này khiến anh ta đột nhiên trở thành tâm điểm chú ý của dư luận.

Liên Gia Kỳ vừa nhận được danh hiệu doanh nhân trẻ ưu tú, đang là ngôi sao mới nổi của giới kinh doanh. Hai năm nay, anh ta đã tiếp quản giang sơn Liên thị từ tay ông Liên Thắng Kiệt- bố của mình và tỏ ra vô cùng xuất sắc, dành được nhiều thắng lợi về vang trên thương trường và trở thành người tuổi trẻ tài cao trong mắt không ít người. nhưng chỉ trong một đêm, từ “nguy quân tử” đã đánh gục anh ta, bị hàng ngàn hàng vạn người chửi rủa. Đặc biệt là trên mạng, số comment chỉ trích anh ta nhiều vô số kể.

“Xời! đúng là một kẻ nguy quân tử. bề ngoài đạo mạo đường hoàng, trong lòng thì lại toàn là phân gió. Đâm xe vào người ta lại còn bỏ chạy, còn mặt mũi đứng trên bục nói cái gì tán đồng hay không tán đồng nữa. Bản thân mình chẳng phải cũng làm những chuyện như vậy sao?”

“Đáng căm hận nhất là những kẻ nguy quân tử như vậy. nói 1 đằng làm một nẻo hẳn luôn cho rằng có tiền thì có thể giải quyết được mọi chuyện, coi mạng người rẻ rúm. Nếu có tiền thì bỏ ra vào trăm nghìn tệ, sai người đâm chết hẳn đi. Đâm chết cùng lắm thì đền tiền. chúng ta có tiền mà.”

Diễn Diễn ngồi trước màn hình máy tính đọc kĩ từng lời bình luận có liên quan mà trong lòng cảm thấy vô cùng hả hê. Lần này có thể coi là cô đã lột được bộ mặt đạo đức giả của Liên Gia Kỳ, để mọi người thấy được sự xấu xa trong cái vỏ hào nhoáng của anh ta.

Liên Gia Kỳ đột nhiên bị đánh gục trong thời khắc vốn huy hoàng nhất của mình. Tin tức anh ta đã từng lái xe quá tốc độ đâm chết người qua đường bị tung ra. Sau đó, không chỉ hình tượng của cá nhân anh ta bị ảnh hưởng lớn mà thậm trí danh tiếng của tập đoàn Liên thị cũng bị liên lụy.

Liên thị bắt đầu bằng ngành công nghiệp bán lẻ. Các chuỗi chi nhánh mọc lên như nấm. Tin tức người tiếp quản đã từng đâm xe vào người qua đường rồi bỏ trốn tung ra, rất nhiều người biểu lộ sự phẫn nộ bằng cách không đến mua bán ở các chi nhánh của Liên thị nữa. Ngày thứ hai sau khi tin tức lên mặt báo, doanh thu của tập đoàn Liên thị liên tục sụt giảm. Đúng là thấy kết quả ngay lập tức.

Để danh tiếng của tập đoàn không tiếp tục bị liên lụy, Liên Thị lập tức triệu tập cuộc họp hội đồng quản trị. Trong cuộc họp, hội đồng quản trị đã tạm thời bãi miễn mọi chức vụ của Liên Gia Kỳ, ông Liên Thắng Kiệt quay trở lại chủ trì đại cục. Sau đó, Liên Thị tổ chức buổi họp báo công bố về sự thay đổi nhân sự này. Liên Gia Kỳ không hề xuất hiện trong buổi họp báo nhưng ngày thứ hai sau khi bị bãi nhiệm, anh ta đã công khai đăng một lá thư xin lỗi lên blog cá nhân của mình, dùng những lời lẽ thành khẩn để bày tỏ sự hối tiếc về sai lầm của mình đã phạm phải tám năm trước, thật lòng xin lỗi gia đình bị hại và công chúng.

Tuy bức thư xin lỗi của Liên Gia Kỳ rất chân thành nhưng từ “nguy quân tử” đã trở thành biệt danh đặt cho anh ta, dù có xin lỗi thế nào thì người khác vẫn coi đó là trò diễn kịch giả tạo. Tuyệt đại đa số mọi người đều không tin. Dưới bức thư xin lỗi của anh ta là vô số những lời chỉ trích và mắng chửi của cộng đồng mạng. Thi thoảng, có vài người comment rằng, nếu đã biết sai như vậy thì nên cho anh ta một cơ hội làm lại nhưng đều nhanh chóng bị nhấn chìm.

Liên Gia Kỳ từ chỗ đắm chìm trong hào quang vô hạn thành ra bị đẩy vào phong ba bão táp. Chỉ trong nháy mắt đã trở thành người khiến người thân đau xót, kẻ thù vui mừng. Trong số những kẻ mừng vui hơn hờ tất nhiên bao gồm cả Hoắc Khởi Minh. Thấy Liên Gia Kỳ thành ra như vậy, trong lòng anh ta thật sự hành phúc khôn xiết.

La Thiên Vũ cực kì thấu hiểu điều này, cười nói: “Khởi Minh, Liên Gia Kỳ xảy ra chuyện, mấy ngày nay, tâm trạng của mày đúng là phần chán hơn bao giờ hết.”

“Chắc chắn rồi. Tay Liên Gia Kỳ đó không bao giờ ngờ rằng mình cũng có ngày hôm nay. Bây giờ, cậu ta chỉ như một con chuột bị người người đuổi đánh thôi.”

“Khởi Minh, tối đó mày nói muốn đưa cô nàng họ Diệp đi thử xem có thể làm gì được cậu ta không, tao còn nghĩ là chẳng ăn thua. Thật không ngờ cô nàng đó lại lợi hại như vậy. Liên Gia Kỳ thảm bại dưới tay cô ta rồi.”

“Tao cũng không ngờ mồm mép Diễn Diễn lại lợi hại như vậy. Mỗi câu hỏi lại càng thêm sắc bén, cuối cùng thì dứt khoát hạ gục cậu ta. Nói thực, nhà đầu này còn có tác dụng hơn tao tưởng đấy. Tuy tao luôn căm ghét Liên Gia Kỳ nhưng lại không thể trực tiếp hạ gục cậu ta. Trên thương trường tao cũng tự biết mình không phải là đối thủ của cậu ta, thế nên mới muốn dùng nhà đầu này để đối phó, khiến cậu ta khốn khổ. Thật không ngờ, cô ta đã thật sự cho tao được mở rộng tầm mắt. Cô ta vừa ra tay, Liên Gia Kỳ đã gặp phiền phức lớn. Ha ha!”

“Khởi Minh, nếu mày đã vui như vậy, lát nữa chúng ta ra ngoài uống vài chén chúc mừng đi.”

“Được đấy. Đến khách sạn Hoàng Triều đi. Sau khi Liên Gia Kỳ mất mặt ở đó, tao thực sự rất thích Hoàng Triều.”

“Có cần gọi thêm mấy cô em không?”

“Không cần đâu. Tim Diễn Diễn và Du Tinh đi. Phải rồi, hình như mày và Du Tinh có vẻ tiến triển rất nhanh đấy nhỉ. Nắm được cô ta chưa?”

La Thiên vũ có chút thất vọng: “Vẫn chưa. Cô nàng này trông có vẻ dễ bảo, đi ăn, đi xem, tặng hoa, tặng quà đều nhận cả nhưng mỗi khi muốn tiến triển thêm một bước thì lại không chịu. Xem ra, còn phải tiêu tốn thêm chút sức lực nữa mới được. Còn mày, mày đã có được Diễn Diễn chưa?”

Hoắc Khởi Minh cười lắc đầu: “Tao không hề có ý định với cô ta. Tao muốn đàn bà thì ở đâu mà chẳng có chứ. “Em gái” này cứ để lại đi. Đàn bà có thể lên giường nhiều như vậy nhưng đàn bà có thể dùng để đối phó với Liên Gia Kỳ chỉ có một mà thôi. Không thể lãng phí được.”

Nói đến đây là quyết định xong. La Thiên Vũ gọi điện hẹn Du Tinh, Hoắc Khởi Minh gọi điện hẹn Điền Điền. Khi nói máy, anh ta nghe thấy đầu dây phía bên cô rất ồn, rất hỗn tạp, giọng cô có vẻ hoảng hốt: “Hôm nay tôi không thể ra ngoài được. Đám phóng viên đang vây kín cửa nhà tôi rồi.”

Vụ án Liên Gia Kỳ gây tai nạn giao thông tám năm trước được lôi ra nhất thời trở thành một sự kiện hot, các phóng viên còn lật lại hồ sơ vụ án cũ để tìm ra địa chỉ của người bị hại và tìm đến phỏng vấn.

Bà Điền Quyên, mẹ của Điền Điền vừa mở cửa, còn chưa biết xảy ra chuyện gì. Bà vốn là người không hay đọc báo, không xem thời sự, lúc nào rảnh rỗi thì xem phim truyền hình cho đỡ buồn. Điền Điền cũng giấu kín chuyện Liên Gia Kỳ tìm đến nhà tối hôm đó. Không những cô nhờ viên cảnh sát dừng để mẹ mình biết chuyện có người quấy rối cô còn dặn dò cả hàng xóm láng giềng tầng trên tầng dưới. Cô nhờ họ giữ kín để mẹ cô khỏi vì chuyện này mà lo lắng. cô rất sợ mẹ cô bị sốc sẽ lại xuất hiện triệu chứng trầm cảm.

Nhìn qua khe cửa, bà Điền Quyên vô cùng ngạc nhiên khi có mấy người đứng ngoài cầm micro, liền hỏi: “Các vị có chuyện gì vậy?”

Bảy tám cái miệng ở ngoài cùng tranh nhau nói, mỗi người một câu, nghe họ nói xong, mặt bà Điền Quyên bắt đầu trắng bệch ra. “Chồng tôi chết đã tám năm rồi. Tại sao bây giờ các người lại còn đến phỏng vấn chứ?”

Điền Điền nhanh chóng chạy từ phòng ngủ ra, thấy tình hình ngoài cửa liền biết ngay chuyện là thế nào. Tim cô đập thình thịch vì cô biết quá rõ, cái chết của bố cô năm đó đã khiến mẹ cô bị sốc như thế nào. Đến tận sau này, cô vẫn không dám nhắc lại chuyện cũ, giống như con đà điểu vùi đầu xuống cát không muốn đối diện với nỗi đau.

Cô lập tức định đóng cửa lại: “Xin lỗi. Mẹ tôi không được khỏe. Chúng tôi không tiếp nhận phỏng vấn. Mong các vị về cho.”

Mấy phóng viên không hẹn mà gặp, cùng lấy tay chặn cửa lại, nhất quyết không cho cô rời đi, trong đó có một phóng viên bỗng nhận ra cô, nói: “A.! Tôi nhớ ra rồi. Không phải cô chính là người đã hỏi Liên Gia Kỳ ở khách sạn Hoàng Triều hôm đó sao? Hóa ra Diệp Chân Hùng chính là bố cô.”

Nghe cô ta nói vậy, mấy phóng viên khác lập tức chìa về phía Điền Điền hỏi.

“Cô Diệp, hóa ra cô chính là con gái của người bị hại. Cô có thể nói cụ thể hơn về tình hình vụ tai nạn lúc đó được không?”

“Cô Diệp, khi xảy ra vụ tai nạn năm đó, chắc là cô vẫn còn rất nhỏ. Cô còn nhớ Liên Gia kỳ đã đâm xe vào bố cô, xem ra chuyện năm đó đã khiến cô có ấn tượng cực kì sâu sắc đúng không?”

“Cô Diệp, cô có thể nói cho chúng tôi...”

“Cô Diệp, tôi muốn hỏi một chút...”

...

Bảy tám cái miệng đồng thanh hỏi tạo nên âm thanh vô cùng hỗn tạp, Điền Điền căn bản không hề nghe rõ và cũng không muốn nghe. Cô chỉ cố hết sức đóng cửa lại và đẩy đám phóng viên ra ngoài.

Các phóng viên bỗng nhắc lại chuyện cũ khiến bà Điền Quyên lại bị kích động, bà ngồi phịch trên ghế sofa không nói tiếng nào. Trên khuôn mặt bà hiện rõ vẻ hoang mang và đau khổ như bị thôi miên. Điền Điền cẩn thận đỡ dành bà, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, mẹ không sao chứ?”

Bà Điền Quyên ngoảnh đầu lại nhìn con gái hỏi: “Vừa rồi, chuyện các phóng viên đó nói là như thế nào?”

Điền Điền không muốn làm mẹ bị kích động, cô cố gắng kể lại một cách ngắn gọn. “Thực ra cũng không có chuyện gì. Chỉ là Liên Gia Kỳ, kẻ đã đâm xe vào bố con bị các phương tiện truyền thông đề ý đến, vì gần đây có một tên công tử con nhà giàu lái xe đâm người nên nó trở thành tiêu điểm thu hút sự chú ý của mọi người. Chuyện của hân ta cũng bị lật lại nên mới có phóng viên tìm đến nhà chúng ta để phỏng vấn. Mẹ, con biết mẹ không muốn nhắc đến chuyện đau lòng này. Không sao đâu ạ. Các phóng viên không phỏng vấn được, lát nữa họ sẽ tự động bỏ đi thôi.”

Bà Điền Quyên gầy người “ò” một tiếng rồi không nói gì nữa. Ánh mắt bà nhìn về phía bức chân dung của chồng treo trên bức tường đối diện, nhìn mãi nhìn mãi đến mức nước mắt trào ra. Trong lòng Điền Điền vô cùng chua xót. Cô cũng ngồi khóc bên mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Đám phóng viên nhất quyết cố thủ ở cửa nhà họ Diệp không chịu đi. Điều này khiến không ít hàng xóm tầng trên tầng dưới thò đầu ra xem. Dù sao cũng đang nhàn rỗi, có phóng viên quay sang hàng xóm nhà họ Diệp để phỏng vấn.

Nữ chủ nhân căn hộ đó là người rất thích thể hiện. Thấy có camera và micro hướng về phía mình là cô ta tao dáng luôn. Hỏi gì trả lời nấy, không hỏi cũng chủ động đưa ra, chỉ mong là thời gian phỏng vấn có thể kéo dài hơn một chút. Nói mãi, nói mãi, cô ta nhắc đến chuyện tối hôm đó Liên Gia Kỳ đến nhà họ Diệp quấy rối Điền Điền.

“Họ Liên đó cũng thật xấu xa. Năm đó, anh ta đâm xe chết bố Điền Điền, bây giờ còn tìm đến nhà quấy rối cô ấy. Đồn cảnh sát nên bắt loại người này lại giam chừa nửa tháng rồi hẵng tính.”

Cô ta tiết lộ tin tức này khiến các phóng viên nghe xong đều cảm thấy hứng thú. Họ lập tức vây quanh cô ta hỏi đến cùng. Cô nàng này chỉ biết nửa chừng nhưng cái gì cũng dám nói, lại còn bổ sung không ít giả thiết chủ quan của bản thân. Cuối cùng, qua ngòi bút của các phóng viên, mấy lời đó đã trở thành một câu chuyện hấp dẫn: Tối hôm đó, Liên Gia Kỳ bức mình vì Điền Điền đã đem chuyện mình gây tai nạn rồi bỏ trốn ra nói trước công chúng, anh ta giận dữ chạy đến tìm cô tính sổ và ra tay đánh cô. Điền Điền hét toáng lên khiến hàng xóm láng giềng đều chạy đến. Sau đó, hàng xóm dẫn Liên Gia Kỳ đến đồn cảnh sát. Nhưng viên cảnh sát đã bị mua chuộc nên chỉ hỏi qua loa vài câu rồi thả cho anh ta về.

Người hàng xóm nói văng cả nước bọt. “Người có tiền đúng là giai cấp đặc quyền. Đánh người rồi thì có thể không cần chịu trách nhiệm sao? Có thể như vậy sao? Thật là quá thể đáng!”

Mấy phóng viên đều làm như thu thập được thông tin quý giá. Phỏng vấn cô ta xong, họ lại tìm đến đồn cảnh sát nhưng viên cảnh sát trực ca tối hôm đó không có mặt. Điện thoại cũng không liên lạc được. Để kịp đưa tin, các phóng viên dứt khoát không đợi anh ta nữa. Dù sao, cuộc phỏng vấn hàng xóm đối diện nhà họ Diệp cũng là tư liệu số một trong tay họ rồi.

Các phóng viên đều vội vã trở về tòa soạn viết tin đăng bài. Các tit bài lớn nhỏ khác nhau nhấn mạnh chuyện công tử con nhà giàu đã gây tai nạn rồi bỏ trốn tám năm trước, tám năm sau còn hung hãn đánh người. Hơn nữa, người anh ta không chỉ là một cô gái yếu đuối mà còn chính là con gái của người đã bị anh ta đâm xe chết năm đó, một cô gái mới mười tám tuổi. Sự thực này thật khiến mọi người phẫn nộ.

Không cần phải nói, mấy tin tức này được đưa lên đã khiến dư luận phản hồi mạnh mẽ đến mức nào. Mọi người bày tỏ ý kiến của mình theo cách đơn giản nhất là trực tiếp đăng lên mạng. Những lời chỉ trích và lên án dồn dập như vũ bão khiến Liên Gia Kỳ bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, không biết đường nào mà biện hộ cho mình.

Sau khi tin tức được đăng lên, chuyện công tử nhà giàu chuyên quyền ngạo mạn đánh người đã nhanh chóng trở nên điên cuồng trên blog. Tuy nhiên, Liên Gia Kỳ đã ngay lập tức xuất hiện để bác bỏ tin đồn, còn có cả một bài dài kể lại tỉ mỉ chuyện đã xảy ra tối hôm đó. Anh ta tự thanh minh rằng mình tuyệt đối không có hành động đánh người mà chỉ nhất thời kích động nên mới mất bình tĩnh, hoàn toàn là một sự hiểu lầm. Những lời giải thích cũng chẳng ích gì, blog của anh ta bị tấn công như vũ bão, các comment đều chẳng khác gì những họng súng nhắm vào anh ta.

“Mày có phải là người không thế? Năm xưa lái xe đâm chết người thì thôi, bây giờ còn chạy đến làm hại con gái nhà người ta chỉ vì cô ấy đã vạch trần bộ mặt thật của mày. Thật đúng là táng tận lương tâm. Sớm muộn gì cũng bị báo ứng.”

“Đồ không bằng cảm thú. Ông đây thật muốn chém mày thành từng mảnh cho chó nó ăn.”

“Họ Liên kia, cứ đợi đấy! Loại người như mày nhất định sẽ không được chết một cách nhẹ nhàng đâu.”

...

Liên Gia Kỳ bị tấn công quá ác liệt, đành phải chọn cách tạm thời tắt chức năng để lại comment trên blog.

Không chỉ như vậy, anh ta bắt đầu bị cư dân mạng tìm kiếm. Vì có tên tuổi thật nên họ có thể nhanh chóng tìm được không ít tư liệu về anh ta rồi công bố số điện thoại, địa chỉ nhà, ảnh cá nhân và một số tin tức cá nhân liên quan.

Thông tin cá nhân của Liên Gia Kỳ vừa được công bố thì điện thoại cố định và di động của anh ta đều trở thành đường dây nóng, suýt nữa thì nổ tung. Ai gọi đến cũng đều vừa cất tiếng là chửi, từ chửi anh ta đến chửi tổ tông mười tám đời nhà anh ta, cuối cùng, anh ta đành phải tắt di động và rút dây cắm điện thoại bàn. Nếu không thì đừng hòng được yên tĩnh.

Hôm đó, cổng lớn ngôi biệt thự mà Liên Gia Kỳ sống cũng bị không ít người bao vây, họ đều là những người xem được địa chỉ công bố trên mạng rồi tìm đến. May mà việc quản lý trị an của khu nhà này vô cùng nghiêm ngặt, mọi người không vào được nhưng nhất thời cũng không chịu bỏ đi. Họ đều đợi Liên Gia Kỳ xuất hiện lên tiếng, kết quả là cả ngày anh ta không dám ra khỏi cửa.

Thậm chí, khi tài xế của Liên Gia Kỳ ra ngoài làm công chuyện, chưa đầy một lát sau quay về thì đã bị người ta dùng đồ sắc nhọn vạch chi chít lên thân xe. Vì biển số xe của anh ta cũng công khai đăng trên mạng, có người nhận ra liền “ghét ai ghét cả tông ti họ hàng”, làm hỏng cả chiếc xe.

Trong suốt một khoảng thời gian dài, là nhân vật phản diện điển hình “giàu có bất nhân”, Liên Gia Kỳ trở thành đối tượng ai ai cũng ghét.

Sự việc xảy ra với con trai khiến vợ chồng Liên thị vô cùng lo lắng. Đặc biệt là sau khi xem những tin tức gần đây, ông Liên Thắng Kiệt gần như tức chết. Đương nhiên, ông hiểu con trai mình sẽ không bao giờ làm những chuyện như vậy, nhưng không có lửa làm sao có khói. Các phóng viên nói là đã lấy tư liệu từ cuộc phỏng vấn người hàng xóm đối diện nhà họ Diệp, rõ ràng là thật thật giả giả đều có.

Ông Liên Thắng Kiệt gọi con trai đến hỏi. Quả nhiên không ngoài dự đoán của ông, đúng là tối hôm đó anh ta đã đến nhà họ Diệp và to tiếng với Điền Điền. Khi bị kích động còn có hành động mất bình tĩnh. Ông không khỏi phiền não: “Gia Kỳ, sao con lại kích động như vậy chứ? Bây giờ là lúc nào rồi mà con còn chạy đến nhà cô ta cãi nhau? Đây chẳng phải là không có chuyện gì cũng tự đi tìm chuyện sao? Bố luôn nói tính khi Liên Gia Kỳ nóng nảy thiếu kiên nhẫn, kém xa ông anh như con. Nhưng lần này biểu hiện của con thật sự là quá mất hình tượng rồi.”

Liên Gia Kỳ cúi đầu không nói gì. Anh ta cũng chẳng có gì để nói. Tội đó, đúng là anh ta quá mất bình tĩnh.

Bà Liên xót xa bảo vệ con trai: “Được rồi. Việc đã đến nước này, có nói những điều đó cũng chẳng ích gì. Ông mau nghĩ cách làm thế nào để giải quyết êm xuôi mọi việc đi. Đám người này cũng thật là đáng sợ! sao lại đi công bố tư liệu gì đó của nhà chúng ta lên mạng chứ? Lại còn cả những chuyện cá nhân nữa. Vừa đọc vừa nói, vừa đánh vừa chửi. Thật đúng là làm cho người ta sợ chết khiếp!”

Có lúc, sức mạnh của mạng Internet vô cùng đáng sợ. Bất kỳ tin tức nào cũng có thể bị truyền đi khắp nơi mà không hề qua kiểm chứng. Người xem nhiều và người tin cũng nhiều. Đặc biệt, những sự kiện tiêu điểm rất dễ dàng trở thành cơn sốt trên mạng. Có không ít cư dân mạng nghĩ rằng mình đứng về phía chính nghĩa, mượn mạng làm diễn đàn tự do tha hồ công kích vạch trần người khác. Thậm chí, những đồn tin công ảo từ trên mạng còn chuyển dần sang hiện thực xã hội, họ lần mò tìm kiếm nhân vật trong các câu chuyện đó, công bố thân phận thật sự, tên tuổi, ảnh, cách thức liên hệ, các thông tin cá nhân của họ khiến cuộc sống của đương sự phải chịu ảnh hưởng rất lớn.

Lần này, bà Liên thật sự sợ hãi với con bão mà mạng internet đổ dồn lên con trai mình. Ban đầu chỉ là mấy câu mắng chửi, nhục mạ, sau đó là gọi điện đến nhà chửi bới, rồi vây kín cổng nhà, làm hỏng xe. Bà không thể hiểu nổi sao lại có nhiều người nực cười đến như vậy. Tại sao họ không tìm hiểu chân tướng của sự việc mà đã vội tin tưởng một cách mù quáng?

Liên Gia Kỳ cũng biết lần này mẹ mình đã phải chịu cú sốc không nhỏ, anh ta không muốn làm bà lo lắng thêm về chuyện của mình nữa, bèn nói: “Mẹ, bây giờ ở nhà không an toàn lắm. Hay là mẹ ra nước ngoài với Liên Gia Kỳ một thời gian đi. Năm nay thằng bé lại không định ăn tết ở nhà. Vừa hay mẹ có thể ở cùng nó. Nhưng mẹ đừng để nó biết chuyện của con. Cách nhau cả Thái Bình Dương, nó biết cũng không giúp được gì mà chỉ lo nghĩ thêm thôi.”

Em trai Liên Gia Kỳ là Liên Gia Kỳ, mười sáu tuổi, đang du học ở Anh. Cậu ấy học thẳng từ trung học lên đại học, bây giờ vẫn đang ở Anh học tiếp thạc sĩ, rất ít khi về nước.

“Thôi đi. Nhà đang rối tung lên như vậy, mẹ càng không thể đi được. Gia Kỳ cũng không cần mẹ ở bên đâu. Nó và đám bạn học có kế hoạch đi du lịch gì đó tới hẻm núi Grand Canyon rồi. Mẹ đi thì chẳng phải sẽ ở một mình bên Anh sao?”

Nói xong, bà Liên nhìn mấy chồng báo xếp trên bàn trà rồi lắc đầu. Bà cảm thấy những tờ báo này thật đáng ghét, phát ngôn toàn những điều không chân thực, làm hại đến danh tiếng của người khác. Bà không thể không bức mình: “Ông Liên, chúng ta kiện mấy tờ báo này đăng sai sự thực đi.”

“Điều đó là đương nhiên rồi. Tôi đã bảo luật sư trần gửi thư tới họ. Nếu không làm như vậy thì có khác nào chúng ta thừa nhận chuyện đánh người.”

Luật sư vừa gửi thư đi, mấy tòa báo đều bắt đầu thấy sợ. Để chứng minh bài báo ban đầu có phải là sự thực hay không, họ lại cử phóng viên đến nhà họ Diệp phỏng vấn. Nếu có thể lấy được lời xác nhận từ chính mẹ Điền Điền thì Liên Gia Kỳ sẽ không còn gì để nói về chuyện mình ra tay đánh người nữa.

Nhưng cửa nhà họ Diệp khóa chặt, gọi đến mấy, gõ đến mấy cũng không có người ra mở.

Hỏi hàng xóm thì cũng không biết mẹ con họ đi đâu. Các phóng viên không tìm được nhân vật chính, chỉ có thể đi phỏng vấn những người hàng xóm khác. Họ hỏi được mấy nhà đều nói tối hôm đó có nhìn thấy Điền Điền và Liên Gia Kỳ to tiếng cãi vã nhưng không hề nhìn thấy anh ta ra tay đánh người, hơn nữa, trên người Điền Điền cũng không hề có vết thương nào.

Khi họ hỏi Tạ Lỗi, anh ta chẳng có chút kiên nhẫn nào: “Đám phóng viên mấy người không thấy phiền à? Điền Điền và mẹ cô ấy không muốn tiếp nhận phỏng vấn, các người còn chạy hết nhà này nhà khác hỏi nọ hỏi kia, làm loạn gì chứ? Đừng hỏi tôi. Tôi không biết, cũng chẳng muốn nói gì cả.”

Cuối cùng, các phóng viên đến đồn cảnh sát. Vừa hay lại gặp đúng viên cảnh sát trực ca tối hôm đó. Anh ta cũng đang đau đầu vì những chuyện vừa đọc được. “Đến đúng lúc lắm. Tôi đang định mắng cho đám phóng viên các anh chị một trận đấy. Viết vớ va vớ vẩn. Rõ ràng chuyện tối hôm đó chỉ là chuyện vặt vãnh còn con, thế mà anh chị viết thành vụ hành hung đánh người. Nếu Liên Gia Kỳ thật sự ra tay đánh cô Điền Điền đó thì cô ta có dễ dàng bỏ qua không? Tôi cũng không dễ dàng tha người như vậy. Kết quả, các anh chị viết xằng viết bậy thành tôi danh chính ngôn thuận thả người. Tôi nhận được gì của anh ta chứ? Hại tôi bị đồn trưởng gọi lên hỏi chuyện. Thật là tức chết đi được.”

Mấy phóng viên quay trở về tòa báo mà không thu hoạch được gì. Ai ai cũng ngại báo cáo. Thế này, họ chỉ có thể công khai đăng lời xin lỗi mà thôi.

Sau khi lời xin lỗi được công khai, trên mạng lại rộ lên tranh luận. Có một bộ phận cư dân mạng đã tin. Có người còn nói: “Tôi cảm thấy chuyện này quá hoang đường. Trừ khi Liên Gia Kỳ là ke ngốc, nếu không sao lại chạy đến đi đánh một cô gái, lại còn ngay trước cửa nhà người ta nữa, xung quanh có nhiều hàng xóm như vậy, gần đó còn có đồn cảnh sát, chẳng phải tự gây phiền phức cho mình sao? Cho dù anh ta thật sự muốn đánh người trút giận thì cũng đâu cần phải đích thân ra tay. Có tiền thì thuê mấy tên lưu manh chặn đường cô gái đó rồi cho một trận. Cô ấy bị đánh cũng chẳng biết đi kiện ai.”

Một bộ phận khác lại có thái độ nghi ngờ. Có người nói: “Xời! Gì chứ? Chắc chắn là Liên Gia Kỳ dùng tiền mua chuộc mấy tòa báo nên họ mới đổi giọng như vậy. Kê có tiền xui khiến quý thần thế nào chẳng được.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Khi các phóng viên củ tòa báo tìm đến nhà họ Diệp thì Điền Điền đang chăm sóc mẹ cô ở bệnh viện . Chuyện xảy ra khi bà Điền Quyên đang trực ca. Theo lời y tá trưởng, sáng sớm bà đến nhận ca đã thấy có gì đó bất thường, tinh thần có vẻ lơ đãng. Kết quả, chưa đầy nửa tiếng, khi đưa mẫu thử của bệnh nhân đến khoa hóa nghiệm, xuống cầu thang bộ, bà không cẩn thận bị hụt chân, cả người lặn từ trên cầu thang xuống. Khi đó, bà mê man bất tỉnh, và được đưa đến phòng cấp cứu. Bác sĩ kiểm tra kỹ càng, chuẩn đoán xương cánh tay phải và xương sườn thứ chín bên trái bị gãy, ngoài ra có dấu hiệu não bị chấn động nhỏ, cần phải nằm viện điều trị.

Nhận được điện thoại của bệnh viện, Điền Điền kinh hãi thất sắc. Cô vừa lo lắng vừa sợ hãi khóc òa lên. Y tá trưởng vội an ủi coo trong điện thoại. “Đừng lo lắng quá! Vết thương của mẹ cháu không nghiêm trọng lắm đâu. Từ từ rồi bà sẽ khỏe lại thôi.”

Dù biết vết thương không quá nghiêm trọng, nhưng Điền Điền vẫn rất lo. Vì rõ ràng tai nạn do lơ đãng lần này là ảnh hưởng từ chuyện bố cô bị tai nạn xe năm xưa. Cô sợ bà sẽ lại giống như năm đó, suốt một thời gian dài ở trong tình trạng như bị thôi miên, càng sợ vì chuyện này mà mẹ cô lại phải uống thuốc chống trầm cảm lần nữa.

Từ sau khi mẹ Điền Điền bị thương phải nằm viện, ngày nào cô cũng ở trong bệnh viện chăm sóc bà. Cô mang hết cả đồ dùng cá nhân đến phòng bệnh và còn thuê thêm một giường để ở lại. Cô hoàn toàn không về nhà. Một là để có thể chăm sóc tốt cho vết thương của mẹ mình, hai là cô cũng biết thế nào các phóng viên cũng đến làm phiền, tốt nhất là tránh đi một thời gian.

Thấy bà Điền Quyên có một cô con gái hiểu biết và chăm sóc mẹ chu đáo như vậy, các bệnh nhân cùng phòng đều rất ngưỡng mộ, khen bà có phúc. Bà Điền Quyên nhìn con gái mỉm cười mà xót xa. Đúng vậy, bà có phúc, có được một cô con gái ngoan, nhưng tiếc là phúc không đủ nên chồng bà mới ra đi sớm như vậy.

Cứ nghĩ đến người chồng đã sớm qua đời của mình, bà Điền Quyên lại rơi lệ. Điền Điền biết rõ tại sao mẹ mình lại khóc nhưng không dám nói ra, cô chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên bà: “Mẹ, mẹ đừng như vậy. Mẹ cứ thế con lo lắm!”

Bà Điền Quyên lấy gạt nước mắt : “Mẹ không sao. Điền Điền, con yên tâm. Vì con, mẹ sẽ không để mình xảy ra chuyện gì đâu.”

Lời của mẹ cũng khiến Điền Điền yên tâm được phần nào.

Biết tin bà Điền Điền bị ngã phải nằm viện. Du Tinh vội vàng chạy đến thăm ngay. Cái miệng liến thoắng hay nói hay cười của cô khiến sắc mặt bà Điền Quyên khá hơn rất nhiều.

Du Tinh ngồi lại khoảng nửa tiếng thì xin phép bà cho bà nghỉ ngơi. Điền Điền tiễn cô, vừa ra khỏi cửa phòng bệnh, cô đã nói ngay: “Điền Điền, lại có tin tức mới về Liên Gia Kỳ đấy. Cậu đã biết chưa?”

Điền Điền lắc đầu. Máy ngày nay, cô chỉ ở bệnh viện chăm sóc mẹ, chẳng có tâm trạng nào để ý những chuyện bên ngoài. Cô chẳng hề đọc báo, cũng chẳng lên mạng nên không biết gì cả. “Lại sao thế? Hay là nói chuyện anh ta ra tay đánh tở?”

Về chuyện mấy tờ báo đăng tin Liên Gia Kỳ ra tay đánh người tồi hôm đó, Điền Điền đã gọi điện cho Du Tinh và nói cho cô ấy biết. Cô biết tin tức đó nói quá sự thực. Tuy tồi hôm đó, anh ta có hành động mất bình tĩnh nhưng vẫn chưa đến mức đánh người. Mấy phóng viên này đúng là toàn thêm mắm thêm muối viết mò. Có điều, họ viết như vậy cũng chẳng liên quan gì đến cô nên cô chỉ thản nhiên đứng ngoài mà thôi. Dù sao, gã Liên Gia Kỳ đó cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì. Có oan thì cũng oan rồi. Ngay hôm sau mẹ cô lại bị ngã nên cô càng chẳng có tâm trạng đâu mà chú ý đến chuyện Liên Gia Kỳ đánh người trên báo có phải sự thực hay không.

Tin mà Di Tinh mang đến lại có lợi cho Liên Gia Kỳ. Có một người mẹ trẻ gọi điện đến tòa soạn nói rằng, sau khi nhìn thấy ảnh của Liên Gia Kỳ trên mạng, cô này nhận ra anh ta chính là người tốt bụng đã nhiệt tình giúp đưa cô con gái bị thương của mình đến bệnh viện ở quảng trường Văn hóa của thành phố chữa trị. Khi đó, anh ta không hề để lại tên tuổi, hay số điện thoại liên lạc mà đi mất luôn. Cô ta luôn muốn cảm ơn nhưng không tìm được người. Đến khi lần sóng dư luận dòn dập trên mạng thì cô ta mới biết hóa ra người tốt bụng đó chính là Liên Gia Kỳ đang được công chúng chú ý.

Tòa soạn báo nhanh chóng cử phóng viên đến phỏng vấn cô Dư, bà mẹ trẻ này. Cô Dư kể lại chi tiết chuyện xảy ra hôm đó. Lúc ấy cô dẫn cô con gái nhỏ bảy tuổi đi trượt băng ở quảng trường. Con gái cô rất thích trượt băng, cháu cùng một đám bạn nhỏ chơi rất vui. Nhưng đang trượt thì cháu không cẩn thận bị ngã, chảy máu đầu, khóc rất thảm thiết. Khi đó, cô sợ phát khiếp, lập tức ôm con lao như điên ra đường gọi taxi để đến bệnh viện.

“Khi đó, vừa may anh Liên lái xe qua. Vừa thấy tôi bế con gái lao ra chặn xe, anh ta lập tức dừng lại, giúp tôi bế cháu lên xe và đưa chúng tôi đến bệnh viện. Lúc ấy tôi vô cùng rối trí. Đến bệnh viện tôi chỉ biết bế con chạy thẳng đến phòng cấp cứu. Anh ta đã lo toàn bộ chuyện đăng kí, nộp viện phí mà không hề nói một tiếng nào. Sau khi vết thương của con tôi được băng bó xong và cháu đã nằm truyền dịch thì tôi mới nhớ ra, định đi cảm ơn nhưng anh ta đã đi mất rồi. Sau đó, tôi luôn muốn tìm người tốt bụng này để cảm ơn nhưng đi hỏi han mãi mà không có tin tức gì. Đến hôm nay, tôi thấy ảnh anh ta trên mạng. Người tốt bụng như vậy mà lại trở thành đối tượng công kích của bao nhiêu người, họ nói anh ta là quỷ quân tử, là công tử con nhà giàu bất nhân. Sao có thể nói anh ta bất nhân chứ? Tôi thaays anh ta rất nhân hậu. Nếu không thì hôm đó, anh ta sẽ không chủ động giúp đỡ mẹ con tôi.”

Ngừng một lát, cô Dư lại nói tiếp: “Đương nhiên, tôi cũng đã đọc chuyện Liên Gia Kỳ gây tai nạn bỏ trốn tám năm trước. Anh ta cũng đã công khai thừa nhận sai lầm mình phạm phải trên blog và còn lên tiếng xin lỗi người thân của nạn nhân và công chúng. Tôi nghĩ, năm đó, tuy anh ta đã phạm sai lầm nhưng lúc đó anh ta còn quá trẻ. Ai mà không từng phạm sai lầm cơ chứ? Biết sai có thể sửa là được rồi, đúng không? Tôi tin con người anh ta bây giờ đã thay đổi. mấy năm nay anh ta đâu có làm gì sai trái khiến người ta phải lên tiếng? Tại sao cứ nhất định pahir trời người ta vào chuyện đã xảy ra từ tám năm trước? nếu là như vậy thì có cần sửa chữa sai lầm không? Tóm lại, tôi cảm thấy những cáo buộc trên mạng bây giờ là vô cùng mất lý trí.”

Sau khi tòa soạn này độc quyền đăng tải bài phỏng vấn cô Dư, không ít các phương tiện truyền thông cũng đăng tin về nó. Trên mạng tự nhiên lại nổi lên một làn sóng. Dân mạng chia thành hai thái cực rất rõ ràng. Số người nói tốt cho Liên Gia Kỳ bắt đầu nhiều lên. Họ cũng rất tán đồng câu nói của cô Dư: “Ai mà không từng phạm sai lầm? Biết sai có thể sửa là được rồi.” Có thể nói là nhân chứng lần này đã trấn áp được dư luận về chuyện tám năm trước và còn khẳng định thêm một điều: không thể quy kết những người giàu có đều là kẻ xấu. giàu có không phải là tội lỗi. Con của người giàu phạm sai lầm không có nghĩa là tội đó tăng thêm một bậc. Điều này hoàn toàn là do tâm lý hận người giàu có mà thôi.

Nhưng vẫn còn khá nhiều cư dân mạng ghét Liên Gia Kỳ. Lí do của họ là dù nói thế nào, anh ta cũng đã gây tai nạn rồi bỏ trốn lại hại người ta rồi còn bất chấp tính mạng của họ mà bỏ đi. Năm đó anh ta cũng đã hai mươi tuổi, Là người trưởng thành, anh ta phải chịu trách nhiệm về những hành động mà mình gây ra. Hành vi xấu xa này dù là tám năm trước hay tám năm sau thì đều phải bị cực lực lên án. Đặc biệt là khi Điền Điền vạch trần chuyện của anh ta trước đây trong buổi phỏng vấn, anh ta đã chạy đến nhà họ Diệp ngay trong tối đó và để xảy ra xô xát. Anh ta đã thừa nhận, tối đó đúng là anh ta có nhất thời mất bình tĩnh. Điều này chứng tỏ tính cách con người này có vấn đề, không đáng được tha thứ như thế.

Còn có người cho rằng, sự xuất hiện của cô Dư này rất khả nghi. Ở đâu tự nhiên nháy ra một người phụ nữ chủ động liên hệ với tòa soạn lớn tiếng nói tốt cho Liên Gia Kỳ như thế, khiến người ta cảm thấy có chút nghi ngờ. Không chừng anh ta đã dùng tiền để thuê người dẹp yên chuyện này cũng nên.

Về thái độ thù ghét người giàu có, có người đã phát ngôn phản đối: “Giàu có đúng là không có tội nhưng chúng tôi hận người giàu có đem đến sự bất công.” Hai phái ở hai thái cực khác nhau liên tục tranh luận kịch liệt và trở thành một trong những chủ đề nóng bỏng trên blog.

Du Tinh nói: “Cả sáng nay tớ đã ngồi xem blog. Có không ít người không tin lời của cô Dư này, cho rằng rất có thể là Liên Gia Kỳ thuê. Cũng không biết là thật hay là giả nữa.”

Di động hết pin, Điền Điền phải mượn di động của Du Tinh để lên mạng. Cô đọc kỹ bài phỏng vấn liên quan đến cô Dư đó và chú ý đến một chi tiết. Ngày con gái cô ấy xảy ra chuyện chính là ngày nghỉ đông đầu tiên của trường. Điền Điền còn nhớ rất rõ, tối hôm đó, Hoắc Khởi Minh mời cô đi xem triển lãm tranh của Hoắc Lệ Minh. Lúc ấy Liên gia Kỳ đã đến muộn. Khi anh ta xuất hiện, trên tay áo sơ mi của anh ta có mấy vết máu không khó phát hiện lắm. Khi đó, Hoắc Khởi Minh hỏi anh ta có chuyện gì xảy ra, anh ta chỉ nói qua loa là có chút chuyện trên đường nên đến muộn mà không hề nói rõ nguyên nhân.

Qua chi tiết này, Điền Điền hiểu ra lời của cô Dư kia là thật. Hôm đó, Liên Gia Kỳ đến muộn chính là vì bận đưa mẹ con họ đến bệnh viện. Tay áo anh ta có vết máu, có lẽ là do khi bé cô bé bị đánh phải. Dù Điền Điền không muốn nhưng cũng không thể không thừa nhận. Trong chuyện này, Liên Gia Kỳ đã biểu hiện rất tốt, là người tốt bụng không sai một phân một li nào. Tại sao tám năm trước, anh ta không làm như vậy? Nếu lúc đó, sau khi đâm xe vào bố cô, anh ta không sợ hãi bỏ trốn thì bây giờ cô cũng không hận anh ta đến thế.

Đương nhiên, bây giờ anh ta có thể thay đổi, cũng còn tốt hơn là tiếp tục làm người xấu vô trách nhiệm. Điền Điền bắt đầu có thể bình tĩnh để suy nghĩ. Nếu lần này Liên Gia Kỳ lao đao như vậy, anh ta cũng đã thực sự thay đổi, sau này cô cũng không cần phải cố ý nhắm vào anh ta, quyết đấu với anh ta nữa. Cô đã giảm bớt lòng thù hận rồi.

Sau khi Du Tinh rời khỏi bệnh viện không lâu, Hoắc Khởi Minh gọi điện cho Điền Điền.

“Thiên Vũ nói, Du Tinh bảo cậu ấy là mẹ cô đang nằm viện. Không có chuyện gì chứ?”

“Cảm ơn anh. Mẹ tôi không sao. Mấy ngày nữa là bà được ra viện rồi.”

“Vậy thì tốt. Một tuần nữa là đến Tết rồi. Nếu ăn tết ở bệnh viện thì sẽ không được hay lắm.”

Đúng vậy, chỉ còn vài ngày nữa là đến đêm Giao Thừa, nhà nào cũng bận rộn chuẩn bị. Mỗi năm đến dịp này, hai mẹ con đều bắt đầu làm bánh chèo. Nhưng bây giờ, bà Điền Quyên đang nằm viện, một mình Điền Điền cũng chẳng làm nữa. Cô chỉ có thể ra chợ mua bánh chèo làm sẵn thôi. “Phải rồi. Tôi đến bệnh viện thăm bác gái một chút có tiện không?”

Điền Điền vội cảm ơn rồi từ chối: “Không cần, không cần đâu. Mẹ tôi... tâm trạng đang không được tốt lắm, không muốn gặp người lạ. Để sau rồi hẵng nói.”

Điền Điền không muốn để Hoắc Khởi Minh chạy đến thăm, một phần vì, đúng là mẹ cô khá trầm lắng, chẳng có tâm trạng nào mà tiếp khách, huống hồ còn là một người lạ mặt không quen biết, hai là, cô chưa từng có bạn nam thân thiết, đến bạn nam cùng học cũng chưa từng dẫn về nhà. Bỗng nhiên, một Hoắc Khởi Minh từ đâu chạy đến, nhất định mẹ cô sẽ hiểu lầm anh ta là bạn trai cô. Cô không muốn có sự hiểu lầm như vậy.

Hoắc Khởi Minh nghe giọng kiên quyết của cô thì cũng không nài thêm nữa: “Vậy cũng được. Nếu có chuyện gì cần giúp, cô cứ gọi điện cho tôi. Đừng khách sáo.”

“Cảm ơn anh Hoắc.”

“Điền Điền, cô đừng khách sáo với tôi được không? Chúng ta đã quen biết nhau lâu như vậy, đều là bạn bè, còn phải gọi trang trọng như thế làm gì? Du Tinh và Thiên Vũ đã sớm gọi nhau bằng tên rồi. Sau này cô cũng gọi tên tôi là được. Thế nào hả?”

Điền Điền cung kính không bằng tuân lệnh, cô thân nhiên gọi cả tên cả họ anh ta. “Vậy cũng được. Cảm ơn anh, Hoắc Khởi Minh.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Hoắc Khởi Minh cúp điện thoại rồi nằm ườn ra sofa. Cách đó không xa, La Thiên Vũ đang đứng trước cửa sổ, cầm điện thoại nói chuyện với ai đó. Không biết đối phương nói gì mà anh ta nghe xong, mặt lộ rõ vẻ vui mừng: “Thật không? Tốt quá rồi!”

Cúp điện thoại, anh ta vui mừng nhào đến chỗ Hoắc Khởi Minh, nói: “Khởi Minh, có tin tốt đây. Sau khi cho người điều tra tư liệu về cô Dư thì phát hiện ra anh trai cô ta đang là việc ở một công ty con của tập đoàn Liên thị, cách đây không lâu còn được đề bạt làm tổng giám đốc bộ phận. Chúng ta có thể dựa vào điểm này để viết bài đây.”

Hoắc Khởi Minh nghe xong mừng rỡ: “Thật không? Vậy thì càng hay. Lập tức liên hệ với công ty PR mà chúng ta thuê đi, để họ phát tán tin tức này trên mạng. Phát đi càng rộng càng tốt.”

La Thiên Vũ tán thành gật đầu: “Tin tức này mà phát ra thì Liên Gia Kỳ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Có tầng quan hệ này ư là chẳng ai tin lời cô Dư đâu.”

“Chẳng phải sao? Liên Gia Kỳ, có trách thì trách cậu ta không may thôi. Khó khăn lắm mới có một người nói giúp thì lại có quan hệ khó thanh minh. Tự nhận mình xui xẻo đi. Lần này, bản thiếu gia nhất định sẽ chơi cho cậu chết thì thôi.”

Từ sau khi tin Liên Gia Kỳ năm xưa gây tai nạn giao thông rồi bỏ trốn bung ra, Hoắc Khởi Minh đã nắm lấy cơ hội này liên hệ với một công ty PR, và trả giá cao để thuê họ dùng mạng internet gây ra những làn sóng dư luận. Chuyện này càng lan rộng thì họ càng nhận được thù lao cao. Công ty này đã cố gắng hết sức có thể để nâng câu chuyện lên, bao gồm việc tiết lộ tư liệu cá nhân liên quan đến cô Dư lần này.

Không ngoài dự liệu, sau khi tin tức anh trai cô Dư đang làm ở một công ty con của Liên thị được đăng lên, tuyệt đại đa số cư dân mạng đều không chịu tin lời cô ta nữa, bao gồm cả những người trước đây đã từng tin tưởng. Rất nhiều người cho rằng, lần này cô ta đứng ra nói tốt cho anh ta, gây dựng hình tượng cho anh ta đều là giả dối. Nhất định là Liên thị đã đồng ý đem lại điều gì đó cho anh trai cô ta nên cô ta mới xuất hiện để diễn kịch như thế. Do đều đoán như vậy nên trên mạng lại bắt đầu xuất hiện những lời chửi mắng Liên Gia Kỳ. Thậm chí còn có người chửi cả cô Dư.

“Đồ lừa đảo! Đồ lừa đảo bị đồng tiền mua chuộc! Lại còn mặt dày nói dối chuyện của con gái mình. Cô xứng đáng làm một người mẹ.”

Đúng vậy. Vì tiền mà bán cả linh hồn cho quỷ chứ đừng nói là kéo con gái mình vào chuyện xấu xa, Lại còn trù ẻo con gái bị ngã phải vào bệnh viện nữa chứ! Loại người như cô thật đáng khinh bỉ!”

Cô Dư tự nhiên bị đổ oan. Để chứng minh những lời nói của mình là sự thực, cô đã đăng hóa đơn viện phí và các giấy tờ liên quan hôm đó. Một số dân mạng lại đòi giọng, nói có thể hôm đó đúng là con gái cô ta bị thương phải vào viện nhưng chắc chắn là Liên Gia Kỳ không có mặt. Chỉ là họ mượn chuyện này để tạo chứng cứ giả mà thôi. Toàn bộ sự việc chỉ có mình cô nói, ai có thể chứng minh là thật được chứ?

Cô Dư tức quá đến bệnh viện tìm người làm chứng. Nhưng chuyện cách vào này thì bác sĩ, y tá còn nhớ được chứ chuyện xảy ra từ tháng trước thì quả thật khá khó khăn. Hằng ngày, số bệnh nhân vào viện nhiều vô số kể, họ thật sự không thể nào nhớ hết được. Cô chỉ có thể thất vọng quay về. Trên blog là vô số comment bày tỏ thái độ khinh bỉ của cư dân mạng. Họ nói, biết ngay là cô sẽ nói bác sĩ y tá không nhớ hết được mà. Đây thật sự là chứng cứ tuyệt diệu.

Thực sự là cô Dư tức không chịu nổi nữa. Trên blog cô đã nói: “Các người luôn miệng nói tôi bị Liên Gia Kỳ dùng tiền mua chuộc. Nếu thật sự anh ta có thể mua chuộc tôi thì cũng có thể mua chuộc được những người trong bệnh viện. Nếu muốn làm giả thì sẽ làm giả tới cùng. Hơn nữa, nếu thật sự muốn tạo bằng chứng giả, việc gì anh ta phải vất vả khổ sở chọn một người có liên quan đến công ty của mình? Một khi bị điều tra ra, chẳng phải là tự mang đá đập vào chân hay sao? Các người cứ nghĩ kỹ đi. Liệu có ai đi làm chuyện ngu xuẩn như vậy không?”

Những lời này được đăng lên đã khiến cư dân mạng bình tĩnh trở lại, một số người bắt đầu comment với thái độ tán đồng, nhưng rất nhanh sau đó lại bị nhấn chìm bởi công ty PR mà Hoắc Khởi Minh thuê. Theo yêu cầu của chủ thuê, đội quân này cố gắng hết sức hướng dư luận đi theo hướng bất lợi cho Liên Gia Kỳ.

Sự việc ngày càng bị đẩy đi quá xa, ông Liên Thăng Kiệt cũng bắt đầu cảm thấy bó tay. Hình tượng con trai cả của ông trước công chúng vốn cực kỳ hoàn hảo nhưng lần này đã bị đập từ trên mây xuống rồi lại bị xô vào vũng lầy. Đầu tiên là chuyện gây tai nạn giao thông rồi bỏ trốn tám năm trước bung ra; tiếp sau đó là tin đánh người bị bắt đến đồn cảnh sát, bây giờ lại bị nghi là dùng tiền mua chuộc để tạo hình tượng “người tốt” cho mình. Sự việc dồn dập đổ xuống, rắc rối càng lúc càng nhiều. Thật đúng là khiến người ta nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Sau khi gọi Liên Gia Kỳ đến bàn bạc, ông Liên Thăng Kiệt quyết định mở một cuộc họp báo để nói rõ mọi việc xảy ra gần đây với công chúng. Khi buổi họp báo được tổ chức, các công ty truyền thông lớn nhỏ đều có mặt đông đủ. Họ vừa phỏng vấn vừa lập tức gõ máy tính đăng tin lên mạng. Đối diện với vô số câu hỏi gay gắt của các phóng viên, Liên Gia Kỳ bình tĩnh trả lời, lần lượt để cho công chúng thấy được những lời đồn đại gần đây về anh là sai sự thật.

“Tôi tuyệt đối không dùng tiền để mua chuộc cô Dư đứng ra nói tốt cho tôi. Còn chuyện anh trai cô ấy làm việc ở Liên thị thì tôi cũng chỉ mới biết khi đọc báo. Nhân viên của tập đoàn Liên thị nhiều vô số kể, tôi không thể nào quen biết tất cả mọi người được.”

“Anh Liên Gia Kỳ, nói như vậy, khi đó anh thật sự đã lái xe đưa mẹ con họ đến bệnh viện? Anh có thể kể lại tình hình cụ thể lúc đó không?”

Vàng thật không sợ thử lửa, Liên Gia Kỳ liền kể lại chi tiết sự việc xảy ra ngày hôm đó. Tất cả đều hoàn toàn khớp với những điều cô Dư đã nói. Có phóng viên cực kỳ khôn lanh còn moi các chi tiết dễ sơ hở ra để hỏi thử xem có tìm được sai sót nào không, nhưng bất luận hỏi thế nào cũng tuyệt đối không có hiện tượng tiền hậu bất nhất.

Hoắc Lệ Minh cũng xuất hiện trong buổi họp báo để làm chứng cho Liên Gia Kỳ. Liên Gia Kỳ vốn không gọi, là cô chủ động đòi được tham gia. “Gia Kỳ, để em giúp anh đi. Sự việc hôm đó xảy ra, tuy em không có mặt nhưng khi anh đến tham gia buổi triển lãm tranh của em, em đã nhìn thấy vết máu trên tay áo anh. Điều này có thể chứng minh hôm đó anh đến muộn là vì bận đưa mẹ con họ đến bệnh viện.”

Lời làm chứng của Hoắc Lệ Minh khiến các phóng viên bán tính bán nghi. Có nữ phóng viên thẳng thắn hỏi lại: “Cô Hoắc, bên ngoài có tin rằng cô và anh Liên Gia Kỳ có quan hệ gần gũi thân thiết với nhau, có đúng thế không? Nếu đúng, cô làm chứng giúp anh ta thì lời nói của cô không có sức thuyết phục cho lắm.”

Qua khẩu hình của nữ phóng viên khi phỏng vấn, Hoắc Lệ Minh đọc và hiểu được lời cô ta nói. Má cô hơi đỏ nhưng vẻ mặt vẫn khá bình tĩnh. Cô không trả lời về trước của câu hỏi, chỉ trả lời về sau: “nếu các vị cho rằng lời tôi nói không đáng tin, vậy thì lúc đó còn có hai người thấy Liên Gia Kỳ vội vàng đến và có vết máu dính ở tay áo. Các vị có thể tìm họ để hỏi.”

Nghe thế, đám phóng viên nhao nhao hào hứng truy hỏi: “Xin hỏi hai vị đó là ai?”

“Một trong hai người đó là Hoắc Khởi Minh, anh trai tôi. Đương nhiên theo lý luận của các vị thì anh ấy là anh trai tôi nên tất nhiên sẽ hướng về phía tôi, cũng là nhân chứng không đáng tin. Nhưng vị kia thì các vị tuyệt đối tin lời cô ấy. Cô ấy chính là đương sự trong sự kiện lần này, cô Diệp – con gái ông Diệp Chấn Hùng.”

Hoắc Lệ Minh nêu ra cái tên này khiến các phóng viên đều không ngờ tới. Tất cả đều vô cùng kinh ngạc: “Hà? Là cô ấy sao?”

“Không sai. Khi đó, cô Diệp cũng có mặt. Những gì tôi nhìn thấy thì cô ấy cũng nhìn thấy. Nếu cô ấy đồng ý đứng ra làm chứng thì các vị không còn nghi ngờ sự trong sạch của Liên gia Kỳ trong chuyện này nữa chứ?”

“Nhưng cô Hoắc, làm sao cô có thể khẳng định Cô Diệp sẽ ra làm chứng cho anh Liên? Giữa họ có mối hận thù rất lớn.”

“Tôi không thể khẳng định. Tôi chỉ nói rằng khi đó cô Diệp cũng có mặt mà thôi. Nếu các vị không tin lời tôi thì có thể tìm cô ấy hỏi chuyện xảy ra hôm đó.”

“Nếu cô Diệp phủ nhận thì sao?”

Hoắc Lệ Minh suy nghĩ một lát. “Nếu cô ấy phủ nhận rằng bản thân mình chẳng nhìn thấy gì hết thì tôi cũng chẳng còn gì để nói. Có điều, tôi có thể thẳng thắn nói cô ấy có mặt lúc đó và bảo các vị tìm đến cô ấy để hỏi, như vậy theo các vị, lời làm chứng của tôi có đáng tin không? Tôi nghĩ các vị ở đây cũng ít nhiều có được câu trả lời rồi. Cuối cùng, tôi chỉ muốn nhắc lại một câu. Mỗi từ tôi nói đều là thật, không có nửa lời gian dối.”

Liên Gia Kỳ đã trần thuật lại sự việc, còn có cả lời làm chứng của Hoắc Lệ Minh, thái độ của cả hai đều vô cùng bình tĩnh khiến con mắt lão luyện của các phóng viên cũng không phân biệt được thật giả thế nào. Nhân vật cô Dư này có phải là người do Liên thị mua chuộc không? Dường như họ đều đã tám đồng là không thể. Ngày hôm đó, việc Liên Gia Kỳ giúp mẹ con họ không còn nghi ngờ gì nữa.

Phương diện này không thể đào bới thêm được tin gì có giá trị nữa, các phóng viên chuyển chủ đề hỏi chuyện vụ tai nạn giao thông tám năm trước. “Anh Liên Gia Kỳ, giờ tôi tin anh đã có lòng tốt giúp đỡ mẹ con cô Dư. Nhưng tôi muốn hỏi lại một chút, sau khi đâm xe vào ông Diệp Chấn Hùng trên đường Xuân Quang tám năm trước, tại sao anh lại chọn cách bắt chấp tất cả để bỏ trốn? Nếu năm đó, anh thể hiện một chút trách nhiệm thì bây giờ cũng không phải đối diện với nhiều vấn đề đau đầu như thế này.”

Câu hỏi vừa được nêu lên, không ít người đã hòa theo.

“Đúng vậy. Anh Liên, anh nói về vụ tai nạn tám năm trước đi.”

“Tôi được biết, khi đâm vào nạn nhân, anh đang chạy với tốc độ rất nhanh. Anh có nghĩ đến an toàn của người đi đường hay không?”

“Sau khi đâm vào người đi đường, anh không dừng xe lại mà còn quay đầu bỏ trốn. Xin hỏi lúc đó, trong lòng anh nghĩ thế nào?”

...

Các câu hỏi dồn dập và gay gắt khiến mặt Liên Gia Kỳ trắng bệch. Với những câu hỏi nhắm vào cô Dư, anh ta có thể bình tĩnh trả lời nhưng chuyện này, anh ta hoàn toàn bất lực. Đối diện với vòng tấn công của các phóng viên, anh ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nhất thời không muốn nói gì.

Anh ta im lặng một lúc, chợt có một giọng vang lên, át đi những câu hỏi của các phóng viên. “Các vị đừng làm khó anh trai tôi nữa. Chuyện tai nạn xe tám năm trước, người lái xe thực sự là tôi. Anh trai đã chịu tội thay tôi.”

Một câu nói khiến cả phòng họp báo trở nên im lặng, yên tĩnh đến mức dường như có thể nghe rõ từng hơi thở. Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn về phía phát ra giọng nói đó thì thấy một cậu thanh niên mặt mày sáng sủa, vóc người cao ráo đang đứng ở cửa. Cậu ta mặc bộ đồ jeans và đeo chiếc ba lô du lịch trên lưng, dáng vẻ vô cùng phong trần. Rõ ràng cậu ta đã vượt cả một chặng đường dài từ đâu đó về đây.

Nhìn thấy chàng trai trẻ bỗng nhiên xuất hiện, Liên Gia Kỳ vô cùng bất ngờ, đứng phắt lên. “Gia Kỳ, sao em lại quay về?”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Ngày mai bà Điền Quyên có thể ra viện. Chiều này, Điền Điền đã thu dọn trước đồ đạc để mang về và quét dọn lại nhà cửa. Cô phải dọn dẹp sạch sẽ tinh tươm thì mới có thể đón mẹ ra viện về ăn tết.

Khi cô còn đang trên đường về nhà thì Du Tinh gọi điện thoại tới. Cô mỉm cười bắt máy: “Thế nào? Không phải cậu hối hận vì đã đồng ý đến dọn dẹp giúp tớ rồi đấy chứ.”

Du Tinh đã sớm nhận lời với Điền Điền, hôm nay sẽ đến nhà giúp cô dọn dẹp nhà cửa. Bản thân cô ở nhà chuẩn bị đón tết cũng chỉ giúp mẹ lau cửa sổ mà thôi. Thế mà lần này, cô này lại chịu đến giúp cô. Khi đó Điền Điền chỉ cười nói: “Được rồi. Bây giờ cậu nói thì dễ nghe thế, chỉ sợ hi chuẩn bị đến lại có việc bận gì đó thôi.”

“Không đâu. Điền Điền, tớ có chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì vậy?”

“Sáng nay, Liên thị mở cuộc họp báo. Trên mạng đăng tin mới nhất đấy. Tớ vừa xem xong.”

“Còn có tin mới nhất gì nữa? Lại có thêm tư liệu sao?”

“Đúng vậy. Thông tin rất bất ngờ. Điền Điền, nói ra có thể cậu sẽ thấy khó tin. Hóa ra, người đâm xe hại chết bố cậu năm đó không phải là Liên Gia Kỳ mà Liên Gia Kỳ, em trai anh ta.”

“Cái gì?”

Điền Điền bàng hoàng cả người, khó mà tin nổi. Cô đứng sững như một tảng đá, đầu óc trống rỗng. Cũng không biết bao lâu sau, cô mới sực tỉnh sau những tiếng “Alo, alo” trên điện thoại của Du Tinh. Giọng cô run rẩy, cô không dám tin, bèn hỏi lại lần nữa. “Du Tinh, cậu vừa nói gì?”

Du Tinh lặp lại từng từ rõ ràng: “Hóa ra, , người đâm xe hại chết bố cậu năm đó không phải là Liên Gia Kỳ mà Liên Gia Kỳ, em trai anh ta.”

“Điều này là...do ai nói?”

“Chính miệng Liên Gia Kỳ, em trai anh ta nói ra. Cậu ta bỗng nhiên xuất hiện trong buổi họp báo, thừa nhận mình chính là người lái xe gây tai nạn tám năm trước. Anh trai cậu ta đã đứng ra nhận tội thay. Cậu ta còn kể lại sự việc cực kỳ rõ ràng. Trên mạng có đăng chi tiết đấy, cậu về nhà xem rồi sẽ rõ.”

Môi Điền Điền run run, mãi sau mới thốt được một từ: “Ồ!”

Giọng Du Tinh có phần lo lắng: “Điền Điền, cậu không sao chứ?”

“Không sao. Du Tinh, lát nữa cậu đừng đến nhà tớ nhé! Tớ muốn yên tĩnh một mình”

Sau khi ngắt điện thoại, Điền Điền đứng sững người tại chỗ. Kẻ thù mà cô hận suốt tám năm qua, lúc này cô mới biết thực ra mình nhầm người. Đột nhiên, cô gái trẻ không biết nên đối diện với sự thật này như thế nào.

Lá roi dày đặc phủ kín con đường mùa đông. Lá khô vàng tầng tầng lớp lớp tạo nên cảm giác thô lương. Lòng Điền Điền cũng rối bời như lớp lá rụng đó, bất lực trước số phận.

Sau khi về nhà, điều đầu tiên Điền Điền làm là lên mạng xem tin tức.

Trang chủ của các trang mạng đều đăng sự kiện xảy ra ở buổi họp báo hôm nay. Sự việc liên quan đến Liên Gia Kỳ lại lên một tầng cao nữa. Liên Gia Kỳ em trai Liên Gia Kỳ bỗng nhiên xuất hiện và đã thừa nhận trước công chúng mình chính là người lái xe gây tai nạn, cậu ta đã khiến dư luận tiếp tục tranh luận sôi nổi.

Trong buổi họp báo sáng nay, Liên Gia Kỳ là nhân vật chính của nửa đầu buổi họp, nửa sau thì do Liên Gia Kỳ đảm nhận. Liên Gia Kỳ vội vàng từ Anh trở về. Sự việc được giấu kín suốt tám năm qua, cuối cùng cậu ta đã thẳng thắn nói ra, không hề che giấu. Thậm chí, cậu ta còn kể lại chi tiết sự việc.

Tám năm trước, Liên Gia Ký mười sáu tuổi, còn đang học cấp ba. Năm đó, Liên Gia Kỳ anh trai cậu ta hai mươi tuổi. Sinh nhật lần ấy, bố mẹ họ tặng anh ta một chiếc xe Lexus IS200. Món quà này khiến Liên Gia Ký, cậu học sinh cấp ba mười sáu tuổi vô cùng ngưỡng mộ. Xe là của anh trai nhưng cậu cứ léo nhéo đòi anh dạy lái và rồi cũng nhanh chóng thành thạo. Cậu dường như có năng khiếu học lái xe vậy. Tuy nhiên, năm đó chưa đủ tuổi nên cậu không thể thi lấy bằng, đồng nghĩa với việc cậu không được phép lái xe. Bình thường, anh trai không cho cậu ra đường mà chỉ được phép lái ở bãi tập gần nhà.

Đương nhiên, Liên Gia Ký không cam lòng học lái mà không thể lái xe ra đường, cậu đã bất chấp lời dặn của anh trai. Cậu thường xuyên lấy danh nghĩa là lái xe ra bãi tập nhưng thực tế lại chạy khắp phố lớn ngõ nhỏ trong thành phố. Càng đi, tay lái của cậu ta càng khá, càng lái, cậu càng liều lĩnh hơn. Cuối cùng, cậu đã mê mẩn cảm giác lái xe hứng gió. Vô cùng phấn khích, vô cùng tuyệt vời.

Tối hôm xảy ra chuyện, cậu chào anh trai rồi lái xe ra ngoài như thường lệ. Khi đó anh trai cậu còn dặn dò: “Sắp thi cuối kỳ rồi, em đừng có ngày nào cũng chỉ nghĩ đến chơi xe như vậy. Việc học hành quan trọng hơn. Em biết không hả? Tối nay là lần cuối cùng đấy. Bắt đầu từ mai, em không được động đến xe nữa. Sau khi thi xong, nếu thành tích của em tốt thì nghĩ hè anh sẽ cho em chơi xa lăng.”

Nghe anh trai nói thế, cậu cảm thấy phải chơi nốt cho thật đã. Vòng qua đường đua vòng ngoại ô yên tĩnh. Chiếc xe của cậu lao như bay. Sau đó cậu lái xe về nhà. Vì buổi tối người đi đường khá ít, đường lại tối, cậu nghĩ không có gì bất trắc nên yên tâm lao nhanh. Còn hai phố nữa là về đến nhà, đèn xanh ngã tư phía trước chỉ còn đúng ba giây. Để tranh thủ thời gian, cậu bèn nhấn ga, ai ngờ lúc đó có người cũng vội vàng như cậu, không đợi đèn đỏ chuyển sang xanh đã vội vàng băng qua đường. Chuyện qua bất ngờ! Cậu nhấn ga tăng tốc trong nháy mắt, chiếc xe đã lao vào người đó.

Một tiếng thét vang lên, người đó bị văng đi như chiếc lá rụng bay trong không trung rồi rơi xuống mặt đường. Máu người đó văng lên kính chắn gió của xe. Máu đỏ nhoe đi trước mắt cậu. Trong nháy mắt, cậu cảm thấy trời đất như toàn màu đỏ của máu. Kinh hãi, hoang sợ, lo lắng, hoang mang...lấn lộn trong mớ cảm xúc đó, Liên Gia Ký phản xạ theo bản năng là bỏ trốn. Khi ý nghĩ đó lóe lên, tuy toàn thân run rẩy nhưng tay chân cậu đã phối hợp nhịp nhàng với bộ não. Cậu nhấn mạnh ga, cổ gồng xoay vô lăng, bất chấp tất cả lao xe như bay. Trong gương chiếu hậu, cậu thấy người đàn ông đó nằm bất động trong vũng máu trên đường. Có vài ba người đi đường hướng về phía cậu đang bỏ chạy.

Sau khi lái xe về nhà, chiếc áo sơ mi POLO mà Liên Gia Ký mặc đã ướt sũng mồ hôi, làm mồ hôi lạnh toát ra khi sợ hãi. Xuống xe, nhìn vào vết máu trên kính rồi nhớ lại thì thể nằm bất động trong vũng máu, cả người cậu run rẩy bầy mãi không thôi, như thể cành cây lắc lư rụng lá trong gió lạnh cuối thu.

Cậu cứ như vậy đi lên phòng ngủ của anh trai tầng hai. Tối hôm đó, bố mẹ cậu đi dự tiệc đều không có ở nhà, chỉ có anh trai ngồi trước màn hình máy tính làm bản kế hoạch cho hoạt động gì đó của hội sinh viên. Vừa thấy cậu hồn bay phách lạc bước vào, anh trai cậu đã giật mình kinh hãi: “Gia Ký, em làm sao thế? Sao sắc mặt em lại khó coi như vậy?”

“Anh ơi... em...”

Mỗi cậu cũng run run đến mức không thể nói hoàn chỉnh cả câu, chỉ có thể vát và thốt ra từng từ từng từ một: “Em...đâm...phải...người...ta...rồi!”

Ban đầu Liên Gia Kỳ không nghe rõ em mình nói gì. Nhưng sau khi sắp xếp lại những từ đó thì sắc mặt anh thoát trắng bệch ra. Ngay lập tức, anh ta bám chặt lấy vai em mình, nhìn thẳng vào mặt cậu ta mà không hề chớp mắt. Anh ta truy hỏi: “Em nói gì? Nói lại lần nữa đi.”

Bị anh trai ép hỏi, phút chốc, Liên Gia Ký trở nên suy sụp. Cậu ta hoảng loạn thét lên: “Em nói em đâm phải người ta! Vừa rồi, trên đường Xuân Quang, em đã đâm vào người đàn ông đi qua đường. Ông ấy bị văng ra rất xa rồi rơi xuống đất. Sau đó, máu chảy rất nhiều, rất nhiều. Rất nhiều, rất nhiều máu, rất nhiều, rất nhiều...”

“Gia Ký, bình tĩnh, bình tĩnh. Em bình tĩnh lại đi.”

Liên Gia Ký không thể nào bình tĩnh được. Thậm chí, cậu ta còn khóc to hơn. Cậu thiếu niên mười sáu vốn ở cái tuổi xấu hổ không dám khóc, nhưng sự việc xảy ra tối nay đã khiến cậu không còn làm chủ được bản thân. Cậu vô cùng hối hận. Đó là những giọt nước mắt hối hận.

“Anh ơi, em không cố ý. Em thật sự không cố ý. Làm thế nào đây? Bây giờ phải làm thế nào đây? Liệu người đó có chết không? Liệu em có phải ngồi tù không?”

“Anh hiểu rồi. Anh hiểu hết rồi. Chuyện này là ngoài ý muốn. Em cũng không cố tình. Không ai mong muốn nhưng chuyện đã xảy ra rồi. Chúng ta phải đối diện và giải quyết vấn đề. Đừng lo. Chưa chắc người đó đã chết đâu. Cũng có thể người đó đã được đưa đến bệnh viện rồi. Bây giờ, em hãy hít thở thật sâu để bình tĩnh lại rồi kể tỉ mỉ toàn bộ sự việc cho anh được không?”

Nhờ lời an ủi của anh trai, Liên Gia Ký đã bình tĩnh hơn một chút. Cậu lắp ba lắp bắp kể lại chi tiết vụ tai nạn xảy ra trên đường Xuân Quang cho anh trai mình nghe. Liên Gia Kỳ vừa nghe chăm chú vừa hỏi lại, hỏi rất nhiều câu mang tính chi tiết. Sau khi hiểu rõ toàn bộ sự việc, anh ta lập tức thay quần áo, chuẩn bị ra khỏi nhà.

“Gia Ký, em đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Cứ để anh lo liệu.”

“Anh, anh lo liệu thế nào?”

“Trước mắt, anh lái xe ra tự thú đã.”

Liên Gia Ký nghe vậy lập tức nhảy dựng lên vì kinh ngạc. “Cái gì? Anh, anh muốn đi tự thú ư? Nhưng rõ ràng là em lái xe mà!”

Thay xong quần áo đi đến trước mặt em trai, Liên Gia Kỳ nhìn cậu ta, bình tĩnh nói: “Gia Kỳ, xe là của anh, không phải của em. Đến bằng lái em cũng không có, lại đang ở tuổi vị thành niên, làm sao em có thể lái xe được chứ? Tội nay là do anh. Em hãy nhớ điều này. Rõ chưa hả?”

Liên Gia Kỳ hiểu ý của anh trai. Anh đã quyết định nhận tội thay cậu. Trong lòng cậu không phải không cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cảm giác xấu hổ và tội lỗi cũng bủa vây. Để anh trai nhận tội thay mình quả thực khó mà chấp nhận nổi, nhưng thực sự bản thân cậu lại không có đủ dũng khí đối mặt với tai họa do mình gây ra. Cậu đã tròn mười sáu tuổi, không có bằng lái mà còn lái xe quá tốc độ, đâm vào người đi đường thì tất nhiên sẽ phải chịu trách nhiệm hình sự. Cậu không dám gánh trách nhiệm đáng sợ và nặng nề này.

Đầu óc rối bời, nước mắt ướt nhoe, cậu nghẹn ngào nói: “Anh, em xin lỗi. Rõ ràng là tai họa do em gây ra mà lại để anh phải chịu trách nhiệm.”

“Em đừng nói nhiều như vậy. Chuyện này, nói ra anh cũng có trách nhiệm. Nếu ban đầu anh không để cho em học lái xe, không cho em ra ngoài thì bây giờ đã không xảy ra chuyện gì. Được rồi, bây giờ em biết sai là tốt rồi. Chuyện này cứ để anh gánh vác. Anh có bằng lái xe, cũng không uống rượu lái xe, chủ động tự thú cộng thêm bồi thường cho người ta, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn đâu. Ngoài ra sự thật bây giờ chỉ có em và anh biết thôi. Em cũng đừng để bố mẹ biết kéo hai người lại lo lắng.”

Thế là nửa tiếng sau khi xảy ra sự việc, Liên Gia Kỳ lái chiếc Lexus gây tai nạn đến đồn cảnh sát tự thú.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Sau khi tai nạn xảy ra, Sở cảnh sát thành phố đã giao cho đội cảnh sát nhanh chóng điều tra vụ này. Liên Gia Kỳ, lái xe gây tai nạn đã chủ động đứng ra chịu trách nhiệm. Theo luật định, lái xe gây tai nạn chết người thì cấu thành tội danh gây tai nạn giao thông.”

Biết tin Liên Gia Kỳ bị khép tội, ông Liên Thăng Kiệt lập tức mời luật sư bảo vệ cho con trai mình. Vị luật sư xử lý những vụ như thế này khá nhiều nên rất có kinh nghiệm.

“Nếu sau khi tai nạn xảy ra, người bị nghi ngờ gây tai nạn giao thông có thái độ tích cực bồi thường cho gia đình người bị hại và nhận được sự tha thứ của họ thì cũng có thể tòa căn cứ theo tình tiết cụ thể mà miễn truy cứu trách nhiệm hình sự. Nếu không được miễn truy cứu trách nhiệm hình sự, thì khi tuyên án cũng có thể giảm nhẹ hình phạt. Thái độ tự thú cộng thêm việc chủ động bồi thường thì tòa án thường giảm hình phạt đi một nửa. Thế nên vấn đề mấu chốt bây giờ là phải có được sự tha thứ của gia đình người bị hại.”

Liên Gia Kỳ nghe xong liền nói: “Vậy bây giờ, cháu sẽ lập tức đi gặp gia đình người bị hại xin lỗi và đề nghị bồi thường.”

“Gia Kỳ, tốt nhất là cháu đừng đi gặp họ vội. Lúc này, họ thấy cháu, chỉ sợ là hận không thể ăn tươi nuốt sống cháu đấy. Cứ để tôi thay mặt cháu đến nói chuyện.”

Thế là luật sư thay mặt Liên Gia Kỳ đến gặp bà Điền Quyên, vợ của ông Diệp Chấn Hùng để nói chuyện bồi thường và xin hòa giải. Nhưng luật sư có nói thế nào cũng không ăn thua. Người phụ nữ yếu đuối đó cứ nhắc đến cái chết của chồng là đau khổ tưởng như không muốn sống nữa. Dù thế nào bà cũng không thể chấp nhận lời đề nghị này. Hơn nữa, bà còn kiên quyết muốn đương sự phải đích thân ra gặp mặt nói chuyện. Bà không chấp nhận luật sư đại diện.

Cuối cùng, vị luật sư không thể thuyết phục được đương sự, đành bảo Liên Gia Kỳ cùng ông đến nói chuyện. Trên đường đi, ông nhắc nhở anh ta: “Gia Kỳ, nhìn thấy cháu nhất định người nhà của nạn nhân sẽ vô cùng kích động. Tốt nhất là cháu phải chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Liên Gia Kỳ gật đầu: “Về chuyện này, chú đã cảnh báo cháu rất nhiều lần rồi.”

Trên thực tế, không chỉ luật sư, bắt đầu từ tội anh ta ra tự thú, viên cảnh sát phụ trách xử lý vụ tai nạn cũng đã nhấn mạnh điều này. Tội đó, khi nhận lại một số di vật của chồng ở đồn cảnh sát, bà Điền Quyên khóc rất thảm thiết. Các đồng chí cảnh sát dặn anh ta đứng yên trong phòng không được xuất hiện, nếu không, chắc chắn sẽ bị đánh. Họ đã chứng kiến quá nhiều vụ vì người thân bị tai nạn xe qua đời mà người nhà không kiềm nén được cảm xúc đã đánh chửi người lái xe gây tai nạn.

Mặc dù đã được nhắc nhở, nhưng khi gặp bà Điền Quyên, Liên Gia Kỳ vẫn không lường trước được. Nếu gia đình người bị hại là những cậu con trai thì có lẽ anh ta sẽ cẩn thận hơn một chút, nhưng trên thực tế, người thân của nạn nhân chỉ có một người vợ góa và một đứa con côi. Anh ta nghĩ, nếu họ có đánh mình vài cái thì cũng có thể chịu đựng được. Nhưng khi bà Điền Quyên bỏ đến như một con hổ điên thì anh đã thật sự giật mình. Anh ta chưa từng thấy một người phụ nữ nào lại hung dữ điên cuồng đến vậy. Hai tay bà liên tục tát, đánh, xé, cào cào, vạy người người anh ta. Hai chân bà không ngừng vừa đá, vừa đạp. Bà vừa đánh, vừa khóc. “Hung thủ giết người, tôi không cần tiền của cậu, cậu trả lại chồng cho tôi, trả lại chồng cho tôi.”

Rõ ràng trước mắt chỉ là một người đàn bà yếu đuối, tiểu tụy, nhưng anh ta bị tấn công mà không thể chống đỡ nổi. Con con gái của bà ta nữa. Một cô bé trông gầy còm, ốm yếu cũng vừa khóc vừa lao đến giúp mẹ đánh anh ta. Sau khi hai bàn tay nhỏ khua khoắng đánh đập loạn xạ, cô bé bám lấy một cánh tay của anh ta mà cắn thật mạnh, đau thấu tim. Theo bản năng, anh ta muốn cùng thoát ra nhưng lại không thể nào thoát nổi. Luật sư và mấy viên cảnh sát lao vào vừa giằng co, vừa khuyên nhủ, khó khăn lắm mới kéo được bà Điền Quyên ra nhưng không làm sao kéo được cô bé cố sống cố chết

cứ cắn chặt cánh tay anh ta.

Cô bé cứ thế đu bám, hai hàm răng vừa nhỏ vừa chắc đâm sâu vào da thịt anh ta. Máu đỏ tứa ra, anh ta đau đến mức toát mồ hôi lạnh. Anh ta không hề ngờ rằng một cô bé con lại có thể cắn tay mình tứa máu như vậy. Thậm chí, cô bé đã cắn quá mạnh đến mức gây cả một chiếc răng sữa. Cuối cùng, khi cô bé nhả ra, tay Liên Gia Kỳ đã thêm một vết thương. Rất sâu, rất đau, máu không ngừng chảy.

Dưới sự hỗ trợ của luật sư, anh ta nhanh chóng rời khỏi nơi có mẹ góa con cô đó, nhưng oán thù và nước mắt của họ thì giống như vết thương trên tay, lúc nào cũng hiện ra trước mắt anh ta. Anh ta nghĩ, chuyện này muốn hòa giải bằng cách bồi thường chi e là không thể. Biểu hiện vừa rồi của mẹ con bà Điền Quyên đã có thể chứng minh điều đó.

Luật sư cũng nhận ra điểm này và bắt đầu cảm thấy bất lực. Ông đem chuyện trao đổi với ông Liên Thắng Kiệt, quyết định của ông Liên vô cùng cương quyết. “Dù thế nào, con trai tôi cũng không thể ngồi tù được. Luật sư Nghê, anh thay mặt chúng tôi đi gặp cô Điền đó đi. Hãy nói là tôi tự nguyện bồi thường năm trăm nghìn tệ, mong cô ấy hãy suy nghĩ cho kỹ. Chồng cô ấy mất, con gái lại còn nhỏ, một mình nuôi dạy con gái nên người là cả một trách nhiệm nặng nề. Nếu cô ấy chịu chấp nhận khoản bồi thường này thì cuộc sống của hai mẹ con chỉ có tốt lên chứ không tệ hơn đâu.”

Năm đó, tai nạn giao thông chết người nhiều nhất cũng chỉ bồi thường hai trăm nghìn tệ. Ông Liên Thắng Kiệt đề nghị bồi thường năm trăm nghìn, đúng là cả một khoản tiền rất lớn.

Luật sư gật đầu: “Vâng, thưa ông Liên, tôi sẽ đến tìm cô Điền đó để nói chuyện lại lần nữa.”

Liên Gia Kỳ nghe lén cuộc nói chuyện giữa bố và luật sư, sắc mặt thoát trắng bệch, cậu đến tìm anh trai, nói như muốn khóc: “Anh, luật sư nói, nếu gia đình người bị hại kiên quyết không chấp nhận bồi thường hòa giải, anh... có thể phải ngồi tù.”

Liên Gia Kỳ nghe câu này, mặt cũng tái nhợt. Cúi xuống nhìn vết thương trên cánh tay, anh ta lặng lẽ thờ dài. Sự việc đến nước này, nói thực đã vượt quá dự liệu của Liên Gia Kỳ. Tối hôm đó, anh ta quyết định gánh tội thay em trai không phải là hành động bộp chộp thiếu suy nghĩ. Thực ra, anh đã nghĩ, thứ nhất, họ là anh em ruột tình cảm rất gắn bó, anh ta nguyện làm chuyện này để bảo vệ em trai; thứ hai, em trai không có bằng lái xe, điểm này vô cùng bất lợi khi giải quyết chuyện tai nạn, nếu anh ta ra mặt thì không có nhân tố bất lợi này nữa; thứ ba, trong lòng anh ta hi vọng người bị hại sẽ không chết, như vậy thì việc giải quyết cũng không quá phiền phức; thứ tư, anh ta nghĩ nếu người bị hại tử vong thì cũng chỉ cần bồi thường một khoản tiền hậu hĩnh là xong, sự việc chắc không đến nỗi không giải quyết được.

Nhưng anh ta không ngờ, sự việc lại biến đổi theo chiều hướng tồi tệ như vậy. Ông Diệp Chấn Hùng cũng không thể cứu được, bà Điền Quyên thì quyết không chấp nhận bồi thường hòa giải. Rõ ràng, bà rất yêu chồng, bà khóc nói rằng mình không cần tiền, chỉ cần trả chồng lại cho bà. Mà anh ta làm sao có thể làm được điều ấy chứ? Như vậy cũng có nghĩa là sự việc vô cùng phiền phức, vô cùng nan giải.

Dù đang rất phiền não nhưng Liên Gia Kỳ vẫn gượng cười với em trai. “Không sao đâu. Sự việc vẫn chưa đến nước không thể cứu vãn nổi. Luật sư Nghê sẽ cố gắng để có kết quả tốt nhất.”

“Nhưng mà... anh... nếu thật sự như vậy... không... anh... em không thể để anh phải ngồi tù thay em được. Em phải đi tự thú. Em phải nói cho họ biết thực ra em mới là người gây tai nạn.” Liên Gia Kỳ vừa nói vừa dứt khoát chạy ra ngoài, sợ rằng một chút do dự sẽ khiến cậu sợ hãi không có dũng khí bước tiếp.

Liên Gia Kỳ lao như tên bắn ra chặn cửa nói: “Gia Kỳ, em bình tĩnh lại. Nếu sự việc quả thực đến mức đó, em đi tự thú cũng vô ích. Dù em nói ra sự thật, anh nhận tội thay em cũng là có tội. Đến lúc đó, cả hai anh em chúng ta đều vướng vòng lao lý. Chỉ bằng anh chịu mọi trách nhiệm thì ít nhất em cũng không sao cả.”

“Nhưng anh, em không thể giương mắt nhìn anh vì em mà chịu tội oan được.”

“Được rồi, Gia Kỳ, em đừng nói nhưng điều này vội. Anh có phải ngồi tù hay không bây giờ vẫn chưa có kết quả. Em đừng nghĩ ngợi nhiều như vậy có được không?”

Cả nhà họ Liên đều lo lắng về chuyện rốt cuộc sự việc này sẽ được giải quyết như thế nào. Nhưng khi luật sư đến tìm bà Điền Quyên để nói chuyện một lần nữa, ông lại đem về tin tức tốt. Cuối cùng bà đã đồng ý nhận năm trăm nghìn tệ tiền bồi thường và ký vào bản hòa giải.

Liên Gia Kỳ nghe tin này, nhất thời không dám tin: “Thật ư? Cô ấy thật sự chấp nhận sao? Hôm đó, cô ấy còn cương quyết nói không cần tiền cơ mà?”

Luật sư Nghê khẳng định chắc chắn: “Đương nhiên là thật rồi. Vì cuối cùng, cô ấy cũng bình tĩnh lại, không còn hành động theo cảm tính nữa, bắt đầu suy xét xem sau này mình sẽ sống như thế nào. Chồng không còn nữa nhưng cuộc sống của cô ấy và con gái thì vẫn phải tiếp tục. Tổng cháu vào tù thì chi bằng nhận khoản tiền bồi thường còn thiết thực hơn.”

Bà Điền Quyên chịu nhận tiền, sự việc thành ra dễ dàng giải quyết. Vì sau khi gây tai nạn, Liên Gia Kỳ đã chủ động tự thú, còn tích cực bồi thường tổn thất cho gia đình người bị hại và nhận được sự tha thứ của họ, có thái độ biết nhận lỗi. Tổng hợp các chi tiết, cộng thêm sự cố gắng xoay chuyển của luật sư, cuối cùng Liên Gia Kỳ đã tránh được việc phải chịu trách nhiệm hình sự.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Đọc xong bài báo dài, Điền Điền ngồi im bất động trên ghế như bị đóng đinh, mãi sau vẫn chẳng nhúc nhích gì. Dù thế nào, cô cũng không ngờ tới, hóa ra đằng sau tai nạn năm đó lại có ẩn tình như vậy. Cậu bé mười sáu tuổi ham chơi đã gây nên tai họa, cuối cùng người anh trai đứng ra chịu tội thay, gánh vác hậu quả và trách nhiệm cho cậu em trai chưa hiểu chuyện của mình.

Còn Liên Gia Kỳ đã nói một đoạn hết sức thành khẩn trong buổi họp báo.

“Năm đó tôi chỉ mới mười sáu tuổi, còn là vị thành niên, không dám đối diện với sai lầm mình phạm phải nên đã hèn nhát, yếu đuối, ich kỷ né tránh để anh trai đứng ra chịu tội thay. Nhưng bây giờ tôi đã hai mươi tư tuổi, là người trưởng thành, tất nhiên cũng đã học được rằng phải tự chịu trách nhiệm về những việc mình đã làm. Tám năm trước, anh trai đã chống đỡ thay tôi. Tám năm sau, dù thế nào tôi cũng không thể để anh trai mình phải tiếp tục gánh lấy nữa. Thế nên, tôi quay về để nói rõ chuyện này. Thực ra, người gây tai nạn xe năm đó chính là tôi, đều là lỗi của tôi. Xin các người đừng hiểu lầm anh trai tôi nữa.”

Đọc đoạn này, Điền Điền đã ngây người ra rất lâu.

Cả buổi chiều, cô căn bản không có tâm trạng đâu mà dọn dẹp nhà cửa. Cô cứ ngồi ngẩn ngơ mãi, cả người như lơ lửng trong không trung. Hận một người lâu như vậy, sâu sắc như vậy, bỗng nhiên, mỗi cảm hận lại thành hư không, không thể trút lên anh ta nữa. Nhất thời, cô có cảm giác mất mát.

Ánh sáng mặt trời trong phòng yếu dần đi đến lúc tắt hẳn. Khi cả căn phòng đều bị bóng tối bao trùm, cô mới sực tỉnh, phải đem cơm cho mẹ rồi. Cô vội vàng đến bệnh viện. Bà Điền Quyên, mẹ cô, đang quay vào tường ngủ. Cô không dám làm phiền bà mà chỉ cầm cặp lồng đi thẳng xuống nhà ăn của bệnh viện để mua cơm. Vì đi muộn nên suất nữa chẳng còn cơm và thức ăn nữa.

Mua xong, cô quay về, khẽ gọi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ đừng ngủ nữa. Mẹ dậy ăn cơm đi.”

Bà Điền Quyên vẫn quay lưng lại với cô, không hề nhúc nhích mà đáp: “Mẹ không muốn ăn. Con ăn đi.”

Giọng bà không giống đang ngái ngủ, hơn nữa lại có chút nghẹn ngào. Rõ ràng vừa rồi bà không hề ngủ mà là đang thầm khóc.

Điền Điền hoảng hốt: “Mẹ, mẹ làm sao thế?”

“Mẹ không sao. Điền Điền, con để cho mẹ yên tĩnh một lát.”

Điền Điền không dám hỏi gì thêm, đành phải lặng lẽ ra khỏi phòng bệnh. Cô hơi y tá xem chiều này, cô không ở đây, có chuyện gì làm mẹ cô không vui không? Tâm trạng của bà hai ngày nay vốn đã khá hơn nhiều rồi cơ mà.

Kết quả đã khiến cô bất ngờ. Y tá trưởng họ Tăng vừa gấp liền gọi cô vào phòng: “Điền Điền, cô đúng là có lòng tốt nhưng lại làm chuyện xấu mất rồi. Vừa rồi, cô kể cho mẹ cháu nghe một chuyện. mẹ cháu nghe xong thì òa lên khóc. Bây giờ mẹ cháu đã cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”

Lời của y tá trưởng Tăng khiến Điền Điền lờ mờ hiểu ra, nhưng cô vẫn run run hỏi tiếp: “Cô Tăng, cô đã nói gì với mẹ cháu ạ?”

“Chân tướng vụ tai nạn của bố cháu. Hóa ra khi đó người gây tai nạn lại là người khác.”

Y tá trưởng Tăng đọc được tin tức này trên mục tin tức mới nhất của tờ báo buổi tối. Tuy bài báo không nói rõ tên gia đình người bị hại nhưng họ lại nói người bị hại họ Diệp, vợ ông Diệp là bà Điền nên rất dễ khiến người biết chuyện hiểu ra ngay. Y tá trưởng Tăng vừa đọc thấy thời gian, địa điểm xảy ra vụ tai nạn và mấy dữ kiện khác thì lập tức đoán ra bài báo này viết về vụ tai nạn mà chồng bà Điền Quyên gặp phải. Hóa ra còn có nội tình ẩn chứa trong đó. Bà đã cầm tờ báo đưa cho bà Điền Quyên đọc. Bà nghĩ rất đơn giản, chỉ cảm thấy cần phải cho bà Điền Quyên biết chân tướng sự việc.

Kết quả, bà Điền Quyên vừa xem xong thì bật khóc, đau buồn không phát ra thành tiếng, rằng bà cắn chặt vào môi, nước mắt cứ thế ứa ra. Bà khóc thống thiết đến nỗi y tá trưởng Tăng hoảng sợ. Bà cứ nghĩ rằng, sau bao nhiêu năm, bà Điền Quyên đã có thể bình tĩnh đón nhận sự thực này, nhưng hóa ra không phải. Bà không nên làm chuyện như vậy.

Điền Điền vốn không muốn để mẹ biết, nhưng chuyện lại thành ra như vậy, muốn giấu cũng không được. Cô biết, bà khóc như thế chẳng liên quan gì đến việc người gây tai nạn là Liên Gia Kỳ hay Liên Gia Kỳ. Chỉ vì bà nhớ tới cái chết của chồng mình thôi. Bà luôn muốn né tránh chuyện bi thảm đó, không muốn đối mặt với nó nhưng lại bị bài báo lôi ngay ra trước mắt. Bà khó mà chịu đựng nổi.

Sau trận khóc xé gan xé phổi, tinh thần bà Điền Quyên lại bắt đầu có chiều hướng đi xuống. Bà luôn ngăn người một mình, không biết là đang nghĩ gì. Nhưng bà không né tránh giống như trước đây. Ngày làm thủ tục ra viện, sau khi cùng con gái về nhà, thậm chí bà còn chủ động nói chuyện với Điền Điền về cái chết của chồng mình.

Căn phòng được Điền Điền quay về dọn dẹp tối hôm trước. Trước đây, ngày nào mẹ cô cũng lau khung ảnh bức chân dung của bố. Mấy ngày nay họ ở bệnh viện nên chẳng để ý đến nó. Trên đó đã có một lớp bụi mỏng. Cô đã lau đi lau lại mấy lần cho thật sạch sẽ.

Bà Điền Quyên vừa bước vào nhà, việc đầu tiên là lấy bức chân dung của chồng xuống, ôm vào lòng, mắt bà đỏ mọng. Điền Điền cũng rất muốn khóc nhưng vẫn phải cố gắng an ủi, khuyên giải mẹ: “Mẹ, mẹ vừa ra viện, sức khỏe còn yếu, mẹ về phòng nghỉ ngơi trước đi đã.”

Bà Điền Quyên lắc đầu, giọng nghẹn ngào: “Điền Điền, bố con, ông ấy... ra đi quá sớm.”

Mắt Điền Điền ngấn lệ: “Mẹ... mẹ đừng nói những chuyện đau lòng đó nữa.”

“Mẹ cũng không muốn, nhưng bây giờ lại...”

Bà chưa nói hết câu thì đã có tiếng gõ cửa ngắt quãng. Gạt nước mắt, Điền Điền chạy ra mở cửa. Cô lập tức thấy một đám phóng viên đứng bên ngoài. Có trời mới biết sao họ lại tìm đến nhanh thế. Cô vội vắn đóng sập cửa. “Xin lỗi. Chúng tôi không trả lời phỏng vấn.”

Giống như lần trước, có rất nhiều bàn tay giữ cửa lại. Họ đồng thanh nói:

“Cô Diệp, cô chỉ cần nói vài câu thôi.”

“Phải đấy. Cô Diệp, chúng tôi không hỏi nhiều đâu. Xin hỏi, sau khi biết Liên Gia Kỳ mới là người gây tai nạn xe năm đó, cô và mẹ cô cảm thấy thế nào?”

“Cô Diệp, bây giờ hai người còn hận Liên Gia Kỳ không? Hay là mối hận này đã chuyển sang Liên Gia Kỳ rồi?”

“Cô Diệp, cô nghĩ thế nào về chuyện Liên Gia Kỳ đứng ra chịu tội thay em trai mình?”

...

Vất vả lắm, cuối cùng Điền Điền cũng đóng được cánh cửa lại, nhốt đám phóng viên đang nhao nhao ở bên ngoài. Cửa vừa đóng xong thì di động lại đổ chuông. Cô cầm điện thoại lên xem, màn hình hiển thị số lạ. Cô có chút nghi ngờ, thận trọng bấm nghe: “Ai vậy?”

“Điền Điền, tôi là Liên Gia Kỳ.”

Mấy từ đơn giản đó lại khiến Điền Điền vô cùng choáng váng. Cô thốt lên: “Sao anh biết số di động của tôi?”

“Hỏi công ty mà cô đã làm, Jack nói cho tôi biết.”

Định thần lại, Điền Điền bỗng cảnh giác, quay đầu nhìn về phía mẹ. Bà đang trong mất kinh ngạc, nhìn cô hỏi: “Là Liên Gia Kỳ gọi đến ư?”

“Vâng. Không biết anh ta muốn làm gì nữa đây?” Cô đưa di động ra xa để trả lời mẹ, đoạn lại đưa lên tai nói: “Anh gọi điện tìm tôi có việc gì?”

“Tôi và em trai đang đứng dưới tòa nhà cô ở. Em tôi muốn xin lỗi hai mẹ con cô. Xin hỏi, chúng tôi có thể lên được không?”

“Hai người đến xin lỗi ư? Bây giờ trước cửa nhà chúng tôi đã bị phóng viên vây quanh, hai người lên, báo ngày mai sẽ lại có chuyện đấy.”

“Không sao đâu. Gia Kỳ nói nó nhất định phải đối diện và chịu trách nhiệm.”

Điền Điền lặng đi một lát. “Tôi phải hỏi ý kiến mẹ tôi đã.”

Bà Điền Quyên nghe con gái kể lại nội dung cuộc điện thoại thì sững sờ một lát, cuối cùng, bà cũng khẽ gật đầu: “Được rồi, để họ lên đi.”

Khi anh em Liên Gia Kỳ và Liên Gia Kỳ đến nơi, đám phóng viên cũng đang xô đẩy muốn chen vào nhà. Điền Điền phải rất vất vả để ngăn họ lại, nhưng bà Điền Quyên đã cho phép các phóng viên vào chứng kiến cảnh xin lỗi muộn màng này. Bà nói: “Điền Điền, không cần ngăn nữa. Cứ để họ vào đi.”

Phòng khách vốn không rộng lại cho nhiều người chen vào như vậy nên tất cả đều phải đứng. Chỉ có bà Điền Quyên ôm bức chân dung của chồng ngồi trên sofa. Điền Điền đứng bên cạnh bà, hai mắt hết nhìn vào Liên Gia Kỳ rồi lại nhìn sang Liên Gia Kỳ, thần sắc vô cùng phức tạp và hỗn loạn. Trong vụ tai nạn xe của bố cô năm đó, điều khiến Điền Điền hận nhất chính là Liên Gia Kỳ đã không dừng lại cứu người mà bất chấp tất cả bỏ trốn. Cô có thể chấp nhận chuyện tai nạn ngoài ý muốn, nhưng hành động bỏ trốn là cực kỳ xấu xa, cực kỳ vô trách nhiệm. Vậy mà người gây tai nạn năm đó hóa ra lại đổi thành một cậu học sinh cấp ba mười sáu tuổi còn vị thành niên. Chuyện xảy ra chắc chắn đã khiến cậu vô cùng sợ hãi nên mới lựa chọn cách bỏ trốn. Điều này thực ra có thể hiểu được. Cô nhất thời không cách nào chuyển ngay mối hận thù sang cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Nhìn bức ảnh chân dung bà Điền Quyên ôm trong lòng, sắc mặt Liên Gia Kỳ bỗng trắng bệch. Đây chính là người năm đó đã mất mạng dưới bánh xe của cậu. Còn cậu thì chưa một lần nhìn chính diện ông. Ấn tượng ông để lại trong lòng cậu chỉ có hai cái bóng: một cái bóng bay trong không trung, một

cái bóng nằm bất động giữa vũng máu trên đường.

Cái bóng này luôn suốt hiện trong những cơn ác mộng của Liên Gia Kỳ trong suốt một thời gian dài. Sinh mạng của một người đã bị cậu đặt dấu chấm hết như vậy. Chuyện xảy ra khiến cậu học sinh cấp ba không thể không bàng hoàng. Cậu đã tự chửi rủa mình vô số lần, hối hận vì đã học lái xe. Cho dù biết lái rồi cũng không nên nghiện lái để rồi ngày nào cũng lên phóng xe ra ngoài. Giá như... Nếu như trên đời này có “giá như” thì đã tốt biết mấy!

Nhưng chuyện đã làm, có tiếc nuối cũng không thay đổi được, sai lầm đã phạm phải, có hối hận cũng không sửa chữa được. Liên Gia Kỳ luôn cảm thấy tội lỗi và tự trách mình ngông cuồng, không chỉ hại chết một người mà còn làm liên lụy đến cả anh trai. Mang nặng áp lực tâm lý trong lòng, cậu liên tục mơ thấy ác mộng, thành tích học tập cũng nhanh chóng sụt giảm, tâm trạng trở nên cực kỳ bất ổn. Có lúc, chẳng vì việc gì mà cậu cũng nổi giận, quát tháo, ném đồ lung tung; có khi nãy người này cậu chẳng nói một câu nào, cả ngày trầm uất, u ám.

Vợ chồng Liên thị không biết tại sao con trai mình lại thay đổi như vậy. Họ cho rằng, đó là tình trạng bất ổn và nổi loạn của tuổi trưởng thành. Chỉ có Liên Gia Kỳ mới hiểu rõ nguyên nhân. Anh lại một lần nữa nói với em trai: “Gia Kỳ, em đừng tự trách mình. Em không hề muốn phạm sai lầm như vậy. Không ai muốn chuyện này xảy ra cả.”

Tuy nói như vậy, nhưng làm sao có thể dễ dàng tháo gỡ chuyện này được?

Tháng chín năm đó, Liên Gia Kỳ đi Anh, bắt đầu kỳ học một năm trong chương trình trao đổi học sinh. Để giúp em trai giải quyết vấn đề tâm lý, Liên Gia Kỳ đã thuyết phục bố mẹ để mình sang Anh học cùng em trai, cho cậu ta thay đổi môi trường sống và học tập. Hai anh em cũng ra nước ngoài, dần dần thích ứng với môi trường mới và cuộc sống mới ở đất nước xa lạ, cuối cùng, cảm xúc của Liên Gia Kỳ cũng dần dần bình ổn trở lại. Chỉ là có một bóng đen vẫn cứ ám ảnh tâm trí, cậu ta không dám lái xe nhanh nữa. Có lúc hẹn bạn gái ra ngoài chơi, người nhà cô ấy đều kinh ngạc: “Sao cậu lại lái xe chậm như vậy chứ?”

“Chậm một chút có gì không tốt chứ? Không cần vội, cứ lái cẩn thận đâu phải việc gì xấu?”

Một năm sau, Liên Gia Kỳ về nước, Liên Gia Kỳ một mình ở lại Anh tiếp tục học. Từ cấp ba lên đại học, xong rồi lại thạc sĩ, cậu ta rất ít khi về nước. Đầu là bố mẹ cùng anh trai sang thăm cậu ta, vì mỗi lần về nước, cậu ta lại không thể không nhớ đến chuyện xảy ra năm đó. Chuyện đã qua như âm hồn bất tán, chỉ cần cậu ta quay về là những cơn ác mộng ấy lại quấy rầy liên tục, khiến cậu ta toát mồ hôi lạnh vì sợ hãi.

Bình thường, Liên Gia Kỳ cũng rất khi chú ý đến những việc xảy ra trong nước, đó như là một cách trốn chạy. Ban đầu, cậu ta cũng hoàn toàn không biết chuyện xảy ra với anh trai Liên Gia Kỳ. Người nhà không nói cho cậu ta biết. Gia Kỳ dặn mọi người rằng, cậu ta ở xa như vậy, có nói cũng chẳng ích gì, tốt nhất là đừng để cậu ta phải lo lắng.

Ban đầu, điện thoại bàn ở nhà và di động của anh trai đều không liên lạc được, cậu ta đã kì lạ. Sau đó, anh trai gọi điện báo cho cậu ta là anh đã đổi số điện thoại. Cậu ta không thể nào hiểu nổi: “Hai số điện thoại này anh đã dùng bao nhiêu năm rồi, sao đột nhiên lại muốn thay số khác ạ?”

Khi đó, anh trai chỉ giải thích qua loa: “Bạn bè tặng anh hai số điện thoại đại cát đại lợi. Anh nghĩ đổi cho may mắn.”

Cậu ta tin là thật nên cũng không để ý đến nữa. Bây giờ chuyện đổi số điện thoại cũng là bình thường. Nhưng vài ngày sau, khi cậu ta gọi điện về nhà thì mẹ cậu lại than thở: “Mẹ vốn định năm nay sang Anh ăn Tết cùng con, nay nhưng bây giờ anh trai con thành ra thế này, mẹ đâu thể yên tâm mà đi được.”

Cậu ta cũng nghĩ: “Mẹ, anh con làm sao ạ?”

Lúc đầu, mẹ cậu không muốn nói nhưng cậu ta cứ tra hỏi dồn dập, cuối cùng, bà đành phải kể qua loa sự việc. Nói chuyện điện thoại với mẹ xong, cậu ta lập tức tìm thông tin trên mạng. Những sự kiện diễn ra gần đây lần lượt hiện ra trước mắt. Lúc này, cậu ta mới biết, hóa ra vụ án gây tai nạn giao thông tám năm trước bị người ta lật lại, còn anh trai vì gánh tội danh đó thay cậu mà đang trở thành tâm điểm bị dư luận công kích.

Cậu ta lập tức gọi vào di động của anh trai: “Anh, xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao anh không nói cho em biết?”

“Gia Kỳ, chuyện này em không cần bận tâm. Anh có thể giải quyết được.”

“Nhưng anh à, tám năm trước anh thay em giải quyết rắc rối, em đã cảm thấy rất có lỗi. Tám năm sau, sao em có thể trở mặt để mặc anh chứ?”

Khi đó, anh trai đã cố làm cậu yên lòng, bảo cậu không cần phải lo lắng, nói rằng sự việc đang phát triển theo chiều hướng tốt, có cô Dư đứng ra nói giúp cho rồi. Bây giờ những lời bình luận trên mạng không chỉ toàn mắng chửi và chỉ trích nữa.

“Tóm lại, em cứ yên tâm. Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Không phải em nói sẽ cùng bạn học đi bộ xuyên qua hẻm núi Grand Canyon sao? Mau chuẩn bị đi.”

Anh trai kiên trì nói mình có thể tự giải quyết được và không cho cậu quay về những tay vào. Nhưng cậu còn long dạ đầu mà đi chơi vui vẻ được chứ? Cuối cùng, cậu vẫn bị mất theo dõi những tin tức mới của sự kiện này. Kết quả, sự việc lại nhanh chóng chuyển theo chiều hướng tồi tệ. Người ta phát hiện ra rằng anh trai cô Dư làm ở công ty con của tập đoàn Liên thị nên lời nói của cô lập tức bị nghi ngờ. Anh trai lại bị bôi xấu là dùng tiền mua chuộc nhân chứng giả khiến cậu đứng ngồi không yên. Tại sao người ta lại công kích anh trai cậu ác ý như vậy chứ? Rồi họ lại lôi chuyện gây tai nạn bỏ trốn tám năm trước ra và nhận định rằng anh trai cậu là kẻ tội lỗi chất chồng, trời đất bất dung. Vì vậy, cậu cũng không có cách nào ngồi ngoài theo dõi. Thế là Liên Gia Kỳ không nói cho ai biết, một mình lặng lẽ đặt vé máy bay quay về. Lần này, cậu quyết tâm tự mình đối diện, gánh vác rắc rối và trách nhiệm đã để lại tám năm trước, không thể nào yên tâm tiếp tục đi vào anh trai được nữa.

Trong buổi họp báo, khi nói ra chân tướng sự việc trước mặt đông đảo mọi người, Liên Gia Kỳ hai mươi tư tuổi đã là một người trưởng thành bình tĩnh

và kiên cường, nhưng lúc này nhìn vào bức chân dung của ông Diệp Chấn Hùng trước mắt, dường như cậu ta quay về cái đêm đáng sợ năm mười sáu tuổi đó. Người cậu ta run lên, mặt trắng bệch, giọng nói khan khan: “Tôi xin lỗi.”

Ba từ đó nói ra như hụt hơi nhưng lại chất đầy sự hối lỗi. Liên Gia Kỳ vừa nói vừa cúi người. Đúng lúc ấy, nước mắt cậu ta cũng bắt đầu rơi. “Tôi biết câu xin lỗi này là quá nhẹ. Tôi không thể nào bù đắp được những tổn thương mà mình đã gây ra cho hai người trong vụ tai nạn xe năm đó. Tôi không dám xin hai người tha thứ. Nếu hai người muốn đánh, muốn chửi thì cứ ra tay đi. Tôi đáng bị trừng phạt. Trên thực tế, những năm qua, lương tâm tôi luôn cắn dứ. Được hai người đánh mắng một trận, có lẽ tôi có thể cảm thấy dễ chịu hơn một chút.”

Tám năm trước, khi mẹ con bà Điền Quyên cùng nhìn thấy “lái xe gây tai nạn” Liên Gia Kỳ, họ đã hận mà căm mà đánh cho anh ta một trận. Nhưng tám năm sau, nhìn thấy không hề có chút động tĩnh gì, bà Điền Quyên cũng ngồi yên, hai hàng nước mắt của họ cứ thế lặng lẽ tuôn rơi. Liên Gia Kỳ đứng một bên thờ dài không thành tiếng, ánh mắt cũng vô cùng bi thương.

Đương sự đều không nói gì, duy chỉ có các phóng viên nhao nhao hỏi:

“Bà Diệp, xin hỏi bà có thể chấp nhận lời xin lỗi của Liên Gia Kỳ không?”

“Đúng vậy. Bà Diệp, anh ta thành tâm đến xin lỗi và sám hối như vậy, bà có thể tha thứ cho anh ta không?”

“Bà Diệp, vụ tai nạn xe năm đó hóa ra lại có ẩn tình như vậy, xin hỏi bà nghĩ gì về điều này?”

Bà Điền Quyên không hề trả lời nhưng câu hỏi nhao nhao đó. Bà chỉ ngồi lặng lẽ khóc. Điền Điền không chịu nổi, nói lớn: “Các người không thể yên lặng một chút sao? Nếu còn âm ỉ như vậy nữa thì tôi sẽ mời tất cả ra ngoài đây.”

Nghe cô nói vậy, các phóng viên mới trật tự lại, không còn ồn ào hỏi nữa. Căn phòng yên lặng một cách kỳ lạ. Bà Điền Quyên móc một chìa khóa trên người ra đưa cho con gái, dặn: “Điền Điền, con cầm chìa khoá này mở chiếc tủ đầu giường bên phải trong phòng mẹ, lấy hộp bánh trung thu nhỏ hình vuông trong đó ra đây.”

Điền Điền không hiểu lúc này mẹ bảo cô tìm thứ đó làm gì nhưng cô vẫn vâng lời làm theo những gì bà nói. Khi mẹ cô nhận lấy, bà không hề mở ra mà nói với Liên Gia Kỳ đang đứng trước mặt một cách nghiêm túc: “Được rồi. Cậu đừng nói xin lỗi nữa. Thực ra, cậu không cần phải xin lỗi tôi, càng không cần tôi tha thứ.”

Lời của bà Điền Quyên khiến mọi người đều ngạc nhiên, không hiểu ý bà là gì. Liên Gia Kỳ sững người, nghĩ rằng bà từ chối lời xin lỗi và không chấp nhận tha thứ cho cậu ta. “Bà Diệp, tôi biết nhất thời bà khó có thể tha thứ cho tôi. Nhưng mà...”

“Chàng trai trẻ...” Bà Điền Quyên ngắt lời cậu ta. “Cậu thật sự không cần phải xin lỗi tôi. Thực ra tôi mới là người nên xin lỗi cậu mới phải. Bởi vì... Năm đó, chông tôi chết dưới bánh xe của cậu là do ông ấy lựa chọn tự sát. Chuyện này vốn không phải lỗi của cậu. Để một cậu bé mười sáu tuổi gánh nỗi day dứt nặng nề này, là chúng tôi có lỗi với cậu.”

Căn phòng bỗng trở nên cực kỳ yên lặng. Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước những lời bà Điền Quyên vừa mới nói. Điền Điền càng không dám vào tin vào tai mình, cô há hốc miệng sững sờ, đôi môi run run không thể nào thốt ra được lấy một từ. An hem Liên Gia Kỳ và Liên Gia Kỳ cũng hoàn toàn sững sờ. Họ đứng bất động như hai pho tượng, dáng vẻ vô cùng kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Năm đó, khi biết tin chồng bị tai nạn, bà Điền Quyên suýt nữa đã ngất lịm đi. Khi kéo con gái lao đến bệnh viện, trong đầu bà tự nhủ: “Đừng xảy ra chuyện gì. Đừng xảy ra chuyện gì. Đừng xảy ra chuyện gì...”

Nhưng thực tế thì hoàn toàn ngược lại. Càng sợ điều gì thì nó càng nhanh chóng xảy ra. Khi bà và con gái đến nơi, chồng bà đã chết. Chiếc khăn trắng phủ kín ông từ đầu đến chân. Bà không nghe được những lời trấn chối của ông trước khi chết. Cứ như vậy mà âm dương cách biệt. Dù bà có bỏ nhào lên thì thể ông, khóc xé gan xé ruột thế nào thì ông cũng không mở mắt ra để an ủi bà.

Tình cảm vợ chồng giữa bà Điền Quyên và ông Diệp Chấn Hùng rất tốt. Họ là bạn bè từ thời cấp ba và đã sớm có tình cảm với nhau. Tình cảm của họ trước sau không hề thay đổi. Năm đó, khi bà Điền Quyên muốn lấy ông Diệp Chấn Hùng, bố mẹ bà không đồng ý vì gia cảnh nhà ông không tốt, bố ông đã sớm qua đời, mẹ ông lại nhiều bệnh tật, họ sợ con gái theo ông sẽ khổ cả đời. Nhưng bà yêu ông nên khẳng khái quyết định kết hôn. Sau đám cưới một năm, họ có Điền Điền, cô con gái xinh xắn, đáng yêu. Sinh con không bao lâu, bà mẹ chồng bị bệnh nhiều năm của bà qua đời nhưng cụ ra đi trong nỗi nguyện: “Dù sao, trước lúc nhắm mắt, mẹ cũng đã được nhìn thấy cháu nội của mình rồi. Sau này, ba người các con phải sống cho tốt nhé.”

Bà Điền Quyên làm y tá ở bệnh viện, ông Diệp Chấn Hùng làm kỹ sư ở một công ty điện tử. Tuy cuộc sống không hẳn là sung túc nhưng cũng có của ăn của để. Năm con gái lên tám tuổi, họ đã lấy tiền tiết kiệm ra cộng với số tiền bố mẹ bà Điền Quyên giúp đỡ, thuê dài hạn một căn hộ hai phòng mới. Từ khi chuyển nhà, cuộc sống của họ càng ngày càng tốt đẹp hơn. Nào ngờ, đêm mùa hè năm đó, tai họa ập đến đặt một dấu chấm hết cho những ngày

tháng tốt đẹp của gia đình họ.

Ban đầu, dù thế nào bà Điền Quyên cũng không thể chấp nhận sự thật đẫm máu này. Nhưng sự thực vẫn là sự thực, không vì bà nhất quyết không chấp nhận mà tiêu tan, vẫn lạnh lùng hiện hữu. Dù bà có khóc đến ngất đi bao nhiêu lần, chỉ cần mở mắt ra là nó lại hiện lên trong đầu bà, nhắc nhở bà: chồng bà đã chết, bà không còn chồng nữa, con gái bà không còn bố nữa. Sự thực vô tình, tàn nhẫn này giầy vò bà Điền Quyên đến phát điên. Một gia đình hoàn chỉnh bỗng chốc không còn nữa. Chồng là trời, bầu trời của bà đã sụp xuống. Đi đâu để tìm được Nữ Oa giúp bà đây?

Trái tim bà dần dần bị thù hận chiếm giữ. Tại sao chồng bà lại chết? Tại sao gia đình bà lại tan vỡ? Đều là vì người lái xe đó đã lái quá nhanh. Tại sao anh ta phải lái nhanh như vậy? Tại sao anh ta phải cố vượt ba giây đèn xanh? Nếu anh ta lái chậm hơn một chút, không vội vàng như thế thì đã không xảy ra chuyện gì rồi. Đồng thời, bà cũng nhìn bức chân dung của chồng bà mà khóc lóc oán trách: “Chấn Hùng, tại sao lúc đó anh lại vội vã qua đường chứ? Đợi thêm ba giây không được sao? Kết quả, anh cứ thế vội vàng ra đi mà chẳng dằn dò lại một câu. Anh bỏ lại em và con gái, mẹ góa con côi, những ngày sau này, mẹ con em biết sống thế nào?”

Dù bà có khóc đến thế nào thì chồng bà cũng không thể đáp lời, mặt khác, bà cũng không thật sự oán trách chồng, người bà oán hận là kẻ lái xe gây tai nạn kia. Bà hận anh ta lái xe quá nhanh, gây tai nạn rồi không chịu trách nhiệm mà lại bỏ trốn. Hơn nữa, người đàn ông Liên Gia Kỳ đó luôn né tránh, chẳng hề xuất hiện trong suốt quá trình xử lý vụ việc. Anh ta chỉ để luật sư ra mặt nói chuyện bồi thường hòa giải gì đó. Họ còn đề nghị bồi thường nhiều tiền, chỉ hi vọng chuyện này nhanh chóng được giải quyết.

Bà thấy bọn họ quá ích kỷ, bất luận thế nào bà cũng không để bọn họ được toại nguyện. Bà hận Liên Gia Kỳ đã khiến bà tan cửa nát nhà. Nhất định bà phải lôi anh ta ra tòa để pháp luật trừng trị. Bà muốn anh ta phải ngồi tù, phải trả giá vì mạng người vô tội đã chết dưới bánh xe của anh ta. Bà tuyệt đối không tham khoản tiền bồi thường mà để người chồng của mình chết không nhắm được mắt. Tính mạng của chồng bà tuyệt đối không thể mua được bằng tiền.

Vì vậy, bà Điền Quyên kiên quyết không chịu nói chuyện bồi thường và hòa giải với luật sư. Bà nhất định đòi Liên Gia Kỳ phải đích thân gặp mặt nói chuyện. Từ sau khi sự việc xảy ra, anh ta vẫn chưa hề ra mặt. Bà phải ép kẻ thù này xuất hiện. Cuối cùng anh ta cũng đến. Vừa gặp mặt, không đợi anh ta lên tiếng, bà đã mất tự chủ lao vào đánh cho anh ta một trận, vừa đánh vừa khóc. “Hung thủ giết người, tôi không cần tiền của cậu. Cậu trả lại chồng cho tôi, trả lại chồng cho tôi!”

Họ nghĩ rằng dùng tiền có thể giải quyết được vấn đề sao? Tính mạng chồng bà, bố của con gái bà chỉ đáng giá bằng một tờ ngân phiếu dơ bẩn sao? Nếu bây giờ thời gian có thể quay ngược trở lại để ba người nhà bà tiếp tục sống yên ổn thì bà sẵn sàng khuyên gia bại sản để trao cho Liên Gia Kỳ một khoản tiền lớn hơn, chỉ mong anh ta lúc đó đừng lái xe qua ngã tư đó, đừng dùng bánh xe nghiệt ngã để lấy đi tính mạng của chồng bà.

Sau khi mất lý trí đánh cho Liên Gia Kỳ một trận, bà Điền Quyên trở về nhà mà chỉ cảm thấy kiệt sức, găng cốt mỏi nhừ. Bà nằm trên giường bất động. Điện thoại đồ chuông, bà cũng chẳng buồn để ý, còn con gái thì ngoan ngoãn chạy đến nghe máy. Sau đó, nó chạy lại nói với bà: “Mẹ ơi, cô trong điện thoại hỏi sao nhà mình vẫn chưa trả tiền điện tháng này ạ?”

Bà Điền Quyên sửng người. Tiền điện vẫn chưa trả sao? Bà không biết. Trước đây, những chuyện này đều do ông Diệp Chấn Hùng làm, bà chưa hề hỏi đến. Nhưng bây giờ, bà phải gánh vác mọi chuyện rồi. Nghĩ đến đây, nước mắt bà bắt đầu lưng tròng. Chỉ là, cho dù khóc lóc đau khổ đến mấy thì cuối cùng bà cũng hiểu ra rằng, chồng bà đã không còn nữa, bà bắt buộc phải học cách đối mặt với mọi vấn đề của cuộc sống.

Ngày hôm sau, đưa con gái đến trường xong, bà Điền Quyên lấy lại tinh thần đi quét dọn một lượt nhà cửa đã để bụi bặm lâu ngày. Sau đó bà thay đồ, chuẩn bị đi trả tiền điện. Bà lấy chiếc túi xách đã lâu không dùng đến phía sau cánh cửa phòng ngủ ra, kéo khóa. Đang định bỏ chìa khóa vào thì bất ngờ bà phát hiện ra một lá thư ở bên trong. Tiện tay bà mở ra xem, trên phong bì thư là hàng chữ cực kỳ quen thuộc: “Gửi vợ yêu Điền Quyên”

Bà lưỡng lự nhìn vào lá thư mất nửa phút, đoạn run rẩy xé phong bì ra. Lá thư rất dài, vừa mở ra là đã thấy ngoài hai trang giấy kín đặc chữ còn có ba tờ kết quả chuẩn đoán của các bệnh viện khác nhau. Tên người bệnh ghi trên đó là Diệp Chấn Hùng. Kết quả đều là sáu chữ: ung thư gan giai đoạn cuối. Khi sáu chữ này đập vào mắt bà Điền Quyên, lòng bà đau đớn như lửa đốt. Đặt đóng giấy tờ sang một bên, bà Điền Quyên run rẩy mở bức thư ra đọc. Câu đầu tiên khiến nước mắt bà tuôn ra như suối.

A Quyên,

Khi em đọc bức thư này thì anh đã không còn ở trên nhân thế nữa rồi. Anh biết, chắc chắn điều này sẽ khiến em rất đau khổ. Phải đưa ra quyết định thế này, bản thân anh cũng vô cùng khổ sở. Nhưng thực sự anh không còn cách nào khác. Cuối cùng, anh vẫn phải rời xa mẹ con em. Thế nên, sau khi suy nghĩ rất kỹ, anh đã đưa ra một lựa chọn. Anh hy vọng sự lựa chọn ra đi này của anh có thể giúp ích cho cuộc sống sau này của mẹ con em.

A Quyên, em đã nhìn thấy ba tờ kết quả chuẩn đoán bệnh đó chưa? Thời gian này anh thường cảm thấy bị đầy hơi, có lúc vừa ăn xong lại bị đau bụng. Ban đầu anh nghĩ rằng là do tiêu hóa không tốt. Em cũng đã mua cho anh mấy hộp thuốc đau dạ dày nhưng sau khi uống xong, anh vẫn thấy không có tác dụng gì. Hôm đó, anh có việc đi qua một bệnh viện thì lại bị đau bụng. Tiện đường, anh vào khám thử xem sao. Kết quả, bác sĩ kiểm tra xong đã đưa tờ chuẩn đoán khiến anh bàng hoàng như sét đánh ngang tai.

Ban đầu, anh hoàn toàn không tin mình lại mắc căn bệnh nan y này. Vì bình thường, anh không hề có bệnh gì nghiêm trọng cả. Sao đột nhiên lại là ung thư gan giai đoạn cuối chứ? Thế là anh đi xét nghiệm ở hai bệnh viện khác. Nhưng kết quả hoàn toàn giống lần trước. Anh không thể không tuyệt vọng khi đối diện với hiện thực này. Anh hỏi bác sĩ là mình có thể sống được bao lâu nữa. Lúc đầu, bác sĩ không chịu nói cho anh biết mà muốn nói chuyện với người nhà. Anh kiên trì bảo rằng mình phải biết. Cuối cùng, bác sĩ đã nói thật, rằng ung thư gan giai đoạn cuối không có hy vọng chữa trị, bệnh của anh nhiều nhất cũng chỉ sống thêm được hai tháng.

Chỉ có thời gian là hai tháng thôi. A Quyên, khi đó anh đã chạy lên sân thượng của bệnh viện khóc một trận. Không phải anh sợ chết, con người rồi sẽ phải chết, không ai có thể tránh được điều đó. Điều anh sợ là sau khi anh chết đi, mẹ con em sẽ thế nào? Ban đầu, khi em lấy anh, bố mẹ em đều kiên

quyết phản đối, sợ em phải chịu khổ theo anh, nhưng em vẫn kiên trì. Ngày cưới em, anh đã thề với lòng mình rằng nhất định sẽ đối xử tốt với em cả đời. Nhưng bây giờ, anh lại bỏ em ra đi. Điền Điền còn nhỏ như thế, một mình em vừa làm cha vừa làm mẹ nuôi dạy con khôn lớn thật không dễ dàng gì. Hơn nữa, căn hộ của chúng ta mới đặt cọc có mười lăm năm, còn những hai năm nữa. Anh đi rồi, gánh nặng này sẽ đè cả lên vai em, một người phụ nữ như em làm sao gánh vác nổi?

A Quyên, anh không sợ chết nhưng anh thật sự không muốn chết nhanh như vậy. Anh thật sự hi vọng có thể sống thêm vài năm để ở bên em và Điền Điền, để anh kiếm thêm chút tiền, để căn hộ đang ở này thực sự thuộc về hai mẹ con em. Nhưng căn bệnh quái ác này không chịu cho anh thời gian. Anh chỉ sống được nhiều nhất hai tháng nữa thôi. Anh thật sự không cam lòng.

A Quyên, hôm đó, anh đã ngồi người ra trên sân thượng bệnh viện rất lâu. Khi anh xuống thì trời đã tối. Ở sảnh bệnh viện, anh nhìn thấy một người chết vì tai nạn giao thông, đang được đưa đến nhà xác. Người thân của người đó, người thì đang khóc, người thì nổi giận với lái xe gây tai nạn cũng đến bệnh viện chữa trị. Có người đứng quanh đó nói người lái xe này đâm chết người chắc chắn sẽ phải đền không ít tiền. Khi nghe câu này, một ý nghĩ lập tức hiện lên trong đầu anh.

A Quyên, bây giờ em đã biết ý nghĩ khi đó của anh là gì rồi chứ? Đúng vậy. Khi đó anh đã quyết định rồi. Nếu anh nhất định phải chết vì bệnh tật thế này chẳng bằng, anh chết vì tai nạn còn hơn. Như vậy có thể để lại cho mẹ con em một khoản tiền bồi thường đảm bảo cho cuộc sống sau này.

Sau khi hạ quyết tâm, anh bắt đầu thực hiện kế hoạch, làm thế nào để thông qua vụ tai nạn, kết thúc cuộc đời mình mà khiến người lái xe phải bồi thường cho mẹ con em một khoản tiền. Anh đã quan sát rất kỹ và phát hiện ra không ít lái xe thích phóng nhanh ở những giây đèn xanh cuối cùng. Lúc này, nếu có một người băng qua đường thì người đó không thể phanh kịp. Gần khu vực đường Xuân Quang có mấy khu biệt thự cao cấp, không ít người có tiền lái xe qua lại. Thêm nữa, họ chẳng để ý tốc độ đâu, rất nhiều xe chạy rất nhanh. Anh quyết định chọn ngã tư này để “lên đường”.

Không biết là người lái xe nào vô tình đâm phải anh, chắc chắn người đó sẽ cảm thấy mình thật xui xẻo. Khiến người đó chịu oan uổng như vậy, trong lòng anh cũng cảm thấy rất có lỗi, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác. Vì vợ và con gái của mình, anh chỉ có thể ích kỷ mặc kệ người khác. A Quyên, anh hiểu tính cách của em. Anh biết mình chết thì em sẽ không tha thứ cho người kia, sẽ không chấp nhận bồi thường hòa giải. Xem xong bức thư này, em đã hiểu ý anh rồi chứ? Thế nên, đừng có chấp nữa. Em hãy chấp nhận tiền bồi thường đi. Khoản tiền này là anh dùng tính mạng của mình để đổi về cho em và con gái đấy. Ít nhất cũng có thể được hai trăm nghìn tệ. Có nó, anh có thể yên tâm một chút về những ngày tháng sau này của mẹ con em.

A Quyên, anh đi đây. Anh phải rời xa em và con gái rồi. Dù không đành lòng nhưng anh không đi không được. Mẹ con em bảo trọng nhé! Đừng quá đau buồn vì cái chết của anh. Đặc biệt là em. Nhất định em phải kiên cường lên để giúp anh nuôi dạy con gái cho tốt. Cảm ơn em.

Vĩnh viết A Quyên. Anh yêu em, yêu Điền Điền rất nhiều. Nhất định hai mẹ con em phải tiếp tục sống thật tốt nhé!

Chồng yêu của em: Diệp Chấn Hùng tuyệt bút.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Sau khi truyền tay nhau lần lượt đọc bức di thư của ông Diệp Chấn Hùng, ai nấy đều lộ rõ vẻ kinh ngạc và bàng hoàng trên khuôn mặt.

Điền Điền đã đọc đi đọc lại bức thư đó đến mấy lần liền. Từ khó có thể hình dung nỗi đến không thể không tin. Nước mắt cô tuôn trào như mưa như gió. Chân tướng cái chết của bố cô năm đó hóa ra là như vậy. Cô đã bị giấu nhem từ đầu đến cuối. Cuối cùng cô cũng hiểu tại sao sau đó mẹ cô lại không muốn nhắc đến cái chết của bố cô. Vì ở một phương diện nào đó, bố cô đã cam lòng lấy tính mạng mình để lo cho mẹ con cô. Vậy nên, mẹ cảm thấy cực kỳ đau đớn, cực kỳ thống khổ.

Mặt Liên Gia Kỳ lúc trắng lúc xanh thất thường. Dù thế nào, cậu ta cũng không ngờ rằng, bao nhiêu năm nay, cuối cùng cậu ta cũng có thể thoát ra khỏi cái bóng giày vò mình và sự thực đằng sau là như vậy. Hóa ra, cậu căn bản không phải chịu trách nhiệm về vụ tai nạn xe năm đó. Hóa ra cậu chỉ là một kẻ xui xẻo. Vì vội vượt mấy giây cuối đèn xanh mà cậu bị một người đàn ông quyết tâm tự sát nhắm trúng. Còn cậu thì luôn nghĩ rằng mình đã hại chết một mạng người hủy hoại một gia đình. Vì điều này mà cậu luôn cảm thấy có lỗi và tự trách bản thân rất nhiều.

Tình trạng của Liên Gia Kỳ cũng vô cùng phức tạp. Giờ anh mới hiểu tại sao năm đó ban đầu bà Điền Quyên kiên quyết không chịu chấp nhận bồi thường hòa giải, sau đó lại bỗng nhiên thay đổi chủ ý. Bí mật ẩn giấu sau vụ tai nạn này khiến anh cũng cảm thấy cực kỳ sốc. Anh tự nguyện ra mặt thay em trai nhận tội có thể coi là vì tình anh em ruột thịt. Thật không ngờ, người bị hại trong vụ này lại vì vợ và con mà lựa chọn kết thúc sớm cuộc sống đang bị đe dọa bởi bệnh tật của mình chỉ để đổi lấy một khoản tiền bồi thường lo cho họ sống những ngày sau này. Tình sâu nghĩa nặng không thể không khiến người khác cảm động.

Tuy cảm động trước tấm lòng của ông Diệp Chấn Hùng dành cho vợ con nhưng lực chọn tự sát của ông với em trai anh ta mà nói là cực kỳ bất công. Nó đã khiến cậu ấy phải mang áp lực tâm lý nặng trĩu suốt bao năm qua. Có điều, nói đi cũng phải nói lại, ông Diệp Chấn Hùng chỉ có thể nghĩ cho vợ con mình mà chẳng để ý nhiều đến người khác. Nếu không như vậy thì làm sao có câu “người không vì mình trời tru đất diệt”?

Hai cách nghĩ khác nhau cũng trỗi dậy, nhất thời Liên Gia Kỳ không biết nên nói thế nào về hành động của ông Diệp Chấn Hùng. Bất giác, anh liếc nhìn cậu em trai. Rốt cuộc, cậu ấy mới là đương sự, mới là người có tư cách lên tiếng nhất. Nhưng Liên Gia Kỳ im lặng rất lâu. Ánh mắt lúc sáng lúc tối, biến đổi vô cùng phức tạp. Đương sự không nói gì nhưng các phóng viên lại có cả đồng câu hỏi. Câu mà nhiều người muốn hỏi nhất là tại sao sau tám năm che giấu, bà Điền Quyền bỗng nhiên quyết định tiết lộ chân tướng sự việc trước mặt phóng viên.

Bà Điền Quyền cầm tờ báo mà y tá trưởng Tăng đưa cho bà đọc hôm nọ ra. Trên đó có một bài báo chi tiết, không chỉ nói rằng cuộc họp báo của Liên thị đã phát hiện ra người lái xe gây tai nạn là người khác mà còn trích đăng cả chuyện Liên Gia Kỳ được trao giải thưởng “Doanh nhân trẻ ưu tú” của thời báo Doanh nhân A. Vì bài báo này, bà Điền Quyền biết được Liên Gia Kỳ, người lái xe gây tai nạn tám năm trước đã bị Điền Điền, con gái bà vạch mặt trước công chúng. Anh ta lại một lần nữa phải hứng chịu sóng gió của các phương tiện truyền thông và mạng internet. Những ngày này, Liên Gia Kỳ luôn phải chịu bão tố gây ra bởi những ngòi bút và miệng lưỡi của dư luận.

“Điều này khiến tôi vô cùng áy náy. Năm đó, vì cái chết của Chấn Hùng mà Liên Gia Kỳ đã phải bồi thường năm trăm nghìn tệ. Nhưng nghĩ lại cậu ta đâm xe vào người khác xong thì bỏ chạy, cũng chẳng phải hạng người tốt đẹp gì nên tôi cảm tiền của cậu ta không cần phải áy náy nữa. Nhưng khi đọc bài báo, tôi mới biết, hóa ra đằng sau vụ tai nạn này không chỉ có bí mật của chúng tôi mà còn có cả bí mật của họ. Liên Gia Kỳ và chồng tôi giống nhau, đều vì người thân mà lựa chọn làm những việc bất lợi cho mình. Cậu ta không phải là lái xe gây tai nạn, cậu ta chỉ đứng ra gánh tội thay em trai còn ở tuổi vị thành niên của mình mà thôi. Còn Liên Gia Kỳ, những năm qua, cậu ấy cũng luôn phải mang gánh nặng tâm lý trong lòng. Năm đó, khi xảy ra sự việc, cậu ấy mới chỉ là một đứa trẻ. Gánh nặng tâm lý này quả thực quá nặng nề với cậu ấy. Nếu không biết những chuyện này, tôi vẫn sẽ giữ bí mật về vụ tai nạn năm đó. Nhưng bây giờ đã biết rồi, tôi không thể nào lấy thân phận người nhà của người bị hại mà yên tâm nhận lời xin lỗi của họ nữa. Tôi thực sự không có cách nào tiếp tục che giấu được nữa. Thực sự tôi không thể nào chịu đựng nổi. Thế nên, tôi chọn cách nói rõ chân tướng sự việc trước mặt các phóng viên. Xin các vị hãy đăng rõ ràng tất cả chuyện này lên báo. Hai anh em họ là những người vô tội.”

Sau khi nói một hồi, bà Điền Quyền thở phào như thể trút được gánh nặng đeo bám mình bấy lâu. Từ khi biết sự thật, lương tâm bà luôn luôn cắn dứt. Cuộc sống của hai anh em Liên Gia Kỳ, Liên Gia Kỳ đã vì vụ tai nạn tám năm trước mà gặp đầy phiền phức. Bà Điền Quyền nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định nói ra chân tướng sự việc. Ban đầu bà chỉ định nói cho anh em Liên thị biết thôi, nhưng nghĩ kỹ lại, Liên thị đã vì chuyện này mà bị giới truyền thông đẩy lên đầu sóng ngọn gió, phải cho các phóng viên biết rõ sự thật mới được. Thế nên chỉ bằng bà lựa chọn nói trước mặt tất cả phóng viên, để họ hiểu được chân tướng sự việc, như vậy trong lòng bà cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Các phóng viên còn muốn hỏi thêm nhưng bà Điền Quyền đã nói hết những gì muốn nói, không muốn trả lời mấy câu hỏi vớ vẩn đó nữa. Điền Điền mặt đầy nước mắt xua tay lớn tiếng: “Các người đi đi. Tất cả ra ngoài hết cho tôi. Hãy để chúng tôi được yên tĩnh một lát. Tôi cầu xin các người đấy.” Các phóng viên đều bị đuổi ra khỏi nhà, Liên Gia Kỳ và Liên Gia Kỳ vẫn lặng lẽ đứng ở một góc phòng khách. Điền Điền chẳng hề liếc mắt đến họ, vì thực ra cô cũng không biết nên đối diện với họ như thế nào?

Trước đây, Điền Điền luôn hận Liên Gia Kỳ, coi anh ta là kẻ thù giết cha. Mấy ngày trước, cô mới biết là mình đã nhầm, “người lái xe gây tai nạn” thực ra là em trai anh ta, anh ta chỉ là người đứng ra chịu tội thay mà thôi. Khi còn chưa kịp hoàn toàn “tiêu hóa” hết chuyện này thì bỗng nhiên mẹ cô lại lấy ra một bức thư nói rằng cái chết năm đó của bố cô là do tự sát, ông cố ý chọn cách lao vào xe người giàu để giành lấy cho mẹ con cô một khoản tiền bồi thường. hết chuyện bất ngờ này đến chuyện bất ngờ khác khiến lòng cô không thể không rối bời, rồi đến mức chẳng biết làm thế nào, chỉ có thể khóc mãi không thôi.

Bà Điền Quyền nhìn hai anh em họ, ánh mắt đầy áy náy: “Được rồi. Tôi đã nói ra hết những điều nên nói. Tuy có phần muộn màng nhưng cuối cùng vẫn trả lại sự trong sạch cho hai cậu. Chắc là chân tướng sự việc này khiến hai cậu đều cảm thấy áy náy phần nọ? Tôi xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.”

Liên Gia Kỳ vẫn im lặng nhìn em trai, còn Liên Gia Kỳ thì âm thầm nhìn nhai. Cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, cậu ta kích động hét lên: “Bà nói là ‘có phần muộn màng’ sao? Thực ra là bà đã nói quá muộn! Tám năm sau, bà mới nói rõ chân tướng sự việc. Bà có biết những năm qua, vì nghĩ mình đã đâm chết người mà tôi phải mang gánh nặng tâm lý lớn đến nhường nào không. Tôi luôn nằm mơ thấy ác mộng, thấy cảnh tượng đầm máu đêm đó. Bà có biết nó gây vô tội như thế nào không?”

Bà Điền Quyền thành thực lắc đầu: “Tôi không biết. Vì năm đó, tôi luôn nghĩ người lái xe gây tai nạn là anh trai cậu. Tuy vụ tai nạn là kế hoạch của chồng tôi nhưng cậu ta đâm vào người khác xong bỏ chạy là hành động vô lương tâm. Thế nên tôi cảm thấy cậu ta phải chịu trách nhiệm một chút cũng chẳng là gì. Nếu như lúc đó, tôi biết người lái xe thực ra là cậu, có lẽ tôi sẽ nói rõ chân tướng sự việc. Vì tôi đã từng làm việc tại khoa nhi của bệnh viện, tôi biết trẻ em vị thành niên bị kích động về tinh thần mạnh và lâu hơn nhiều so với người trưởng thành. Nhưng năm đó, hai cậu cũng vì có nỗi khổ mà lựa chọn giấu kín chân tướng sự việc.”

Liên Gia Kỳ không nói gì nữa. Sau khi nhìn chết lặng, cậu ta phiền não, hết kiên nhẫn quay gót nói: “Được rồi. Coi như tôi xui xẻo. Anh, chúng ta đi thôi.”

Liên gia Kỳ không nói gì nữa, vội vàng mở cửa bước ra ngoài. Liên Gia Kỳ cũng đi theo cậu ta. Khi ra đến cửa, anh còn dừng bước, ngoảnh đầu lại. Nhìn bà Điền Quyền, anh chân thành nói: “Bà Diệp, tuy chân tướng sự việc nói ra có phần muộn màng nhưng dù thế nào tôi cũng cảm ơn bà đã có thể công bố điều đó. Vì bà không nói thì cũng không ai biết, em trai tôi sẽ mãi mãi phải gánh chịu nỗi đau này. Thế nên, bà Diệp, tôi vô cùng cảm ơn bà.”

Vụ tai nạn xe đầu mùa hè tám năm trước, mùa đông tám năm sau lại nổi sóng. Sau khi các phương tiện truyền thông đăng tin người lái xe gây tai nạn thực sự là một người khác thì chưa đến hai ngày sau, báo lại đăng người bị hại trong vụ tai nạn xe thực ra là có ý tự sát để lấy một khoản tiền bồi thường cho vợ và con gái. Những bí mật được hé lộ, toàn bộ sự việc đã từ bóng tối bước ra ánh sáng, trên mạng bỗng nhiên lại dấy lên một chủ đề bàn luận.

Lần này, dân mạng tập trung vào hai điểm chính là Liên Gia Kỳ chịu tội thay em trai và ông Diệp Chấn Hùng cố ý tự sát bằng cách tạo ra vụ tai nạn để lấy tiền bồi thường. Có không ít người cho rằng, Liên gia Kỳ chịu tội cho em là bao che tội lỗi, hành vi không thể chấp nhận được. Còn hành vi của ông Diệp Chấn Hùng cũng không khác gì. Ông đã dùng tính mạng của mình để khiến người lái xe vô tội phải chịu gánh nặng tâm lý. Nhưng suy cho cùng, họ đều vì những người thân mà có hành động như vậy. Còn có rất nhiều người cảm thấy việc làm của họ, về lý không thể chấp nhận được nhưng về tình có thể tha thứ.

Dù là nói thế nào, Liên Gia Kỳ từ chỗ có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội nay đã có thể lấy lại sự trong sạch, điều này khiến Hoắc Khôi Minh thực sự tức giận. Đối thủ đáng ra đã thất bại vạn kiếp bất phục ngay trước mắt, nào ngờ sự việc lại thay đổi chóng mặt khiến tất cả những cố gắng của anh ta trước giờ đều trở thành công cốc. Thắng lợi ngay trước mắt, rốt cuộc lại hóa trắng tay, thật không còn chuyện gì có thể khiến người ta bức bối hơn.

Điều khiến anh ta chán nản hơn nữa là lần này không những không thể mượn gió bẻ măng để quật đổ hoàn toàn Liên Gia Kỳ thối tha mà còn mất đi trợ thủ đắc lực Diệp Diên Diên. Cô vốn hận Liên Gia Kỳ đến tận xương tủy, anh ta chỉ cần đứng ngoài thêm dầu vào lửa thì cô sẽ giống như ngòi nổ, sẵn sàng nhắm vào Liên Gia Kỳ. Anh ta đứng bên mà thương thức, không biết vui đến nhường nào. Nhưng bây giờ, Liên gia Kỳ bỗng nhiên không còn là kẻ thù của cô nữa. Sau này, trò vui cũng không còn. Thế nên, anh ta chẳng còn hứng thú gọi điện cho cô nữa.

Gần đây, Diên Diên chẳng muốn nói chuyện với bất kỳ ai. Di động hết pin, cô cũng chẳng buồn sạc. Tâm trạng đang rối bời, hỗn loạn khiến cô chẳng biết tháo gỡ thế nào.

Bà Diên Quyên cũng biết, con gái nhất thời không chấp nhận nổi cú sốc này. Năm đó bà đã mất đi rất nhiều thời gian mới có thể tiếp nhận nổi. Thế nên bà chỉ có thể nghiêm túc nói với cô: “Diên Diên, mẹ đã giấu con tất cả chuyện này chính là vì mẹ sợ con sẽ khó có thể thích ứng nổi. Mẹ vốn định để vào năm nữa mới nói cho con biết, nhưng bây giờ không thể kéo dài thêm được nữa. Một là, mẹ không thể tiếp tục để cho anh em nhà họ Liên gánh tội oan này; hai là mẹ cũng không thể để con tiếp tục thù hận họ. Cả hai điều này đều bất công đối với họ. May mà con đã mười tám tuổi, đã trưởng thành rồi, dần dần con sẽ học được cách đối diện với nó.”

Diên Diên lặng lẽ gật đầu. Đôi mắt dưới hàng mi dài và dày bất giác ướt nhoe. Thực sự, khoảng thời gian này đã xảy ra quá nhiều việc. Đúng là một mùa đông lắm chuyện! Tất cả đều khiến cô khó mà đối mặt nổi. Cô thật sự cần thời gian để từ từ chấp nhận chúng.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Xin lỗi, cảm ơn anh

Cụp ni xuống, đôi má ửng hồng, ánh mắt cô lẩn tránh nhưng đôi môi cô vẫn kiên quyết khác thường bật ra một câu: “Anh Liên, chuyện trước đây... xin lỗi anh.”

Tháng tư trong nhân gian chính là mùa của cỏ hoa.

Trong công viên rừng rậm Tây Sơn vùng ngoại ô, gió xuân thổi qua sườn núi xanh, hoa cỏ nở rộ khắp nơi. Giữa các khe núi nước chảy róc rách. Dưới ánh nắng mặt trời, mặt nước lấp lánh lan tỏa từng gợn sóng cầu vồng. Cảnh sắc này khiến con người ta ngây ngất.

Diên Diên đi chân trần bước xuống dòng suối trong vắt, một tay nâng chiếc váy hoa dài tới mắt cá chân lên, một tay nhẹ nhàng vuốt tóc mỉm cười trước ống kính.

“OK. Tốt lắm. Tiếp tục mỉm cười, đổi tư thế khác.”

Theo yêu cầu của nhiếp ảnh gia, Diên Diên không ngừng tạo dáng, trên gương mặt vẫn giữ nguyên nụ cười. Trên thực tế, đi chân trần đứng dưới dòng suối lạnh lẽo càng lúc cô càng cảm thấy buốt nhói. Tuy thời tiết tháng Tư đã gần vào hạ nhưng nước suối ở khe núi vẫn lạnh như nước đá vậy. Bây giờ, khi vừa bước xuống, Diên Diên còn run lẩy bẩy. Cô đang “đến tháng”, thực ra không nên ngâm mình trong nước lạnh quá lâu. Nhưng việc chụp hình đã được sắp xếp từ trước nên chút vấn đề con con của cô không tiện nói ra. Thế nên, khi nhiếp ảnh gia đi chân trần bước xuống chụp ảnh, cô không nói thêm câu nào mà chỉ phối hợp làm theo.

Sau khi cô cứ chụp ảnh như vậy được gần một tiếng đồng hồ, nhiếp ảnh gia cứ coi như hoàn tất phần việc ở địa điểm này. Sau đó anh ta bảo Diên Diên lên bờ tiếp tục chụp ở vườn hoa đỗ quyên trên đỉnh núi. Trong biển hoa đỗ quyên sáng rực rỡ, anh ta yêu cầu cô lúc thì làm động tác quay vòng; lúc thì chạy nhảy tung tăng. Vui đùa hớn hờ, lúc thì tung cánh vô lo vô nghĩ... cô đã cố gắng hết sức phối hợp với những yêu cầu của anh ta, mong sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc.

Chiều hôm đó, công việc của nhóm chụp hình có thể coi là hoàn thành, Diên Diên cũng cảm thấy vô cùng uể oải. Vốn dĩ khi “đến tháng” rất dễ mệt mỏi, huống hồ công việc hôm nay lại phải thực hiện với cường độ khá cao, đặc biệt, ngâm trong nước lạnh lâu như thế, đến lúc mặt trời đứng bóng, bụng dưới của cô đã bắt đầu đau lâm râm. Cô đã phải rất cố gắng mới có thể hoàn thành công việc của ngày hôm nay.

Thu dọn xong, khi Diên Diên định thay bộ váy đỏ xòe cuối cùng thì Jack chạy đến hỏi cô: “Diên Diên tối nay cô có bận gì không? Sắp xếp cô đi ăn cơm, cô đi được chứ?”

Cái gọi là “sắp xếp đi ăn cơm” của Jack chính là chỉ công việc tiếp khách đi ăn cơm chùa.

Diên Diên sững người. “Sao thế? Anh không tìm được người khác à?”

“Yoyo và Lyly đã đi rồi, vẫn cần thêm một người nữa. Cũng không phải là không tìm được ai khác, chỉ là bữa tiệc được tổ chức ở biệt thự Tây Sơn phía bên phải công viên, vừa hay là nơi cô chụp ảnh, qua đó sẽ vừa gần vừa tiện. Chủ nhân của bữa tiệc tối nay là tổng giám đốc Đào của tập đoàn Thiên Giang. Ông ấy rất hào phóng, mỗi lần phát bao lì xì ít nhất cả nghìn tệ cho các cô người mẫu tiếp khách đấy. Chẳng phải cô nói gần đây phải cố gắng làm việc để kiếm tiền sao? Tôi thuận theo nhu cầu của cô mới dành cho cô cơ hội này đấy!”

Vốn dĩ Điền Điền định từ chối vì hôm nay cô cảm thấy rất mệt, muốn về sớm để nghỉ ngơi, nhưng vừa nghe nói bao lì xì có thể lên đến một nghìn tệ thì nhất thời không thể không động lòng. Cô không hề do dự gật đầu: “Được rồi. Tôi đi.”

“Vây cô đừng thay đồ nữa. Tôi đi nói với nhân viên phục trang một câu. Tối nay cô mặc luôn bộ này, mai đến trả công ty. Cẩn thận một chút, đừng làm bẩn nhé.”

“Vâng. Tôi biết rồi.”

Hôm nay Điền Điền chụp ảnh cho trang trong một tờ tạp chí. Trang phục, giày dép và đồ trang sức đều là hàng cao cấp. Chụp hình xong còn phải bảo quản cẩn thận, trả về như cũ.

Jack nhìn đồng hồ, nói: “Vẫn còn nửa tiếng nữa, cô có thể đi rửa mặt và trang điểm lại. Trang điểm đậm thế này chụp hình thì được chứ đi dự tiệc sẽ làm người ta phát khiếp đấy.”

Điền Điền dùng nước tẩy trang tẩy sạch lớp phấn trang điểm rồi rửa mặt lại thật sạch. Da cô vốn rất trắng, mịn tựa xa tanh. Chuyên gia trang điểm còn phải khen da cô rất đẹp, khiến cô chỉ cần trang điểm nhẹ thôi cũng đủ xinh đẹp rồi. Cô không đánh phấn nữa mà chỉ dặm một chút má hồng. Nếu thêm phấn vào thì sẽ thành trắng bệch mắt. Sau đó, cô vội vàng lên xe đến khu biệt thự Tây Sơn.

Jack đưa Điền Điền đến cổng một ngôi biệt thự theo lối kiến trúc Châu Âu, cực kỳ đẹp đẽ rồi quay về, để cô vào đó một mình. Có người dẫn cô vào một phòng khách vô cùng tráng lệ như trong lâu đài thời xưa. Ở đây, đâu đâu cũng thoang thoảng hương thơm. Vừa bước vào cô đã nhìn quanh tìm Yoyo và Lyly, hai người đồng nghiệp ở một nơi xa lạ này cũng có thể coi là bạn bè. Trong lúc chờ đợi, cô bất chợt trông thấy Liên Gia Kỳ. Anh ăn mặc rất thoải mái, bận một bộ đồ thể thao màu ghi, đang cười cười nói nói cùng hai người đàn ông mặc com lê đi qua hành lang kính của vườn hoa đến phòng khách. Đường như họ vừa bàn chuyện làm ăn ở bên ngoài.

Anh cũng trông thấy cô. Hai ánh mắt không kịp phòng bị tình cờ gặp nhau. Anh nhướn mày, nét mặt thẳng thốt kinh ngạc. Cô cúi đầu, luống cuống định quay người bỏ đi. Điền Điền không ngờ tối nay lại tình cờ gặp được Liên Gia Kỳ ở đây. Nếu sớm biết thế này thì dù có cả nghìn tệ, cô cũng không nhận lời đến dự. Đã vào giữa xuân, những chuyện xảy ra vào mùa đông năm ngoái đã qua được hai tháng rồi. Điền Điền cũng đã bình tĩnh hơn nhiều, nhưng tình cờ gặp lại Liên Gia Kỳ, trong phút bàng hoàng, cô vẫn không biết nên đối diện thế nào.

Suốt tám năm, cô coi anh ta là kẻ thù giết cha, đã từng chửi, từng đánh anh ta, lại còn có ý muốn trả thù nữa. Còn bây giờ, biết là đã nhầm, nhưng khi gặp lại anh ta, cô vẫn không biết nên đối diện như thế nào. Không, cô thực sự không muốn đối diện, cô chỉ muốn né tránh, giống như con dế điều chẳng biết làm thế nào ngoài cách rúc đầu xuống cát. May mà cuộc sống của anh ta và cô không có qua lại gì, chỉ trừ một nơi – chính là câu lạc bộ tennis đó. Hoắc Khởi Minh đã từng nói với cô rằng Liên Gia Kỳ là khách thường xuyên ở đây nên cô tuyệt nhiên không đến nữa vì sợ gặp phải anh ta. Trước đây cô không sợ nhưng bây giờ cô thật sự muốn trốn chạy.

Né tránh thế nào cũng có lúc tình cờ gặp. Cô cắn môi bứt rứt. Sao cô lại nhận lời đi ăn bữa cơm chùa này chứ? Sao cô lại quên rằng, tám năm sau, cô đã gặp lại Liên Gia Kỳ cũng chỉ vì một bữa cơm chùa. Trong bữa tiệc của giới kinh doanh, tất nhiên là anh ta có khả năng xuất hiện rồi. Nhưng cô nhất thời không nghĩ tới điều đó mà chỉ quan tâm lì xì một nghìn tệ mà thôi. Nếu bây giờ gọi điện cho Jack nói cô không được khỏe phải về trước, liệu anh ta có mắng cô một trận trận lên bờ xuống ruộng không nhỉ? Nhất định anh ta sẽ lại nói cô không có nguyên tắc nghề nghiệp cho mà xem.

Sau khi trải qua mùa đông lăm chuyen đó, tuy Điền Điền đã thêm một tuổi nhưng suy nghĩ vẫn còn ngây thơ như trước. Oan gia ngõ hẹp tránh không nổi, cô đành hít một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh rồi quyết định bước lên phía trước. Cô sẽ ở lại, tiếp tục dự xong buổi tiệc này rồi mới đi.

Khách khứa nam nữ đan xen ngồi vào bàn tiệc. Lần này, chỗ ngồi của Điền Điền không phải bên cạnh Liên Gia Kỳ mà là đối diện với anh ta. Khi ngồi xuống, anh có tình mà như vô ý liếc mắt nhìn cô, cô lập tức cúi xuống, cố gắng né tránh ánh nhìn của anh. Cô cup mí, nhìn xuống ngực mình. Cô đang mặc một bộ váy đỏ, chuỗi hạt kim cương càng tôn lên làn da trắng ngần như tuyết, bầu ngực cũng hơi nhô cao. Khi mặc bộ váy này để chụp hình, cô không cảm thấy vấn đề gì. Nhưng vừa ngồi xuống, bị ánh mắt của Liên Gia Kỳ ngồi đối diện quét qua, cô bỗng cảm thấy xấu hổ. May mà chiếc váy này có một chiếc khăn choàng lụa màu đỏ phối cùng, cô lập tức giả vờ lạnh kéo chiếc khăn che kín phía trước.

Bữa cơm này, không cần phải nói cũng biết Điền Điền ăn chẳng lấy gì làm ngon miệng mà như ngồi trên bàn đĩnh vậ. Cô chỉ mong bữa tiệc này sớm kết thúc để về nhà. Người đàn ông trung niên bên tay trái còn liên tục chạm ly với cô. Cô lịch sự nâng ly lên nhấp môi vài lần. Điền Điền không biết uống rượu, người lại quá mệt mỏi, tuy chỉ uống hai ly vang nhưng cô cảm thấy rượu đã bốc lên tận đầu mình rồi. Càng ngồi càng khó chịu, cô bèn đứng lên đi ra nhà vệ sinh.

Trong nhà vệ sinh, cô ôm lấy bồn rửa tay, muốn nôn nhưng lại không nôn ra được, vô cùng khó chịu. Bụng cô càng lúc càng đau hơn, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi lạnh. Cô nghĩ, hãy cố gắng thêm một lát nữa, nếu vẫn cảm thấy khó chịu thì hãy xin về trước. Lấy lý do không được khỏe, có lẽ chủ bữa tiệc cũng có thể chấp nhận được. Trón trong này nghỉ một lát, khi Điền Điền định bước ra thì cửa bỗng bị đẩy từ bên ngoài vào. Người thì muốn vào, người lại muốn ra. Bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng lúc này, Điền Điền đang không được khỏe, động tác chậm chạp và phản ứng không linh hoạt nên người ta đẩy cửa vào, cô không kịp lui lại, bị đập ngay vào trán, “cộp” một tiếng. Người mềm nhũn ra, trước mắt tối sầm lại, đầu óc trống rỗng, cô ngã vật xuống đất.

Nhìn thấy Điền Điền bị ngã, cô người mẫu Yoyo đứng ở cửa bàng hoàng giây lát. Sau đó, cô ta lập tức gọi lớn: “Không hay rồi. Có ai không? Có người bị ngã.”

Chương 22

Điền Điền không rõ mình bị làm sao. Sau khi ngã khụy xuống, cô không biết gì nữa, cả người rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Trong đầu cô vang lên tiếng kêu cảnh báo, cả người mềm nhũn như sợi bún, chẳng có chút sức lực nào, cảm giác rất lạnh, lạnh đến phát run lên.

Trong lúc đầu óc mông lung, cô cảm thấy có không ít người vây quanh mình. Vô số khuôn mặt lướt qua nhưng lại rất mơ hồ, cô không phân biệt được ai với ai. Đồng thời họ còn bàn tán liên hồi, người này kể câu khác, nhưng cô không nghe rõ họ nói gì như thể những lời nói đó đều vọng đến từ một nơi rất xa, lọt vào tai cô chỉ còn lại tiếng ong ong, khiến cô cảm thấy đau đầu khủng khiếp, ý thức càng lúc càng hỗn loạn. . .

Giây cuối cùng, dường như những khuôn mặt và âm thanh vây quanh cô bỗng như nước thủy triều lùi dần, một đôi tay mạnh mẽ bế xốc cô lên, cô cảm giác mình đang ngã vào một lồng ngực rộng rãi và ấm áp. Trái ngược với cơ thể run lên vì lạnh của cô, lồng ngực này ấm áp như mùa xuân. Theo bản năng, cô áp lại gần hơn, sau đó thì không còn biết gì nữa.

Khi mơ hồ mở mắt, Điền Điền phát hiện mình đang ở trong bệnh viện. Một nữ bác sĩ khoảng ngoài bốn mươi cúi xuống hỏi cô: “Tỉnh rồi à? Cháu cảm thấy thế nào?”

Chớp chớp mắt, Điền Điền nhớ lại chuyện đã xảy ra. Cô đoán chắc là Yoyo hoặc Lily đã đưa mình đến bệnh viện. Bây giờ, cô cảm thấy khá hơn rất nhiều. Hóa ra, cũng không có chuyện gì nghiêm trọng cả, chỉ là đang “đến tháng”, đứng trong nước lạnh nên cơ thể không chịu nổi, cộng thêm cả ngày làm việc mệt nhọc, tới đến lại nhận lời đi ăn cơm chùa nữa. Sau khi thấy Liên Gia Kỳ, bữa cơm trở thành khổ hình, cô còn gắng gượng uống hai ly rượu. Mọi thứ ừn ừ kéo tới, cuối cùng còn bị cánh cửa va phải, hết như cọng rơm cuối cùng đè ngã con lạc đà.

“Bác sĩ, cháu không sao. Cháu đã khá hơn nhiều rồi ạ.”

Cô vừa nói vừa chống tay ngồi dậy thì phát hiện ra mình đang nằm trên giường bệnh phía trong của phòng khám, còn có cả một tấm rèm xanh kéo ra che lại, ngăn cách với nơi khám bệnh bên ngoài. Bác sĩ còn tận tình, tiếp tục hỏi han xem cô trước khi ngắt đi có những biểu hiện gì, kinh nguyệt có đều không. . . Đây cũng là điều hoàn toàn bình thường. Bệnh nhân nữ đến khám bệnh, bác sĩ thường hỏi phương diện này. Mẹ Điền Điền là y tá nên cô rất hiểu.

Nữ bác sĩ này rất hòa nhã, giọng nói có phần giống với bà Điền Quyên, mẹ cô. Cô không ngần ngại trả lời thêm vài câu: “Kinh nguyệt của cháu rất đều. Hôm nay là ngày đầu tiên. Vì công việc, cháu phải đứng dưới suối lạnh ở công viên rừng rậm Tây Sơn suốt một tiếng đồng hồ. Càng đứng càng thấy lạnh. Chắc vì thế nên cháu bị lâm râm đau bụng khó, rất khó chịu. Vừa rồi, khi ăn cơm tối, cháu lại uống hai ly rượu nữa, từ lượng của cháu không tốt nên càng thấy khó chịu hơn. Thế nên khi bị người ta đẩy cửa va vào thì liền ngất xỉu”.

“Ồ! Nói như vậy là do đau bụng kinh rồi. Cô gái, trong kỳ kinh phải chú ý giữ gìn sức khỏe. Rõ ràng cháu biết không thể ngâm nước lạnh mà vẫn còn xuống, biết từ lượng không tốt mà vẫn còn uống. Cứ như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe đâu. Cháu cần thận trọng bị ứ ứ, sau này cứ đến kỳ kinh lại đau bụng đấy.”

“Cháu biết rồi ạ, Hôm nay cháu chẳng còn cách nào khác. Vì công việc mà. Sau này cháu sẽ chú ý hơn”

“Ừ! Cháu biết vậy là tốt. Được rồi không sao đâu. Cháu có thể đi về được rồi.”

Nữ bác sĩ vừa nói vừa xoay người kéo tấm rèm ra, một bóng người cao ráo xuất hiện. Điền Điền vô thức nhìn theo, chỉ mới liếc mắt, cả người cô đã hoàn toàn ngây ngốc. Điền Điền không ngờ trong phòng khám, ngoài cô và bác sĩ ra, sau tấm rèm vẫn còn người thứ ba – Liên Gia Kỳ. Rõ ràng, từ đầu đến cuối, anh ta vẫn im lặng đứng đó, kiên nhẫn đợi bác sĩ khám và hỏi thăm bệnh tình của cô.

Vừa rồi, khi bác sĩ hỏi, cô đã nói thật hết. Cô hoàn toàn không biết có đàn ông ở bên ngoài nên thân nhiên tâm sự về việc kinh nguyệt và các vấn đề liên quan. Cuộc nói chuyện riêng tư như vậy mà từng câu từng chữ đều lọt đến tai Liên Gia Kỳ, hẳn anh ta còn nghe rất rõ là đằng khác. Chắc anh ta cũng rất lúng túng, gò má hơi đỏ, thái độ không được tự nhiên lắm. Cô còn xấu hổ hơn anh nhiều, cả mặt đỏ ửng lên đến tận mang tai. Thật mất mặt quá đi! Cô luống cuống cúi gằm mặt, chỉ hận là sàn nhà không có cái khe hở nào cho cô chui xuống.

Nữ bác sĩ chẳng thấy có gì bất thường. Bà thân nhiên đi ra bàn làm việc kê đơn thuốc. Vừa kê đơn, bà vừa nói với Liên Gia Kỳ: “Cô ấy không sao. Chủ yếu là do đau bụng kinh mà thôi. Tôi kê hai hộp Ích Mẫu hoạt huyết điều kinh là ổn.”

Lời bác sĩ nói làm cho mặt Điền Điền đã đỏ lại càng đỏ. Tuy không có gương để soi nhưng cũng có thể cảm giác được mặt cô chắc chắn không thể đỏ hơn được nữa. Cô thực sự xấu hổ chết mất thôi.

Ra khỏi phòng khám, Điền Điền đi như bay về phía trước, Liên Gia Kỳ không nói lời nào đi theo sau. Xuống sảnh lớn tầng một, anh mới cất tiếng gọi: “Còn chưa đi lấy thuốc. Cô ngồi ở đây một lát, đợi tôi lấy thuốc rồi đi.”

Câu nói nhắc nhở Điền Điền, cô xoay người, mặt đỏ tía tai, ngại không dám nhìn Liên Gia Kỳ, cố tránh ánh mắt của anh: “Cái đó... Anh đưa đơn thuốc cho tôi, tôi tự đi lấy.”

Sao có thể để Liên Gia Kỳ thay cô đi lấy thuốc chứ? Cô nghĩ đã thấy xấu hổ chết đi được. Cô băn khoăn mãi mà không hiểu tại sao lại là Liên Gia Kỳ đưa cô đến bệnh viện. Ở đó có bao nhiêu người, ai đưa cô đi cũng không làm cô ngại ngần đến vậy.

Nhìn khuôn mặt Điền Điền đỏ như gấc, Liên Gia Kỳ cũng biết cô xấu hổ và ngượng ngùng. Nghĩ vậy, anh bèn lặng lẽ đưa đơn thuốc cho cô. Điền Điền cầm lấy, chạy đến quầy thu ngân, nhân viên gõ lách cách vài cái rồi nhanh chóng thông báo số tiền cô phải trả. Lúc này, cô mới giật mình vì không đem theo một đồng nào trên người. Túi xách cô mang theo không biết đã đi đường nào rồi. Sau khi ngắt đi, cô đánh rơi nó ở đâu nhỉ?

Thấy Điền Điền sững người, nhân viên thu ngân thò đầu qua ô cửa kính nhắc lại. Cô đang bối rối thì một bàn tay đưa tờ một trăm tệ mới cứng đưa qua. Là Liên Gia Kỳ!

Cúi gằm xuống, cô nhìn đầu ngón chân mình. Khẽ lên tiếng: “Cảm ơn anh.”

Giọng anh ta dịu dàng lạ thường. “Đừng khách sáo.”

Quầy thuốc nằm đối diện với quầy thu ngân, Điền Điền cầm hóa đơn quay sang, nhanh chóng nhận được hai hộp thuốc. Ra khỏi bệnh viện, xe của Liên Gia Kỳ đã đỗ ngay ở bên kia cổng lớn. Anh mở cửa xe nói: “Lên xe đi. Tôi đưa cô về.”

Điền Điền chẳng hề nghĩ ngợi, lách đầu: “Không cần đâu. Tôi tự bắt xe về cũng được. Tối nay, tôi đã làm phiền anh quá rồi. Anh Liên, mai tôi sẽ gửi lại anh tiền thuốc.”

Sao cô có thể để anh ta đưa về được chứ? Cô đã đủ ngại lắm rồi. Bây giờ cô chỉ muốn tránh xa anh ta, không bao giờ gặp lại nữa.

“Bây giờ muộn rồi. Cô vừa bị ngắt, một mình về nhà e là không ổn. Nếu cô không muốn tôi đưa về thì gọi điện bảo Hạ Lỗi đến đón cô đi.”

Liên Gia Kỳ vẫn còn nhớ Hạ Lỗi, xem ra hành động Hạ Lỗi đứng chắn trước mặt để bảo vệ cô tối hôm đó đã để lại ấn tượng sâu sắc trong đầu anh ta. Nhưng ăn tết xong, hạ Lỗi sẽ cùng bạn gái quay về Bắc Kinh, người dubs ông đó chỉ là nhất thời đứng ra bảo vệ cô mà thôi.

Cô ngượng ngùng cười: “Không cần đâu. Hạ Lỗi về Bắc Kinh rồi. Tôi đi một mình cũng được. Không sao đâu mà.”

Trong lúc cô nói, vừa hay có một chiếc taxi đi qua, Điền Điền vội vẫy lại rồi lao vào xe. Cô chỉ buông một câu “tạm biệt” với Liên Gia Kỳ. Dường như muốn nói gì đó, môi anh ta nhấp nháy, ánh mắt nhìn theo nhưng không kịp nói gì. Cô cũng không có cảm giác gì. Bây giờ cô chỉ mong chiếc xe này chạy càng nhanh càng tốt. Cô còn liên tục hồi thúc tài xế tăng tốc lên.

Tài xế vừa nổ máy vừa nhìn Điền Điền qua gương chiếu hậu, ánh mắt vô cùng tò mò. Vì cô gái này ăn mặc rất đẹp, một bộ lễ phục màu đỏ, vai trần, váy xòe rộng như váy cưới. Người như thế này phải có xe riêng chứ, ngồi taxi thì không hợp lý lắm.

Điền Điền cảm thấy tay tài xế đang dò xét mình. Cô cúi đầu, theo bản năng muốn kéo chiếc khăn choàng che trước ngực nhưng trống không. Lúc này, cô mới sực nhớ, khăn choàng cũng như túi xách không biết đã đâu mất rồi. Thật thà mà nói, túi xách có mất cũng không sao. Trong đó cũng chỉ có cái điện thoại và vài đồng lẻ. Mất khăn choàng mới là phiền phức. Đây là bộ đồ cô đi mượn, mai phải đem về trả công ty, mất thì sẽ phải đền rất nhiều tiền. Bộ váy hàng hiệu này cực kỳ đắt. Đền xong chắc cô phải làm không công mấy tháng nữa. Hết kinh ngạc, cô bắt đầu hoang mang, cô nghĩ ở bệnh viện không thấy đồ của mình, chắc là rơi ở biệt thự của Tổng giám đốc Đào. Mai đến hỏi Yoyo và Lily xem, có khi họ lại cầm giúp cô.

Hi vọng là như vậy.

Tốt nhất là như vậy.

Taxi dừng lại trước cổng trường, Điền Điền không có tiền để trả, đành phải hỏi người tài xế có thể cô mang tiền ra không. Tài xế nhìn cô gái trẻ mà chẳng hề giận dữ, còn nói: “Con gái tôi cũng học ở trường này. Thôi vậy, coi như tôi chở một người bạn học giúp nó.”

Điền Điền cảm kích nói lời cảm ơn: “Cảm ơn chú. Cháu cảm ơn chú rất nhiều.”

Còn khoảng mười lăm phút nữa là ký túc xá đóng cửa. Điền Điền xuống xe, vội vã chạy, chỉ sợ chậm một bước lại phải xin cô quản lý mở cửa cho. Đến lúc đó sẽ được nghe cả một tràng cần nhẫn cho mà xem.

Nhưng vừa chạy được một đoạn, phía sau đã có người gọi cô: “Điền Điền, đợi một chút.”

Sững người quay đầu lại, Điền Điền phát hiện ra xe của Liên Gia Kỳ đã đuổi tới. Chiếc Mercedes Benz màu đen như chú cá lướt nhanh đến rồi phanh lại bên cô. Anh ta đẩy cửa bước xuống: “Đồ của cô còn ở trên xe tôi.”

Có hai món đồ trong tay anh ta: một là chiếc khăn choàng xa tanh màu đỏ, một là chiếc túi xách nhỏ xinh. Hóa ra đều ở trên xe anh ta. Vừa rồi, nếu cô không vội vã bỏ đi như vậy thì trên đường cũng không phải thấp thỏm lo lắng, kết quả lại bắt người ta lái xe đuổi theo mình về tận trường.

Nhận khăn choàng và túi xách, Điền Điền chỉ có thể đỏ mặt nói lí nhí. “Cảm ơn anh Liên. Thật ngại quá! Để anh phải đi cả đoạn đường đem đồ về cho tôi.”

Giọng anh cực kỳ dịu dàng: “Không có gì. Được rồi. Cô mau vào đi.”

Điền Điền bước qua cổng trường, Liên Gia Kỳ cũng lên xe nổ máy chuẩn bị rời đi, cô bỗng nhớ ra một chuyện, lại vội chạy ra gọi lớn: “Anh Liên, đợi một chút.”

Liên Gia Kỳ nghe thấy liền đạp phanh, hạ cửa kính xuống, nhìn Điền Điền với ánh mắt ngạc nhiên: “Còn chuyện gì nữa?”

Điền Điền cúi người lại gần, mở túi xách ra, rút mấy tờ tiền giấy đưa cho anh. “Vừa nãy, anh đã trả tiền thuốc giúp tôi ở bệnh viện. Bây giờ tôi gửi lại anh.”

Sững sờ giây lát, Liên Gia Kỳ nhận tiền một cách vô thức, “ồ” một tiếng.

Trả tiền xong, Điền Điền đáng lẽ có thể đi rồi nhưng cô lại có chút ngần ngại. Có một câu mà cô đã chôn trong lòng từ rất lâu rồi mà không biết nói ra thế nào. Tối nay, được Liên Gia Kỳ giúp đỡ, câu nói đó như hạt giống ngoan cường đâm lên từ dưới tầng đá lớn.

Cụp mi xuống, đôi má ửng hồng, ánh mắt cô lẩn tránh nhưng đôi môi vẫn kinh quyết khác thường bật ra một câu. “Anh Liên, chuyện trước đây... xin lỗi anh.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Điền Điền gần như bước vào tòa nhà kí túc xá vừa lúc tiếng chuông đóng cửa vang lên, ngay phía sau cô là Du Tinh. Cô nàng và La Thiên Vũ đi hẹn hò. Anh ta vừa đưa cô ấy về. Cô ấy đuổi theo Điền Điền gọi: “Điền Điền, đợi tớ với.”

Vừa nhìn thấy cô, Du Tinh liền khen bộ váy cô đang mặc: “Oa! Bộ váy này đẹp thật! Cậu mặc đẹp như thế cùng Liên Gia Kỳ đi đâu vậy?”

Câu này nói đi đâu thế? Điền Điền không hiểu gì cả” Cậu nói gì? Cái gì gọi là tớ và Liên Gia Kỳ đi đâu đấy?”

“Đừng giả vờ nữa. Vừa rồi khi Thiên Vũ lái xe đưa tớ về có đi qua cổng trường. Chúng tớ đã nhìn thấy hai người rồi. Rõ ràng là anh ta đưa cậu về. Trước đây, chắc chắn hai người đi cùng nhau. Cậu và anh ta qua lại với nhau từ khi nào thế? Chẳng thấy nói năng gì cả. Như vậy mà là bạn bè sao?”

“Du Tinh, cậu hiểu lầm rồi. Không phải như cậu nghĩ đâu.”

Du Tinh truy hỏi đến cùng, “KHông phải như tớ nghĩ, vậy là như thế nào?”

Điền Điền bèn kể lại một lượt toàn bộ chuyện xảy ra tối nay cho Du Tinh nghe. Khi nói đến chuyện mình bị ngã, tim cô bỗng đập mạnh, một cảm giác gì đó thoáng qua mà không rõ. Du Tinh nghe thế lại thúc giục, cảm giác đó trôi qua, cô đành kể tiếp.

Du Tinh nghe xong cũng có phần ngạc nhiên: “Tại sao lại là anh ta đưa cậu đến bệnh viện? Về lý mà nói sao đến lượt anh ta cơ chứ? Nếu đồng nghiệp không đưa cậu đi thì cũng phải là tổng giám đốc Đào, chủ nhân bữa tiệc cử người đi chứ?”

Điền Điền cũng không rõ: “Tớ cũng không biết tại sao lại là anh ta nữa. Khi ở bệnh viện, đúng là xấu hổ chết đi được.”

Du Tinh cười khì khì: “Đúng là xấu hổ thật. Nhưng mà cũng chẳng sao. Đó là chuyện bình thường ý mà.”

“Cậu không rơi khi vào hoàn cảnh đó, đương nhiên thấy không sao rồi. Khi nào cậu đứng trước mặt La Thiên Vũ mà xấu hổ như vậy một lần thì sẽ biết.”

Vừa nói, cô vừa leo lên cầu thang, bất giác đã về đến phòng. Hai người bạn cùng phòng đã ngủ, họ cũng không nói gì nữa, chỉ rón rén đi vào, rửa mặt mũi tay chân xong thì cũng lên giường đi ngủ.

Chiều hôm sau, Điền Điền tranh thủ không phải lên lớp đến công ty trả váy. Vừa hay, Yoyo cũng ở đó. Vừa gặp, cô ấy liền hỏi: “Em không sao chứ?”

“Cảm ơn chị. Em không sao.”

“Không sao thì tốt rồi. Tối qua chị bị em làm cho sợ chết khiếp đấy! Vừa đẩy cửa nhà vệ sinh ra, chỉ nghe “cộp” một tiếng đã thấy em ngã lăn ra rồi. Em nằm trên sàn nhà, mặt trắng bệch khiến chị sợ quá, vội la toáng lên.”

Điền Điền nhớ lại, vội hỏi: “Chị Yoyo sau khi chị la lên thì tổng giám đốc Đào cử người đưa em đến bệnh viện à?”

“Chị vừa la lên, vài chục người ở bàn tiệc đều chạy đến. Tổng giám đốc Đào vốn cử lái xe đưa em đến bệnh viện nhưng đúng lúc anh Liên xin phép về trước nên nói tiện đường đưa em đi luôn.”

Diễn Diễn nghe vậy sững sờ, chuyện xảy ra tối qua giống như những thước phim tự động hiện lên trong đầu cô. Hình ảnh sau khi hôn mê lơ mơ không rõ nhưng có một chi tiết cô nhớ nhất là đôi tay rắn chắc và lồng ngực ấm áp... Hóa ra đều đến từ Liên Gia Kỳ. Người bế cô tối qua là Liên Gia Kỳ. Sau khi cảm nhận được hơi ấm của anh, cô còn khẽ sát vào anh theo bản năng. Nghĩ đến đây, mặt Diễn Diễn lại bất giác đỏ lên. Vừa xấu hổ, vừa ngượng ngùng, có chút hối hận. Sớm biết như vậy, thật sự không nên đi ăn bữa cơm chùa đó mà. Kết quả là chưa nhận được bao lì xì một nghìn tệ thì đã rơi vào tình huống khó xử này.

Yoyo còn đứng bên úp úp mở mở: “Diễn Diễn, tối qua, anh Liên chủ động đề nghị đưa em đến bệnh viện. Xem ra anh ta rất quan tâm đến em. Chưa biết chừng em còn có cơ hội đấy!”

Ý là có cơ hội được để mắt đến. Người mẫu của công ty ăn cơm chùa cùng khách, ngoài việc mong kiếm được thu nhập thì còn tranh thủ cơ hội lấy người có tiền. Chẳng hạn như Sa Mỹ đã thôi việc làm vợ một thương nhân. Tuy người đó hơn cô ấy tới ba chục tuổi, cô ấy lại là người vợ thứ ba nhưng người ta có xe có nhà có tài sản, khoảng cách về tuổi tác sẽ bị đồng tiền xóa mờ, còn không ít người ngưỡng mộ ấy chứ.

Nếu không lấy được người có tiền thì cũng có thể qua lại với họ, ít nhiều vẫn có lợi. Chẳng hạn như Man Lệ đã tìm được một ông chủ Đài Loan, đi lại chưa được mấy tháng mà ông ấy đã tặng cô hẳn một căn hộ chung cư, cũng không ít người ngưỡng mộ.

Lời của Yoyo, Diễn Diễn chẳng có tâm trạng đâu mà đáp lại. Cô đang cố gắng nghĩ rằng sự việc không phải như vậy. Yoyo và Lily đều là người mới vào công ty sau khi Sa Mỹ thôi việc. Họ không hiểu cô và Liên Gia Kỳ đã xảy ra chuyện gì, cô cũng không muốn giải thích tường tận.

Jack thấy Diễn Diễn liền mỉm cười: “Chuyện gì thế? Công ty cứ cứ cô đi ăn cơm chùa là cô liền làm loạn. Đang yên đang lành sao lại ngất đi thế? May mà anh Liên rộng lượng, không thêm đề ý chuyện cũ, chủ động đưa cô đến bệnh viện đấy! Phải rồi! Cô đã cảm ơn người ta chưa?”

Diễn Diễn còn có thể nói gì, cô chỉ đỏ mặt lí nhí: “Cảm ơn rồi ạ!”

Sau khi ra khỏi công ty, mặt Diễn Diễn vẫn chưa hết đỏ. Liên Gia Kỳ bế cô đã là chuyện tối qua, nhưng cảm giác đó vẫn cứ lưu lại trong cô giống như tơ nhện vãn vít, không thể trói buộc nhưng lại khiến người ta không thể không để ý.

“Cái gì? Tối qua, mày trông thấy Liên Gia Kỳ đưa Diễn Diễn về trường ư? Thiên Vũ, mày không nhìn nhầm đấy chứ?”

Hoắc Khởi Minh kinh ngạc và hoài nghi. Là Thiên Vũ khẳng định, còn nhấn mạnh: “Sao tao có thể nhìn nhầm được chứ? Cho dù tao nhầm nhưng khi đó Du Tinh cũng ở đây, cô ấy cũng nhìn thấy mà. Đúng là Liên Gia Kỳ và Diễn Diễn. Khi đó, một người trong xe, một người ở ngoài, không biết họ nói gì nhưng mặt Diễn Diễn đỏ ửng. Có vẻ rất thú vị! Không phải nha đầu này hóa giải thù hận với Liên Gia Kỳ xong thì yêu cậu ta luôn đấy chứ?”

Lời của La Thiên Vũ khiến sắc mặt Hoắc Khởi Minh trở nên vô cùng khó coi. Mùa đông năm ngoái, chuyện rắc rối tám năm trước của hai nhà Liên – Diệp đã bị Hoắc Khởi Minh ngấm ngầm đẩy lên cao trào khiến Liên Gia Kỳ sứt đầu mẻ trán, còn anh ta thì vui không gì bằng. Nhưng sự việc đang phát triển theo chiều hướng thuận lợi thì cuối cùng Liên Gia Kỳ lại được trả lại sự trong sạch. Sau khi sự việc yên ắng, anh ta cũng chẳng buồn liên lạc với Diễn Diễn vì cô đã không còn tác dụng giúp anh ta công kích Liên gia Kỳ nữa.

Nhưng Hoắc Khởi Minh không ngờ thời gian này, Diễn Diễn và Liên Gia Kỳ không nói tiếng nào đã đi lại với nhau. Hơn nữa, nghe La Thiên Vũ kể lại, dường như cô còn có thái độ và tình cảm đặc biệt với Liên Gia Kỳ. Nếu không, tại sao khi nói chuyện với Liên Gia Kỳ, cô lại đỏ mặt chứ? Xấu hổ là khúc dạo đầu của tình yêu. Một cô gái xấu hổ trước một người con trai thì nói lên điều gì? Người có chút kinh nghiệm yêu đương nào cũng đều có thể đoán ra.

Sắc mặt khó coi của Hoắc Khởi Minh chứng tỏ anh ta đoán ra câu trả lời. Nói thực, ban đầu khi tiếp cận với Diễn Diễn, anh ta không hề nảy sinh ý tứ nào với cô, đơn thuần chỉ là vì rắc rối giữa cô và Liên Gia Kỳ nên anh ta mới nhìn cô bằng con mắt khác. Tuy Diễn Diễn cũng rất xinh nhưng bây giờ những cô gái đẹp ở thành phố này quá nhiều, tựa như mây trên trời. Dung mạo của cô thậm chí cũng chẳng hề khiến anh ta động lòng.

Thế nên, dù có qua lại với Diễn Diễn, nhưng Hoắc Khởi Minh chưa bao giờ muốn nắm lấy cô trong tay mình. Với anh ta, cô chẳng qua cũng chỉ như những cô gái quen trong buổi tiệc khác mà thôi. Một khuôn mặt đầy thù hận không thể nào chiếm được tình cảm của anh ta. Quan hệ giữa cô và anh ta cũng chỉ như những người bạn bình thường. Dù là lời nói hay cử chỉ thì cũng chỉ dừng lại ở đó, đều có giới hạn. Thành thật mà nói anh ta tương đối ít qua lại với các cô gái.

Khi đó, Hoắc Khởi Minh chẳng để ý vì nghĩ rằng Diễn Diễn chưa trả được thù nhà thì sẽ chẳng có tâm trạng nào mà nghĩ đến chuyện yêu đương. Nếu cô có chút tình cảm ở phương diện này, chắc chắn sẽ bị anh ta mê hoặc ngay. Đại công tử Hoắc tuần tú, phóng khoáng, phong lưu, ngọt ngào, mê hoặc các cô gái chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Bây giờ, Diễn Diễn không còn thù hận trong lòng nên trái tim đã bắt đầu như mùa xuân đâm chồi nảy lộc, nhưng đối tượng khiến cô rung động lại là Liên Gia Kỳ. Đối diện với điều này, sắc mặt Hoắc Khởi Minh sao có thể không khó coi cho được?

Nói thế nào, Diễn Diễn cũng là đối tượng anh ta tiếp cận trước, sao có thể bị Liên Gia Kỳ hót tay trên được chứ? Trên thương trường không phải là đối thủ của Liên Gia Kỳ thì anh ta còn cam lòng chấp nhận. Đó là do thế lực vốn có của Liên Gia Kỳ chứ không phải thực lực của cậu ta mạnh. Có điều, đến tình trường cũng bị Liên Gia Kỳ đánh bại, mặt mũi Hoắc Khởi Minh còn để đi đâu được chứ? Không được! Sao anh ta có thể thua trận này được?

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Bất ngờ nhận được điện thoại của Hoắc Khởi Minh, Điền Điền có phần kinh ngạc. Vì đã lâu lắm rồi, anh ta không hề liên lạc với cô. Thời gian này cô đang điều chỉnh lại cảm xúc của mình nên cũng chẳng có tâm trạng nào mà liên hệ với anh ta. Rốt cuộc thì quan hệ giữa cô và anh ta không thân mật cũng chẳng có gì sâu đậm, chỉ là trước đây họ thường đến câu lạc bộ tennis cùng nhau mà thôi. Giờ cô tuyệt nhiên không hề đến câu lạc bộ đó, cũng có nghĩa là càng chẳng có lí do gì để liên lạc với anh ta.

Du Tinh thì vẫn thường xuyên cùng La Thiên Vũ đi chơi tennis. Cô ấy còn hỏi La Thiên Vũ mấy lần, rằng sao dạo này không thấy Hoắc Khởi Minh liên lạc với Điền Điền. Tuy La Thiên Vũ quá rõ nguyên do nhưng đương nhiên là anh ta không nói sự thật cho Du Tinh biết mà chỉ lấp lửng lững lờ bảo Hoắc Khởi Minh bận việc không đi chơi được. Điền Điền cũng chẳng để ý xem câu nói lấp lửng đó là giả hay là thật. Dù sao, cô cũng không bận tâm đến anh ta. Không liên lạc thì không liên lạc.

Hoắc Khởi Minh cười trong điện thoại: “Điền Điền, lâu rồi không liên lạc. dạo này cô thế nào?”

“Vẫn ổn. Còn anh? Nghe nói dạo này anh rất bận, đúng không?”

“Đúng vậy. Ông già gây cho tôi nhiều phiền phức quá, còn thẽ sẽ rút hết gần cốt sức lực của tôi, đợt vừa rồi còn đổ cả đồng việc lên đầu tôi làm tôi bận chết đi được. Lúc đó chẳng có thời gian mà đi đánh tennis. Hai ngày nay mới tạm coi là đỡ rồi. Chiều nay cô có rảnh không? Cùng tôi đến câu lạc bộ tennis làm vài séc nhé?”

Đánh tennis ư...

Điền Điền nghĩ ngợi, có nên đi không? Nhất thời, cô có chút do dự không quyết định ngay được. Vì quan hệ với Liên Gia Kỳ, lâu lắm rồi không đến câu lạc bộ tennis vì sợ chạm trán anh. Nhưng cuối cùng vẫn không thể tránh được. Hôm đó khi ăn cơm chùa ở biệt thự của tổng giám đốc Đào, vẫn oan gia ngõ hẹp. Anh chẳng hề để bụng chuyện trước đây, còn rất chu đáo ân cần nên cô cũng chẳng có cách nào giả làm con đà điểu rúc đầu xuống cát không chịu chui lên được. Cuối cùng cô đã nói được câu “xin lỗi” muộn màng với anh. Sau khi sự việc đã ro hân tướng. Điền Điền luôn nợ Liên Gia Kỳ lời xin lỗi này. Bây giờ nói ra được, lòng cô cũng cảm thấy thanh thản hơn nhiều. Ít nhất khi gặp lại anh, cô cũng có thể tự nhiên một chút.

Thấy Điền Điền do dự, Hoắc Khởi Minh hiểu là cô muốn từ chối, anh ta liền vung ra tuyệt chiêu: “Không nói gì tức là đồng ý đấy nhé! Được rồi, tôi đang có điện thoại, không nói chuyện với cô được nữa. Hai giờ chiều nay, tôi đến cổng trường đón cô. Tạm biệt.”

Nói xong, anh ta lập tức cúp máy, như lập tức là Điền Điền không đồng ý cũng không được.

Buổi chiều, Điền Điền vốn muốn hẹn Du Tinh cùng đến câu lạc bộ tennis nhưng cô nàng nói đã có kế hoạch khác với La Thiên Vũ rồi.

“Cậu đi một mình đi. Hoắc Khởi Minh cũng chẳng phải là bạn mới quen, đi đi chơi cùng nhiều như thế rồi còn cần tớ đi theo sao? Hai người đi đánh bóng của hai người, chúng tớ đi chơi của chúng tớ.”

Cô buột miệng hỏi một câu: “Hai người đi chơi ở đâu?”

“Thiên Vũ nói sẽ lái xe đưa tớ đi ăn hải sản ở thành phố S, ngày mai và ngày kia đều được nghỉ. Tiện thể chúng tớ sẽ ở lại thành phố S chơi hai hôm.”

Nói như vậy, La Thiên Vũ đã sắp xếp một chuyến đi ngắn cho họ rồi. Nghe có vẻ không tồi nhưng Điền Điền có chút lo lắng cho người bạn thân, cô thấp giọng hỏi: “Cậu cùng anh ta đến thành phố S một mình sao? Buổi tối thì làm thế nào? Không phải cậu định cùng anh ta... ở bên nhau đấy chứ?”

Du Tinh chẳng cần suy nghĩ đáp: “Đương nhiên là không. Bảo anh ta thuê hai phòng là được rồi.” Nhưng một lúc cô ấy lại nói: “Việc này thì cậu không cần lo lắng. Tớ biết phân biệt nặng nhẹ. Lên giường với anh ta nhanh như vậy, chỉ khiến anh ta coi thường tớ mà thôi. Cái gì chưa có được thì còn hấp dẫn, một khi có được rồi thì chẳng còn gì thú vị nữa. Thế nên, tớ sẽ không dễ dàng trao thân cho anh ta như thế đâu.”

Du Tinh vẫn còn chút tinh táo, sẽ không vì muốn câu công tử mà hiến dâng tất cả, bán cả thân đâu. Trên đời thiếu gì những cô gái ngu ngốc đã hiến dâng trọn vẹn rồi lại bị bỏ rơi cơ chứ?

Hai giờ chiều Hoắc Khởi Minh đến đón Điền Điền ở cổng trường rất đúng giờ. Sau đó, họ cùng đến câu lạc bộ tennis. Vừa đến nơi, Điền Điền đã vô thức nhìn xung quanh. Cô đang nghĩ không biết có tình cờ gặp Liên Gia Kỳ hay không, anh cũng là khách thường xuyên ở đây mà. Nhưng không hề thấy bóng dáng anh đâu cả, dù là trong câu lạc bộ hay ngoài sân cầu. Như vậy cũng tốt. Nếu không, tuy đã hóa giải chuyện cũ nhưng vụ xấu hổ ở bệnh viện hôm đó vẫn còn khiến cô mất tự nhiên.

Lâu lắm rồi không đánh tennis, Điền Điền có phần xuống tay. May mà Hoắc Khởi Minh là huấn luyện viên giỏi, anh ta hướng dẫn vài séc đã từ từ giúp cô lấy lại phong độ. Chiều nay, cô rất cao hứng, đánh đến nổi mồ hôi mồ kê vã ra như tắm.

Hoắc Khởi Minh vừa đưa khăn bông cho cô vừa nói: “Mệt rồi hả? Chúng ta đi tắm suối nước nóng trị liệu nhé? Dễ chịu hơn nhiều đấy.”

Đi tắm suối nước nóng cùng một người con trai, Điền Điền chẳng cần nghĩ liền lắc đầu: “Không cần đâu. Tôi vào phòng tắm hơi một lúc là ổn thôi.”

Hoắc Khởi Minh cắn môi. Cô nàng này thật khó tiếp cận. Trên mặt anh ta vẫn nở nụ cười như không hề có chuyện gì: “Cũng được. Chúng ta chia nhau ra vậy. Lát nữa, tôi đợi cô ở phòng thư giãn dưới tầng một.”

Sau khi Điền Điền từ phòng tắm hơi đi ra, cô đến phòng thư giãn theo lời hẹn để tìm Hoắc Khởi Minh. Anh ta ngồi gần quầy bar ở vị trí đập ngay vào mắt, không phải một mình, còn có một cô người mẫu xinh đẹp đang đứng bên cạnh nói nói cười cười. Anh ta cũng cười híp cả mắt. Điền Điền dừng bước, nghĩ thế này không nên làm phiền anh ta thì hơn. Nhưng Hoắc Khởi Minh đã nhìn thấy cô, anh ta lập tức vẫy tay gọi. Đồng thời anh ta cũng thu lại nụ cười với cô gái xinh đẹp kia: “Thật ngại quá! Bạn tôi đến rồi. Sau này lại nói chuyện tiếp nhé.”

Cô gái xinh đẹp đó ngoái đầu lại, nhìn thấy Điền Điền bước đến gần liền hiểu chuyện, vui vẻ cáo từ. Trước khi đi, cô ta còn thấp giọng nhấn mạnh với Hoắc Khởi Minh: “Hoắc thiếu gia, sao dạo này anh lại có hứng thú với nữ sinh thế?”

Đương nhiên, Hoắc Khởi Minh không có phản ứng gì, anh ta chỉ lịch sự đứng dậy kéo ghế cho Điền Điền, toàn tâm toàn ý với cô. Điền Điền vừa từ phòng xông hơi đi ra, khuôn mặt trẻ trung vừa được hơi nóng làm cho ửng hồng như cánh hoa đào. Cái cảm mềm mại rất đáng yêu. Cả khuôn mặt như bừng sáng. Mái tóc dài ẩm ướt càng thêm đen nhánh, hàng mi dài cong cong cũng đen cuội tựa như lông của loài quạ Mexico.

Trước đây, Hoắc Khởi Minh chưa từng nhìn Điền Điền kỹ đến như vậy. Giờ mới phát hiện ra cô gái này không những rất xinh đẹp mà càng nhìn càng thấy khác biệt, đặc biệt là sức thanh xuân căng tràn ở cô. Nó khiến cô xinh đẹp hơn rất nhiều. Có tuổi trẻ, vẻ đẹp bừng sáng tựa như hoa đào nở rộ tháng ba vậy. Nhìn Điền Điền xinh đẹp như cánh hoa đào tươi tắn, Hoắc Khởi Minh đã thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không thể để đóa hoa này rơi vào tay Liên Gia Kỳ được. Trên thương trường, anh ta không đầu lại Liên Gia Kỳ nhưng trên tình trường, dù thế nào anh ta cũng phải thắng.

Hoắc Khởi Minh đang nghĩ ngợi những gì, Điền Điền đều không hề hay biết. Qua lại với anh ta đã lâu nhưng đối với Điền Điền thì anh ta chỉ là bạn bè bình thường. Trước đây anh ta cũng chẳng hề biểu lộ ý định theo đuổi cô, chỉ thường xuyên hẹn cô đi đánh tennis mà thôi. Không giống như La Thiên Vũ đối với Du Tinh, vừa tặng hoa vừa tặng quà, vừa hẹn hò đi ăn, xem phim gì đó. Cô cũng chẳng hề để ý đến anh ta. Trước đây, trong lòng cô luôn có một Hạ Lỗi. Đương nhiên, lúc này cô đã không còn ôm ấp mãi hình bóng đó nữa. Anh ta đã có người yêu. Trong mắt anh ta cô chỉ là một em gái hàng xóm, chỉ có thể gạt nước mắt mà chấp nhận hiện thực thôi.

Ngồi tán gẫu ở phòng thư giãn một lúc, Điền Điền nhìn đồng hồ. Khi cô định bảo đi về thì Hoắc Khởi Minh bỗng nảy ra ý định kì lạ. “Điền Điền hai ngày tới cô có rảnh không? Hay là chúng ta lái xe đến thành phố S chơi với Thiên Vũ và Du Tinh nhé? Cùng đến thành phố S chơi hai ngày. Cô thấy thế nào?”

La Thiên Vũ trước kia mỗi lần có dự định gì đều hỏi Hoắc Khởi Minh có muốn tham gia không, nhưng lần này, anh ta không hề rủ Hoắc Khởi Minh mà chỉ mỉm cười đầy ẩn ý: “Tôi định nhân chuyến này sẽ nắm lấy Du Tinh. Thế nên, cậu đừng đến phá đám đấy.”

Hoắc Khởi Minh cũng chẳng định xen vào chuyện của La Thiên Vũ. Bây giờ, trong đầu anh ta chỉ nảy ra ý nghĩ sao không cùng Điền Điền bắt đầu mối quan hệ mới. Anh ta cũng vui vẻ đề La Thiên Vũ đưa Du Tinh đi, như vậy càng tiện cho họ ở riêng bên nhau, nhanh chóng có được bước tiến mới. Có điều, lần này, sau khi đánh tennis với Điền Điền, anh ta lại muốn thừa thắng xông lên, muốn nhân cơ hội tiếp tục rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Thế nên anh ta cũng hẹn Điền Điền đến thành phố S chơi hai ngày. Chuyến đi ngắn một nam một nữ, chưa biết chừng có thể khiến tình cảm hai người có bước nhảy vọt.

Nhưng phản ứng của Điền Điền khiến anh ta thật mất hứng. Dường như cô chẳng hề suy nghĩ gì mà lắc đầu: “Không đi được. Mai tôi có việc mất rồi. Thật ngại quá!”

Trên thực tế, hôm sau, Điền Điền chẳng hề bận việc gì. Ngày kia có một tiệm áo cưới mời chụp hình. Lần này chỉ là cô muốn từ chối thôi vì cô không muốn cùng Hoắc Khởi Minh đến thành phố S. Quan hệ giữa cô và anh ta chưa thân thiết đến mức đó. Suốt quãng đường hơn một tiếng đồng hồ, cô và anh ta, hai người ngồi trong một chiếc xe nhỏ, cô lại không giỏi ăn nói lắm, đặc biệt là nói chuyện riêng suốt một khoảng thời gian dài. Đến lúc đó, nếu chỉ nhìn anh ta mà không nói gì chẳng phải càng thêm khó xử sao? Thế nên, cô chẳng hề do dự gì mà từ chối luôn.

Hoắc Khởi Minh cut hứng nhưng vẫn nhẫn nại: “Thế à? Vậy thì để lần sau nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Sáng hôm sau, Điền Điền vẫn còn đang say giấc thì bị chuông điện thoại đánh thức. Cô chẳng muốn mở mắt, chỉ vươn tay sờ mãi mới thấy chiếc di động trên tủ kệ đầu giường, mơ màng nghe máy: “A lô! Ai đấy?”

Trên điện thoại đáp lại câu hỏi của cô là một trận khóc nức nở. Tiếng khóc cực kì thê thiết, giống như mũi kim nhọn đâm vào tai khiến Điền Điền bưng tỉnh. Cô ngồi thẳng người lên, vội hỏi dồn: “Du Tinh, cậu khóc gì thế? Xảy ra chuyện gì à?”

Du Tinh không nói, chỉ khóc và khóc, thương tâm và tuyệt vọng. Tuy Điền Điền không rõ nhưng biết chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó nên càng lo lắng hơn: “Du Tinh, cậu đừng khóc nữa. Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Rất cuộc Du Tinh cũng nức nở được một câu: “Đồn... đồn cảnh sát.”

“Cái gì? Sao lại ở đồn cảnh sát? Không phải cậu cũng La Thiên Vũ đến thành phố S chơi sao?”

Du Tinh không nói gì, tiếng khóc lại vang lên. Điền Điền lo chết đi được. “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Cậu nói trước đi.”

Đầu bên kia đổi sang giọng một người khác, là giọng đàn ông trung niên tự giới thiệu mình là một cảnh sát ở một đồn cảnh sát nào đó ở thành phố S. Ông ta nói tối qua khi cảnh sát địa phương bắt ngờ kiểm tra một nhà nghỉ đã bắt được Du Tinh và một nhóm nam nữ dùng ma túy nên đưa về đồn tạm giam. Đáng lẽ cô ấy sẽ phải bị giam nửa tháng và nộp phạt nhưng niệm tình cô ấy lần đầu phạm tội, có thể phóng thích, có điều vẫn phải nộp phạt mười nghìn tệ mới có thể ra được.

“Cô là bạn của Du Tinh phải không? Cô ấy nói bố mẹ mình đi công tác không có ở nhà, chỉ có thể nhờ một người bạn đến nộp tiền phạt hộ. Cô xem khi nào có thể đến được?”

Lời của viên cảnh sát khiến Điền Điền thất sắc kinh ngạc. Ôi trời ơi, sao lại có thể như vậy được? Dù thế nào cũng không hiểu nổi, rõ ràng Du Tinh và La Thiên Vũ đến thành phố S chơi, sao lại đến nỗi hút ma túy để phải vào đồn cảnh sát chứ? Nếu thật sự bị giam nửa tháng thì au này cô ấy còn mặt mũi nào mà gặp người khác? Kiểm đâu ra ngay mười nghìn tệ để nộp phạt đây?

Thực ra Điền Điền biết bố mẹ Du Tinh không hề đi công tác. Bố mẹ cô ấy đều làm việc ở một cơ quan nhà nước, một là kỹ sư, một là kế toán, đều là những người làm việc lâu năm, cư xử nhã nhặn, không phải là người cao ngạo, được cả cơ quan tôn trọng. Chuyện Du Tinh bị bắt vào đồn cảnh sát tuyệt đối không thể để bố mẹ cô ấy biết được. Nếu họ biết chuyện không hay ho này, chưa biết chừng lại nổi giận cũng nên. Thế nên, cô ấy thà giấu bố mẹ đi cầu người bạn thân của mình còn hơn.

Điền Điền có thể hiểu vì sao Du Tinh không tìm bố mẹ mà lại cầu cứu cô. May mà bình thường cô làm người mẫu cũng tích cóp được khoảng mười nghìn tệ. Nếu không e là đành lực bất tòng tâm. Chỉ là có một điểm Điền Điền nghĩ mãi không hiểu. Vậy còn La Thiên Vũ? Anh ta đâu rồi? Dù gì anh ta cũng là người đưa Du Tinh đi, bây giờ xảy ra chuyện, anh ta phải có phần trách nhiệm chứ? Đã không quan tâm còn để cô ấy phải gọi điện thoại đường dài về cầu cứu bạn bè, đây chẳng phải là nước xa không cứu được lửa gần ư? Chẳng hợp tình hợp lý gì cả.

Nhưng Điền Điền không còn thời gian mà từ từ nghĩ ngấm những điểm bất thường nữa. Du Tinh còn đang đợi cô đến nộp phạt để được thả ra. Bị giam ở đồn cảnh sát thì có khác nào một ngày dài tựa cả năm. Cô vội rửa mặt mũi, thay đồ ra ngoài. Cô vốn định đến thẳng ngân hàng rút tiền nhưng nghĩ một mình ra ngoài, còn mang theo nhiều tiền như vậy thì e là không an toàn. Ngộ nhờ trên đường bị trộm cướp thì vừa mất tiền mà vừa không cứu được Du Tinh ra. Thôi để đợi đến thành phố S rồi rút.

Điền Điền ra ga tàu mua vé đến thành phố S. Tàu điện rời bến được khoảng nửa tiếng thì Du Tinh lại gọi điện cho Điền Điền. Cô nghĩ chắc cô ấy nóng ruột quá nên gọi điện đến giục, thế nên vừa nghe máy, cô liền nói ngay: “Du Tinh, cậu đừng vội. Tớ đang đi tàu điện đến thành phố S rồi. Còn khoảng nửa tiếng nữa là đến thôi.”

Nhưng câu trả lời của Du Tinh khiến cô không khỏi bất ngờ: “Điền Điền, tớ đã được thả rồi, định gọi điện báo cậu không cần phải đến nữa, thật không ngờ cậu đã đi rồi. Không hổ là người bạn tốt nhất của tớ.”

“Cái gì? Cậu đã được ra rồi ư? Ai nộp tiền phạt cho cậu?” Đường như hiểu ra mọi chuyện, Điền Điền bỗng nhiên nói: “Là La Thiên Vũ hả? Tớ nói rồi mà, cậu và anh ta cùng đến thành phố S, xảy ra chuyện, sao anh ta có thể bỏ mặc cậu được chứ?”

“La Thiên Vũ chẳng có thời gian mà lo cho tớ đâu. Bây giờ anh ta còn đang bất tỉnh nhân sự nằm cấp cứu trong bệnh viện ấy. Tớ bị vào đồn cảnh sát cũng là do anh ta hại cả.”

Điền Điền càng nghe càng kinh ngạc: “Rốt cuộc là thế nào?”

Chiều hôm qua, La Thiên Vũ cùng Du Tinh lái xe đến thành phố S. Ban đầu, đúng là anh ta đưa cô đi ăn hải sản. Ăn xong thì bọn họ đến thuê một biệt thự nhỏ bên bờ biển ở khu làng nghỉ mát gần đó. Buổi tối, họ đi nhảy ở một hộp đêm. Tại đó, La Thiên Vũ gặp bạn, anh ta kéo họ đi bao một phòng hát, bảy tám người cả nam cả nữ đều cao hứng tìm cảm giác của các cô ấm cô chiều hưởng lạc. các hưởng lạc của bọn họ chính là hít ma túy.

Những thanh niên con nhà giàu này coi đó là phương thức phiêu du tuyệt vời. Họ cho rằng người có tiền, có thân phận mới có thể tiêu xài. Cách tiêu xài thời thượng ở quán rượu, sàn nhảy, quán karaoke, hộp đêm. .. là những nơi giải trí điển hình nhất. Bình thường đám bạn của La Thiên Vũ thường hít bột ke [1], thứ bột trắng dễ dàng hòa tan trong nước mà không bị kết tủa. Họ có thể tùy ý hòa vào đồ uống hoặc rượu. Hai chai rượu vang trên bàn đã được pha thuốc. Họ cười rù La Thiên Vũ: “Thiên Vũ, cùng ‘bay’ đi! Là bột Hà Lan chính hiệu đây!”

Tuy trong nước có khá nhiều nơi bán bột ke nhưng bột của Hà Lan mới là tinh khiết nhất. Nó chính là lựa chọn hàng đầu của những tay chơi đẳng cấp. Vì vậy bột Hà Lan cực kỳ đắt. Người bình thường không thể mua nổi.

Trước đây, La Thiên Vũ và họ đã từng ‘bay’. Bột Hà Lan không những có thể khiến người ta sinh ra ảo giác mới lạ mà còn ‘giúp’ tinh thần phấn khích, nhảy múa điên cuồng hết mức. Một mặt, anh ta không thể từ chối khoái cảm mạnh mẽ mà loại thuốc này đem lại, mặt khác, anh ta định sẽ chiếm đoạt Du Tinh tối nay. Nếu như lửa được cô uống hai ly rượu vang có pha bột K cùng ‘bay’ thì đêm nay anh ta có thể ngắt ngay ngắt rồi.

Thế là La Thiên Vũ ngoái đầu lại gọi Du Tinh: “Anh có bạn ở phòng đằng kia. Cùng vào chơi nhé! Đồng người càng vui mà.”

Du Tinh không biết họ là ai, chỉ hào hứng đi theo anh ta. Sau khi uống một ly rượu vang vào bụng, thuốc dần dần ngấm. Ban đầu, cô chỉ cảm thấy toàn thân kiệt sức nhưng khi tiết tấu nhạc điên cuồng dội lên, một loại cảm hưng phấn kì lạ từ xương cốt lan ra, cô cảm thấy hưng khởi thật sự. Trong phút chốc, cô đã lắc mình theo điệu nhạc, nhảy múa điên cuồng. Rồi chẳng có cảm giác gì nữa, nhảy múa điên cuồng. Rồi chẳng có cảm giác gì nữa, chỉ là cơ

thể không ngừng xoay chuyển và đầu óc bắt đầu nặng trĩu. .

Đêm đó, Du Tinh căn bản không hề biết nó kết thúc như thế nào. Cô chỉ biết sáng hôm sau, khi tỉnh dậy cô đã ở trong đồn cảnh sát. Những người cùng “bay” khi đó đều có mặt. Tất cả các xét nghiệm nước tiểu đều dương tính chứng tỏ họ đều dùng ma túy. Cảnh sát đã giam cả đám thanh niên này lại, duy chỉ thiếu La Thiên Vũ. Vì anh ta chơi điên cuồng quá, vừa uống vừa hít, kết quả dùng bột K quá liều nên bất tỉnh nhân sự, đồng tử giãn ra, hít thở khó khăn, còn chưa kịp về đồn cảnh sát đã phải đưa đến bệnh viện cấp cứu trước.

Sau khi biết rõ ngọn nguồn, Du Tinh sợ quá òa lên khóc. Cô ấy nói rằng mình không hề biết đã uống phải rượu pha bột K. Thực ra cô ấy cũng là người bị hại, không thể giam cô ấy cùng với đám người đó được. Du Tinh vừa nói vừa khóc, vừa khóc vừa nói, nước mắt lưng tròng, vô cùng đáng thương. Cuối cùng phía đồn cảnh sát đã đồng ý chỉ cần cô ấy nộp phạt mười nghìn tệ thì có thể được thả ra. Nhưng cô ấy nào dám gọi điện báo bố mẹ đến thành phố S nộp tiền phạt cho mình. Thế nên cô ấy chỉ gọi điện cầu cứu Điền Điền thôi.

Nghe Du Tinh giải thích ngọn ngành xong, những điều Điền Điền không hiểu thì cuối cùng cũng đã rõ, nhưng cô lại thắc mắc việc khác: “Du Tinh, nói như vậy thì không phải La Thiên Vũ nộp tiền phạt cho cậu. Vậy là ai? Cậu làm gì có người quen ở thành phố S chứ?”

“Điền Điền, người này cậu cũng quen đấy. Nhưng chắc là cậu không ngờ anh ta lại đến đồn cảnh sát cứu tớ đâu.”

“Ai vậy? Cậu đừng ăn nói lấp lửng nữa. Có phải là Hoắc Khởi Minh không?”

Điền Điền đoán là Hoắc Khởi Minh vì anh ta là bạn thân của La Thiên Vũ. Nếu anh ta nhận được tin La Thiên Vũ gặp rắc rối ở thành phố S thì chắc sẽ đến xem sao. Sau đó, hẳn là biết Du Tinh bị bắt vào đồn cảnh sát nên đương nhiên ra tay giúp đỡ.

“Không phải đâu. Là Liên Gia Kỳ.”

Liên Gia Kỳ! Điền Điền không thể nghĩ được là anh ta nên nhất thời tròn xoe mắt, há hốc mồm kinh ngạc: “Liên Gia Kỳ, sao có thể chứ? Cậu có quen anh ta đâu.”

“Đúng là anh ta không quen tớ nhưng tớ biết anh ta.”

[1] Bột Ke là viết tắt của bột Ketamine, loại ma túy tổng hợp được sử dụng nhiều thứ hai ở Hồng Kông và Trung Quốc, chỉ đứng sau bạch phiến. Dân chơi thường gọi là bột K hoặc vitamin K. Ketamine có tác dụng mạnh hơn thuốc lắc rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Sau khi Du Tinh gọi điện cho Điền Điền đến nộp phạt giúp thì cứ nhấp nha nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa. Phong giam nhốt đến mấy cô gái trẻ liền. Trừ cô ấy ra, những người khác mặt đều trắng bệch, nhìn thoáng qua cũng biết là gái gọi. Chắc đội cảnh sát đã “bắt cả mẻ” tối qua. Những cô gái này bình tĩnh hơn Du Tinh rất nhiều. Rõ ràng họ không phải lần đầu vào đây. Bị nhốt ở đồn cảnh sát mà họ chẳng hề tỏ ra lo sợ chút nào, chỉ thấy buồn chán thôi. Họ nói rằng, cứ vào đây mà muốn ra thì phải nộp phạt một khoản tiền lớn, thế là ngang đi làm không công nửa tháng. Du Tinh bị kẹt giữa những cô gái này giống như một chú thỏ trắng lạc giữa bầy cáo, đúng là không thể ăn nhập, không thể thích ứng. Cứ nghe họ nói chuyện “đi khách” và “làm ăn” cô lại đỏ mặt tía tai. Cô không tránh khỏi cảm thấy có phần coi thường những người làm thêm việc này. Cảm nhận được sự dè chừng và coi thường của Du Tinh, các cô gái kia liền xoay sang nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, mỉa mai. Họ nói cô thì trong sáng gì chứ, rụt rè gì chứ! Nếu vậy đã chẳng bị giam ở đồn cảnh sát. Tối qua bị bắt vào đây cả, ai trong sạch hơn ai là mấy chứ! Thế nên chẳng có ai có tư cách coi thường ai đâu.

Có cô còn nhếch môi buông một câu: “Rõ ràng là gái bao còn giả bộ trinh nữ.”

Bị các cô gái đó bao vây công kích, Du Tinh mặt tím tái chạy ra gõ cửa, lấy lý do muốn đi vệ sinh để ra khỏi phòng giam. Một nữ cảnh sát dẫn cô đến nhà vệ sinh. Cô cố ý ở đó rất lâu, không có ý gì khác, chỉ là muốn kéo dài thời gian mà thôi. Cô không muốn nhanh chóng quay lại buồng giam để làm đối tượng châm chọc của bọn họ. Nhưng sao có thể kéo dài mãi được chứ? Cô cũng không thể cứ ngồi lì ở nhà vệ sinh được. Nữ cảnh sát đã lên tiếng thúc giục, dù không muốn nhưng cô cũng buộc phải ra. Cô cố gắng chậm rãi lê bước quay trở về buồng giam.

Khi đi ngang qua văn phòng, Du Tinh bỗng nhìn thấy Liên Gia Kỳ. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng phối với chiếc quần tây đen đang đứng bên một cậu thanh niên nhuộm tóc xanh tím đứng trong đám người “bay” tối qua. Du Tinh còn nhớ mọi người gọi cậu ta là A Tiệp. Tối qua, cậu ta cũng chơi rất điên cuồng. Nhưng giờ đây, trông bộ dạng cậu ta khá ủ dột, cúi đầu hối lỗi.

Đồn trưởng đồn cảnh sát đứng trước mặt bọn họ, ông ta dặn dò Liên Gia Kỳ khá cẩn thận: “Phải quản lý thật chặt. Thanh niên được nuông chiều sẽ rất dễ đi lầm đường. Đặc biệt là những người đã bị nghiện thì càng phải giám sát chặt hơn. Anh đừng nghĩ rằng bột K không phải là bột trắng, hít vào cũng không cần phải lo lắng quá. Cách đây không lâu, có một cậu học sinh cấp ba mười sáu tuổi vì tò mò hít bột K, kết quả là bị ảo giác, cười như điên như dại đi ra ban công, bay thẳng từ tầng mười xuống, thiệt mạng tại chỗ. Em họ anh nếu không được dạy dỗ nghiêm chỉnh, chưa biết chừng một ngày nào

đó cũng có kết cục như vậy đấy.”

Liên Gia Kỳ vừa gật đầu với đồn trưởng vừa quay đầu liếc nhìn A Tiệp: “Nghe thấy chưa? Tính mạng là của em. Em phải biết oi trọng hơn bất kì ai mới phải.”

A Tiệp không nói gì nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ hối hận.

“Đồn trưởng Tôn, xin lỗi đã gây thêm phiền phức cho các anh. Tôi xin phép đưa A Tiệp về trước.”

Đồn trưởng gật đầu, không quên dặn lại lần nữa: “Đưa về nhớ quản lí cho thật chặt đấy.”

Tuy đứng ở ngoài cửa, chỉ nghe được mấy câu nhưng Du Tinh đã rõ mọi chuyện. Hóa ra A Tiệp là em họ của Liên Gia Kỳ. Anh a cũng đến đây nộp phạt bảo lãnh cho cậu ta. Cô thực lòng không muốn quay lại phòng giam với những cô gái kia để nghe những lời mỉa mai và tục tĩu của họ nữa. Sự xuất hiện của Liên gia Kỳ khiến cô như nhìn thấy tia hi vọng thoát thân. Cô quyết định phải tranh thủ cơ hội ngay.

Nghĩ là hành động. Liên Gia Kỳ vừa dẫn A Tiệp ra khỏi văn phòng, Du Tinh lập tức lao thẳng đến trước mặt anh. “Liên Gia Kỳ, à không, anh Liên, anh có thể nộp phạt cho tôi được không? Đồn cảnh sát nói chỉ cần tôi nộp phạt mười nghìn tệ thì sẽ được thả.

Nhưng hiện tại tôi không mang theo tiền. Đợi bạn tôi đến thì phải tới chiều mất. Nhưng tôi thật sự không muốn ở đây nữa. Một phút một giây cũng không. Cầu xin anh giúp tôi với.” Như người chết đuối vớ được cọc, Du Tinh vội nắm lấy cánh tay Liên Gia Kỳ nói trong nước mắt.

Hành động của Du Tinh khiến Liên Gia Kỳ vô cùng kinh ngạc: “Cô là ai? Chúng ta quen nhau sao?”

“Anh Liên, anh không quen tôi nhưng tôi biết anh. Tôi là Du Tinh, bạn học của Điền Điền. Tôi đã từng có duyên gặp anh ở khách sạn Hoàng Triều nhưng khi đó, chúng ta không hề nói chuyện với nhau.”

Liên Gia Kỳ sửng người một lúc, bắt đầu lục lại trí nhớ và dường như có phần ngạc nhiên: “Sao cô lại ở đây?”

Du Tinh chỉ vào A Tiệp, ầm ức nói: “Tôi qua tôi và bọn họ cùng bị bắt vào đây. Khi đó tôi hoàn toàn không biết bọn họ pha bột K vào trong rượu vang, nhưng đồn cảnh sát chẳng quan tâm nhiều như vậy, họ giam tôi cùng với những người này.”

Liên Gia Kỳ nghe thế liền cau mày liếc A Tiệp. A Tiệp lập tức biện minh: “Không liên quan gì đến em. Cô ấy là do La Thiên Vũ dẫn đến.”

“Anh Liên, xin anh hãy nộp phạt giúp tôi để tôi có thể nhanh chóng được thả ra. Tôi đảm bảo, sau khi về sẽ lập tức đem tiền đến trả anh. Nếu anh không yên tâm, tôi có thể viết giấy vay nợ, tôi còn có thể thế chấp cả di động cho anh nữa. Tôi nghĩ bây giờ trên người tôi cũng chẳng có gì đáng tiền cả...”

“Được rồi.” Liên Gia Kỳ ngắt lời đảm bảo của Du Tinh, nói ngắn gọn: “Cô không cần phải nói nữa. Tôi sẽ làm thủ tục bảo lãnh cho cô.

Lúc này Du Tinh chỉ cảm kích trước bốn con số không thôi. Cô liên tục nói lời cảm ơn: “Ah Liên, cảm ơn anh, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh.”

Lúc Điền Điền lên tàu đến thành phố S, Du Tinh và Liên Gia Kỳ cũng vừa ra khỏi đồn cảnh sát. Liên Gia Kỳ đưa Du Tinh và A Tiệp đến thẳng hộp đêm Happy tổ qua. Chiếc xe Mitsubishi của cậu ta vẫn còn đỗ ở đó. Cậu ta đòi đến lấy xe, nhất quyết không chịu cùng Liên Gia Kỳ về gặp bố mẹ mà muốn yên tĩnh một mình. A Tiệp học đại học ở thành phố S. Thành tích không tồi, con người cũng không tệ, chỉ là còn quá trẻ, dễ dàng mù quáng trước cái gọi là “ngầu”, thứ gì kích thích cũng muốn thử. Kết quả cậu ta đã cùng đám bạn dính vào thứ thuốc phiện loại nhẹ này. Sau khi “bay” vài lần, cậu ta cảm thấy rất hay, rất tuyệt. Có điều, tối qua không may bị bắt vào đồn cảnh sát, còn La Thiên Vũ vì dùng bột K quá liều mà phải vào đưa vào bệnh viện cấp cứu. Điều này khiến cậu ta bắt đầu tính ngộ ra phần nào: hít ma túy không phải là trò đùa, không cẩn thận quá trớn sẽ mất mạng như chơi.

Liên Gia Kỳ cũng không miễn cưỡng, chỉ dặn dò cậu ta: “A Tiệp, em cũng lớn như vậy rồi, không đến nỗi không biết điều gì nên làm điều gì không nên làm. Sau này đừng động đến những thứ đó nữa. Mà em mau gọi điện về cho mẹ em đi. Cô nghe nói em bị bắt vào đồn cảnh sát thì lo quá suốt nhất đi đấy. Cô còn không dám để cho chú biết. Em cũng biết bố em bị huyết áp cao, nếu chú biết mà tức giận thì hậu quả sẽ rất khó lường. Cô bảo anh đến thành phố S, đưa em ra, muốn anh khuyên nhủ em. Cô nói thường ngày em nghe lời anh nhất. Anh cũng không muốn nói nhiều. Thực ra em có thể tự cân nhắc đúng sai. Hãy về mà suy ngẫm cho kĩ nhé.!”

A Tiệp nghe xong gật đầu: “Anh họ, em biết rồi. Sau này em sẽ không động đến những thứ đó nữa. Mọi người yên tâm, em nói được là làm được.”

“Vậy thì tốt. Anh tin em sẽ không làm anh và cả nhà thất vọng.”

Sau khi A Tiệp tự lái xe đi, Liên Gia Kỳ lại đưa Du Tinh về biệt thự La Thiên Vũ thuê hôm qua để lấy hành lý, tiện thể cho cô tắm rửa luôn. Ở đồn cảnh sát một đêm, mùi trên người thật chẳng dễ chịu chút nào. Sau đó cô mang hành lý lên xe Liên Gia Kỳ.

Anh nói cũng lái xe về thành phố G, nên có thể cho cô quá giang.

“Cô nói Điền Điền đã đáp tàu đến thành phố S ư? Vậy chúng ta ra ga tàu đón cô ấy cùng đi.”

Du Tinh vui mừng hơn hờ: “Thế thì tốt quá! Anh Liên, đúng là đã làm phiền anh quá rồi.”

Liên Gia Kỳ điềm đạm nói: “Không có gì. Đã giúp rồi, cũng nên giúp đến cùng.”

Khi gặp Liên Gia Kỳ, Điền Điền có phần mất tự nhiên. Cảm giác này có nhiều lí do chứ không chỉ là vì ảm đạm sau vụ tai nạn tám năm trước, cũng không phải vì chuyện xấu hổ khi ở phòng khám mấy hôm trước, chủ yếu là vì Du Tinh phải vào đồn cảnh sát do hành vi bất lương của La Thiên Vũ. Điền Điền bỗng nhớ lại những chuyện xảy ra mùa đông năm ngoái.

Hôm đó, cô, Du Tinh và La Thiên Vũ cũng đến quán cà phê ở khách sạn Hoàng Triều. Tinh cờ gặp Liên Gia Kỳ, anh còn chặn cô lại, khuyên nhủ cô chân tình, rõ ràng anh ta hiểu rất rõ về La Thiên Vũ. Nhưng khi đó, cô lại coi lời của anh như gió thoảng bên tai, không những không chịu nghe còn mắng cho anh một trận. Thật là không biết rõ lòng quân tử, sau này mới hay ý tốt.

May mà có Du Tinh ở đây, lú lo kéo tay cô kể lại chuyện xảy ra tối qua, về những cô gái bị giam trong đồn cảnh sát, rồi cả chuyện Liên Gia Kỳ hảo tâm bảo lãnh giúp cô. Nói đến đây, cô nâng lại nói lời cảm ơn: “Anh Liên, thật sự thật sự rất cảm ơn cô. Nếu không có anh thì chắc bây giờ tôi vẫn bị giam ở đồn cảnh sát.”

Điền Điền cũng cảm ơn theo: “Anh Liên, cảm ơn anh đã nộ phạt giúp Du Tinh. Lát nữa tôi sẽ đi rút tiền gửi trả anh.”

“Phải rồi. Tôi và Điền Điền nợ anh mười nghìn tệ. Ngã tư vừa đi qua có một cây ATM, lát nữa đi về qua đó, chúng tôi rút tiền gửi lại anh nhé!”

“Không cần vội như thế đâu. Chúng ta đi ăn trưa trước đã. Các cô không đói sao? Vì vội lái xe đến thành phố S mà tôi còn chưa kịp ăn sáng. Tôi đói lắm rồi.”

Sao có thể không đói chứ? Trên thực tế, Điền Điền cùng vì vội đến thành phố S mà chưa kịp ăn sáng. Du Tinh thì ở trong đồn cảnh sát nên cũng chẳng còn tâm trạng nào nghĩ đến đồ ăn, chỉ uống mấy cốc nước. Nghe Liên Gia Kỳ nói như vậy, bụng dạ họ bỗng dưng đều sôi ùng ục. Không tranh cãi gì nữa, họ cùng Liên Gia Kỳ đi ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Thành phố S nằm trên bờ biển, nguồn hải sản đặc biệt phong phú. Tất cả các nhà hàng lớn nhỏ trong thành phố đều có món chủ đạo là hải sản tươi. Nhân viên phục vụ mang thực đơn cho khách cũng đều ra sức giới thiệu những món tươi ngon của ngày hôm nay.

Liên Gia Kỳ dẫn Điền Điền và Du Tinh đến một nhà hàng trang trí thanh nhã. Sau khi thực đơn được đưa đến, anh hỏi ý kiến hai cô rồi gọi mấy món hải sản tươi và mấy món thức ăn. Món tôm hấp nhanh chóng được dọn lên. Tôm chín từng con màu trắng chuyển sang đỏ. Trông đã thấy ngon miệng khó cưỡng rồi.

Đồ ngon trước mặt nhưng Liên Gia Kỳ không hề ăn một miếng. Anh cũng chẳng động đến con tôm nào mà chỉ ăn bát canh sườn nấu bí đao.

Du Tinh ăn mà cảm thấy lạ: “Í! Anh Liên, sao anh không ăn tôm thế?”

“Tôi bị dị ứng hải sản.”

“Anh bị dị ứng à? Ăn vào thì sẽ làm sao?”

“Ăn vào sẽ bị ngứa toàn thân, vô cùng khó chịu, có lúc mặt còn bị sưng lên.”

“Chà ! Thế thì gần giống như Điền Điền bị dị ứng xoài rồi. Chỉ cần ăn xoài là mặt cậu ấy sưng phù lên.”

“Vậy sao?”

Liên Gia Kỳ nghe thế thì ngạc nhiên liếc nhìn Điền Điền. Khi ánh mắt họ giao nhau, cô có chút lúng túng, bẽn lẽn mỉm cười với anh. Sự bẽn lẽn không lí do, cô cũng không biết tại sao. Dù sao, giờ đây cứ ở trước mặt Liên Gia Kỳ là cô lại mất tự nhiên.

Liên Gia Kỳ cũng mỉm cười đáp lại cô. Môi anh khẽ cong lên. Cô phát hiện ra anh dường như không hề có biểu hiện gì quá đáng. Anh luôn luôn trong dáng vẻ bình tĩnh và điềm đạm. Chỉ có một lần mất bình tĩnh duy nhất chính là buổi tối mùa đông năm ngoái, ở nhà cô ở, anh đã bị cô làm cho kích động. Trái ngược với hình ảnh điềm đạm thường ngày, con thịnh nộ của anh giống như con sư tử đang giận dữ... Cô định thần lại, không nghĩ đến nữa vì càng nghĩ lại càng thấy xấu hổ.

Ăn cơm xong Điền Điền và Du Tinh cùng lên xe của Liên Gia Kỳ. Chiếc xe lao như tên bắn hướng về phía thành phố G.

Ban đầu, Điền Điền và Du Tinh cùng ngồi ở ghế sau, nhưng sau khi đi được một đoạn, Du Tinh chau mày nói cảm thấy khó chịu, đầu rất đau. Điền Điền không hiểu: “Vừa rồi còn khỏe, sao tự nhiên lại đau đầu thế?”

“Thực ra, sáng nay thức dậy tớ đã thấy hơi khó chịu rồi. Chắc là tại tối qua uống phải bột K. Bây giờ đầu tớ đau khủng khiếp.”

“Hả? Vậy cậu có cần đến bệnh viện không?”

Liên Gia Kỳ ngồi hàng ghế trước lái xe, nghe vậy thì ngoảnh đầu lại nhìn rồi nói: “Chắc là không sao đâu. A Tiệp nói sau khi dùng bột K thì sẽ đau đầu khó chịu, nhưng triệu chứng này sẽ dần dần qua đi.”

Nghe anh nói như vậy, Điền Điền cũng thấy yên tâm.

Du Tinh ngồi dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, mãi sau cô mới mở mắt ra nói với Điền Điền: “Điền Điền hay cậu lên ghế trước ngồi để tớ nằm ở ghế sau một lát. Ngồi thế này ngủ khó chịu lắm.”

“Ừ! Được rồi.”

Liên Gia Kỳ dừng xe để Điền Điền lên ngồi bên ghế phụ lái. Sau khi Du Tinh nằm thoải mái ở ghế sau, anh còn lấy chiếc com lê của mình đưa cho cô. “Cô đắp tạm đi. Cẩn thận kẻo bị lạnh.”

Du Tinh vô cùng xúc động: “Cảm ơn anh Liên. Anh thật là tốt.”

Chiếc xe nổ máy chạy trên đường cao tốc thẳng băng và thoáng đãng. Du Tinh dần dần chìm vào giấc ngủ. Ghế sau yên tĩnh như không có người. Trên xe dường như chỉ có Điền Điền và Liên Gia Kỳ, hai người bọn họ cùng giữ im lặng không nói gì. Cô không phải là người giỏi ăn nói, anh có vẻ cũng không phải là người thích nói chuyện. May mà trên xe có radio, những bản nhạc du dương phần nào xoa tan đi bầu không khí tĩnh lặng này.

Tiếng chuông điện thoại đã phá vỡ bầu không khí đó, Liên Gia Kỳ đeo tai nghe, ngay sau câu nói đầu tiên của anh, Điền Điền đã biết ngay là ai gọi đến: “Gia Kỳ, chuyện gì vậy?”

Điền Điền không biết Liên Gia Kỳ nói gì với anh trai trong điện thoại, nhưng qua mấy câu anh đáp lại thì cô cũng có thể hiểu được lờ mờ.

“Không sao. A Tiệp đã về trường rồi. Cậu ấy hứa với anh sau này sẽ không động đến những thứ đó nữa... Phải rồi, sao em biết tin nhanh thế?... Mẹ đúng là có chuyện gì cũng nói với em ngay... Được rồi. Em mau lên lớp đi. Tạm biệt.”

Đợi anh cúp điện thoại, Điền Điền ngẩn ngơ mãi mới lên tiếng: “Anh Liên... Em trai của anh... Anh ấy... vẫn còn giận à?”

Câu hỏi chẳng đầu chẳng đuôi nhưng cô biết Liên Gia Kỳ sẽ hiểu. Quả nhiên anh trả lời đúng trọng tâm: “Không đâu. Cậu ấy đã nghĩ thông suốt rồi. Nếu hồi ấy, cậu ấy không lên lái xe đi hóng gió cũng không cố tăng tốc lúc đèn đỏ thì đã không xảy ra chuyện gì. Cậu ấy nói rất cuộc bản thân vẫn phải có trách nhiệm. Thế nên cậu ấy không thể oán mình xui xẻo được.”

Trên thực tế, sau chuyện này, Liên Gia Kỳ đúng là oan uổng, nhưng người xui xẻo nhất vẫn là Liên Gia Kỳ. Vì anh đã phải gánh chịu mọi trách nhiệm, mọi thù hận ngay từ lúc ban đầu. Lúc này, Điền Điền càng nghĩ lại càng cảm thấy có lỗi. Cô cụp mí xuống, lí nhí nói lời xin lỗi: “Anh Liên, trước đây tôi trách nhầm anh, có thái độ không tốt với anh. Tôi thật sự vô cùng xin lỗi.”

Giọng Liên Gia Kỳ rất bình tĩnh: “Không có gì. Cô không hề biết chân tướng sự việc mà. Đối diện với người mà mình nghĩ là đã đâm chết bố mình, thù hận như vậy cũng là chuyện cực kỳ bình thường. Tôi có thể hiểu được.”

Nói thực là sau khi biết chân tướng sự việc, nếu Liên Gia Kỳ và Liên Gia Kỳ cũng kích động, cùng giận dữ thì Điền Điền còn cảm thấy dễ chịu một chút. Thà anh nổi điên lên, chứ cô đánh cô một trận cho hả giận còn hơn là thái độ thấu hiểu này. Anh như vậy càng khiến cô cảm thấy mình có lỗi. Cảm giác đó cứ luẩn quẩn trong đầu khiến cô không thể nào xoa tan được. “Anh Liên, bây giờ tôi đã biết rõ hçana tướng sự việc, Ngoài cảm thấy có lỗi ra, tôi còn có một ý nghĩ. Tôi muốn... trả lại anh số tiền năm trăm nghìn tệ anh bồi thường năm đó.”

Câu nói của Điền Điền khiến Liên Gia Kỳ thật sự bất ngờ. Anh ngoảnh đầu sang nhìn cô chăm chú. “Cô nói gì cơ?”

Điền Điền không nhìn anh, chỉ cúi gầm xuống, nhắc lại câu nói của mình: “Tôi nói tôi muốn trả lại anh số tiền năm trăm nghìn tệ đó. Cái chết của bố tôi không phải do anh em anh gây ra, vậy thì các anh cũng không có lý do gì phải bồi thường mẹ con tôi số tiền này. Đương nhiên tôi không thể một lần hoàn trả ngay được nhiều như thế, nhưng tôi có thể trả dần dần, giống như trả góp vậy. Mỗi tháng tôi sẽ trả anh một phần, đến khi nào hết thì thôi. Như vậy, anh có thể chấp nhận không?”

Điền Điền đã cân nhắc rất kĩ về điều này. Từ sau khi biết chân tướng sự việc, trong lòng cô đã nảy sinh ý nghĩ, nhất định phải đem số tiền bồi thường kia trả lại Liên Gia Kỳ. Năm đó, bố cô bất chấp tính mạng đối lấy số tiền này để lo cho cuộc sống của mẹ con cô. Trong di thư, ông đã nói, khiến một người lái xe vô tội gặp phải “xui xẻo” như vậy, lòng ông cũng vô cùng thấy hối lỗi. Bố cô đã không còn ở trên cõi đời này nữa, là con gái duy nhất của ông, cô cảm thấy mình phải có trách nhiệm giúp bố giải tỏa cảm giác tội lỗi đó. Trả lại năm trăm nghìn tệ tiền bồi thường chính là cách làm của cô.

Điền Điền nói xong, Liên Gia Kỳ im lặng rất lâu như đang suy nghĩ gì đó. Mãi sau anh mới lên tiếng. “Cô vì ý nghĩ đó nên dạo này luôn cố gắng làm việc cật lực để kiếm tiền sao?”

Điền Điền sửng sốt không hiểu ý của anh, vô thức hỏi lại: “Sao anh biết?”

Hôm đó, ở biệt thự của Tổng giám đốc Đào, sau khi cô ngắt đi, đồng nghiệp của cô đã nói thế. Cô Yoyo hay Lily gì đó đã nói rằng cô quay như chong chóng cả ngày. Trước khi đến dự tiệc tối, cô đã phải chụp hình suốt cả buổi ở công viên rừng rậm Tây Sơn rồi sau đó lại vội vàng đi nhận việc tiếp khách. Có thể vì mệt quá nên ngắt đi.”

Yoyo và Lily rút cuộc là ai đã nhiều chuyện như vậy? Điền Điền thực sự tức mà không làm được gì. Nhắc lại chuyện bị ngắt ở biệt thự của Tổng giám đốc Đào, cô không thể không nhớ đến chuyện Liên Gia Kỳ bế cô đưa đến bệnh viện, lại còn nghe hết chuyện của cô với bác sĩ sau tấm rèm xanh trong phòng khám nữa chứ. Tuy chuyện đã qua mấy ngày rồi nhưng cô vẫn chưa hết xấu hổ. Hai má cô đỏ ửng lên như cánh hoa đào.

Điền Điền cúi đầu không nói gì. Ở một mức độ nào đó, phản ứng này chính là thừa nhận. Liên Gia Kỳ nhẹ nhàng nói: “Thực ra, cô không cần phải như vậy. Dù nguyên nhân dẫn đến vụ tai nạn năm đó là gì, chúng tôi cũng có một phần trách nhiệm. Chúng tôi tự nguyện bù đắp bằng số tiền đó nên cô không cần trả lại”

“Nhưng mà anh Liên...”

Điền Điền chưa nói hết lời thì điện thoại di động của cô bỗng đổ chuông. Cô nhìn Liên Gia Kỳ tỏ ý xin lỗi. Là Jack gọi điện đến. Vừa thấy cô nghe máy, anh ta liền hỏi bay giờ cô đang ở đâu.

“Sáng nay, tôi đến thành phố S, bây giờ đang trên đường cao tốc quay về thành phố G. Có chuyện gì vậy?”

“Tôi nay có một bữa cơm chùa, tôi muốn hỏi xem cô có hứng thú đi không? Là thiếu gia của Tập đoàn Hòa Thịnh mời bạn bè từ Hồng Kông đến ăn cơm. Họ yêu cầu các người đẹp mang theo bikini. Họ sẽ ăn chơi ở tầng thượng của câu lạc bộ Blue Sky. Cô đừng từ chối vội, nghe tôi nói trước đã. Nói cho cô biết, mỗi người đẹp tham dự có thể nhận được bao lì xì ba nghìn tệ. Cô có nhận lời không? Không phải cô nói dạo này phải cố gắng làm việc cật lực để kiếm tiền sao? Đây là một cơ hội lớn đấy. Chỉ cần ăn mặc mát mẻ một chút ẩm cơm cùng người ta là có thể kiếm được ba nghìn tệ rồi.”

Không thể phủ nhận số tiền đó thật sự khiến người ta rung động, nhưng điều kiện mặc bikini dự tiệc lại làm khó Điền Điền. Cô nghiêng người thấp giọng hỏi: “Jack, tại sao đi ăn cơm lại phải mặc bikini? Không mặc trang phục đó được không?”

“Ai da! Người ta tổ chức bơi đôi mà. Điền Điền, cô đừng ngại. Phóng khoáng một chút. Ở hồ bơi không mặc đồ bơi thì mặc cái gì?”

“Vậy cũng không nhất định phải là bikini.”

“Mặc bikini thì sao nào? Người mẫu các cô có vóc dáng đẹp như vậy, mặc bikini là hợp nhất đấy. Nếu cô muốn nhận được ba nghìn tệ thì đừng để ý đến mấy vấn đề này nữa.”

“Nhưng mà bikini...”

“Điền Điền, đừng nhưng nhị gì nữa. Muốn kiếm tiền thì đừng suy nghĩ quá nhiều. Thiếu gia phụ nữ mặc bikini ở bờ biển và hồ bơi, cô không cần phải xấu hổ đâu. Tôi nói cho cô biết, có rất nhiều người mẫu muốn tham dự bữa tiệc này. Nhưng thiếu gia của Hòa Thịnh nói, nhất định phải tìm các cô gái trẻ đẹp một chút nên tôi mới...”

Jack còn chưa nói hết, Liên Gia Kỳ ngồi bên cạnh đã giật phắt di động trong tay cô rồi lạnh lùng nói một câu vào điện thoại. “Điền Điền không có thời gian. Anh tìm người khác đi.”

Liên Gia Kỳ dứt khoát cúp máy khiến Điền Điền cứ dằn mặt ra nhìn anh, mãi vẫn không nói được gì.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Dợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Chất lượng điện thoại của Điền Điền không tốt lắm. Khi nói chuyện với người khác trong không gian yên tĩnh, đầu dây bên kia chỉ cần nói hơi lớn một chút thì người ngồi bên cạnh đã có thể nghe rõ mồn một, chẳng hề riêng tư chút nào. Thế nên, ngay từ đầu Liên Gia Kỳ đã nghe rõ ý định của Jack. Anh ta muốn thuyết phục Điền Điền mặc bikini tham gia bữa tiệc trên hồ bơi đó. Nghe đến đây, long mày anh bỗng cau lại.

Liên Gia Kỳ biết người của công ty Kinh Ki là như thế nào. Công việc được sắp xếp cho những người mẫu dưới cờ của họ, có những việc có vẻ rất mờ ám. Chẳng hạn, ăn cơm chùa chính là một việc như vậy. Nhưng xã hội là thế. Bữa cơm của những người giàu có luôn cần sự hiện diện của các người đẹp bên cạnh, còn những người thừa nhận rằng mình “lông cao hơn trời, thân thì hèn kém” cũng muốn thông qua những bữa cơm như vậy để leo cao “mượn thế gió lớn, đưa mình lên mây”. Thị trường có nhu cầu thì tự nhiên những bữa cơm như vậy sẽ càng ngày càng nhiều. Những cô gái xinh đẹp như không tước lần lượt bay vào các câu lạc bộ cao cấp. Mục đích rất rõ ràng, họ đều mong muốn tìm được một lâu son gác tía xa hoa.

Liên Gia Kỳ không thích các cô gái tham gia những “bữa tiệc” sắc đẹp như vậy. Trong những dịp như vậy, anh chưa từng nói chuyện với bất cứ người đẹp nào ngồi bên. Trong bữa tiệc của chủ tịch Hoắc hôm đó, ban đầu anh hoàn toàn không để ý gì đến Điền Điền ngồi bên cạnh. Sau đó, cô bỗng nhiên đứng dậy giáng cho anh một cái tát. Không hiểu vì sao mình bị đánh, đương nhiên anh vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Sau khi biết nguyên do, anh không còn giận dữ nữa nhưng ngạc nhiên lại tăng thêm bội phần. Hóa ra là cô !

Tám năm trước, cô bé con đó, lòng đầy thù hận, cắn vào cánh tay Liên Gia Kỳ mãi không chịu buông ra, đến giờ anh vẫn còn nhớ rất sâu sắc. Khi đó,

cô du bám lấy lưng trên cánh tay anh, hai hàm răng vừa nhỏ, vừa sắc đâm vào da thịt anh, máu tươi chảy ròng ròng. Anh đau đến lạnh cả người. Khó khăn lắm cô mới buông ra nhưng cánh tay anh thì đã có một vết thương đâm máu. Vết cắn đó rất sâu, sau khi lành, trên cánh tay anh vẫn còn lại vết sẹo hình bầu dục, rõ ràng là hình hàm răng.

Cô bé con tám năm trước bây giờ đã là một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng mối thù hận của cô đối với anh vẫn không hề nguôi ngoai theo thời gian. Sau khi nhận một cái bạt tai nảy đom đóm, anh lập tức nhìn thấy nỗi căm thù sâu trong mắt cô. Liên Gia Kỳ có thể hiểu được mối hận ấy, cũng biết là không thể nào hóa giải được. Nhưng trong những bữa tiệc kiểu này, thấy Điền Điền phải đi tiếp khách, anh thật sự rất đau lòng. Anh nghĩ, chính vì người bố bị tai nạn xe mà mấy năm qua, con gái của ông mất đi sự che chở, phải tham gia vào đội ngũ “không tước đoạt quyền chọn”. Điều này khiến anh cảm thấy như thể “tôi không hại người nhưng người vì tôi mà chết”. Nếu không phải vì vụ tai nạn kia, bây giờ cô vẫn là công chúa nhỏ trong vòng tay thương yêu, che chở của bố mẹ. Khoản tiền năm trăm nghìn tệ bồi thường năm đó đâu? Lẽ nào nó không giúp được gì cho cuộc sống của họ sao?

Trong lòng đầy áy náy và nghi hoặc, hôm sau, Liên Gia Kỳ đã nhờ người đi thăm dò gia cảnh nhà Điền Điền và được biết cuộc sống của mẹ con cô không tồi. Cô chỉ làm người mẫu ngoài giờ học kiếm thêm tiền mà thôi. Cô vừa mới đi làm không lâu và cũng là lần đầu tiên đi ăn cơm chùa. Cô vô cùng thuần khiết, thường ngày cũng rất giữ mình, chưa từng nhận công việc phải mặc đồ bơi. Kết quả điều tra khiến Liên Gia Kỳ thở phào nhẹ nhõm. Bất luận thế nào, anh cũng hi vọng Điền Điền đừng vì tuổi trẻ nông nổi mà nhất thời làm đường lạc lối.

Vì cách nghĩ này nên khi thấy Điền Điền và Du Tinh đi cùng La Thiên Vũ ở khách sạn Hoàng Triều, rõ ràng biết là cô sẽ không nghe lời khuyên của mình nhưng Liên Gia Kỳ vẫn chặn cô lại, chân thành khuyên mấy câu. Kết quả đúng như anh dự liệu, cô không những không chịu nghe mà còn căm hận anh hơn. Mấy ngày sau trong buổi trả lời phỏng vấn, cô đã đem đến cho anh rắc rối lớn trước mặt mọi người.

Phóng viên dồn dập hỏi xoáy khiến Liên Gia Kỳ hận là không thể rời khỏi đó ngay.

Trong lòng anh không kìm nén nổi cơn tức giận. Anh biết mối thù với nhà họ Diệp này không thể hóa giải được, nhưng Điền Điền cứ nghiêng răng nghiêng lợi muốn trả thù khiến anh không thể không đưa ra đôi sách. Anh nghĩ, cách tốt nhất vẫn là đến nói chuyện với bà Điền Quyên, mẹ cô. Hơn nữa phải càng nhanh càng tốt. Nếu không, sự việc chỉ càng ngày càng phức tạp hơn thôi.

Thế nên ngày tối hôm đó, Liên Gia Kỳ vội đến nhà họ Diệp, nhưng bà Điền Quyên không có ở nhà. Sau khi tình cờ gặp Điền Điền ở cầu thang, anh nhất thời không kìm nén được kích động đã nổi giận với cô. Lúc đó, anh đã ấn cổ tay cô vào tường. Cô cố gắng vùng ra và lại một lần nữa cắn anh. Vết răng hằn sâu khiến anh càng thêm tức giận. Có điều, ngẫm đi ngẫm lại, bất luận thế nào, anh vẫn có nợ với mẹ con cô, Điền Điền đã sớm mất đi người bố, bây giờ cô muốn trả thù anh cũng là chuyện thường tình. Anh chẳng có gì để biện minh cả.

Vụ tai nạn tám năm trước lại dấy lên âm ỉ tám năm sau. Sau nhiều vụ căng thẳng liên quan, sự việc đã phơi bày những điều ẩn kín. Bà Điền Quyên, mẹ Điền Điền đã công bố di thư ông Diệp Chấn Hùng để lại trước khi chết trước các phóng viên, nói rõ chân tướng của vụ tai nạn đó. Oán thù hi nhà Liên – Diệp cuối cùng cũng được hóa giải. Nhờ vậy mà Liên Gia Kỳ có thể thở phào nhẹ nhõm. Sau khi sự thật được hé mở, không chỉ tâm trạng Gia Kỳ, anh trai anh được giải tỏa mà nỗi thù khác cốt ghi xương trong lòng Điền Điền cũng tan biến. Hận thù quá mức dễ dẫn con người ta đi đến chỗ làm đường lạc lối.

Thực ra, anh đã sớm biết Hoắc Khởi Minh tiếp cận Điền Điền là muốn lợi dụng cô để công kích mình, và quả thực hắn ta đã thành công. Trong buổi phỏng vấn, Điền Điền bỗng nói ra trách nhiệm mà anh tuyệt đối không thể chối bỏ. Còn bây giờ, Điền Điền đã không còn hận anh nữa, Hoắc Khởi Minh cũng chẳng còn cách gì điều khiển được cô. Sau lần đó, Liên Gia Kỳ không hề gặp lại Điền Điền. Tuy cuộc sống của họ không có điểm chung nhưng trước đây vẫn tình cờ gặp mặt, đương nhiên là do Hoắc Khởi Minh sắp đặt. Bây giờ, cô không còn xuất hiện cùng Hoắc Khởi Minh nữa, rõ ràng họ đã ít đi lại với nhau. Trong mắt Liên Gia Kỳ, đương nhiên đây là chuyện tốt.

Trong buổi tiệc của tổng giám đốc Đào, việc gặp lại Điền Điền khiến Liên Gia Kỳ có phần bất ngờ. Còn phản ứng của cô là vội vàng quay người đi, rõ ràng có ý né tránh. Anh hiểu là cô không biết nên đối diện với mình như thế nào nên cũng không bắt chuyện để cô khỏi khó xử. Anh không phải là người hay dễ bụng, đặc biệt là với một cô gái trẻ. Khi Điền Điền ngắt xiu ở nhà vệ sinh, Liên Gia Kỳ đang chào tạm biệt tổng giám đốc Đào vì anh nhận ra sự có mặt của mình khiến Điền Điền nhấp nhòm không yên. Anh mắt cô luôn lo lắng, ngồi trước mặt anh mà cô không dám ngẩng đầu lên, cứ cúi gằm xuống bàn. Nhưng Liên Gia Kỳ còn chưa kịp đi thì đã nghe Yoyo kêu thất thanh. Mọi người cùng chạy đến xem thì chỉ thấy Điền Điền ngắt xiu trên nền đá lạnh trong nhà vệ sinh, sắc mặt trắng bệch như tuyết ngày đông, dường như không có hơi ấm, mái tóc đen xõa xuống như chú chim kiệt sức rũ cánh.

Dường như chẳng kịp suy nghĩ, Liên Gia Kỳ liền chủ động đề nghị: “Ông không cần cử người đâu. Vừa hay tôi cũng chuẩn bị về rồi, tiện đường đưa cô ấy đến Bệnh viện Nhân Tâm.”

Sự việc xảy ra ở bệnh viện có hơi xấu hổ một chút. Sau tắm rửa xong, bác sĩ và Điền Điền nói chuyện, Liên Gia Kỳ nghe được mấy câu đã biết là không tiện, đang định rời đi thì bác sĩ đã khám xong và kéo màn ra. Khi Điền Điền phát hiện ra anh đứng bên ngoài thì mặt cô đỏ ửng đến tận mang tai vì xấu hổ. Sau đó, cô luôn ngại nhìn thẳng vào anh, còn tranh đi lấy thuốc và không chịu để anh đưa về. Cô vội vàng chặn chiếc xe taxi lại rồi đi luôn. Anh có muốn cũng chẳng thể ngăn nổi nên đành lái xe đi sau chiếc taxi đó đến khi cô về tới cổng trường rồi gọi cô để trả lại đồ.

Khi anh chuẩn bị rời đi, cô bỗng chạy ra khỏi cổng trường ngăn anh lại. Trước tiên, cô trả lại anh tiền thuốc, sau đó, cô do dự giây lát, cuối cùng thì đỏ mặt cúi đầu, tuy ánh mắt muốn né tránh nhưng giọng nói thì kiên quyết lạ thường: “Anh Liên, chuyện trước đây... xin lỗi anh.”

Nói xong, Điền Điền quay đầu chạy mất tựa như chú chim câu sợ hãi vỗ cánh bay vọt qua cổng trường. Nhưng câu xin lỗi của cô lại khiến Liên Gia Kỳ mỉm cười. Bất luận thế nào, cô đã chịu đối diện và chấp nhận hiện thực rồi chứ không còn chạy trốn mãi nữa.

Nhưng Liên Gia Kỳ không ngờ, khi Điền Điền bắt đầu nhìn thẳng vào hiện thực thì cô lại nảy ra ý định hoàn trả lại anh năm trăm nghìn tệ. Vì việc này mà cô cố gắng hết sức để kiếm tiền, nhận việc liên tục và cũng chẳng quan tâm đến tình trạng sức khỏe của mình. Anh chỉ biết điều đó, vào ngày cô ngắt xiu. Rõ ràng ban ngày cô đã không đủ sức khỏe để hoàn thành công việc chụp hình, thế mà tối đến còn nhận lời đi ăn chùa. Đương nhiên là cô không thể chịu nổi.

Còn lần này, Jack gọi điện đến muốn sắp xếp Diên Diên tham gia bữa tiệc bên hồ bơi gì đó. Cô cũng không lập tức từ chối mà còn do dự vì muốn thương lượng với anh ta chuyện mặc bikini. Tất nhiên là miệng lưỡi Jack cũng không vừa. Liên Gia Kỳ ngồi bên nghe mà cau mày. Cuối cùng, không kìm chế được, anh bèn cướp đi động của cô và thẳng thừng thay cô từ chối. “Diên Diên không có thời gian. Anh tìm người khác đi.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sau khi Liên Gia Kỳ cúp máy, Jack không hiểu gì, vội vàng gọi lại. Anh liếc nhìn tên người gọi đến, liền đưa điện thoại trả lại cho Diên Diên, nói với cô bằng giọng kiên quyết: “Tự nói lại với anh ta lần nữa đi, cô không có thời gian.”

Thấy Liên Gia Kỳ cau mày, Diên Diên không nói gì chỉ ngoan ngoãn nghe điện thoại và từ chối Jack theo lời dặn của anh. Jack vô cùng ngạc nhiên: “Diên Diên, có phải cô có bạn trai rồi không? Anh ta quản lý cô từ đầu đến chân sao?”

Rõ ràng Jack đã hiểu lầm giọng nam vừa rồi, Diên Diên vội liếc Liên Gia Kỳ, ánh mắt anh bình tĩnh không hề gọi sóng, không biết là anh có nghe thấy hay không. Cô lại đỏ mặt: “Không phải. Anh hiểu lầm rồi. Có điều là tôi không thể đi dự bữa cơm chùa này được. Anh tìm người khác đi nhé!”

“Diên Diên, không phải cô nói muốn kiếm tiền sao? Tại sao bây giờ có cơ hội tốt như vậy, cô lại không chịu đi? Uống công tôi nói rằng bộp mép. Thật là tức chết đi được! Thôi vậy, không lãng phí thời gian của cô nữa. Tôi tìm người khác, đến lúc đó, cô đừng hối hận đấy.”

Jack hậm hực cúp điện thoại, Liên Gia Kỳ bèn chậm rãi lên tiếng: “Diên Diên thực ra công ty Kinh Kỉ cô làm không được đang hoảng cho lắm. Tốt nhất, cô đừng nhận việc gì nữa, nếu không, đến lúc hối hận không kịp đấy. Rõ chưa hả?”

Lời của Liên Gia Kỳ khá hàm súc nhưng Diên Diên chỉ có thể nghe được vài phần ý tứ. Anh ám chỉ bữa tiệc hồ bơi tối nay không được từ tể. Nhất thời cô có chút sững sờ: “Nhưng mà... Jack bảo đảm rằng đi ăn cơm chùa chỉ là ăn cơm cùng khách thôi mà.”

“Cô đừng ngây thơ như thế! Tuy là nói thế nhưng tính chất của nó tuyệt đối không đơn giản như vậy. Họ bắt khách nữ chỉ được mặc bikini, thế thì có khác gì không mặc cơ chứ? Hơn nữa, tập đoàn Hòa Thịnh luôn nhiều rắc rối. Nếu trong rượu có thuốc kích thích thì kiểu gì cô cũng chịu thiệt, tính dạ không biết xảy ra chuyện gì, muốn tố cáo cũng chẳng được. Cô hiểu không?”

Diên Diên kinh hãi đưa tay bịt miệng. Phía sau câu lạc bộ cao cấp mà Jack miêu tả như thiên đường đó lại tẻ tẻ sao? Nếu cô bị Jack thuyết phục, không biết gì mà cứ chạy đến tham gia thì liệu có trở thành Du Tinh thứ hai không?

Như đoán được cô đang nghĩ gì, Liên Gia Kỳ lại nói: “Tuy Du Tinh bị bắt vào đồn cảnh sát nhưng có thể nói là lần này cô ấy vẫn rất may mắn. Nếu không phải cảnh sát đột kích kiểm tra thì không biết tới qua, cô ấy đã xảy ra chuyện gì. Nếu đem so sánh thì việc bị giam ở đồn cảnh sát một đêm lại còn tốt hơn.”

Diên Diên nghe xong thì vô cùng sợ hãi. Nói như vậy, chuyện tởm tể mà Du Tinh gặp phải tới qua chẳng phải là còn may mắn chán sao. May mà cô ấy không xảy ra chuyện gì lớn. nếu không cô ấy sẽ khó mà chịu đựng nổi mất. Dù sao, Du Tinh cũng quen La Thiên Vũ qua cô.

“Anh Liên, cảm ơn anh đã nhắc nhở. Phải rồi, hôm đó ở khách sạn Hoàng Triều, anh đã từng nhắc nhở tôi. Lúc đó, tôi không chịu nghe anh, còn quay lại mắng anh một trận. Thật sự xin lỗi.”

“Không sao. Chuyện đã qua rồi. Nếu bây giờ cô chịu nghe ý kiến của tôi, tôi đề nghị tốt nhất cô đừng làm người mẫu ở Kinh Kỉ nữa. Một là công ty này có chút vấn đề, hai là công việc này cũng không hợp với cô.”

Liên Gia Kỳ cảm thấy người mẫu là nghề không sạch sẽ, muốn không bị nhiễm thói hư trong mớ hỗn độn xấu xa đó cũng khó. Có thể làm được việc “gần bùn chẳng hôi tanh mùi bùn” e rằng chỉ có hoa sen mà thôi, con người rất dễ bị đồng hóa theo môi trường. Thực ra, anh không muốn thấy Diên Diên lầm đường lạc lối bước vào con đường này.

Diên Diên do dự hoài nghi: “Nhưng mà... Tôi cũng không thể nói đi là đi được. Ngày mai tôi có buổi chụp hình ở tiệm áo cưới. Chủ nhật tuần sau, ở quảng trường mua sắm Thế Giới Mới Xinh Đẹp của các anh còn có buổi họp báo về mỹ phẩm của một thương hiệu, cần có người mẫu quảng cáo. Lịch làm việc đã sắp xếp của rồi.”

“Cô có thể tiếp tục hoàn thành những công việc bình thường này nhưng tuyệt đối không được nhận lời đi ăn những bữa cơm chùa kiểu đó nữa. làm xong mọi việc thì cô nộp đơn thôi việc với công ty đi. Tôi nhắc lại lần nữa, công việc này thật sự không thích hợp với cô đâu.”

Diên Diên im lặng. Đúng là cô đã từng tự hỏi công việc người mẫu có điểm nào hợp với mình? Cô không phải là cô gái có suy nghĩ thoáng, lại không giỏi tiệc tùng và giao tiếp. Bây giờ, cô còn thỉnh thoảng từ chối một vài bữa cơm chùa, khiến Jack giận dữ. Nhưng nếu nghĩ làm, cô nhất thời khó tìm được công việc thích hợp và thu nhập khả quan. Trong khi đó, cô còn đang tìm cách làm thế nào để kiếm và tiết kiệm được tiền, “trả góp” năm trăm nghìn tệ cho Liên Gia Kỳ mà.

Liên Gia Kỳ có thể đoán ra nguyên nhân cô chần chừ không quyết định ngay. Anh thở dài nói: “Điền Điền, cô đừng cố chấp nữa. Nếu cô vì muốn trả tiền cho tôi mà tiếp tục làm việc ở công ty này, vậy thì tôi nhắc lại với cô lần nữa, chúng tôi tự nguyện bồi thường, à cũng không cần phải lấy lại nữa. Thế nên, cô không cần kiểm tiền trả tôi. Tôi không nhận đâu.”

“Anh Liên, có thể anh cảm thấy việc tôi trả lại số tiền này là tự tìm lấy phiền phức. Thực ra, tôi cũng khá do dự, có nên chủ động nhận lấy món nợ này không. Năng lực của tôi có hạn, muốn trả số tiền này là điều vô cùng khó khăn. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi cũng cảm thấy nên làm thế, dù trả được một phần cũng tốt. Vì nếu không, lòng tôi sẽ cảm thấy áy náy không yên. Tôi tin bố tôi ở trên trời có linh cũng bày tỏ sự áy náy. Tôi muốn dần dần trả lại số tiền đó để bố tôi ở dưới suối vàng cũng được yên tâm.”

Lời nói chân thành của Điền Điền khiến Liên Gia Kỳ không biết nói gì, cũng không tỏ thái độ gì. Mãi sau, anh mới chậm rãi nói: “Được rồi. Nếu đã như vậy, tôi chấp nhận kế hoạch của cô. Nhưng cô thôi việc ở công ty người mẫu đi đã. Tôi sẽ sắp xếp cho cô một công việc làm thêm ngoài giờ học. Lương tháng sẽ trực tiếp chuyển cho tôi coi như tiền trả góp của cô. Cô thấy thế có được không?”

Điền Điền không hề do dự. “Được ạ!”

Thậm chí làm ở đâu, làm việc gì, cô cũng chẳng hề hỏi. Cô hoàn toàn tin tưởng vào sự sắp xếp của Liên Gia Kỳ.

“Vậy thì quyết định như vậy đi. Tôi sẽ sắp xếp trước một chút. Hai ngày nữa, tôi sẽ gọi điện thông báo cho cô.”

Xe đã vào đến địa phận thành phố G.

Khi Du Tinh bị gọi dậy, cô ấy vẫn còn mơ mơ màng màng: “Đến rồi à?”

Điền Điền đáp lời: “Đúng vậy. Về đến nhà cậu rồi. Cậu đã đỡ đau đầu chút nào chưa?”

“Ngủ một giấc, tớ cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi.”

Hai cô gái cùng xuống xe, Liên Gia Kỳ lấy hành lý của Du Tinh ra đưa cho cô. Cô lại một lần nữa cảm kích nói lời cảm ơn: “Anh Liên, hôm nay thật sự rất cảm ơn anh.”

“Không có gì.”

Vì Liên Gia Kỳ đã giúp đỡ họ rất nhiều lại còn đưa Su Tinh về tận nhà nên cô bèn mời anh vào nhà chơi, ngờ ý muốn giữ anh và Điền Điền ở lại nhà mình ăn tối.

Liên Gia Kỳ nhẹ nhàng cảm ơn và từ chối. “Không được rồi. Tôi còn có việc. Tôi xin phép cáo từ. Tạm biệt.”

Sau khi Liên Gia Kỳ lái xe đi, Điền Điền và Du Tinh lên nhà. Cô đã đến nhà Du Tinh nhiều lần và có thể coi là khách thường xuyên. Gặp bố mẹ bạn, cô chào hỏi vô cùng thân thiết. Thấy con gái đột nhiên về nhà, bố mẹ Du Tinh cảm thấy có chút kì lạ: “Không phải con nói cũng bạn đến thành phố S chơi hai ngày sao? Sao lại quay về thế?”

Cô trả lời tự nhiên như thật: “Con thấy chẳng có gì vui cả. Thời tiết lại nóng nữa nên con về sớm hơn một chút. Đúng không, Điền Điền?”

Điền Điền cũng chỉ có thể nói dối giúp cô nàng, mong qua được cửa của phụ huynh: “Vâng ạ! Chẳng có gì vui cả nên chúng cháu quay về trước.”

Để tránh bố mẹ tiếp tục truy hỏi, Du Tinh vội kéo Điền Điền vào phòng mình nói chuyện. Chưa được mấy câu, di động của Điền Điền đã đổ chuông. Màn hình hiện tên người gọi đến là Hoắc Khởi Minh. “Điền Điền, cô biết không? Tối qua, La Thiên Vũ và Du Tinh ở thành phố S xảy ra chuyện rồi.”

Tin tức của Hoắc Khởi Minh đã đến quá muộn. Điền Điền bình tĩnh đáp. “Tôi biết rồi.”

“Sao cô biết? Du Tinh gọi điện báo cho cô à? Thật không ngờ, lần này Thiên Vũ lại ăn chơi trác táng đến như vậy. Còn đem Du Tinh cùng đi “bay”, kết quả là bị giam trong đồn cảnh sát. Bây giờ phải có người đến nộp phạt bảo lãnh. Nhưng trong đám bạn của cậu ấy thì lại không có ai biết Du Tinh cả, Thiên Vũ thì nằm trong bệnh viện, e là không có ai thay cậu ấy đến nộp phạt cả. Tôi thấy hay là tôi đến thành phố S một chuyến đưa Du Tinh ra. Cô có muốn đi cùng không? Lúc này, chắc cô ấy rất mong có bạn bè ở bên.”

Câu nói của Hoắc Khởi Minh khiến Điền Điền vô cùng cảm động. “Cảm ơn anh đã quan tâm đến Du Tinh. Nhưng sáng nay, cậu ấy đã ra khỏi đồn cảnh sát rồi. Chúng tôi vừa từ thành phố G về. Không có chuyện gì nữa. Anh không cần phải đến đó đâu.”

Rõ ràng câu trả lời của cô đã khiến Hoắc Khởi Minh vô cùng kinh ngạc. “Cái gì? Du Tinh đã được ra rồi ư? Cô chạy đến thành phố S sao không gọi tôi? Tôi lái xe đưa cô đi chẳng tiện hơn nhiều à?”

“Tôi đi tàu điện cũng rất tiện. Đâu cần phải làm phiền anh. Nhưng khi tôi đến nơi, Du Tinh đã ra khỏi đồn cảnh sát rồi. Là Liên Gia Kỳ bảo lãnh cho cậu ấy.”

Giọng Hoắc Khởi Minh bỗng cao vống lên. “Liên Gia Kỳ? Sao lại là cậu ta? Cậu ta có quen cô ấy đâu.”

“Anh ấy không quen Du Tinh nhưng Du Tinh biết anh ấy. Du Tinh nói, khi đó Liên Gia Kỳ đến nộp phạt bảo lãnh cho em họ mình là A Tiệp. Cậu ấy đã

nhờ anh ấy giúp đỡ.”

Đầu bên kia mãi không có động tĩnh gì, Điền Điền nghĩ là bị mất tín hiệu rồi nên a lô, a lô mấy tiếng liền. Mãi sau, Hoắc Khởi Minh mới lên tiếng: “VẬY CÔ... sau khi đến thành phố S cũng đã gặp Liên Gia Kỳ à?”

Giọng anh trầm hẳn xuống như tiếng sấm ầm trong cơn mưa bão. Điền Điền chẳng hề giấu giếm, nói hết với anh ta: “Tôi đến nơi, anh ấy và Du Tinh cùng đến ga tàu đón tôi. Buổi trưa chúng tôi đi ăn cơm cùng nhau. Sau đó, anh ấy tiện đường lái xe chở chúng tôi về thành phố G. Hôm nay may mà có Liên Gia Kỳ. Nhưng thực sự là làm phiền anh ấy quá! Du Tinh vừa rồi còn nói, không biết nên cảm ơn anh ấy thế nào nữa. Chúng tôi đang nghĩ xem nên mua quà tặng hay mời anh ấy đi ăn...”

Điền Điền còn chưa nói hết câu thì Hoắc Khởi Minh bỗng ngắt lời cô. “Xin lỗi nhé! Bây giờ tôi đang có việc. Tôi cúp máy trước đây.”

Giọng anh ta vừa dứt thì tiếng tút tút vang lên trong điện thoại. Điền Điền cũng chẳng lấy gì làm lạ. Hoắc Khởi Minh bận rộn cũng là chuyện bình thường. Trước đây anh ta từng bận đến hai tháng liền chẳng liên lạc gì với cô kia mà.

Sau khi cúp điện thoại, Du Tinh ngồi bên nghe cả buổi liền hỏi: “Hoắc Khởi Minh gọi điện đến hả?”

“Phải. Anh ta vẫn còn tử tế. Biết La Thiên Vũ phải vào viện, cậu ở đồn cảnh sát chắc chắn không có người nào lo nên rủ tớ cùng đến thành phố S đón cậu.”

Du Tinh không đánh giá cao anh ta lắm: “Nghe có vẻ như anh ta thực sự không tồi. Có điều, quan hệ giữa Hoắc Khởi Minh và La Thiên Vũ tốt như thế. Người ta có câu “vật hợp theo loài”. Liệu anh ta có khác gì La Thiên Vũ không?”

Điền Điền sững người: “Tại sao cậu lại nghĩ như vậy? Vì La Thiên Vũ không tốt nên cậu nghĩ bạn anh ta cũng thế sao?”

Du Tinh nói lấp lửng: “Chỉ là tớ cảm thấy thế thôi. Quan hệ giữa bọn họ thân thiết như thế, giống như hai con châu chấu cùng trên một sợi dây thừng, một người không ra gì người kia cũng khó mà tốt đẹp lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Vừa cúp máy, Hoắc Khởi Minh gấp dữ ném di động đi. Mọi bức tức của anh ta đều trút lên chiếc điện thoại Nokia số lượng có hạn xui xẻo kia.

Tối qua, Hoắc Khởi Minh chơi qua đêm ở một hộp đêm cao cấp nào đó. Đến sáng, anh ta mới về nhà, ngủ liền một mạch đến chiều mới dậy. Di động vừa bật lên thì thấy tin nhắn của bạn bè gửi đến, lúc đấy anh ta mới biết La Thiên Vũ xảy ra chuyện ở thành phố S nên vội gọi điện đi tỏ lòng quan tâm. Mẹ La Thiên Vũ nghe máy của anh ta, nói anh ta đang nằm trong phòng cấp cứu, vẫn đang hôn mê, tạm thời không thể nghe điện thoại được.

Bà La còn oán hận nói trong điện thoại: “Ai đã lừa Thiên Vũ nhà cô dùng bột K chứ? Thật là quá đáng! Trước đây nó rất ngoan ngoãn. Tất cả là do đám bạn xấu dụ dỗ.” Trong mắt bà La, con trai bà không sai, trăm sai ngàn sai đều là người khác. Nếu không phải người khác làm hư La Thiên Vũ, thì anh ta tuyệt đối là một đứa con ngoan.

Sau khi nói chuyện với bà La, Hoắc Khởi Minh nhớ ra Du Tinh. Nếu La Thiên Vũ nằm trong bệnh viện bất tỉnh nhân sự thì Du Tinh bị bắt vào đồn cảnh sát chắc chắn sẽ không có ai lo. Tuy lúc đó cả nhóm gặp họa, về lý sẽ giúp đỡ lẫn nhau nhưng những người khác đều không biết Du Tinh, chắc sẽ không có ai lo cho cô ấy. Hơn nữa mấy người đó được gia đình nộp tiền bảo lãnh ra đều khó tránh khỏi bị chửi mắng một trận, ai còn tâm trạng đâu mà lo cho người không quen biết cơ chứ! Rất có thể Du Tinh vẫn bị nhốt ở trong đồn cảnh sát chưa ra được. Vừa hay anh ta có thể diễn màn “anh hùng cứu mỹ nhân” rồi.

Đương nhiên màn “anh hùng cứu mỹ nhân” này, Hoắc Khởi Minh không để ý gì đến Du Tinh thì muốn nhân cơ hội rủ Điền Điền đi cùng. Đương nhiên, trước mặt cô cũng phải vất vả khố sở đến cứu bạn cô. Chắc chắn sẽ khiến cô vô cùng cảm kích. Mà cảm kích thì ấn tượng tuyệt đối sẽ tăng, không biết chừng Điền Điền lại nhìn anh ta bằng con mắt khác. Hoắc Khởi Minh càng nghĩ càng cảm thấy kế hoạch này rất hay. Anh ta lập tức gọi điện thoại cho Điền Điền. Nào ngờ cô trả lời lạnh như băng, phớt lờ khiến anh ta sững sờ.

Liên Gia Kỳ! Liên Gia Kỳ chết tiệt đã vượt mặt anh ta hoàn thành nhiệm vụ “anh hùng cứu mỹ nhân” một cách xuất sắc, còn mời hai cô gái đi ăn cơm, rồi tiện đường chở họ về thành phố G. Khi Điền Điền nhắc tới Liên Gia Kỳ thì giọng đầy cảm kích, sự cảm kích vốn là thứ anh ta muốn thu hoạch từ kế hoạch của mình, bây giờ chưa leo cây đã bị người khác hái mất quả. Kế đó lại còn là Liên Gia Kỳ, người mà anh ta căm ghét nhất! Hoắc Khởi Minh càng nghĩ càng tức, tưởng sắp phát điên đi được. Tại sao cứ phải là Liên Gia Kỳ? Anh ta dựa vào cái gì mà cướp mất mọi thứ của anh? Ông trời rõ ràng là giúp Liên Gia Kỳ mà.

Buồn bã, tức giận cả buổi, người giúp việc đến gõ cửa gọi Hoắc Khởi Minh xuống nhà ăn cơm. Khi ra ngoài, anh ta liếc mắt sang phòng đối diện thì Hoắc Lệ Minh cũng đang bước ra. Bình thường, Hoắc Lệ Minh không sống ở đây. Cô và mẹ đẻ có một căn nhà riêng. Nhưng năm ngoái mẹ cô bị bệnh qua đời, ông già đã gọi cô về nhà ở cùng và bố trí cho một căn phòng. Cô cũng rất ngoan ngoãn, thường về làm con gái hiếu thảo. Với chuyện này, Hoắc

Khởi Minh mặt lạnh như băng. Anh ta thăm nghĩ, may mà mẹ mình không còn, nếu không thấy cảnh này cũng sẽ tức chết mất. Đứa con gái riêng ở ngoài lại đường đường chính chính về nhà ở.

Thấy Hoắc Khởi Minh, Hoắc Lệ Minh mỉm cười dừng bước, tỏ ý nhường anh ta đi trước. Với người anh trai cùng bố khác mẹ này, cô luôn chu toàn lễ phép. Hoắc Khởi Minh lại chẳng có chút cảm tình nào với cô em gái này. Thực ra, công bằng mà nói, Hoắc Lệ Minh là cô gái ngoan vì cô bị câm điếc. Cô không giống như những cô gái bình thường riu ra riu rít mà ngày ngày đều im lặng. Nếu cô không phải do ông già và người đàn bà ở bên ngoài sinh ra thì chắc Hoắc Khởi Minh sẽ không ghét cô đến thế. Khi biết Hoắc Lệ Minh thích Liên Gia Kỳ, ông già cũng cất lực tác thành cho hôn sự này, không tiếc đem một phần tài sản làm của hồi môn cho cô. Điều này vô tình đánh động đến miếng pho mát của Hoắc Khởi Minh. Anh ta càng không thích cô em. Vì sự tồn tại của cô khiến lợi ích của anh ta bị uy hiếp.

Thường ngày, Hoắc Khởi Minh chẳng thèm để ý gì đến Hoắc Lệ Minh, nhưng hôm nay, anh ta lại chủ động lên tiếng hỏi: “Lệ Minh, dạo này em có gặp Gia Kỳ không?”

Hoắc Lệ Minh nhìn khẩu hình, hiểu ý anh ta thì bẽn lẽn mỉm cười: “Không ạ! Tập đoàn Liên thị có ý định năm sau sẽ vào thị trường Hồng Kông nên dạo này anh ấy khá bận.”

Hoắc Khởi Minh cười ngoài mặt mà trong lòng chẳng muốn cười chút nào. “Liên Gia Kỳ bận ư? Vậy sao trưa nay cậu ta còn rảnh rồi mời Điền Điền đi ăn vậy? Lệ Minh, e là Gia Kỳ không muốn gặp em nên mới tìm có thoái thác thôi.”

Sắc mặt Hoắc Lệ Minh trắng bệch, cả người sững sờ. Trông bộ dạng của cô, tâm trạng Hoắc Khởi Minh lại vui mừng như muốn huyết sáo.

Khoảng tám giờ sáng thứ hai, Điền Điền nhận được điện thoại của Liên Gia kỳ. Anh nói rất ngắn gọn: “Hôm nay cô có rảnh không? Tôi bảo người đưa cô đến chỗ làm mới để làm thủ tục.”

“Buổi chiều đi. Chiều nay tôi không phải lên lớp.”

“Vậy hai giờ chiều cô ra cổng trường đợi tôi nhé!”

Đúng giờ hẹn, Điền Điền đợi xe đến. Trong xe có một tài xế trung tuổi. Người đó xuống xe mở cửa cho cô. “Cô Diệp phải không? Anh Liên bảo tôi đến đón cô.”

Người tài xế đưa Điền Điền đi về phía Nam và nhanh chóng ra khỏi thành phố đến vùng núi ở ngoại ô. Đầu đường vào núi có cửa sắt tự động đóng mở. Xe vừa đi qua thì như đi vào một biển màu xanh bát ngát. Bóng cây xanh rợp kín hai bên đường núi bằng phẳng, thênh thang. Cảnh là đan xen như tầng tầng lớp lớp mây xanh tụ lại, che râm cả ánh mặt trời. Xe lên lưng chừng núi, sau khi rẽ sang khúc ngoặt hình chữ L, cảnh vật bỗng trở nên đầy màu sắc. Điền Điền định thần thì phát hiện ra đó là vô số bông hoa tươi đỏ tím các loại. Hóa ra bắt đầu từ lưng chừng núi, đâu đâu cũng có hoa, hàng trăm loài hoa đua nhau khoe sắc.

Thật khó mà tin nổi. Khi bước xuống xe, Điền Điền nhìn bức tranh thiên nhiên rực rỡ trước mặt, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Đẹp quá đi mất!”

Thật sự là rất đẹp, đẹp đến mức không thể dùng ngòi bút hay câu văn nào để hình dung và miêu tả. Trong tầm mắt, mặt đất đều phủ kín hoa tươi rực rỡ. Những loại hoa không cùng màu sắc được trồng tách biệt, hoặc là đỏ sẫm, hoặc là xanh nhạt, hoặc là vàng cam, hoặc là tím biếc, hoặc là xanh lục, hoặc là trắng ngần... Tựa như dưới ngòi bút màu như trong mộng ảo, như thể cầu vồng rơi xuống chốn nhân gian.

Điền Điền không kìm được lòng bước vào, đi quanh những khóm hoa, từ từ bước vào giữa rừng hoa. Hương hoa cũng khác, lúc thì thoang thoảng, lúc thì nồng nàn. Cô vô thức chìm đắm trong cảnh đẹp nơi này. Ở trong rừng bê tông của thành phố quá lâu, đứng trước cảnh thiên nhiên mê hồn, thật khó kìm được cảm xúc. Trong biển hoa đó bỗng có một người đứng lên vẫy tay mỉm cười với cô: “Xin chào! Cô là Điền Điền hả?”

Đó là một chàng trai có đôi mắt to, lông mày rậm, khoảng chừng ngoài ba mươi, mặc bộ đồ bảo hộ lao động màu xanh lục. Nụ cười vui vẻ của anh ta rất dễ khiến người khác có cảm tình.

Điền Điền cũng mỉm cười đáp lại: “Vâng. Tôi là Điền Điền. Xin hỏi anh là...”

“Tôi là Tăng Thiếu Hằng. Trước đây tôi học cùng đại học với Gia Kỳ nhưng không cùng khoa, hơn cậu ấy hai khóa. Chúng tôi đã hợp tác để làm ra vườn hoa cầu vồng này. Hôm nay, cậu ấy gọi điện cho tôi nói muốn sắp xếp cho cô một công việc làm thêm ngoài giờ học. Chào mừng cô đến đây.”

“Cảm ơn anh Tăng. Nhưng tôi chẳng biết gì về trồng hoa cả. Công việc sau này mong anh chỉ dạy.”

“Không hiểu cũng không sao. Từ từ rồi sẽ biết. Tôi cũng không hi vọng cô trong phút chốc có thể trở thành tiền sĩ về nghệ thuật vườn. Đi nào. Tôi dẫn cô đi tham quan nơi này.”

Điền Điền đi theo Tăng Thiếu Hằng đi tham quan vườn hoa cầu vồng. Ở đây trồng rất nhiều loài hoa, có cả nhà kính rất đẹp chuyên để trồng hoa lan và có khoảng chục công nhân phụ trách chăm sóc hoa hằng ngày. Tăng Thiếu Hằng học chuyên ngành nghệ thuật vườn. Phương tiện này, anh ta là chuyên gia. Công việc chăm sóc vườn hoa mỗi ngày đều do một tay anh ta đảm đương. Liên Gia Kỳ chỉ là cô đồng đầu tư chứ không trực tiếp quản lý.

“Nhưng Liên Gia kỳ cũng rất có hứng thú với việc trồng hoa chăm cỏ. Đó là một trong những sở thích của cậu ấy. Khi rảnh rồi cậu ấy thường đến đây chơi.”

Sau khi đi tham quan cả vườn hoa, Tăng Thiếu Hằng lại dẫn Điền Điền đến một căn nhà gỗ nhỏ ở trên núi. Căn nhà này được dựng khá độc đáo. Mái

nhà nhon nhon, ống khói cao cao, giữ nguyên màu gỗ không hề sơn bất cứ thứ gì lên, vẫn nguyên màu nâu sậm. Căn nhà gỗ dựng lên trên biển hoa giống như cảnh tượng hay xuất hiện trong những câu chuyện cổ tích vậy.

“Đây là nhà tôi. Cô vào chơi nhé. Để tôi giới thiệu cô với vợ tôi. Cô ấy, tôi và Gia Kỳ tốt nghiệp cùng một trường đại học nên đều là bạn cũ của nhau.”

Vợ của Tăng Thiểu Hàng không xinh đẹp nhưng lại rất nữ tính. Cô mặc chiếc váy hoa phong cách phóng khoáng với mái tóc xoăn dài bồng bênh, làn da hơi nâu, đôi mắt to và sâu, sống mũi rất thẳng. Cô Tăng nở nụ cười mời Điền Điền vào, đem bánh hoa hồng và kẹo hoa quế tự tay mình làm ra mời cô dùng cùng với trà hoa nhài. Mùi vị của kẹo hoa quế và bánh hoa hồng cực kỳ ngon. Dùng với trà hoa nhài lại càng ngọt ngào hơn nữa. Điền Điền không kìm nén nổi ăn mấy chiếc liền. Hương thơm của hoa tràn ngập trong miệng cô. Cô Tăng thấy cô thích, bèn gói một hộp điểm tâm cho cô: “Em mang về nhà ăn nữa nhé!”

Điền Điền ngai ngai: “Chị Tăng, thế này thì ngại quá! Em đã ăn rồi còn gói mang về nữa.”

“Không sao. Có người thích ăn đồ điểm tâm chị làm, chị rất vui mà.”

“Chị Tăng, chị làm ngon lắm ạ!”

Cô Tăng mỉm cười: “Em không cần phải khách sáo như thế. Cái gì mà anh Tăng, chị Tăng chứ! Tên chị là Lục Hiểu Du. Em gọi là là Hiểu du, gọi anh ấy là Thiểu Hàng được rồi.”

Gặp vợ chồng anh chị chủ không câu nệ như vậy, Điền Điền chẳng có ý kiến gì, chỉ mỉm cười gật đầu. “Vâng ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hạt mầm tình yêu

Trong lòng Điền Điền đã nảy một hạt mầm—một hạt mầm tình yêu yếu ớt nhưng cũng rất cố chấp, ngoan cường. Chồi mầm từ từ nảy ra, giống như ngọn cỏ trong mưa xuân dịu nhẹ, không sợ tảng đá lớn đang đè trên đầu mình, vươn lên không ai ngăn cản nổi.

Điền Điền cực kỳ thích vườn hoa cầu vồng, có thể nói là vừa nhìn đã yêu ngay thể giới vui vẻ này.

Tăng Thiểu Hàng nói với cô rằng, hai ngày nghỉ cuối tuần, cô có thời gian thì đến giúp là được. Nhưng chỉ cần khi nào không phải lên lớp, cô lại hào hứng chạy đến vườn hoa. Tuy ở tận ngoại ô nhưng từ trường học chỉ cần bắt xe buýt ra khỏi thành phố, đi liền một mạch đến chân núi cũng chỉ mất khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, vô cùng thuận tiện.

Thực ra Điền Điền không giúp được việc lao động chân tay gì ở vườn hoa, đến cả việc tưới nước không cần kĩ thuật cũng đều có vòi phun tự động lắp trong vườn rồi. Nhiều lắm thì cũng chỉ nhúng tay vào một chút việc như học xới cho đất tơi xốp, bón phân gì đó. Ngoài ra cô còn theo Lục Hiểu Du học cắm hoa và làm những đồ điểm tâm chế biến từ các loài hoa ăn được.

Lục Hiểu du học chuyên ngành tiếng anh. Sau khi tốt nghiệp cô làm phiên dịch cho một công ty nhỏ, chuyên phụ trách dịch những tài liệu hoặc văn bản tiếng Anh về tài chính. Vì công việc ở đó khá nhàn rỗi nên cô có nhiều thời gian và tâm tư để dành cho gia đình. Bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ là biển hoa tuyệt đẹp, bên trong cũng cắm hoa khắp nơi. Hoa trong tay cô không chỉ làm đẹp không gian mà còn có thể làm thành những món điểm tâm ngon miệng.

Lục Hiểu Du dạy Điền Điền làm mứt hoa hồng trước.

Đầu tiên, cô dẫn Điền Điền đi hái hoa hồng, cẩn thận chọn những bông hồng đỏ có cánh thật dày, màu sắc thật tươi. Sau khi hái được hai giỏ hoa nhỏ thì họ lại nhẹ nhàng bứt những cánh hoa ra, rửa sạch, phơi khô, sau đó mới chính thức bước vào công đoạn chế biến.

Cánh hoa hồng đỏ lớn nhỏ được xếp thành một tầng trong chiếc bát đã đổ đường trắng xuống đáy, sau đó lại rắc một lượt đường trắng lên trên. Rồi cứ như vậy, một lớp cánh hoa lại một lớp đường trắng, vừa xếp vừa rải vừa dùng chiếc gậy cán bột ấn nhẹ. Không bao lâu, đường và cánh hoa sẽ hợp thành mứt hoa hồng có màu sắc tươi sáng và hương thơm ngào ngạt. Lục Hiểu Du lấy hai chiếc lọ thủy tinh thật đẹp đổ hỗn hợp vừa làm vào, lại rưới lên đó một lớp mật ong rồi đóng nắp lại.

“Được rồi. Hai tháng nữa mở ra sẽ có món mứt ngọt thơm nức. Có thể dùng để quét bánh mỳ, cũng có thể pha thành đồ uống, còn có thể cho vào sữa hoặc là dùng làm bánh bông lan hoa hồng, nấu cháo hoa hồng... Tóm lại là rất nhiều cách sử dụng. Món này không chỉ ngon mà còn có tác dụng làm đẹp. Con gái ăn vào cực kỳ tốt.”

Làm xong hai lọ mứt hoa hồng, Lục Hiểu Du đưa cả cho Điền Điền mang về, còn tặng cô thêm một lọ mình đã làm xong từ trước nữa. Điền Điền mang ba lọ mứt hoa hồng về tặng Du Tinh một lọ, mình giữ một lọ, còn một lọ chuẩn bị mang về nhà cho mẹ ăn.

Dường như tâm trạng Du Tinh không được tốt lắm. Cô nhận món quà chỉ tiện miệng nói một tiếng cảm ơn rồi mặt mày ảm đạm nói với Điền Điền: “Mẹ của La Thiên Vũ vừa gọi điện cho tớ.”

Điền Điền không hiểu: “Bà ấy gọi điện cho cậu làm gì?”

“Bà ấy nói, nếu con trai bà ấy dùng bột K là do ảnh hưởng của tớ, là tớ làm anh ta hư hỏng, còn nói sẽ đến trường tìm tớ để hỏi tội. Điều này... nếu bà ấy thực sự đến trường gây sự, không phải nhà trường sẽ biết chuyện tớ bị nhốt vào đồn cảnh sát sao? Cậu nói xem, liệu trường có đuổi học tớ không? Như vậy, chẳng phải tớ hết đời rồi sao? Bố mẹ tớ mà biết, chắc chắn sẽ tức chết mất.” Du Tinh nói một tràng dài như sắp phát khóc.

Điền Điền nghe mà kinh ngạc: “Cái gì? Mẹ La Thiên vũ nói như vậy thật sao? Bà ấy dựa vào cái gì mà đến tìm cậu hỏi tội? Rõ ràng con trai bà ấy còn lừa cậu cơ mà. Thật là chẳng hiểu lí lẽ gì cả.”

Du Tinh gật đầu đánh rụp: “Đúng vậy. Mẹ anh ta nói năng rất ghê gớm. Hơn nữa còn chẳng thèm quan tâm đến đạo lý. Bà ấy chẳng chịu nghe tớ giải thích mà cứ nhận định rằng tớ dẫn La Thiên Vũ đi dùng bột K. Điền Điền, bây giờ phải làm sao đây? Không thể để mẹ anh ta đến trường tìm được.”

“Du Tinh, cậu đừng lo. Có lo cũng chẳng ích gì. Cậu hãy bình tĩnh lại để nghĩ cách đi.”

Hai cô gái lo lắng bàn bạc cả buổi mà cũng chẳng nghĩ ra được đối sách gì hay. Nếu mẹ La Thiên Vũ kiên quyết đến trường gây rắc rối cho Du Tinh, tránh thì không tránh nổi, chạy khỏi hòa thượng cũng chẳng thể chạy khỏi chùa. Việc nếu đã vậy, chỉ có thể chuẩn bị ứng chiến trực diện mà thôi.

“Du Tinh, cậu đừng sợ. Nếu mẹ La Thiên Vũ thật sự đến trường làm loạn thì cậu cứ nói thẳng mọi chuyện trước mặt bà ấy. Phải dũng cảm tranh đấu chứ!”

Du Tinh khổ sở thờ dãi: “Cũng chỉ có thể vậy thôi. Nhưng nói thực là tớ vẫn không muốn để mẹ anh ta đến trường gây chuyện. Tớ sợ chuyện này mà đưa lên ban giám hiệu thì không biết sẽ thế nào. Tớ đã bị bắt đến đồn cảnh sát, kết quả xét nghiệm nước tiểu cũng chứng minh tớ đã dùng ma túy. Điều này sẽ rất khó chứng minh là tớ tự nguyện hay bị ép buộc. Nếu nhà trường vì chuyện này mà đuổi học tớ thì oan uổng quá!”

Điền Điền chỉ có thể an ủi cô: “Cậu đừng nghĩ ngợi nhiều như thế. Chưa biết chừng bà ấy chỉ gọi điện thoại chửi mắng một trận thôi chứ không làm loạn thật đâu. Những người có tiền như bà ấy chắc cũng phải giữ thể diện chứ!”

Nhưng Du Tinh vẫn vô cùng lo lắng, Điền Điền nghĩ ngợi: “Hay là tớ gọi điện thoại cho Hoắc Khởi Minh. Anh ta và La Thiên Vũ thân thiết như thế, chắc anh ta cũng nói chuyện được với mẹ của cậu ta. Thử xem liệu có thể nhờ anh ta ra mặt giải thích với mẹ của La Thiên Vũ và khuyên nhủ bà ấy không?”

Mắt Du Tinh sáng lên: “Được đấy, được đấy! Điền Điền, cậu mau gọi điện cho Hoắc Khởi Minh đi.”

Điền Điền gọi điện, nội dung cuộc nói chuyện đúng như dự liệu của Hoắc Khởi Minh. Mỗi anh ta nhếch lên nụ cười đắc ý: “Mẹ Thiên Vũ lại gọi điện chửi mắng Du Tinh một trận ư? Bà ấy còn nói sẽ đến trường gây rắc rối cho cô ấy sao? Trời ơi! Vậy thì phiền phức rồi. Mẹ Thiên Vũ nổi tiếng là mồm mép. Mỗi lần con trai gây chuyện gì cũng đều đổ lỗi cho người khác. Đặc biệt là lần này, Thiên Vũ vào viện suýt chút nữa thì không cứu được. Bây giờ cậu ấy vẫn chưa về được đâu. Bà ấy tức giận truy cứu xem ai hại con trai bà ấy thành ra như vậy. Bây giờ bà ấy nhận định là Du Tinh rồi, chắc chắn đám bạn “bay” hôm đó đều biết bà ấy ghê gớm như thế nào nên không ai dám chọc giận bà ấy đâu. Dù sao, Du Tinh cũng có mặt, chắc chắn mọi người sẽ đổ mọi trách nhiệm lên đầu cô ấy cho mà xem.”

Điền Điền nghe mà càng tức giận hơn: “Sao đám người đó có thể như thế chứ? Dám làm thì phải dám chịu, bây giờ đổ mọi trách nhiệm lên Du Tinh thì còn ra cái gì nữa? Thấy hồng mềm thì bóp chặt sao?”

“Không phải là hồng mềm thì bóp. Khi đó, họ cùng xảy ra chuyện, chỉ có Du Tinh là không thân không thể, không đẩy cho cô ấy thì đẩy cho ai? Bây giờ, mẹ Thiên Vũ cho rằng Du Tinh dẫn cậu ta đi dùng bột K, miệng lưỡi của bà ta chắc chắn sẽ khiến cô ấy khôn đồn.”

“Sao lại như vậy được? Để bà ấy chạy đến trường gây chuyện, mọi người sẽ biết Du Tinh bị bắt vào đồn cảnh sát. Hơn nữa, còn bị bắt vì nghi ngờ dùng ma túy nữa. Chưa biết chừng, nhà trường sẽ đuổi học cậu ấy. Hoắc Khởi Minh, anh có thể giúp cậu ấy giải thích cho mẹ của La Thiên vũ hiểu không? Sự việc vốn không liên quan đến cậu ấy. Cậu ấy cũng là người bị hại mà.”

Hoắc Khởi Minh làm ra vẻ suy nghĩ: “Điều này... Tôi có thể đi giải thích giúp được. Nhưng tính khí mẹ Thiên vũ rất khó chịu, rất khó nói chuyện. Tôi nói thì nói nhưng không biết bà ấy có chịu nghe, có chịu tin hay không nữa.”

“Anh và La Thiên vũ là bạn thân như vậy, anh giải thích chắc bà ấy sẽ tin. Xin anh hãy giúp Du Tinh, để bà ấy hiểu thật ra sự việc không liên quan gì đến cậu ấy. Tôi xin anh đấy.”

“Được rồi. Tôi sẽ cố gắng hết sức. Nếu tôi có thể làm cho mẹ La Thiên Vũ không đến gây phiền phức cho Du Tinh thì cô phải cảm ơn tôi cho tốt đấy nhé!”

Sau câu nói đó, Điền Điền có nghe rõ tiếng hôn trêu đùa của Hoắc Khởi Minh nhưng cô vẫn long trọng hứa: “Hoắc Khởi Minh, nếu anh thật sự giúp Du Tinh giải quyết được rắc rối này, chúng tôi nhất định sẽ cảm ơn anh thật tốt.”

Tuy Hoắc Khởi Minh đã nhận lời giúp nhưng trước khi sự việc chưa được giải quyết xong, Du Tinh vẫn nhấp nhồm không yên. Nghe Điền Điền thuật lại suy đoán của Hoắc Khởi Minh, là đám người cùng “bay” hôm đó biết mẹ La Thiên Vũ rất ghê gớm nên tất cả đều đổ trách nhiệm lên người mình, cô cắn răng giận dữ: “Sao bọn họ có thể xấu xa như vậy chứ? Chẳng có ai chịu đứng ra nói sự thật sao?”

Điền Điền cũng đồng tình: “Đúng vậy. Thật chẳng ra sao. Đổ hết trách nhiệm lên đầu một mình cậu, mà bản thân họ có trong sạch gì cho cam.”

Du Tinh càng nghĩ càng bực mình: “Nếu tớ biết bọn nó tên là gì ở đâu, tớ sẽ tìm đến tận nhà để tính sổ từng người một. Dựa vào cái gì mà nói tớ dẫn La Thiên Vũ đi dùng bột K chứ? Rõ ràng là anh ta dẫn tớ vào phòng đặt của bọn nó, lừa tớ uống rượu vang pha bột K của bọn nó.” Nói mãi, nói mãi, Du Tinh bỗng nhớ ra, bần bật bàn đánh rằm một cái: “Đúng rồi! Những người cùng ‘bay’ tối hôm đó, người khác thì tớ không biết nhưng tớ biết một người. A Tiếp, em họ Liên Gia Kỳ. Cậu ta cũng là một người tham gia hôm đó. Tớ phải đến tìm cậu ta đổi chất mới được, hỏi tại sao cậu ta lại đổ trách nhiệm cho tớ?”

Đây đúng là một cách. Có điều, Du Tinh biết A Tiếp đang học ở thành phố S mà không biết cụ thể là học trường nào và liên hệ bằng cách nào. Nhưng không sao, cô đã có cách: “Điện Điện, cậu gọi điện cho Liên Gia Kỳ giúp tớ. Chắc chắn là anh ta biết.”

Điện Điện hoài nghi, rút di động ra đưa cho Du Tinh: “Cậu tự gọi đi. Tớ sợ không nói rõ được đâu.”

Điện thoại nhanh chóng có người bắt máy nhưng không phải là Liên Gia Kỳ. Đầu bên kia là một giọng nam khàn khàn rất lịch sự giới thiệu mình là trợ lý của Liên Gia Kỳ, nói bây giờ họ đang tiến hành hội đàm ở Hồng Kông. “Bây giờ anh Liên tạm thời không tiện nghe điện thoại, có chuyện gì cô cứ để lại lời nhắn, tôi sẽ chuyển lời giúp cô.”

Du Tinh im lặng mất một lát. Chuyện của cô không thể nhấn dăm ba câu là nói rõ được nên cô chỉ có thể nói: “Xin anh chuyển lời với anh Liên rằng Du Tinh và Điện Điện có chuyện cần tìm anh ấy. Khi nào anh ấy có thời gian thì gọi lại cho chúng tôi. Cảm ơn anh.”

Một tiếng sau, Liên Gia Kỳ gọi điện lại. Du Tinh lại không có ở phòng, cô ấy đi lấy nước sôi ở phòng phát nước. Điện Điện chỉ có thể đem sự tình kể lại cho anh, cuối cùng thì ước hỏi: “Anh Liên, Du Tinh muốn xin anh số điện thoại của A Tiếp. Có được không ạ?”

“Không thành vấn đề. Tôi đọc cho cô số di động của A Tiếp. Cô ghi lại đi.”

Ghi xong, Điện Điện lại cảm ơn hết lần này đến lần khác: “Cảm ơn anh Liên. Thật ngại quá! Anh bận như vậy mà chúng tôi còn làm phiền anh.”

“Không có gì. Bận nữa thì vẫn có thời thời gian gọi lại chứ! Phải rồi, cô cảm thấy làm việc ở vườn hoa cầu vòng thế nào? Vẫn ổn chứ?”

Tuy biết Liên Gia Kỳ không nhìn thấy nhưng Điện Điện vẫn gật đầu cái rụp: “Rất ổn ạ! Ở đó thật sự là quá đẹp! Tôi thích lắm! Hơn nữa vợ chồng anh Tăng Thiếu Hằng và chị Lục Hiểu Du đều rất tử tế.”

“Đúng vậy. Họ đều là người rất tốt. Cô làm việc cùng họ thì tôi yên tâm rồi.”

Liên Gia Kỳ buột miệng nói ra câu đó khiến lòng Điện Điện chột rung động mơ hồ. Tựa như chuồn chuồn chạm vào ngọn lá sen, nhẹ nhàng như không.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Du Tinh gọi điện cho A Tiếp thì mọi chuyện hóa ra thuận lợi lạ thường. Cậu ta nhận lời giúp cô nói rõ mọi chuyện với mẹ La Thiên Vũ ngay, còn nói: “Vừa rồi, anh Gia Kỳ đã gọi điện dặn tôi, bảo tôi nhất định phải nói rõ với mẹ Thiên Vũ, không thể để bà ấy đến gây phiền phức cho cô. Tôi sẽ giải quyết chuyện này. Cô cứ yên tâm đi.”

Có lời nói này, cuối cùng Du Tinh cũng có thể yên tâm. Cô cũng thầm cảm ơn Liên Gia Kỳ đã suy nghĩ chu đáo như thế. Anh còn gọi điện dặn dò trước A Tiếp, nên cô không cần phải dãi dồng mất thì giờ mà A Tiếp đã nhận lời giúp cô ngay.

“Điện Điện, Liên Gia Kỳ giúp tớ hết lần này đến lần khác. Tớ muốn mời anh ấy đi ăn một bữa để tỏ lòng cảm ơn. Nhưng nên đi đâu ăn đây? Những chỗ bình thường thì không thích hợp với anh ấy. Những nơi quá đắt thì tớ lại không mời nổi. Bây giờ tớ còn đang mắc nợ đầy mình, khoản nợ mười nghìn tệ kia rồi từ từ tớ sẽ trả cậu nhé!”

“Hay là cậu mua một món quà tặng anh ấy là được rồi. Đỡ phải mời đi ăn phiền phức như vậy.”

“Nhưng mua quà cũng không dễ thế đâu. Những món quà đắt tiền thì tớ không mua nổi, quà bình thường thì tớ không dám tặng.”

“Tặng quà quan trọng nhất là bày tỏ tấm lòng, không nhất định phải đắt tiền mới coi là có thành ý.”

Họ đang thảo luận về vấn đề quà tặng thì Hoắc Khởi Minh gọi điện tới nói rằng anh ta vừa từ nhà La Thiên vũ ra, đã thuyết phục được mẹ La Thiên Vũ rồi. Cuối cùng là giọng đôi công nửa đùa nửa thật: “Các cô định cảm ơn tôi thế nào đây?”

Điện Điện nhất thời không tiện trả lời: “Điều này... để tôi hỏi Du Tinh trước rồi gọi lại cho anh sau nhé!”

Điện Điện vừa cúp điện thoại của Hoắc Khởi Minh thì di động của Du Tinh lại đổ chuông. Là A Tiếp gọi điện đến báo cùng một tin vui. Cậu ta vừa gọi điện đến nhà họ La và nói rõ mọi chuyện với mẹ La Thiên Vũ.

“Thật là cảm ơn cậu. ừm! Tôi muốn mời cậu và anh họ cậu đi ăn một bữa để bày tỏ lòng cảm ơn. Khi nào thì hai người có thời gian vậy?”

Du Tinh cảm thấy không thể cảm ơn suông được, tất nhiên phải bày tỏ chút thành ý. A Tiệp từ chối, cảm ơn: “Không cần đâu. Chuyện trong tầm tay ấy mà. Hơn nữa, tôi và anh họ lại đều không ở thành phố G. Không cần khách sáo đâu.”

Hai cô gái trao đổi nội dung cuộc điện thoại của mình. Với lời dặn “hãy cảm ơn thế nào cho tốt” của Hoắc Khởi Minh, rõ ràng Du Tinh không hề nhiệt tình cảm ơn như với Liên Gia Kỳ. Vì chuyện của La Thiên Vũ nên cô khó tránh khỏi nghĩ xấu về Hoắc Khởi Minh. Hơn nữa, tuy lần này anh ta đã giúp Du Tinh nhưng vụ “đòi công” của anh ta làm cho cô có chút phản cảm. Tớ mời anh ta đi ăn bữa cơm hải sản ở Vạn Gia Đẳng vậy.”

Điền Điền không thể không phì cười: “Du Tinh, thái độ của cậu bây giờ với khi bàn cách cảm ơn Liên Gia Kỳ đúng là hoàn toàn khác nhau đấy.”

Du Tinh cũng không phủ nhận: “Vì với Liên gia Kỳ, tớ thật lòng muốn cảm ơn anh ấy, nhưng với Hoắc Khởi Minh chỉ là hoàn thành nhiệm vụ mà thôi. Nói thực tớ có chút coi thường anh ta cứ mở miệng ra là đòi “cảm ơn như thế nào”. Người thật lòng muốn giúp sẽ không yêu cầu người khác phải cảm ơn mình. Như Liên Gia kỳ chẳng hạn.”

Lại nói đến Liên Gia Kỳ, Du Tinh nghĩ, nếu anh ta không có ở thành phố G, lại bận như vậy, mời đi ăn e là anh ta không có thời gian, cho nên tặng quà vẫn tiện hơn.

“Điền Điền, tớ cảm thấy tặng quà tiện hơn là mời đi ăn. Một bữa cơm ăn là xong, một món quà thì có thể được giữ lại. Cậu thấy thế nào?”

Điền Điền tán thành gật đầu: “Có lý. Vậy cậu nghĩ xem tặng cái gì thì thích hợp?”

“Một mình tớ nghĩ cũng chẳng ích gì. Tớ lại không biết Liên Gia Kỳ thích gì, có nghĩ cũng không nghĩ ra. Phải rồi! Anh chị chủ vườn hoa nơi cậu làm thêm đều thân thiết với anh ấy, hay là cậu đi hỏi họ tớ đi, xem thường ngày anh ấy thích thứ gì.”

Chỉ là buột miệng hỏi nhưng Điền Điền không hề do dự nhận lời ngay: “Được. Lần sau, tớ sẽ đi hỏi giúp cậu.”

Hai ngày sau đều phải lên lớp, Điền Điền không có thời gian đến vườn hoa cầu vồng. Mãi đến buổi trưa cuối tuần, cô mới đi được. Cô phụ giúp Tăng Thiệu Hằng ở nhà kính trồng hoa lan cả buổi, Lục Hiểu Du cười khi khi gọi họ về nhà uống trà trưa.

Dưới cây ngô đồng đẹp như tranh vẽ trước căn nhà gỗ nhỏ, một bộ bàn ghế gỗ được bày giữa thảm cỏ xanh. Trên bàn được phủ một chiếc khăn trải màu xanh lam, bày bộ đồ uống trà và món điểm tâm cầu kỳ. Một bó hoa hồng đặt ở góc bàn tỏa hương thơm ngát hòa cùng với hương thơm của tách trà. Cảnh tượng này giống như trong một bộ phim của Châu Âu. Lục Hiểu Du học tiếng Anh nên cũng bị ngấm không ít phong cách của người Anh, là một người phụ nữ hiểu những niềm vui của cuộc sống và biết theo đuổi vẻ đẹp, làm cho cuộc sống của mình thật tinh tế.

Dưới ánh nắng ấm áp, được thưởng thức bữa trà chiều kiểu Anh, cảm giác thật thông dong. Sữa bò và hồng trà kết hợp với nhau tan vào trong miệng tạo nên hương thơm dịu nhẹ vô tận. Chiếc bánh điểm tâm ba tầng giống như một tác phẩm nghệ thuật đáng yêu. Điền Điền nhìn mà không nỡ dùng.

Mới uống được hai hớp trà thì bỗng nghe có tiếng động cơ ô tô. Điền Điền ngoái đầu lại, còn chưa kịp nhìn ra chiếc xe đang men theo đường núi hẹp thì Tăng Thiệu Hằng đã mỉm cười nói:

“Ây da! Hôm nay Liên gia kỳ rảnh rồi đến cơ đấy!”

Theo lời anh, chiếc xe đỗ lại cách đó không xa. Cửa sau vừa mở ra, người bước xuống quả nhiên là Liên Gia Kỳ. Bình thường anh ăn mặc khá kín chu, lúc này, chiếc áo khoác đen vắt trên tay, cúc cổ cũng không cài mà chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi trắng. Tuy rất đơn giản nhưng giữa biển hoa sắc sỡ thì bộ đồ quần đen áo trắng của anh lại trở thành điểm nhấn gây chú ý.

Tăng Thiệu Hằng mỉm cười bước lên trước: “Gia Kỳ, không phải dọa này cậu liên tục phải làm việc ở Hồng Kông sao? Sao hôm nay lại rảnh rồi quay về thế?”

“Tôi quay về trụ sở chính hợp, tiện thể đến xem xem. Tôi rất nhớ bữa trà chiều của chị Hiểu Du.”

Lục Hiểu Du mỉm cười tiếp lời: “Gia Kỳ, vậy coi như là cậu đến kịp rồi. Chúng tôi vừa mới bắt đầu uống trà chiều, còn có món bánh bông lan việt quất mà cậu thích nhất đấy.”

“Tôi đã ngửi thấy mùi thơm của bánh rồi.”

“Ba người nói nói cười cười, Điền Điền lịch sự đứng dậy hỏi thăm: “Anh Liên, chào anh.”

Liên Gia Kỳ nhìn cô, hơi mỉm cười. Tuy nụ cười dịu dàng nhưng như có nắng ấm chiếu rọi mặt đất.

Lục hiểu Du nhìn thái độ của Điền Điền mà cười hi hi, kéo cô ngồi xuống. “Điền Điền, ở đây, em không cần khách sáo như vậy đâu. Cái gì mà anh Liên anh Liên chứ! Cứ gọi thẳng tên là được rồi. Mọi người đều gọi thẳng tên nhau mà.”

Điền Điền liếc nhìn Liên Gia Kỳ, anh ta cũng gật đầu nói: “Cứ vậy đi. Gọi tên là được rồi.”

Điền Điền khẽ vang một tiếng nhưng cả bữa trà chiều đó cô đều không gọi thẳng tên Liên Gia Kỳ. Không biết tại sao, cô chỉ thấy hơi ngại khi gọi thẳng

tên anh. Tuy không phải là chưa từng gọi như thế, nhưng trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ. Cô dứt khoát không nói, im lặng ngồi nghe ba người bạn cũ bọn họ nói chuyện. Trong thời gian nghỉ ngơi nên Liên Gia Kỳ tuyệt đối không nói chuyện công việc. Anh khá quan tâm đến vườn hoa, hỏi Tăng Thiệu Hàng loại lan quý đang trồng thế nào, con hỏi ang sen mà anh trồng lúc trước ra sao rồi?”

“Tháng Tư, tháng Năm là lúc ra nụ. Nó có nụ hoa nào không?”

“Tạm thời vẫn chưa có. Nhưng tháng Năm này cậu đến chắc chắn sẽ có.”

Điền Điền ngồi bên nghe, thực sự không kiềm chế nổi liền xen vào: “Ang sen đó được đặt ở đâu vậy? Sao em không thấy ạ?”

Lục Hiểu Du nói cho cô biết: “Ở phía sau nhà kính hoa lan ấy. Có thể là em không để ý thôi.”

Lời nhắc đó khiến Điền Điền nhớ ra phía sau nhà kính có một ang nước lớn. Cô cứ nghĩ nó đựng phân bón hoa nên chưa từng qua đó xem. “Hóa ra cái ang đó trồng hoa sen. Lát nữa em sẽ đi xem. Bây giờ tuy vẫn chưa kết nụ nhưng chắc lá đã xanh lắm rồi.”

Nghe giọng Điền Điền nhiệt tình như vậy, Lục Hiểu Du cười ẩn ý hỏi cô: “Điền Điền, em cũng thích hoa sen sao?”

“Vâng ạ! Em rất thích hoa sen.”

“Gia Kỳ cũng thích hoa sen. Năm nào cậu ấy cũng trồng một ang sen nhưng lại không có thời gian để chăm sóc nó. Phần lớn là cậu ấy trồng, còn Thiệu Hàng chăm sóc.”

Điền Điền vô thức liếc Liên Gia Kỳ, anh cũng đang nhìn về phía cô, trong ánh mắt anh ánh lên nụ cười. “Nghe tên cô là biết cô cũng thích hoa sen rồi.”

Điền Điền nghe câu này thì hiểu ngay những người xung quanh không rõ lắm, đặc biệt Lục Hiểu Du lại càng mờ mịt: “Điền Điền cái tên này có liên quan gì đến việc em thích hoa sen?”

Lục Hiểu Du tinh thông anh vẫn rõ ràng là không am hiểu lắm về thơ văn Hán ngữ. Tăng Thiệu Hàng bèn giải thích: “Vì cái tên Điền Điền xuất phát từ một bài thơ. Bài đó có một câu là “Giang Nam khả thái liên, liên điệp hà điền điền”. Dịch nghĩa: Giang Nam được hái sen, lá sen mọc đua chen.”

Lục Hiểu Du bỗng hiểu ra: “Hóa ra là như vậy. Chị lại cứ tưởng tên em là Diệp Diễm Diễm, từ “diễm” trong từ ngọt ngào cơ. Từ đồng âm trong tiếng Hán thật dễ nhầm lẫn. Nói như vậy, tên em rất có ý thơ rồi. Ai đặt tên cho em thế?”

Điền Điền vốn nở nụ cười rạng rỡ như hoa hướng dương bỗng tắt lịm, giọng cũng trầm xuống. “Là bố em đặt ạ. Khi em còn ở trong bụng mẹ, bố đã đặt cho em cái tên này rồi. Vì khi đó, công viên ở gần nhà em có một hồ sen. Mỗi khi hoàng hôn, bố mẹ em thường cùng nhau đi dạo và ngồi bên hồ. Họ rất thích là sen trong hồ nên đặt cho em cái tên này.”

Lục Hiểu Du biết rõ về thân thế của Điền Điền. Khi Liên Gia Kỳ sắp xếp cho cô, anh đã dặn đi dặn lại họ. Bây giờ, phát hiện ra mình vô tình nhắc đến chuyện đau lòng của Điền Điền, cô lập tức xin lỗi: “Xin lỗi em. Chị làm em nhớ lại chuyện buồn rồi.”

Điền Điền cố gượng cười: “Không sao đâu ạ.” Ngừng một lát cô đứng dậy nói: “Mọi người cứ nói chuyện tiếp đi, em ra xem ang sen đó trước đây ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 33

Khi bóng Điền Điền xa dần, Liên Gia Kỳ mới đưa tay cầm chiếc di động đang tit tit báo có tin nhắn đến. Anh mở ra xem, là tin nhắn của Hoắc Lệ Minh. Nói chuyện qua điện thoại, cô không thể nào hiểu được lời anh nói, vì cô không nghe thấy, cũng không nhìn thấy cử động của môi anh nên chỉ có thể liên lạc bằng cách nhắn tin.

“Gia Kỳ, em nghe nói hôm nay anh từ Hồng Kông về. Lâu lắm rồi không gặp, tối nay anh có rảnh không, cũng đi ăn với em nhé?”

Đọc tin nhắn này, Liên Gia Kỳ im lặng mãi không trả lời. Tăng Thiệu Hàng ngồi bên cạnh anh không tránh khỏi có chút tò mò: “Gia Kỳ, sao thế? Tin nhắn của ai mà khiến bộ dạng cậu khó coi như vậy?”

Cái tên Hoắc Lệ Minh khiến vợ chồng Tăng Thiệu hàng và Lục Hiểu Du cùng đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng thở dài: “Gia Kỳ, xem ra cô Hoắc Lệ Minh này thật sự rất thích cậu đấy. Cậu hết lần này đến lần khác né tránh nhưng cô ấy vẫn chủ động liên lạc. Nếu cô ấy là một cô gái bình thường thì còn có thể từ chối thẳng thừng. Nhưng cô ấy lại cam đoan. Quá tuyệt tình sẽ khiến lòng tự tôn yếu đuối của cô ấy bị tổn thương. Chuyện này thật sự là không dễ giải quyết đâu.”

Câu nói này của Lục Hiểu Du đã đánh trúng nỗi lòng của Liên Gia Kỳ, anh khổ sở chau mày: “Đúng vậy. Thật sự không dễ giải quyết chút nào.”

Tằng Thiếu Hằng đưa ra kế sách: “Cũng không khó thế đâu. Hay là cậu nói với cô ấy cậu đã có bạn gái rồi. Như thế, cô ấy tự nhiên sẽ bỏ cuộc thôi.”

Nhưng Lục Hiểu Du lại lắc đầu: “Cách này không được. Người quen biết của Liên Gia Kỳ đều biết, sau khi Tạ Uẩn Nhã sang Pháp, cậu ấy đã có bạn gái đâu...”

Chưa nói hết câu, bỗng cô dừng lại, có chút lúng túng xin lỗi: “Sorry, Gia Kỳ.”

Liên Gia Kỳ điềm đạm nói: “Không có gì. Những điều chị nói đều là sự thực, có gì phải xin lỗi đâu.”

Tằng Thiếu Hằng ngồi bên bèn chuyển chủ đề. Tuy họ vẫn trò chuyện tiếp nhưng rõ ràng Liên Gia Kỳ không muốn nói gì nữa. Ngồi một lát, anh cũng đứng lên đi: “Anh chị uống trà tiếp đi nhé! Tôi đi dạo vườn hoa một lát.”

Điền Điền đã tìm đến ang trồng sen phía sau nhà kính trồng lan. Đó là một cái ang màu nâu sậm, lớp men tươi sáng mịn màng. Trong ang có vài chiếc lá sen nhỏ nổi trên mặt nước. Màu xanh của nó thật đáng yêu. Ngoài ra bên trong còn nuôi hai chú các chép đuôi đỏ. Chúng bơi tung tăng dưới những tán lá sen tạo nên những gợn sóng lăn tăn. Cảnh cả nó đưa bên sen thật vô tư.

Sen vẫn chưa ra nụ, lá sen vẫn chưa đua chen nhưng Điền Điền vẫn ngần ngại mãi bên ang mà không muốn rời đi. Đã lâu lắm rồi cô không nhìn thấy sen. Từ sau khi gia đình cô chuyển đến nhà mới, công viên ngày xưa cách nhà mới khá xa nên họ cũng rất ít khi đi. Đặc biệt là sau khi bố cô mất, mẹ con cô càng không đến đó vì sợ chạm đến ký ức đau lòng. Bây giờ, tình cờ thấy ang sen trong vườn hoa, cô có chút buồn buồn man mác. Cô ngăn người nhìn những lá sen tròn tròn nhỏ nhỏ rất lâu. Tiếng bước chân nhẹ nhàng quăng phất ngăn người của Điền Điền. Cô ngẩng đầu lên thì thấy Liên Gia Kỳ.

Nhìn thấy nỗi buồn sâu trong mắt cô, Liên Gia Kỳ có ý nói đến chuyện khác. “Phải rồi. Du Tinh không sao rồi chứ?”

“Cậu ấy không sao rồi. A Tiệp đã gọi điện nói rõ mọi chuyện với mẹ La Thiên Vũ. Phải rồi, Du Tinh muốn mời anh và A Tiệp đi ăn cơm để tỏ lòng cảm ơn.”

“Không cần đâu. Không sao là tốt rồi. Còn cô? Có quen với chỗ này không?”

Cô gật đầu thật mạnh: “Vâng, rất tốt ạ! Anh Tăng Thiếu Hằng và chị Hiểu Du đều rất nhiệt tình.”

“Về hai người bọn họ thì không cần phải nói. Giao cô cho họ, tôi cũng yên tâm hơn nhiều.”

Liên Gia Kỳ lại một lần nữa buột miệng nói từ “yên tâm” khiến Điền Điền nghe mà trái tim lại một lần nữa rung động. Tận đáy lòng, cô âm thầm lặp lại câu nói này và cảm thấy thật thân thiết. Khi trái tim đang rung rinh như treo trên một sợi dây thì bỗng cô lại đỏ mặt.

Liên Gia Kỳ lại nhớ ra hỏi: “Phải rồi. Cô đã thôi việc ở công ty Kinh Ki chưa?”

“Tôi đã nói chuyện với Jack rồi. Anh ấy đồng ý để tôi hoàn thành hai công việc đã sắp xếp rồi nghỉ. Thế nên ngày mai, sau khi xong việc làm người mẫu quảng cáo cho Thế Giới Mới Xinh Đẹp thì tôi cũng chính thức hết hợp đồng với công ty.”

“Mai mấy giờ bắt đầu? Là chi nhánh nào của Thế Giới Mới Xinh Đẹp vậy?”

“Hai giờ chiều mai tại cửa hàng chính trên đường Vạn An ạ. Hôm nay, sân khấu và băng rôn đã được dựng và treo ở trước cửa rồi.”

“Nắng chiều rất gắt, dễ bị say nắng lắm. Tôi còn nhớ, trước đây, trong một chương trình khuyến mãi đã có người mẫu bị say nắng ngất xỉu. Sức khỏe cô có ổn không? Nếu cảm thấy không được khỏe như lần trước thì đừng cố gắng đi. Cô biết chưa?”

Nghe Liên Gia Kỳ nhắc đến sự việc lần trước, má Điền Điền đã đỏ lại càng đỏ hơn, giọng nhẹ như cánh hoa rơi xuống đất, gần như không nghe thấy gì: “Tôi biết rồi.”

Để che giấu nét mặt xấu hổ của mình, cô có ý cúi gập người xuống thành ang, dùng đầu ngón tay chấm chấm xuống nước rồi nhò lên những chiếc lá sen tròn xanh biếc như những viên ngọc long lanh. Không ngờ điều đó lại làm kinh động hai chú các chép đuôi đỏ. Chúng quẫy lung tung dưới nước làm bắn cả bọt nước lên. Nước bắn vào mắt làm lông mi ướt sũng không thể mở mắt ra. Cô nhắm chặt mắt, hai tay rờ rẫm, mò một lát thì có bàn tay nhẹ nhàng đặt thứ gì đó mềm mại vào lòng bàn tay cô. “Dùng cái này lau đi.”

Sau khi lau khô hai mắt, Điền Điền mới phát hiện ra vật trong tay mình là một chiếc khăn tay của đàn ông. Chiếc khăn tay màu xanh nhạt có viền màu xanh thẫm, hoa văn hình ô van, chất liệu mềm mại, đường may cực kỳ tinh xảo, một góc của khăn tay có thêu logo Burberry.

Điền Điền có ấn tượng về chiếc logo này. Tháng trước, Ma Lệ - Đồng nghiệp ở công ty người mẫu quen ông chủ Đài Loan đó – đã cùng ông ta sang Nhật Bản đi nghỉ một tuần. Sau khi về nước, trong số những quà cô ấy mua tặng mọi người có chiếc khăn tay mang logo này. Nó được đựng trong chiếc hộp nhỏ rất cầu kỳ. Nghe nói rẻ nhất cũng phải hơn một nghìn yên Nhật, tương đương với hơn một trăm tệ. Khi đó, cô có hơi giật mình, nghĩ mãi mà không hiểu sao một chiếc khăn tay nhỏ xíu lại bán với giá hơn một trăm tệ?

Man Lệ, với cung cách của một quý phu nhân mở rộng tầm mắt cho cô: “Burberry là một thương hiệu xa xỉ, đẳng cấp của Anh. Nó cũng nổi tiếng như Lv của Pháp vậy. Em cảm thấy chiếc khăn tay này hơn một trăm tệ là đắt sao? Nói cho em biết, hàng Anh chính gốc còn hơn một nghìn tệ cơ. Vì dân chơi Nhật Bản đặc biệt thích thương hiệu này nên Anh quốc đã thành lập nhãn hiệu Burberry Black Label ở Nhật và giá cả cũng không đắt như hàng chính quốc. Sản phẩm đều mang phong cách Nhật Bản với số lượng có hạn. Các sản phẩm Burberry của Nhật làm ra thâm nhập vào thị trường của giới trẻ và rất được giới trẻ yêu thích. Đa số khách du lịch đến Nhật Bản đều mua vài chiếc khăn tay Burberry mang về tặng bạn bè, vừa oách mà lại vừa mát.”

Hóa ra là như vậy. Điền Điền thật không dám coi thường chiếc khăn tay “hàng hiệu” này. Man Lệ đem mười mấy chiếc khăn tay đến công ty tặng cho mọi người, nam có, nữ có, tùy ý lựa chọn. Khi đó, các nam nữ người mẫu đều cười rất vui vẻ, vây quanh tranh nhau. Điền Điền rất ngại tranh giành với người khác nên đợi mọi người chọn xong cô mới đến lấy và chỉ còn lại một chiếc khăn tay nam.

Tuy không thích hợp cho cô dung nhưng Lily đứng bên cạnh nói: “Em không dùng được thì có thể đem tặng cho người khác. Chẳng hạn như tặng bạn trai cũng được đấy! Chị cũng lấy một tiếng khăn tay nam để tặng BF [1] của chị này.”

Khi đó, Điền Điền nhớ tới Hạ Lỗi mà lòng thấy mát mát thứ gì đó. Nếu có thể thì cô rất muốn tặng chiếc khăn tay này cho anh ấy.

“Không viết thư tình, không viết thơ

Chỉ đem khăn này gửi tương tư

Quân tử, chàng xem cho thật kĩ

Đường ngang đường dọc đều là to.”

Thời cổ đại, chiếc khăn tay mềm mại luôn là tín vật bày tỏ lòng tương tư. Tiếc là Hạ Lỗi đã có bạn gái. Tờ tình của cô không thể nào mượn chiếc khăn tay này để bày tỏ được rồi.

Nhìn chiếc khăn tay đắt tiền mà mình đã lau ướt trong tay, Điền Điền cảm thấy rất ái ngại: “Xin lỗi anh. Tôi làm ướt hết khăn tay của anh rồi.”

Liên gia Kỳ cười nhẹ nhàng: “Không có gì. Khăn tay là dùng để lau mà.”

Nói là như vậy nhưng chiếc khăn hàng hiệu này rất đắt tiền. Điền Điền chỉ cảm thấy, nếu thật sự dùng nó để lau mồ hôi, lau mặt thì quá là phí phạm. Cô nghĩ mình phải giặt thật sạch sẽ rồi đem trả lại cho chủ nhân của nó.

“Khăn tay ướt thế này rồi. Tôi mang về giặt sạch, phơi khô rồi gửi trả anh nhé!”

“Không cần đâu. Tôi tự giặt cũng được.”

Liên Gia Kỳ vừa nói vừa giơ tay ra lấy lại chiếc khăn tay trong tay Điền Điền. Đương nhiên cô cảm thấy thật ngại khi để anh phải tự giặt nên vội vàng giành nó lại: “Là tôi làm bẩn nó, cứ để tôi giặt đi.”

Khi cô giành lại chiếc khăn tay, động tác hơi mạnh nên kết quả là cô không chỉ cầm được chiếc khăn tay mà còn nắm cả ngón tay thon dài của anh. Tay anh rất ấm, còn tay cô thì lạnh ngắt. Lạnh và ấm quyện vào nhau, cảm giác thật rõ rệt, không thể nào không nhận ra được. Như chạm phải dòng điện, Điền Điền vội vàng rút tay về, mặt cô thoáng đỏ ửng lên. Liên Gia kỳ cũng có chút sững người, vô thức anh cúi xuống liếc nhìn tay mình. Vừa rồi, tuy hai bàn tay chỉ chạm nhẹ rồi buông ra ngay nhưng cảm giác như còn vương vấn nơi đầu ngón tay, không dứt ngay được.

Cách đó không xa, dưới giàn hoa tường vi, Lục Hiểu Du và Tăng Thiếu Hằng đang nhìn về phía ang trồng sen. Lục Hiểu Du vừa nhìn vừa hỏi chồng: “Anh có cảm thấy hình như Gia Kỳ rất quan tâm đến Điền Điền không?”

Tăng Thiếu Hằng gật đầu tán thành: “Đúng là có một chút. Ban đầu, khi Liên Gia kỳ nói muốn sắp xếp cho cô ấy đến đây làm việc, anh đã cảm thấy có chút kỳ lạ. Cậu ta rất hiếm khi quan tâm đến một cô gái như vậy.”

Thấy chồng tán đồng, Lục Hiểu Du lại lên tiếng kết luận thẳng thừng: “Quan tâm đến một người có lúc chính là điểm khởi đầu của tình yêu. Nếu không thích cô ấy, không để ý đến cô ấy thì cũng chẳng cần phí công phí sức lo cho sự sống chết của cô ấy làm gì. Em nghĩ Gia Kỳ, cậu ấy... tuy chưa thể nói là yêu nhưng ít nhất cũng đã thích Điền Điền rồi.”

[1] Boyfriend

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Khi hoàng hôn buông xuống, Điền Điền và Liên Gia kỳ cũng rời khỏi vườn hoa. Anh tiện đường đưa cô về thành phố. Hai người ngồi trong một chiếc xe nhỏ khiến cô cảm thấy vô cùng căng thẳng. Không phải nỗi căng thẳng do sợ sệt hay hoảng hốt mà là do tâm trạng rối bời không nói rõ được, sao trái tim không yên tĩnh được chứ?

Anh vẫn bình tĩnh như thế, hai tay giữ chặt vào vô lăng, giọng nói dịu dàng, điềm tĩnh: “Tôi đưa cô về trường hay về nhà đây?”

Cô định thần lại: “Tôi muốn đến phố hải sản Vạn Gia Đăng Hóa, anh có tiền đường không? Nếu không thì chỗ nào tiện anh cho tôi xuống cũng được.”

“Vạn Gia Đăng Hóa? Vậy tôi đưa cô đi. Cô hẹn người ta ăn cơm ở đó à?”

“Là Du Tinh mời cơm. Tôi chỉ đi cùng thôi.”

Du Tinh định mời cơm Hoắc Khởi Minh hôm nay nên đã gọi Diên Diên về đi cùng từ lâu. Liên Gia Kỳ không hỏi thêm gì mà lái xe đi thẳng, đến cửa Vạn gia Đăng Hóa thì dừng lại. Khi anh mở cửa xe cho Diên Diên bước xuống thì một chiếc Cabriolet mui trần dừng ngay bên cạnh. Người lái xe là Hoắc Khởi Minh. Cặp kính râm đen che quá nửa khuôn mặt, khỏe miệng anh ta nhếch lên mỉm cười nhưng đôi mắt sau cặp kính râm lại lạnh lùng băng giá không ai hiểu nổi. “Xin chào, Gia Kỳ! Thật không ngờ lại gặp cậu ở đây. Có cần trùng hợp như vậy không?”

Thấy Hoắc Khởi Minh cũng xuất hiện, Liên Gia Kỳ hơi sững người. Diên Diên ngồi bên cạnh liền giải thích: “Người Du Tinh mời cơm hôm nay chính là Hoắc Khởi Minh. Anh ta cũng giúp cậu ấy lo chuyện mẹ La Thiên Vũ nên cậu ấy mời anh ta ăn cơm để bày tỏ lòng cảm ơn.”

Họ đang nói chuyện thì vừa hay Du Tinh cũng bước từ trên taxi xuống. Vừa thấy Liên Gia Kỳ cũng có mặt, cô vô cùng xúc động. “Anh Liên cũng ở đây ạ! Anh vừa từ Hồng Kông về có phải không? Thật là tốt quá! Tôi cũng muốn mời anh đi ăn cơm. Chọn ngày không bằng gặp ngày. Hôm nay luôn nhé! Anh nhất định phải nể mặt tôi đấy!”

Liên Gia Kỳ mỉm cười, còn chưa lên tiếng thì Diên Diên đã vội nói trước: “Không được. Đây là nhà hàng hải sản. Anh ấy bị dị ứng không thích hợp ăn ở đây đâu.”

Liên Gia Kỳ sững người, đôi mắt vô thức nhìn về phía Diên Diên. Cô ấy còn nhớ anh bị dị ứng hải sản. Anh đã buột miệng nhắc tới điều này khi ăn cơm cùng họ ở thành phố S, rõ ràng là Du Tinh đã quên rồi.

“Ôi trời! Đúng rồi. Mình quên mất. Không sao đâu. Vậy chúng ta đổi nơi khác ăn cơm là được mà.”

Vị khách mà Du Tinh mời cơm vốn là Hoắc Khởi Minh nhưng bây giờ sự chú ý của cô lại dồn cả vào Liên Gia Kỳ. Dường như cô chẳng hề liếc nhìn sắc mặt Hoắc Khởi Minh lấy một cái, sắc mặt anh ta có chút khó coi nhưng phong độ bên ngoài vẫn giữ khá tốt: “Du Tinh, e là Gia Kỳ không thể nhận lời mời của cô được đâu, vì cậu ấy đã hẹn với em gái tôi cùng đi ăn tối nay rồi.”

Tin nhắn của Hoắc Lệ Minh, Liên Gia Kỳ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng trả lời đồng ý. Anh nghĩ, có những điều nên trực tiếp nói rõ sẽ tốt hơn. Không biết tại sao Hoắc Khởi Minh lại biết chuyện này. Anh liếc nhìn anh ta khó hiểu.

“Gia Kỳ, tôi ra khỏi nhà thì đúng lúc Lệ Minh đang chọn đồ chuẩn bị đi gặp cậu. Con bé lộn tung cả tủ đồ lên, xem ra rất mong gặp cậu đấy! Cũng đến lúc cậu đi đón con bé rồi. Đừng để phải nữ phải đợi. Như vậy không lịch sự đúng không?”

Câu này của Hoắc Khởi Minh có ý nói cho Diên Diên nghe. Thấy cô từ trên xe Liên Gia Kỳ bước xuống, anh ta vô cùng tức giận. Anh ta không hiểu sao cô nhanh chóng đến với Liên Gia Kỳ như vậy? Hôm nay là ngày nghỉ, cô và Liên Gia Kỳ cùng đi đâu? Hẹn hò ư? Phán đoán này khiến anh ta càng cảm thấy khó chịu hơn. Anh ta nhất định phải nói những lời này để Diên Diên hết hy vọng với Liên Gia Kỳ đi. Tóm lại, không thể để quan hệ của họ càng ngày càng khăng khít được.

Nghe nói Liên Gia Kỳ hẹn Hoắc Lệ Minh cùng đi ăn tối, trong lòng Diên Diên hơi bàng hoàng, lay động nhẹ như có hòn đá nhỏ ném xuống mặt hồ yên ả. Tuy không sóng không gió nhưng từng vòng tròn cứ thế lan tỏa mãi. Liên Gia Kỳ lịch sự từ chối Du Tinh rồi lái xe đi. Diên Diên vô thức nhìn theo xe anh khuất dần. Hoắc Khởi Minh để ý thấy ánh mắt của cô mà không kìm được, thầm cắn răng hậm hực.

Sau bữa cơm, Hoắc Khởi Minh lái xe đưa hai cô gái về nhà. Anh ta đưa Du Tinh về trước, sau đó đến lượt Diên Diên. Vừa lái xe anh ta vừa làm ra vẻ băng quơ hỏi: “Hình như quan hệ giữa cô và Liên Gia Kỳ đã cải thiện rất lớn nhỉ? Trở nên tốt như vậy từ bao giờ thế?”

Diên Diên có chút ngại ngai: “Sau khi hiểu rõ chân tướng sự thật về vụ tai nạn của bố tôi, đương nhiên tôi không thể tiếp tục nhìn anh ấy với ánh mắt căm thù rồi. Dẹp bỏ phần hận và ác cảm, tôi mới dần dần phát hiện... thực ra... con người anh ấy rất tốt.”

Lạnh lùng nhìn má cô đỏ ửng lên, Hoắc Khởi Minh bỗng hỏi một câu: “Không phải cô đã yêu cậu ta rồi đấy chứ?”

Câu hỏi bất ngờ như vậy khiến Diên Diên sững sờ mãi mới phản ứng lại, mặt cô đỏ ửng: “Đương nhiên là không rồi. Sao anh có thể nói như vậy được chứ?”

Điều Hoắc Khởi Minh muốn chính là câu trả lời này. Tiếc thế, anh ta đẩy chủ đề vào đúng nội dung mình muốn nói: “Không phải thì tốt. Nếu cô yêu cậu ấy thì chắc chẳng có cơ hội đâu. Cô biết không? Kế hoạch của Liên thị là tiến vào thị trường Hồng Kông. Bây giờ họ đang cần nguồn hỗ trợ tài chính. Chắc Liên Gia Kỳ và em gái tôi sắp chính thức đính hôn rồi. Sau khi họ đính hôn, ông già tôi sẽ đứng ra hỗ trợ vốn cho kế hoạch mở rộng thị trường của Liên thị.”

Những lời này, trước đây Hoắc Khởi Minh đã từng nói với Diên Diên rồi. Để tập đoàn Liên thị tiếp thêm một bước, Liên Gia Kỳ có teher sẽ đồng ý lấy Hoắc Lệ Minh. Cuộc hôn nhân này sẽ đem lại sự ủng hộ mạnh mẽ của Hoắc thị dành cho Liên thị. Khi đó, cô nghe những lời này càng thêm coi thường Liên Gia Kỳ, nhưng lúc này lòng cô lại tràn ngập nỗi buồn. “Thật ư? Liên Gia Kỳ đã nhận lời rồi sao?”

“Cậu ta có lý do gì để từ chối chứ? Đàn ông đều là động vật ham quyền lực. Nếu vương quốc Liên thị có cơ hội mở rộng, lẽ nào cậu ta lại không muốn? Huống hồ cậu ta cũng không cần phải hy sinh quá nhiều. Lệ Minh cũng đâu phải người vợ không ra gì. Tuy có có chút khiếm khuyết về mặt thân thể nhưng ông già đã ngầm ám chỉ rằng, nếu sau khi kết hôn, Lệ Minh không sinh được đứa con khỏe mạnh, cậu ta có thể tìm người phụ nữ khác giúp sinh

người kẻ thù.”

Lời nói của Hoắc Khôi Minh cực kỳ có sức thuyết phục, Điền Điền chỉ biết im lặng. Nhìn qua cửa sổ xe, dãy đèn trên phố như biển sao trên bầu trời, cô không nói rõ được rốt cuộc lòng mình thế nào...

Hai giờ chiều hôm sau, trên đường Vạn An, tại cửa hàng chính quảng trường mua sắm Thế Giới Mới Xinh Đẹp, trên sân khấu dưới vòm nhiều màu sắc, Điền Điền và vài cô người mẫu đã có mặt. Khoảng nửa tiếng nữa họ sẽ cùng làm người mẫu quảng cáo cho mỹ phẩm của một thương hiệu nổi tiếng.

Khoảng gần hai rưỡi, dường như có linh cảm, Điền Điền đánh chính lại trang phục, bỗng ngẩng đầu lên, vừa hay nhìn thấy trong bãi đỗ xe cách đó không xa, Liên Gia Kỳ bước ra khỏi một chiếc xe nhỏ. Có mấy người ra đón anh, cùng dẫn anh đi về cửa lớn của quảng trường mua sắm. Dường như anh không hề thấy cô, chỉ chú tâm nghe người trung niên có dáng vẻ giám đốc đi bên cạnh nói.

Hoảng hốt cup mi xuống, Điền Điền vội vàng thay đổi hướng nhìn. Tại sao phải hoảng mang? Tại sao phải hoảng hốt? Cô không nói rõ được. Cô chỉ cảm thấy từ đáy lòng mình có một sự thay đổi khác thường đang diễn ra. Dù không nói được là gì nhưng rõ ràng nó đã rất gần. Giống như không khí ẩm ướt trong mùa mưa, không thể nhìn rõ, cũng không thể nào sờ thấy. Nó lặng lẽ ngưng tụ thành từng giọt trên thành tường, không cách nào né tránh được.

Chương trình chính thức bắt đầu. Người chủ trì giục các người mẫu lên sân khấu. Điền Điền ngẩn ngơ bước lên cùng các người mẫu khác đứng thành hàng, nụ cười như hoa. Dưới sân khấu là tràng pháo tay và những tiếng huýt sáo giòn tan. Có người thốt lên: “Nhóm người mẫu hôm nay thật xinh đẹp.”

Anh ta vừa dứt lời, bỗng một người đàn ông có râu tởm và giận dữ lao lên sân khấu, chỉ vào các cô người mẫu, lớn tiếng quát: “Phụ nữ xinh đẹp chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, đều là đồ lăng loạn, đều là hạng gái bao, phải giết hết.”

Người đàn ông đó vừa nói, vừa rút dao găm trong người ra, hăm hăm lao về phía các cô người mẫu. Bỗng chốc máu tươi chảy ra, các người mẫu đều sợ thét lên, chạy toán loạn. Ông ta bất chấp, tiếp tục cầm dao đuổi theo họ. Trên dưới sân khấu đều náo loạn, tiếng la hét vang lên không dứt. Điền Điền có cảm giác cũng không bao giờ nghĩ rằng một chương trình khuyến mãi lại có thể biến thành thế này. Khi ông ta hùng hăng rút dao găm ra, cô còn không dám tin vào mắt mình. Cô đã nhìn thấy lưỡi dao cứa vào vai một nữ đồng nghiệp xinh đẹp của mình đến nỗi máu đỏ tuôn ra. Cô ấy sợ hãi, mặt trắng bệch, nhảy xuống khỏi sân khấu. Chân cô mềm nhũn, trong lòng hoảng hốt, sợ hãi, tim đập thình thịch, cô như không thở nổi nữa.

Khi hoảng sợ thì phải bỏ chạy, nhưng Điền Điền chưa kịp biết chuyện gì đang xảy ra thì người đã ngã bịch xuống đất. Ánh mặt trời chiếu vào bóng người cầm dao. Người đó đang lao về phía cô, gươm dao lên hung hãn. Cô nhắm mắt lại, chỉ còn kịp hét lên: “Á...”

Cùng với tiếng hét đó, một đôi tay mạnh mẽ bỗng kéo cô lao đảo trên mặt đất. Cô ngã vào một vòng tay ấm áp. Kinh hoàng mở mắt ra, ngoảnh đầu lại nhìn, cô chỉ thấy khuôn mặt của Liên Gia Kỳ. Gần như thế, gương mặt anh choán hết tất cả. Trong mắt cô không còn ai hay gì khác, trong nghìn người, vạn người chỉ có duy nhất một mình anh.

Vô thức lùi lại phía sau, cô càng áp sát vào lòng anh hơn, tựa vào cơ thể ấm áp ấy. Cơ thể cao lớn của anh che chở cho cô, đôi tay như vòng bảo vệ cô. Nỗi sợ hãi trong cô bỗng chốc tan biến. Lúc này nhân viên bảo vệ mới đến. Năm, sáu người cùng hợp sức khống chế người đàn ông cầm dao điên cuồng. Cảnh tượng vô cùng thê lương. Mấy cô người mẫu hầu như đều bị thương. May mà không ai mất mạng cả. Nhưng người nào người đẩy đều mất hết không còn hột máu, toàn thân run rẩy không thể nào tiếp tục biểu diễn được nữa đều phải đưa đến bệnh viện.

Điền Điền là người mẫu may mắn duy nhất không bị thương. Vào lúc nguy cấp, Liên Gia Kỳ đã cứu cô. Con dao vốn nhắm vào cô đã bị anh dùng cánh tay phải chặn lại. Đương nhiên, nó đã để lại một vết thương dài trên cánh tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Khi Liên Gia Kỳ vào viện để chữa trị vết thương, Điền Điền luôn lặng lẽ đứng bên cạnh. Khi bác sĩ rạch ống tay áo ướm sừng máu của anh ra thì một vết thương đang chảy máu không ngừng lộ rõ. Điền Điền thoáng thấy mà không dám nhìn tiếp. Khi cô sợ hãi nhìn đi chỗ khác thì vô tình lại thấy vết sẹo hình ô van trên cánh tay kia của anh, dễ dàng nhận ra là dấu vết của một hàm răng.

Dù không muốn nhớ lại nhưng cảnh tượng cứ hiện lên trong đầu cô như những thước phim quay chậm. Điền Điền nhớ lại, ở đồn cảnh sát năm đó, cô như một con thú nhỏ sống chết cắn vào cánh tay Liên Gia Kỳ nhất quyết không chịu buông ra. Vết sẹo hình hàm răng này chắc là dấu ấn cô để lại cho anh năm đó. Bây giờ, khi biết mình đã sai, nỗi áy náy như những sợi tơ quấn lấy tim cô hết vòng này đến vòng khác.

Vết thương của anh được khâu gần xong thì Hoắc Lệ Minh vội vàng chạy đến bệnh viện. Vừa thấy Liên Gia Kỳ cô đã khóc òa lên: “Anh không sao là tốt rồi. Anh làm em sợ chết đi được.”

Khi biết tin Liên Gia Kỳ bị dao đâm, vết thương khá nặng thì Hoắc Lệ Minh sợ đến mức hồn siêu phách lạc. Cô vội vã chạy đến bệnh viện xem tình hình thế nào. May chỉ bị thương ở cánh tay, khâu lại là ổn. Nước mắt cô đã ướm nhem cả khuôn mặt. Cả người cô mềm nhũn ra, cứ tựa vào đầu gối Liên Gia Kỳ mà khóc.

Buổi tối nhận lời đi ăn với Hoắc Lệ Minh, Liên Gia Kỳ vốn định nói rõ mọi chuyện với cô. Nhưng sau khi ngồi xuống bàn ăn, Hoắc Lệ Minh vui mừng hơn hờ khoe với anh hôm nay thực ra là sinh nhật của mình, cô có thể đi ăn cơm cùng anh thì cảm thấy cực kỳ vui vẻ. Anh không muốn làm cô ấy buồn trong ngày sinh nhật, cho nên những điều muốn nói đành cất giấu trong lòng, tạm thời không thể nói ra.

Bác sĩ còn khâu nốt mấy mũi cuối cho Liên Gia Kỳ nên anh không thể cử động được, cũng không thể tránh được việc Hoắc Lệ Minh ôm lấy đầu gối mình mà khóc, chỉ có thể nhẹ nhàng khuyên:

“Anh không sao. Em đừng khóc.”

Cảnh tượng này của hai người trong mắt người khác thật vô cùng thân mật. Trong lòng chưa xót, Điền Điền nhẹ nhàng cất bước rời khỏi phòng khám

“Người đàn ông cầm dao gây rối loạn trung tâm thành phố, hung thủ bị nghi ngờ là mắc bệnh thần kinh.

Báo ngày hôm sau đăng tin vụ án ở quảng trường mua sắm Thế Giới Mới Xinh Đẹp. Theo điều tra, người đàn ông cầm dao găm đâm các người mẫu đã từng có một người vợ xinh đẹp. Vợ ông ta đã phản bội chồng để đi theo một người đàn ông khác. Sau cú sốc đó, ông ta trở nên căm thù những người phụ nữ xinh đẹp. Mối hận hận này đã đẩy lên trong tim ông ta và dẫn đến thảm cảnh đẫm máu trong buổi biểu diễn ngày hôm qua.

Du Tinh cầm tờ báo này rồi hỏi Điền Điền về sự việc xảy ra lúc đó. Trí tò mò của cô cực kỳ mạnh. Ở đây, ở đó rốt cuộc thế nào phải hỏi cho bằng sạch, hỏi đến mức Điền Điền chỉ biết thở dài: “Tớ không biết. Tớ không nhớ rõ. Khi đó người tớ gặp ra, chỉ biết bỏ chạy theo bản năng. Sau đó...”

Du Tinh truy hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Sau đó làm sao? Điền Điền không rõ tình hình cụ thể thế nào. Cô chỉ nhớ một đôi tay mạnh mẽ, một vòng ôm ấm áp, còn cả khuôn mặt của Liên Gia Kỳ nữa. Nó giống như ánh sáng chiếu rọi vào mắt cô, xua tan cảm giác sợ hãi của rừng lạnh u ám. Nhưng những cảm giác này, cô không muốn nói với người khác, chỉ muốn giấu kín trong lòng cho riêng mình. Cô bèn hàm hồ nói: “Sau đó Liên Gia Kỳ đã cứu tớ. Tớ đều nói cả rồi. Sao cậu còn hỏi chứ?”

“Được rồi. Không hỏi nữa. Hỏi đi hỏi lại vẫn mấy câu khô khốc như thế, chẳng có thêm chi tiết nào cả. Phải rồi. Lần này Liên Gia Kỳ đã liều mình cứu cậu, cậu có nghĩ đến chuyện cảm ơn người ta thế nào không đây?”

“Tớ... không biết nên cảm ơn như thế nào. Còn cậu? Hôm qua, cậu nói đi mua quà tặng anh ta. Thế đã mua được chưa?”

Sau khi được Điền Điền “mật báo” rằng Liên Gia Kỳ thích hoa sen, hôm qua Du Tinh đã đi dạo khắp phố phường chọn món quà thích hợp. “Tớ đã mua được một lọ nước hoa bằng pha lê hình hoa sen sang trọng để tặng anh ấy. Anh ấy đặt nó trong xe hay trong phòng đều rất ổn, vừa đẹp lại vừa có giá trị sử dụng. Nhưng tớ còn chưa biết tặng thế nào. Gọi điện hẹn thì không biết anh ấy có thời gian ra ngoài không? Anh ấy bận như vậy, đầu nhàn rồi như chúng ta.”

“Chắc là anh ấy không có thời gian đâu. Hình như anh ấy lại chuẩn bị đi Hồng Kông hay sao ấy. Kế hoạch của Liên thị là thâm nhập thị trường ở đó. Chắc anh ấy đang dồn tâm sức vào công việc rồi.”

“Thảo nào anh ý toàn ở Hồng Kông. Nói như vậy thì không biết đến bao giờ tớ mới có thể tặng được món quà này đây?”

“Hay là cậu viết một tấm bưu thiếp đặt trong hộp quà. Tớ sẽ giúp cậu mang nó gửi cho chị Hiểu Du ở vườn hoa cầu vòng nhờ chuyển giúp. Quan hệ giữa Liên Gia Kỳ và họ rất tốt. Anh ấy thường hay đến chỗ họ chơi.”

“Cũng được. Vậy làm như thế đi.”

Quay lại vườn hoa cầu vòng, khi Điền Điền đưa hộp quà của Du Tinh nhờ Lục Hiểu Du chuyển cho Liên Gia Kỳ giúp, cô ấy nhận lời ngay. Cô còn quan tâm hỏi chuyện xảy ra ở quảng trường mua sắm Thế Giới Mới Xinh Đẹp hôm đó.

“Nghe nói khi ấy, kẻ thần kinh đó rất điên cuồng. Chắc là em sợ lắm phải không?”

Sự việc đã xảy ra vào ngày trước nhưng khi nhớ lại cảnh người đàn ông kia cầm dao găm lao đến, Điền Điền vẫn chưa hoàn hồn. Cô gật đầu nói: “Vâng ạ! Người đó thật đáng sợ! Ông ta cầm dao làm mấy đồng nghiệp của em bị thương. Suýt nữa em cũng bị một dao. May mà... may mà Liên Gia Kỳ đã cứu em”

Khi nhắc đến tên Liên Gia Kỳ, giọng cô nhỏ đi, ba chữ “Liên Gia Kỳ” như chỉ chạm đến đầu lưỡi, không thể thốt rõ ra được.

“Anh chị cũng nghe được sự tích “anh hùng cứu mỹ nhân” của Liên Gia Kỳ rồi. Nhát dao đó khá sâu, may mà không vào gân. Cậu ấy bị thương khá nặng. Mọi người đều muốn cậu ấy nghỉ ngơi vài ngày. Nhưng ngay hôm sau, cậu ấy đã bay đi Hồng Kông làm việc cùng vết thương đó. Kết quả, vết thương bị viêm, cậu ấy bị sốt cao phải vào viện hôm qua.”

Điền Điền hoảng hốt: “Hà? ... Anh ấy phải vào viện ư? Có nghiêm trọng không ạ?”

Thấy sắc mặt cô trở nên lo lắng, Lục Hiểu Du vội nói: “Chắc là không có vấn đề gì lớn đâu. Chỉ cần tiêu viêm hạ sốt là ổn.”

“Anh ấy nằm ở bệnh viện nào ạ? Anh ấy đã về chưa?”

“Chưa đâu. Nằm ở bệnh viện bên Hồng Kông cơ. Mẹ cậu ấy đã bay sang chăm sóc rồi.”

Ngần ngừ giây lát, Điền Điền vẫn khẽ hỏi: “Sao cô Hoắc không sang chăm sóc anh ấy ạ?”

Lục Hiểu Du sững người: “Em nói Hoắc Lệ Minh ư?”

“Vâng.”

“Tại sao cô ấy lại sang chăm sóc Gia Kỳ chứ?”

“Cô ấy... không phải là bạn gái của anh ấy sao? Nghe nói họ sắp đính hôn rồi?”

“Ai nói với em vậy? Làm gì có chuyện ấy. Gia Kỳ và Lệ Minh chỉ là bạn bè bình thường, căn bản không tồn tại quan hệ vợ chồng hay người yêu người đương gì cả.”

Trái tim đập rộn ràng, Điền Điền hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh nhưng dường như không thể. Trái tim cô đang đập rất mạnh, càng lúc càng mạnh hơn...

Sau khi rời vườn hoa cầu vồng, Điền Điền không ngừng nhảy chân sáo về nhà. Vừa về đến nơi, cô đã vội chạy vào phòng tìm giấy thông hành đến Hồng Kông – Ma Cao.

Sau khi vào đại học, Điền Điền đã đi làm giấy thông hành này. Khi đó ở lớp có rất nhiều bạn cũng làm. Họ nói, khi nào có tiền, có thời gian sẽ rủ nhau cùng đi Hồng Kông chơi. Nhưng cô chưa từng dùng đến. Lần này, cô rất muốn dùng nó để đi thăm Liên Gia Kỳ. Ý nghĩ này như đã mọc rễ trong lòng cô và nhanh chóng đâm cành mọc lá. Trong nháy mắt, lòng cô chỉ tràn ngập sáu chữ: Minh – Muốn – Đi – Thăm – Anh - Ấy!

Có giấy thông hành, cô chỉ cần liên hệ với công ty du lịch thành phố G để làm thủ tục là được, sau đó, cô có thể tự do đi lại ở Hồng Kông. Điền Điền dùng thời gian ngắn nhất để thu xếp mọi thứ rồi gọi điện cho Du Tinh nhờ cô xin nghỉ học một hôm.

Du Tinh có chút tò mò hỏi: “Được, được. Sao đột nhiên cậu lại xin nghỉ học thế?”

Cô không nói sự thực cho cô bạn biết. “Tớ... hơi cảm và sốt nên muốn xin nghỉ.”

Về phía mẹ, Điền Điền không nói cho bà biết chuyện mình định đi Hồng Kông. Khi cô về nhà tìm giấy thông hành, mẹ cô đang trực ở bệnh viện nên không biết gì cả. Cô bắt chập tất cả chạy đến Hồng Kông thăm Liên Gia Kỳ, có chút điên cuồng. Nếu nói cho mẹ biết, chắc chắn bà sẽ không cho phép. Nhưng cô rất muốn đi, chỉ hận là không thể bay sang ngay được. Trong lòng Điền Điền đả nẩy một hạt mầm – một hạt mầm tình yêu yếu ớt nhưng cũng rất cố chấp, ngoan cường. Chồi mầm từ từ nảy ra, giống như ngọn cỏ trong mưa xuân dịu nhẹ, không sợ tảng đá lớn đang đè trên đầu mình, vươn lên không gì ngăn cản nổi.

Hồng Kông, thành phố quốc tế phồn hoa xinh đẹp, mỗi ngày đều thu hút hàng vạn lượt khách đến tham quan du lịch. Sau khi thuận lợi qua cửa khẩu, Điền Điền chẳng có tâm trạng nào để đi thăm quan cùng đoàn du lịch mà chỉ vội vàng đến ngay bệnh viện. Hôm qua cô đã hỏi được địa chỉ từ chỗ Lục Hiểu Du. Đến Hồng Kông, nó chính là đích duy nhất của cô.

Lần đầu đến đây nên cô cũng không biết đường xá thế nào. Tìm suốt cả buổi cuối cùng Điền Điền cũng đến được bệnh viện tư đó. Ở quầy tiếp đón, cô y tá nở nụ cười thân thiện, nói cho cô biết: “Cô đến thăm anh Liên à? Anh ấy vừa mới xuống vườn hoa dưới lầu đi dạo thôi.”

Cảnh quan ở bệnh viện thật đẹp! Vườn hoa rất lớn. Thảm cỏ xanh biếc, hoa cỏ đua chen, nước phun lên từ hòn non bộ hòa cùng cảnh vật. Thật giống như một công viên làm say lòng người. Dưới bóng cây râm mát, Điền Điền từ xa đã nhìn thấy Liên Gia Kỳ đứng bên một người phụ nữ trung niên đoan trang, xinh đẹp. Qua khuôn mặt có thể dễ dàng nhận ra họ là mẹ con.

Sắc mặt Liên Gia Kỳ vẫn còn hơi nhợt nhạt nhưng thần thái có vẻ rất tốt. Rõ ràng, sau hai ngày nằm viện, anh đã khá hơn rất nhiều. Không biết anh đang nói gì với bà Liên, chỉ thấy mỗi anh luôn hiện lên nụ cười. Nụ cười đó làm cho khuôn mặt anh trở nên đặc biệt dịu dàng, rung động lòng người.

Nấp sau hòn non bộ giống như mọc rễ ở đó, Diệp Điền Điền chẳng hề nhúc nhích lấy nửa phân. Khi đến, trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ là nhất định phải gặp anh. Nhưng lúc này, khi cô thật sự nhìn thấy anh rồi, cô lại không có dũng khí bước lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Vết thương của Liên Gia Kỳ bị viêm, cộng với công việc bận rộn liên miên đến mức anh mệt quá, về nhà ngủ thiếp đi lúc đang nằm trong bồn tắm. Cánh tay bị thương rơi xuống nước, vết thương nổi bọt trắng. Đêm đó, anh bị sốt cao. Sau khi vết thương được xử lý triệt để, Liên Gia Kỳ vẫn sốt cao không giảm nên bác sĩ yêu cầu phải nằm lại bệnh viện để theo dõi. Bà Liên nhận được tin, nhất định đòi đến chăm sóc con trai, đồng thời cũng để mình nghỉ ngơi

vài ngày.

“Gia Kỳ, con đừng lo chuyện công ty vội. Cứ nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày đi đã. Trước khi bác sĩ cho ra viện, con không được đi đâu cả, phải ở yên trong bệnh viện. Con biết chưa hả?”

Với “mệnh lệnh” không thể thay đổi của mẹ, Liên Gia Kỳ chỉ có thể cung kính không bằng tuân lệnh. Nằm trong bệnh viện hai ngày, con sốt đã hạ, vết thương bị viêm cũng đã khá hơn. Khi bà Liên đến bệnh viện cùng con trai đi dạo, Liên Gia Kỳ nói đến dự định muốn xuất viện ngày mai với mẹ.

“Con ấy à, chỉ muốn ra viện ngay thôi. Nằm nghỉ ngơi thêm vài hôm không tốt sao?”

“Mẹ, con không sao rồi. Cho dù muốn nghỉ ngơi thì mẹ cũng để con về nhà nghỉ ngơi đi mà. Ở bệnh viện làm sao bằng ở nhà được. Mẹ nói có đúng không?”

“Điều này cũng có lý. Được rồi, ngày mai ra viện, ra viện xong, con lập tức về nhà cho mẹ. Không được đến công ty, càng không được tiếp tục họp hành suốt ngày suốt đêm. Xem con gầy hốc hác đi đây này. Mẹ phải hầm canh tẩm bổ cho con mới được.”

“Mẹ, con thích nhất là món canh vịt hầm bí đao trần bì mà mẹ làm.”

Bà Liên mỉm cười hài lòng: “Được, lát nữa mẹ sẽ ra chợ mua đồ. Trưa nay mẹ nấu canh. Chiều tối là có thể mang cho con ăn rồi.”

Liên Gia Kỳ xoa bóp vai cho mẹ, mỉm cười: “Con cảm ơn mẹ.”

Ngồi ở ghế băng nói chuyện khoảng gần nửa tiếng, Liên Gia Kỳ cùng mẹ về phòng bệnh. Bà Liên dặn dò con trai mấy câu rồi đi. Bà còn phải đi chợ mua đồ về nấu canh tẩm bổ cho anh nữa.

Đứng bên cửa sổ phòng bệnh nhìn theo bóng dáng mẹ đi xa, ánh mắt Liên Gia Kỳ vô tình chuyển hướng và phát hiện ra bóng dáng người thiếu nữ nhỏ nhắn trong vườn hoa dưới lầu. Cô đang ngồi một mình trên chiếc ghế dài mà mẹ con anh vừa ngồi lúc này, mái tóc đen nhánh, đôi bờ vai thon. Chỉ thấy dáng người mà không thấy khuôn mặt cô nhưng trong lòng anh bỗng chốc rung động một cách khó hiểu.

Khi mở cửa phòng bệnh đi xuống lầu, bước chân Liên Gia Kỳ có chút ngập ngừng, nhưng sau đó, đôi chân bắt giác bước mỗi lúc một nhanh. Anh như chạy ra khỏi tòa nhà. Nhưng khi đến nơi, chiếc ghế dài ở góc vườn hoa đó đã không còn một bóng người. Vô thức nhìn quanh, anh thấy bóng dáng duyên dáng, kín đáo khuất sau khúc ngoặt của con đường sỏi đá rồi biến mất.

Chưa kịp nhìn rõ thì bóng người đã khuất dạng, nhưng trong mắt Liên Gia Kỳ vẫn lưu giữ hình ảnh đó. Cô thiếu nữ mặc chiếc váy liền mùa hè màu xanh nước biển, phong thái nhẹ nhàng như chiếc lá sen đong đưa trong gió. Liên Gia Kỳ bắt giác sững người. Là cô ấy ư? Hay là anh nhìn nhầm người?

Cuối cùng Điền Điền cũng không đủ dũng khí để bước đến trước mặt Liên Gia Kỳ. Vì cô không biết nên giải thích với anh thế nào về sự xuất hiện của mình. Chắc chắn anh sẽ cảm thấy điều này cực kỳ bất ngờ và choáng váng. Thực ra, cô còn chẳng thể được coi là bạn của anh. Quan hệ giữa họ, trước đây là kẻ thù, bây giờ ở vườn hoa cầu vồng thì là một ông chủ lớn và một nhân viên nhỏ nhoi. Bất luận thế nào, cô cũng chả có lý do gì để mà vượt qua quãng đường ngắn sông cách núi vài trăm ki lô mét chỉ để được trông thấy anh.

Nhận thức này khiến Điền Điền bất chấp tất cả chạy đến thăm Liên Gia Kỳ rồi trái tim lại đột ngột bối rối. Sự bối rối này khiến cô chỉ dám nấp sau hòn non bộ, nhìn anh từ xa. Thấy Liên Gia Kỳ đã khỏe hơn nhiều, trong lòng cô cảm thấy được an ủi mà mãn nguyện. Mình vốn chỉ muốn đến thăm xem anh ấy thế nào, có khỏe không thôi mà. Tâm nguyện đã hoàn thành thì cũng nên biết thế là đủ.

Cô đứng ở xa, lặng lẽ nhìn Liên Gia Kỳ cho đến khi anh và bà Liên cũng rời khỏi vườn hoa. Cô nhìn bóng dáng anh biến mất sau cánh cửa kính của tòa nhà bệnh viện rồi bước đến chiếc ghế dài mà họ vừa ngồi xong. Chiếc ghế vẫn còn ấm hơi người, không khí dường như vẫn còn giữ hơi thở của anh. Nhắm mắt lại, hít thật sâu, cô lại cảm thấy mãn nguyện. Mình đã nhìn thấy anh ấy rồi. Mình cũng đã chạm vào anh ấy rồi. Tuy chỉ là tiếp xúc bằng hơi ấm và hơi thở mà thôi.

Khi rời đi, Điền Điền đã cảm thấy rất thỏa mãn.

Điền Điền không hề để lộ cho bất cứ ai biết chuyện cô một mình đến Hồng Kông thăm Liên Gia Kỳ, kể cả người mẹ gần bó hay là người bạn thân nhất của cô cũng vậy. Đây là bí mật của riêng cô, giống như viên ngọc mà con trai biến mất cất giấu. Cô sẽ giữ nó ở nơi sâu thẳm trong lòng mình, không cho ai mở ra. “Viên ngọc trai” được giấu kín trong lòng, Điền Điền cũng yên tâm hơn nhiều. Tâm sự đè nặng cũng như đã được chôn chặt. Thật là một mối! Nhưng cô cam tâm tình nguyện một mối vì nó.

Điền Điền có tâm sự, khi đến vườn hoa cầu vồng, cô đều đến bên ang sen đó. Ang sen này do Liên Gia Kỳ tự tay trồng. Cô không thể lại đến Hồng Kông gặp anh. Trong những ngày không có anh, có thể thấy được những thứ liên quan đến anh gần kề trước mắt cũng khiến cô cảm thấy dễ chịu. Lá sen đã mọc càng ngày càng dày, có lá giống như chiếc đĩa ngọc bích nổi trên mặt nước, có lá lại giống như chiếc ô xanh dựng trên mặt nước, còn có lá nghiêng nghiêng dựa vào thành ang. Miệng ang gần như sắp phủ kín lá sen rồi. Có một ngày, Điền Điền bất ngờ phát hiện ra, trong đám lá màu xanh lục phủ kín miệng ang đâm lên một nụ hoa xanh biếc xinh xắn. Có nụ hoa rồi, thời điểm hoa nở còn xa không?

Tăng Thiếu Hằng đến xem, mỉm cười: “Chăm bón đầy đủ, gần đến tháng Sáu chắc hoa sẽ nở. Cuối tháng Gia Kỳ sẽ về, vừa hay cậu ấy có thể đến ngắm hoa sen của mình nở rồi.”

Điền Điền nghe mà tim đập rộn ràng. Liên Gia Kỳ sắp về, vậy là cô có cơ hội để danh chính ngôn thuận gặp mặt anh rồi. Để hoa sen nở kịp lúc Liên Gia Kỳ về, Điền Điền theo Tăng Thiếu Hằng học cách bón phân cho hoa. Hoa sen là thực vật thủy sinh, trong giai đoạn phát triển rất cần bón phân đầy đủ,

nếu không sẽ khó ra hoa. Điền Điền không muốn nụ sen này trờ thành nụ sen câm. Cô không muốn anh lỡ mất kỳ sen nở.

Sen nở đúng kỳ, bông hoa tròn tròn có màu hồng tươi. Liên Gia Kỳ vì bận công việc nên chưa thể quay về. Điền Điền vô cùng thất vọng, nhưng tâm sự này không thể để lộ ra ngoài. Dù sao, vẫn phải cẩn thận giấu kín trong lòng. Chỉ trong màn đêm yên tĩnh, cô mới có thể thả tâm tư của mình ra ngoài qua tiếng thờ dài không ai hiểu được. Tiếng thờ dài trong đêm khuya khiến Điền Điền dần phát hiện ra nỗi niềm thực sự của mình. Cô đã thích Liên Gia Kỳ từ lúc nào mất rồi. Hạ Lỗi, người đàn ông từng khiến trái tim cô rung động đã dần dần chỉ còn là một vết sẹo mờ trong tim. Thay vào đó là hình bóng Liên Gia Kỳ đậm sâu. Bây giờ, những gì trái tim cô nhắc đến liên hồi đều là tên anh, hình bóng của anh.

Tuy Du Tinh không biết tâm sự Điền Điền giấu kín trong lòng nhưng cũng nhận ra cô có vẻ khác thường. “Điền Điền, có phải mấy ngày nay cậu có chuyện gì không? Sao tớ cảm thấy cậu cứ mất hồn kiểu gì ấy.”

Cô đáp ứng: “Không có. Tớ có thể có chuyện gì được chứ?”

“Không có gì thì tốt. Trước đây, tớ luôn chê cuộc sống quá yên bình, chẳng đủ kích thích. Từ sau chuyện ở thành phố S, tớ bắt đầu cảm thấy yên bình mới là điều tốt nhất.” Sau chuyện ở thành phố S, Du Tinh đã trưởng thành hơn rất nhiều.

“Sau đó, La Thiên Vũ không gọi điện tìm cậu nữa sao?”

Sau khi La Thiên Vũ ra viện, anh ta có gọi điện cho Du Tinh một lần. Cô vừa nghe giọng anh ta liền cúp máy luôn. Cô sẽ không bao giờ dây dưa gì với loại công tử ăn chơi trác táng, đồ vậy lên người khác nữa.

“Không. Có gọi tớ cũng chẳng thêm để ý. Không chơi được với loại người có tiền này đâu. Tớ đã hiểu ra rồi. Những loại công tử kiểu này vốn chẳng bao giờ thật lòng với chúng ta. Cái gọi là “giao lưu” chẳng qua chỉ là bỏ tiền để tìm nữ nhân chơi bời mà thôi. Phải rồi. Hoắc Khởi Minh vẫn liên lạc với cậu đấy chứ? Cậu nên cẩn thận thì hơn. Đừng gần gũi với anh ta quá! Tớ vẫn giữ câu nói đó, “vật hợp theo loài”. Anh ta có thể thân thiết như thế với La Thiên Vũ thì chắc chắn cũng chẳng phải hạng tử tế gì đâu.”

Đúng là Hoắc Khởi Minh đã năm lần bảy lượt gọi điện cho Điền Điền, khi thì hỏi thăm, khi thì hẹn cô đi đánh tennis gì đó. Cô thường mượn cớ từ chối. Một là có lời cảnh báo của Du Tinh, hai là cô cũng chẳng có tâm trạng nào mà đi chơi cùng anh ta. Tâm tư của cô đều dồn cả vào một người khác rồi.

“Tớ biết rồi. Cậu cứ yên tâm. Tớ có đề phòng mà.”

Nói mãi nói mãi, bỗng Du Tinh nhớ ra: “Phải rồi. Tớ qua tớ thấy anh Hạ Lỗi trên truyền hình đấy. Cậu có thấy không?”

Điền Điền lắc đầu: “Không. Có phải anh ấy tham gia buổi trình diễn thời trang nào đó không?”

“Không đâu. Là buổi lễ bấm máy bộ phim mới nào đó. Anh ấy sắp đóng phim, là nhân vật nam thứ. Xem ra Hạ Lỗi có thể nắm lấy cơ hội này để chuyển hướng từ giới người mẫu sang phát triển ở mảng điện ảnh được rồi. Với một ngôi sao bẩm sinh như anh ấy, tớ nghĩ chắc chắn anh ấy sẽ có tiền đồ xán lạn. Cậu có biết, bây giờ, các anh chàng đẹp trai luôn được khán giả nữ ái mộ không? Chưa biết chừng, anh ấy có thể trở thành một thần tượng thời đại mới đấy.”

“Vậy sao? Thế thì tốt quá! Giấc mộng ngôi sao của anh Hạ Lỗi cuối cùng đã có thể trở thành hiện thực rồi.”

Sự nghiệp của Hạ Lỗi ở Bắc Kinh phát triển tốt như vậy, trong lòng Điền Điền cũng cảm thấy vui mừng thay. Tuy tình cảm dành cho anh ta đã lụi lờ thay đổi nhưng bất luận thế nào, cô luôn mong chờ người con trai tuấn tú đã từng làm trái tim thiếu nữ của mình xao xuyến ấy mãi mãi là một ngôi sao lấp lánh trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Cuộc nói chuyện của Điền Điền và Du Tinh kết thúc vào lúc tiếng chuông vào lớp vang lên. Đây là môn lý thuyết xác suất. Bình thường sinh viên không thích môn này lắm nhưng hôm nay giảng viên dùng xác suất thống kê để dự đoán cuộc sống khiến tất cả thầy đều lắng nghe rất chăm chú.

“Các em có biết trong cuộc đời mình sẽ tình cờ gặp bao nhiêu người không? Chúng ta có thể dùng xác suất để làm một thống kê không đầy đủ. Hiện nay trên thế giới có khoảng 6 tỉ người. Tuổi thọ trung bình của con người là 80 tuổi. Mỗi năm có 365 ngày. Như vậy một đời là khoảng 29.200 ngày. Giả sử, một người bình quân mỗi ngày có thể gặp khoảng 1000 người. Vậy thì số người họ gặp trong một đời là khoảng 29.200.000 người. Lấy 29.200.000 chia cho 6 tỉ được kết quả là 0,00487, xác suất gặp bốn trăm tám mươi bảy phần vạn. Cũng theo cách tính này, nếu mỗi người bình an sống đến 80 tuổi sẽ quen biết được khoảng 3000 người. Nếu tính xác suất quen biết thì dùng 3000 chia cho 6 tỉ được kết quả là 0,0000005, chỉ có xác suất là năm phần triệu mà thôi.”

Một sinh viên lém lỉnh cười gờ tay hỏi: “Vậy thì xác suất yêu sẽ là bao nhiêu ạ?”

Tất cả các sinh viên đều cười trước câu hỏi này. Những đôi mắt lấp lánh ẩn chứa nụ cười mang đầy kỳ vọng đều đợi câu trả lời của giảng viên. Giảng viên cũng cười: “Nếu các em đều quan tâm đến câu hỏi này thì có thể dựa vào xác suất thống kê để tính.”

Lập tức, có một sinh viên sốt ruột tính ra luôn. Một đời người quen khoảng 3000 người. Số người khác giới chiếm khoảng một nửa. Như vậy là có khoảng 1500 đối tượng có thể lựa chọn. Nhưng trong phạm vi có thể lựa chọn, kết quả xác suất hai người yêu nhau là bốn mươi chín phần triệu. Xác suất cực kì nhỏ này đúng là giống như kỳ tích không thể xảy ra. Các sinh viên cả nam lẫn nữ đều vô cùng kinh ngạc, khó mà tin nổi.

Có người còn chán nản than thở: “Trời ơi! Theo xác suất này, xem ra, muốn gặp được một người để yêu đúng là còn khó hơn lên trời. Cô ơi, cô làm chúng em tuyệt vọng mất rồi!”

Nữ giảng viên tầm trung niên có khuôn mặt khả ái mỉm cười: “Các em, tuy xác suất tình yêu nhỏ như vậy nhưng thực ra mỗi giờ mỗi khắc đều có kỳ tích xảy ra. Hãy tin cô, trong cuộc đời mỗi người đều có kỳ tích như vậy?”

Có nữ sinh cực kỳ chăm chú hỏi tiếp: “Vậy ạ? Cô Dư, mỗi chúng ta thật sự đều có thể gặp được kỳ tích tình yêu của mình sao?”

“Đúng vậy. Trên thế gian ngàn ngàn vạn vạn người này, luôn có một người như thế. Sự xuất hiện của anh ấy hoặc cô ấy sẽ là kỳ tích trong cuộc đời bạn.”

Một nam sinh bạo gan hỏi: “Cô Dư, vậy cô đã gặp người như thế chưa ạ?”

Toàn thể sinh viên trong giảng đường đều im lặng, vì mọi người đều biết cô Dư không còn trẻ trung nhưng đến nay vẫn cô đơn một mình, chưa từng kết hôn. Trong các nữ giảng viên ở trường, cô là “Tề thiên đại thánh” nổi tiếng nhất. Đối mặt với câu hỏi gần như vô lễ của sinh viên to gan đó, cô Dư nở nụ cười dịu dàng nói: “Tạm thời vẫn chưa. Nhưng cô luôn tin, trên thế giới này có một người như thế. Người ấy chỉ thuộc về cô, cũng như cô chỉ thuộc về người ấy. Dù người ấy chưa xuất hiện nhưng cô vẫn tin, luôn có một người như thế, tin rằng thời điểm gặp người ấy chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.”

Lời nói thẳng thắn từ con tim của cô khiến toàn thể sinh viên sau giây phút im lặng bỗng rộ lên một tràng pháo tay rào rào. Điền Điền vỗ tay rất mạnh, vỗ đến nỗi đỏ cả hai lòng bàn tay. Môn lý thuyết xác suất này đã gây cho Điền Điền một ấn tượng sâu sắc. Xác suất tình yêu là bốn mươi chín phần triệu ư? Nghe có vẻ như không thể trở thành hiện thực nhưng cô tin, trong hơn 6 tỉ người trên thế giới này, chắc chắn có một người như thế. Người đó sẽ là kỳ tích trong cuộc đời cô. Còn người đó... Bất giác, cô nghĩ đến Liên Gia Kỳ, hai má đỏ ửng, tâm tư rối bời. Anh sẽ là người đó sao? Cô không biết nữa. Cái gọi là yêu nhau phải là yêu một người, đồng thời đối phương cũng yêu bạn, trái tim trao nhau. Nhưng xác suất nhỏ nhoi này liệu có rơi vào cô và anh không?

Trung tuần tháng sáu, cuối cùng Liên Gia Kỳ đã từ Hồng Kông trở về, anh tranh thủ thời gian đến thăm vườn hoa cầu vồng.

Ang sen đỏ đang nở rộ hoa, phủ kín lá xanh hoa đỏ. Hoa lá đan xen rung động lòng người. Liên Gia Kỳ nhìn mà thấy vui: “Anh Thiếu Hàng, ang sen năm nay đẹp hơn năm ngoái rất nhiều.”

Lục Hiểu Du tranh trả lời: “Đương nhiên rồi. Điền Điền rất chăm chút cho ang sen này đấy. Cô ấy lúc nào cũng chăm bón cho nó.”

Liên Gia Kỳ buột miệng hỏi: “Thế ư? Xem ra cô ấy thật sự rất thích hoa sen. Phải rồi! Hôm nay là thứ bảy, sao cô ấy vẫn chưa đến làm vậy?”

Tăng Thiếu Hàng trả lời: “Cuối tháng này, Điền Điền thi cuối kỳ. Vô ý phải chuyên tâm ôn tập. Lần trước đến, cô ấy đã xin phép nghỉ nửa tháng này không đến.”

Nỗi thất vọng hiện lên trong mắt Liên Gia Kỳ. Anh bận rộn suốt mà quên mất tháng Sáu là đợt thi cuối kỳ.

Lục Hiểu Du đứng bên luôn để ý quan sát Liên Gia Kỳ, lập tức phát hiện ra nỗi thất vọng hiện lên trong mắt anh. Cô nhếch môi mỉm cười bổ sung: “Nhưng Điền Điền nói, đợt sau khi nghỉ hè, ngày nào cô ấy cũng sẽ đến đây làm việc.”

Liên Gia Kỳ gật đầu không nói gì nữa, nhưng nỗi thất vọng trong mắt anh vẫn còn đó. Ngồi một lát thì anh phải ra về. Lục Hiểu Du hiểu nên cũng không níu kéo mà chỉ đi về nhà, cười hi hi lấy ra hai hộp đồ điểm tâm.

“Gia Kỳ, đây là bánh hoa hồng tôi mới làm hôm nay, làm nhiều lắm. Một hộp cho cậu, một hộp cậu vào thành phố tiện thể chuyển cho Điền Điền nhé! Cô ấy thích ăn lắm đấy! Nhưng nếu cô không rảnh thì thôi. Để tôi bảo Thiếu Hàng mai đem cho cô ấy cũng được.”

Thiếu Hàng vừa nghe thế liền phản đối: “Cứ để anh mang đi. Gia Kỳ bận như thế làm gì có thời gian.”

Liên Gia Kỳ chẳng hề nghĩ ngợi liền đưa tay ra nhận hai hộp đồ điểm tâm, nói: “Không sao. Tiện đường tôi sẽ mang cho cô ấy. Không mất thời gian đâu.”

Lục Hiểu Du mỉm cười, đứng như dự liệu của mình: “Gia Kỳ, vậy phiền cậu nhé!”

Tăng Thiếu Hàng vốn còn muốn nói gì đó nhưng đã bị vợ dùng ánh mắt ngăn ra ám hiệu dừng lại. Sau một hồi ngáy người, cuối cùng anh cũng hiểu ra và không lên tiếng nữa. Đợi Liên Gia Kỳ đi rồi, anh mới hỏi vợ: “Em có ý đúng không?”

Lục Hiểu Du thật thà nói: “Đúng vậy. Em muốn thử xem cậu ấy có muốn tìm cơ hội gặp Điền Điền không. Quả nhiên là đúng. Chỉ cần thử một cái là em phát hiện ra ngay. Chắc chắn là Liên Gia Kỳ thích Điền Điền rồi. Chỉ là chưa nói ra mà thôi. Lạ thật! Lẽ nào cậu ấy còn đắn đo nghĩ ngợi điều gì?”

Tăng Thiếu Hàng gãi gãi đầu: “Liệu có phải là vì chuyện giữa hai nhà Liên – Diệp trước đây không?”

“Chắc là không đâu. Chuyện đã qua rồi mà. Hơn nữa, chân tướng cũng đã được làm rõ. Cái chết của bố Diên Diên không liên quan gì đến nhà họ Liên, là lựa chọn của ông ấy.”

“Vậy thì là Liên Gia Kỳ vẫn chưa quyết tâm bắt đầu một tình yêu mới. Tạ Uẩn Nhã đã thật sự làm cậu ấy bị tổn thương rồi.”

“Cũng không thể chỉ trách Uẩn Nhã được. Cô ấy đã cố gắng hết sức. Hơn nữa cô ấy có quyền tự do lựa chọn. Không phải thế sao?”

Tăng Thiếu Hằng cố chấp nói: “Cho dù nói thế nào, Tạ Uẩn Nhã đã phụ bạc Liên Gia Kỳ. Anh thấy bất bình cho cậu ấy.”

Khi nhận được điện thoại của Liên Gia Kỳ, Diên Diên và Du Tinh đang ngồi ôn bài trong phòng tự học của thư viện chưa lâu. Nghe chuông di động vang lên, Diên Diên vô cùng kinh ngạc vì trưa nay, sau khi nói chuyện với mẹ, điện thoại của cô đã bị khóa vì chưa nộp tiền cước. Cô vội đến thư viện chiếm chỗ tự học nên cũng chưa có thời gian nộp tiền điện thoại. Điện thoại chưa nộp tiền, bị khóa thì không thể liên lạc được mới đúng. Sao còn có cuộc gọi đến chứ?

Cô vừa tự hỏi vừa lôi điện thoại ra xem. Màn hình điện thoại hiện lên tên Liên Gia Kỳ. Sau giây phút sửng ngời, niềm vui ập đến như bọt sóng xô bờ, thủy triều hạnh phúc đang dâng tràn tim cô. Cô cầm theo điện thoại chạy ra bên ngoài. Khi ấn nút nghe, tim cô đập rất nhanh. Cô phải hít thật sâu để giữ giọng bình tĩnh: “Chào anh!”

“Chào cô! Diên Diên, tôi là Liên Gia Kỳ. Tôi vừa từ vườn hoa cầu vồng về. Hiểu Du nhờ tôi mang cho cô hộp điểm tâm. Bây giờ tôi đang ở cổng trường cô. Cô có tiện ra lấy không?”

Càng nhiều niềm vui xô vào trái tim Diên Diên hơn. Liên Gia Kỳ đã từ Hồng Kông trở về. Hơn nữa bây giờ anh còn đang đứng ở ngoài cổng trường. Cô chỉ cần đi ra là có thể gặp được anh. Không cần suy nghĩ, cô trả lời ngay: “Được ạ! Tôi sẽ ra ngay. Anh đợi tôi khoảng mười phút nhé! Cảm ơn anh.”

Sau khi cúp điện thoại, Diên Diên phát hiện trên màn hình còn một tin nhắn mới chưa đọc. Có từ bao giờ thế nhỉ? Sao cô chẳng nghe thấy tiếng báo tin nhắn gì cả. Có thể là cô vội đến thư viện nên không để ý. Bây giờ, cô cũng không có thời gian để ý đến tin nhắn đó, chỉ muốn ra cổng trường càng nhanh càng tốt mà thôi.

Từ thư viện ra cổng trường khá xa. Diên Diên đi mà như chạy, thở hổn hển ra đến cổng trước, vừa thoáng nhìn đã thấy Liên Gia Kỳ. Anh không ngồi trong xe mà đứng bên trái cổng, vẫn là chiếc áo trắng quần đen đứng dưới bóng cây chờ đợi. Khi không gặp được anh thì rất muốn gặp, gặp được anh rồi thì lại thấy xấu hổ không dám nhìn anh lâu. Hai đôi mắt nhìn nhau trong phút chốc, Diên Diên ngại ngùng cụp mi xuống. Ánh mắt cô nhìn vào hộp điểm tâm Liên Gia Kỳ đang cầm trên tay như chết đuối vớ được cọc. “Cảm ơn anh. Để anh phải vất vả một chuyến rồi.”

“Không có gì. Dù sao tôi cũng vào thành phố. Tiền đường ấy mà.”

“Phải rồi. Anh vừa ở vườn hoa, đã xem anh sen đó chưa? Nó nở hoa rồi đấy.”

“Nhìn thấy rồi. Nở mấy bông hoa sen hồng. Rất đẹp!”

“Đúng vậy. Vô cùng đẹp. Tôi còn lo anh về muộn, lỡ mất kỳ hoa nở, không được nhìn nó nở hoa, vậy thì...”

Diên Diên muốn nói vậy thì phụ công mình ngày ngày chăm bón cho nó rồi. Nhưng lời nói vừa đến đầu lưỡi thì cô bỗng nín bặt.

Liên Gia Kỳ không hiểu: “Vậy thì làm sao?”

Cô có phần ngại ngùng, vén tóc mai lên rồi nói: “Không có gì.”

Liên Gia Kỳ thấy cô không chịu nói nên cũng không truy hỏi nữa mà chuyển chủ đề. “Dạo này cô thế nào? Vẫn ổn chứ?”

“Vâng. Vẫn ổn ạ. Anh có khỏe không? Nghe chị Hiểu Du nói, mấy tháng trước anh phải nằm viện ở Hồng Kông, bây giờ anh bình phục rồi chứ?”

“Không sao rồi. Chỉ bị ốm vặt ấy mà. Nằm hai ngày là được ra viện. Phải rồi...” Liên Gia Kỳ ngần ngừ một lát, cuối cùng vẫn thử thăm dò: “Khi ở bệnh viện, tôi thấy bóng một cô gái có phần giống cô.”

“Hả?” Diên Diên giật mình ngẩng đầu, nhìn vào mắt Liên Gia Kỳ. Hai má cô bỗng đỏ lè, giọng lí nhí:

“Giống tôi ư? Thật... thật sao?”

Tuy không nhìn thấy mình đỏ mặt nhưng Diên Diên có thể cảm giác được hai má như phát sốt. Theo phản xạ cô quay đầu đi. Cô vừa sợ anh nhìn thấy gương mặt mình đỏ ửng lại vừa mong anh có thể nhìn thấy. Trái tim cô bỗng đập rộn ràng, niềm hạnh phúc vô bờ dâng lên nhưng lại có chút cảm giác mất mát.

Câu trả lời hàm hồ của Diên Diên khiến Liên Gia Kỳ không thể nào xác nhận được bóng người hôm đó. Nhưng nhìn cô ngại ngùng thì có thể đoán có thể chính là cô. Đang định hỏi thêm mấy câu thì di động đổ chuông. Trợ lý của anh thông báo cuộc họp buổi chiều thay đổi thời gian, anh phải về công ty ngay bây giờ.

Không nói chuyện thêm được nữa, Liên Gia Kỳ chỉ có thể vội vàng chào tạm biệt Diên Diên. Giọng anh lộ vẻ tiếc nuối: “Thật ngại quá! Tôi có việc phải

đi bây giờ.”

Vừa gặp mặt, chưa nói được mấy câu thì Liên Gia Kỳ đã phải đi ngay. Điền Điền tràn trề thất vọng nhưng không thể để lộ ra ngoài mà chỉ có thể cố gắng hết sức vờ như không có chuyện gì: “Không sao. Tôi biết anh rất bận. Vậy anh đi đi kéo lỗ việc.”

Xe của Liên Gia Kỳ đã sớm mất hút trên đường nhưng Điền Điền vẫn cảm hộp điếm tâm đứng trước cổng trường nhìn theo rất lâu. Trong lòng cô đang nhớ lại cảnh tượng vừa diễn ra, mỗi câu, mỗi chữ anh nói, giọng nói của anh, ánh mắt của anh, còn cả nụ cười điếm đậm như gió xuân ấm áp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Mình mình đứng ngây người trước cổng trường cả buổi, Điền Điền đang định quay lại thì liếc thấy điếm thu cước điện thoại nằm bên kia đường, chéch với cổng trường. Cô bỗng nhớ ra điện thoại của mình chưa nộp cước. Vừa rồi, không biết làm thế nào mà Liên Gia Kỳ lại gọi được. Nếu không gọi được thì anh sẽ không tìm được cô. Như vậy cô cũng không gặp được anh. Hôm nay, cô thật là may mắn!

Điền Điền vừa mừng thầm mình may mắn vừa vội vàng băng sang đường đi nộp cước điện thoại. Điều may mắn này sẽ không lặp lại lần nữa đâu. Cô không muốn khi Liên Gia Kỳ gọi điện tìm mình thì lại nghe báo thuê bao bị khóa. Vào phòng thu cước, Điền Điền báo số di động của mình với cô nhân viên ở quầy, vừa rút ví tiền ra cô vừa hỏi: “Xin hỏi tôi phải nộp bao nhiêu vậy?”

Câu trả lời của cô nhân viên khiến cô vô cùng kinh ngạc: “Không nợ đồng nào. Vẫn còn hơn chín mươi tệ trong tài khoản.”

Điền Điền nhất thời không hiểu chuyện gì. Rõ ràng, trưa nay cô nói chuyện điện thoại với mẹ thì hệ thống báo điện thoại của cô sắp hết tiền, nói được vài câu thì ngắt liên lạc. Sau đó, cô không gọi được đi nữa và được thông báo nợ cước thuê bao nên bị khóa. Sao phút chốc lại thành ra thế này? Còn những hơn chín mươi tệ trong tài khoản nữa. Chuyện này là thế nào?

Có lẽ cô nhân viên đã gặp chuyện này nên cũng chẳng hề bất ngờ. “Cô thử nghĩ xem. Có phải cô đã nhờ ai đó nộp giúp cước điện thoại không? Đúng là số điện thoại của cô đã bị khóa hôm nay, nhưng nửa tiếng trước đã có người nộp một trăm tệ tiền cước để mở khóa thuê bao rồi.”

“Nửa tiếng trước ư?”

Điền Điền mở điện thoại ra xem tin nhắn còn chưa đọc. Quả nhiên, không ngoài dự đoán, là tin nhắn của hệ thống thông báo thuê bao đã nộp cước và được mở. Cô càng không hiểu, mở to đôi mắt: “Nhưng tôi không hề nhớ ai nộp cước điện thoại giúp cả.”

“Vậy thì chỉ có một khả năng, một khách hàng nào đó đã bất cẩn báo sai số điện thoại khi nộp cước và nộp nhầm cho số điện thoại của cô. Nhưng khả năng này rất thấp, vì sau khi báo số điện thoại, chúng tôi còn xác nhận tên nữa. Trừ khi đối phương không chỉ có số điện thoại gần giống cô mà còn trùng tên trùng họ với cô.”

Xảy ra điều bất ngờ này, Điền Điền rời khỏi phòng thu cước mà chẳng hiểu gì. Bước trên con đường trường rợp bóng cây đẹp như tranh vẽ mà cô vẫn bản thân. Đưa mắt nhìn xuống hộp điếm tâm trên tay, trái tim cô bỗng rung động. Liên Gia Kỳ, có phải là anh không?

Dường như chỉ còn khả năng này thôi. Nếu không thì còn cách giải thích nào khác về việc thuê bao của cô được mở không lâu thì anh gọi điện đến chứ?

Để chứng minh suy đoán của mình, Điền Điền nghĩ một lát rồi nhắn tin cho Liên Gia Kỳ: “Chiều nay, trước khi đến tìm tôi, có phải anh đã nộp một trăm tệ tiền cước điện thoại cho tôi không?”

Liên Gia Kỳ nhanh chóng nhắn tin trả lời: “Đúng vậy. Vì khi đó gọi điện cho cô không được. Hệ thống báo thuê bao nợ cước hệ thống bị khóa. Tôi không muốn uống công chạy đến nên đã nộp cước cho cô.”

Ban đầu Điền Điền còn nghĩ rằng Liên Gia Kỳ gọi được cho cô là do may mắn nhưng hóa ra anh suy nghĩ thật chu đáo. Cô lập tức nhắn lại: “Thật ngại quá! Không những để anh phải đi cả đoạn đường dài mang đồ đến cho tôi, còn để anh phải nộp cước điện thoại giúp. Khi nào anh rảnh? Tôi muốn gửi lại anh một trăm tệ.”

“Không có gì. Cô cứ yên tâm ôn tập đi. Chuyện tiền cước để sau hẵng nói. Bây giờ, tôi đang ở trong phòng họp, không nói chuyện được nữa. Tạm biệt!”

Điền Điền không nở ăn hộp bánh hoa hồng mà Liên Gia Kỳ mang đến. Nhưng trong kí ức của trường đại học, nếu ai mang đồ ăn về thì không thể giấu không cho bạn cùng phòng nếm thử. Như vậy sẽ thành kẻ keo kiệt trong mắt mọi người. Hộp bánh hoa hồng vừa được mở ra, mấy cô gái đã tranh nhau ăn. Du Tinh vừa ăn vừa hỏi: “Điền Điền, hộp điếm tâm này ở đâu ra thế?”

Điền Điền nói đúng sự thật, là cô chủ của vườn hoa cầu vòng nơi cô làm việc nhờ người mang tới. Nhưng tên người mang tới là Liên Gia Kỳ thì cô tránh không nhắc đến.

Mỹ Lâm, một người bạn cùng phòng vừa ăn bánh vừa gọi điện thoại nhưng không liên lạc được nên chán nản. “Sao thế nhỉ? Từ sáng đến giờ thuê bao toàn trong tình trạng nợ cước bị khóa. Sao không nộp cước đi chứ? Làm cho người ra liên lạc chẳng được gì cả.”

Du Tinh hỏi cô ấy: “Cậu tìm ai mà tìm cả ngày thế?”

Mỹ Lâm nói tìm một người bạn đồng hương ở khoa Ngoại ngữ. Cô ấy nhờ cô lên mạng đặt mua giúp hai lọ kem dưỡng da, giờ đã nhận được hàng. Cô muốn gọi điện thoại báo cô ấy đến lấy nhưng di động không liên lạc được vì nợ cước thuê bao.

Điền Điền bèn nói: “Nếu cậu cần tìm cô ấy ngay thì có thể đi nộp cước điện thoại giúp cậu ấy. Không phải như thế sẽ liên lạc được sao?”

Mỹ Lâm chẳng thèm nghĩ ngợi nói ngay: “Đi nộp hộ á? Không cần phải phiền phức thế chứ! Không gọi được thì thôi. Đợi khi nào gọi được thì báo cậu ấy đến lấy là được rồi. Cũng không phải vật gì quá quan trọng phải đưa ngay hôm nay. Cần gì phải mất công như thế.”

Điền Điền bất giác nhìn hộp điểm tâm chỉ còn lại mấy miếng. Đây cũng là thứ chẳng có gì quan trọng. Chỉ là đồ ăn mà thôi. Nếu chị Lục Hiểu Du nhờ ai đó mang đến, có khi không liên lạc được, chắc chắn họ sẽ bỏ đi nhưng Liên Gia Kỳ thì khác. Anh có lòng như vậy vì không muốn phụ sự ủy thác của người ta hay là... Ý nghĩ thâm kín trong lòng Điền Điền như nụ hoa trong gió xuân chưa nở ra. Cô không dám nghĩ nhiều hơn nữa, chỉ sợ sẽ thành tưởng bỏ. Cô gái mười chín tuổi da mặt rất mỏng. Những chuyện không thể cho người khác biết thì bản thân chỉ thầm nghĩ trong lòng thôi cũng đã thấy thẹn thùng đỏ mặt rồi.

Đêm khuya tĩnh lặng, ánh trăng bàng bạc chiếu qua khung cửa như rải nền hoa. Liên Gia Kỳ đã lên giường từ lâu nhưng mãi vẫn không ngủ được. Trong đầu anh quanh đi quẩn lại đều là hình bóng của Điền Điền.

Hôm nay, Liên Gia Kỳ tranh thủ thời gian đến vườn hoa cầu vồng. Trên danh nghĩa là đến thăm vườn hoa, tiện thể thăm hai người bạn cũ là Tăng Thiếu Hằng và Lục Hiểu Du. Nhưng trên thực tế, trong lòng anh thầm mong được gặp Điền Điền. Hai ngày nghỉ cuối tuần, cô thường hay đến đây làm việc. Đã lâu lắm rồi không gặp Điền Điền, trong lòng Liên Gia Kỳ cứ vương vấn mãi không thôi. Cũng không hiểu tại sao cô gái này lại khiến anh không kim được mà quan tâm như vậy? Lâu ngày không gặp thì nỗi nhớ nhưng càng quẩn luyến không buông.

Nhưng anh đã không gặp được cô ở vườn hoa. Niềm hi vọng thầm kín biến thành niềm thất vọng thầm kín. Đương nhiên, nếu quả thực muốn gặp cô thì anh có thể gọi điện hẹn cô ra ngoài, nhưng bình thường, anh và cô cơ bản không hề trực tiếp liên lạc, chỉ là tình cờ gặp nhau ở vườn hoa nói chuyện mà thôi. Táo bạo hẹn gặp cô không phải là tác phong hành xử của anh. Anh không muốn bị người khác nhận ra khát vọng của mình, đặc biệt là cô. Điều này càng khiến anh không tiện liên lạc trực tiếp với cô.

Vừa hay Lục Hiểu Du đã cho anh một cơ hội rất tốt, để anh mang hộp bánh hoa hồng đến cho Điền Điền. Đây là cơ hội để anh danh chính ngôn thuận gặp được cô. Nỗi thất vọng thầm kín lại biến thành niềm vui thầm kín. Anh chẳng cần nghĩ ngợi gì,

nhận ngay trọng trách cao cả này. Trong thời gian ngắn nhất, Liên Gia Kỳ đã lái xe đến cổng trường nơi Điền Điền học. Khi gọi điện thoại cho cô thì hệ thống báo thuê bao nợ cước bị khóa. Anh nghe mà sững người. Sao lại như vậy? Niềm hi vọng mới lại biến thành niềm thất vọng mới. Đã đến cổng trường rồi mà còn không liên lạc được. Có như như hôm nay, anh đã quá xui xẻo rồi.

Trường học rộng như vậy, nếu không gọi điện liên lạc trước thì vào trường tìm người sẽ chẳng dễ dàng gì. Hơn nữa, Liên Gia Kỳ cũng không có thời gian để thông thả tìm. Lát nữa, anh còn phải về công ty họp. Làm sao đây? Lẽ nào lại uổng công một chuyến sao?

Đã đến gần Điền Điền như vậy mà lại không thể gặp cô. Liên Gia Kỳ không cam lòng. Anh nhanh chóng nghĩ ra, điện thoại của cô nợ cước đến bị khóa. Vậy thì anh nộp giúp cô là được rồi. Vừa hay đối diện cổng trường có một điểm thu cước. Chẳng hề do dự anh đến đó báo số di động của cô và nộp một trăm tệ. Cuối cùng điện thoại cũng thông, anh nghe được giọng nói của cô rồi. Giọng nói dịu dàng, dễ chịu như nước suối róc rách qua khe đá.

"Được ạ! Tôi sẽ ra ngay. Anh đợi tôi khoảng mười phút nhé!
Cảm ơn anh."

Chưa đến mười phút, cô đã xuất hiện ở cổng trường. Bước đi nhẹ nhàng, chiếc váy trắng như nhảy múa trong gió, giống như một đám mây bay ngang qua. Ánh mắt cô sáng như đôi vàng trắng tuyết đẹp, ánh cười lấp lánh trong đôi mắt.

Khó khăn lắm mới được gặp nhau, vừa mới nói chuyện được mấy câu thì trợ lý đã gọi điện giục anh về công ty họp ngay. Anh tiếc nuối nhưng chỉ có thể vội vàng rời đi. Suốt cuộc họp buổi chiều, Liên Gia Kỳ chẳng thể nào để ý gì đến những chuyện khác. Nhưng khi cuộc họp vừa kết thúc, cô người trở nên nhẹ nhõm, đầu óc anh lại hiện lên hình bóng mảnh mai, ánh mắt lấp lánh, nụ cười tươi tắn, dáng vẻ ngại ngùng của Điền Điền. Người anh nhìn thấy ở bệnh viện hôm đó rốt cuộc có phải là cô không? Câu hỏi này đã luẩn quẩn trong đầu anh rất lâu rồi. Đường như là cô, nhưng làm sao có thể là cô chứ?

Theo lý mà nói, hôm đó, cô không thể xuất hiện ở bệnh viện tại Hồng Kông mà đang đi học ở thành phố G mới đúng. Trừ khi cô cố ý chạy đến thăm anh. Nhưng sao cô biết anh nằm ở bệnh viện nào?

Có lẽ là nghe Lục Hiểu Du nói. Nhưng nếu cô cố ý đến thăm anh thì sao không ra gặp anh? Từ thành phố G xa xôi chạy đến Hồng Kông mà không thể gặp một lần sao?

Liên Gia Kỳ nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng, anh cho rằng có lẽ mình đã nhầm. Chắc là một cô gái nào đó có vóc dáng giống như Điền Điền thôi. Điền Điền chẳng có lí do gì để đi một quãng đường dài đến Hồng Kông thăm anh cả. Trước đây, cô căm hận anh, bây giờ, tuy quan hệ đã tốt hơn nhiều, anh còn liêu minh cứu cô khiến cô cảm kích vô cùng, nhưng việc anh bị sốt cao có thể trở thành đồng lực khiến cô vượt biển đến thăm ư?

Nếu người nằm viện là Hạ Lỗi thì rất có thể. Tuy chỉ gặp Hạ Lỗi một lần nhưng Liên Gia Kỳ có ấn tượng rất sâu sắc. Chàng trai trẻ đó rất đẹp trai, cả khuôn mặt không một khiếm khuyết. Tối hôm đó, khi Điền Điền nấp sau lưng Hạ Lỗi, cô đã nhìn anh ta với ánh mắt không hề che giấu lòng ái mộ. Lòng ái mộ đó Liên Gia Kỳ đã từng nhìn thấy trên khuôn mặt của Tạ Uẩn Nhã một lần. Lần đó, anh đã thua thảm hại trên chiến trường tình yêu.

Tuy không thể xác định giữa Điền Điền và Hạ Lỗi có quan hệ yêu đương hay không nhưng Liên Gia Kỳ dễ dàng nhận ra sự

ngưỡng mộ của cô đối với anh ta tới hôm đó. Một chàng trai đẹp như thế muốn có được các nữ sinh đem lòng nhưng nhớ quá thực là một chuyện quá dễ dàng.

Vốn đã nhận định không phải là Điền Điền nhưng đứng ở cổng trường nhìn dáng cô chạy đến từ xa, chiếc váy trắng bay bay như bông sen đang đua trong gió, thật giống như bóng dáng người con gái anh nhìn thấy ở bệnh viện. Liên Gia Kỳ sững sờ, ngờ ngợ rồi lại thăm thẳm hy vọng. Rốt cuộc, người hôm đó có phải là cô ấy không? Sao lại giống nhau như vậy?

Anh biến mỗi hoài nghi trong lòng mình thành câu hỏi thăm dò. Má cô hơi hơi đỏ, giọng nhỏ tựa sợi tơ: "Hả? Giống tôi ư? Thật... thật sao?"

Câu nói của cô không thừa nhận nhưng khuôn mặt lại đầy vẻ xấu hổ, như vô hình ám hiệu gì đó. Liên Gia Kỳ mơ hồ hiểu ra.

Đương nhiên vì vốn quay về công ty họp nên anh chẳng có thời gian để suy nghĩ. Lúc này, nằm trên giường, Liên Gia Kỳ bỗng nhớ lại. Bóng người ở bệnh viện hôm đó thật sự là Điền Điền sao? Nếu thật sự là cô, cô xuất hiện ở đó tất nhiên là để thăm anh rồi. Nhưng tại sao cô không ra gặp mặt anh mà lặng lẽ đến rồi lại lặng lẽ đi? Điều quan trọng hơn là, tại sao cô lại vượt biển đến thăm anh?

Lẽ nào...

Chương 39

Hoắc Khởi Minh vừa buồn vừa vui. Điều làm anh ta vui cũng chính là điều khiến anh ta buồn.

Điều làm anh ta vui là Hoắc Lệ Minh bị Liên Gia Kỳ từ chối thẳng thừng.

Hôm đó, Liên Gia Kỳ bị thương, sau khi Hoắc Lệ Minh nghe tin, lập tức nước mắt lưng tròng chạy đến bệnh viện. Cuối cùng thì lại nước mắt lưng tròng trở về. Vừa bước vào phòng, cô ấy liền nhốt mình không chịu ra. Mấy ngày sau đó đều rửa mặt bằng nước mắt. Hóa ra, khi ở bệnh viện, Liên Gia Kỳ đã nói rõ ràng mọi chuyện với Hoắc Lệ Minh. Anh ta và cô chỉ có thể làm bạn bè bình thường, không thể chuyển biến hay phát triển thành quan hệ gì khác. Hoắc Lệ Minh lòng thấy trống rỗng, đau buồn vô cùng. Ông già Hoắc cũng cau mày, sắc mặt sầm sì.

Ông rất cưng cô con gái bị điếc bẩm sinh này, cảm thấy số phận quá bất công nên đã dùng tình yêu thương để bù đắp. Sau khi biết con gái thích Liên Gia Kỳ, ông đã nghĩ cách để tạo cơ hội cho cô tiếp cận anh. Để có thể thúc đẩy cuộc hôn nhân này, ông đã ngầm ám hiệu, thậm chí còn nói rõ ràng rằng nếu Liên Gia Kỳ chịu lấy Hoắc Lệ Minh, ông sẽ đem một phần tài sản lớn của mình ra làm của hồi môn cho cô. Nhưng Liên Gia Kỳ không hề động lòng, tâm nguyện của con gái ông chưa gì đã biến thành bong bóng.

Tâm trạng của bố và em gái đều không tốt nhưng Hoắc Khởi Minh lại rất vui.

Cuộc hôn nhân giữa hai nhà Liên – Hoắc có thành hay không luôn là tảng đá đè nặng trong lòng anh. Nếu Liên Gia Kỳ bị ông già thuyết phục, gật đầu đồng ý hôn sự này thì chẳng phải một nửa giang sơn của Hoắc thị sẽ rơi vào tay nhà họ Liên của anh ta hay sao? Anh ta không thành “thái tử gia” mới là lạ. May mà bây giờ Hoắc Khởi Minh không phải lo lắng về điều này nữa.

Anh ta vui mừng gọi La Thiên Vũ đã bình phục đến ăn mừng. Hai người đến hộp đêm sang trọng mà họ là khách quen và gọi một chai Rafi giá hơn hai mươi nghìn tệ. Hai thanh niên ăn mặc sang trọng lại uống loại rượu đắt tiền như vậy, vừa nhìn cũng biết là công tử nhà giàu rồi. Đúng là mục tiêu tốt cho các cô gái xinh đẹp vây quanh.

La Thiên Vũ đã chán ngấy mấy cô nàng kiều diễm ở hộp đêm rồi, liền xua tay đuổi đi. Sau đó anh ta buồn rầu nói: “Lúc nào lượn một vòng quanh trường đại học rồi tìm một cô nàng ngây thơ đi. Cô nàng Du Tinh chẳng thêm để ý gì đến tao nữa rồi. Bản thiếu gia nổi danh sát thủ sẵn trình nữ, thế mà lại để cô nàng tuột khỏi tay. Phái rồi. Khởi Minh, mày và Điền Điền vẫn đi lại đấy chứ?”

Không hỏi thì thôi, hỏi rồi lại khiến Hoắc Khởi Minh mất vui. Điều khiến anh ta buồn chính là chuyện này: “Bây giờ, gọi điện đều không hẹn được cô nàng họ Diệp đó ra ngoài chơi. Xem ra, Liên Gia Kỳ đã có được trái tim cô ấy rồi. Hôm đó, anh ta vì cứu cô ấy mà chịu một nhát dao của kẻ thần kinh kia. Anh hùng cứu mỹ nhân, có cô gái nào lại không rung động cơ chứ? Mẹ kiếp! Liên Gia Kỳ thật may mắn. Tao lại mất cơ hội rồi.”

“Đừng thế. On cứu mạng như thế thì cô gái đó sẽ dễ dàng xúc động đến mức lấy thân đền đáp mất. Khởi Minh, xem ra mày không thể giành nổi cô nàng Điền Điền này với Liên Gia Kỳ rồi. Thôi vậy, dù sao cũng chỉ là một người mẫu coi được mà thôi. Chỉ cần Hoắc thiếu gia mày muốn, không biết có bao nhiêu cô người mẫu có tiếng nguyện xếp hàng đợi đến lượt ý chứ!”

Hoắc Khởi Minh là một lãng tử hành tẩu trên tình trường, nên khi nghe tin Liên Gia Kỳ chịu một nhát dao của kẻ thần kinh để cứu Điền Điền, anh ta vô cùng tức giận. Vì anh ta quá rõ, như vậy thì mình không thể giành được trái tim Điền Điền nữa. Chắc chắn một trăm phần trăm là cô sẽ nghiêng về phía Liên Gia Kỳ. Tuy anh ta tức giận như vậy nhưng vẫn không có cách gì kéo lại.

Uống hết một chai Rafi mất khoảng nửa tiếng, mắt La Thiên Vũ bỗng sáng lên khi phát hiện ra một cô nàng thuần khiết trước mắt. Cô ấy mặc chiếc váy trắng, mái tóc đen thẳng mượt, khuôn mặt không hề trang điểm nhưng dung mạo đẹp như tranh vẽ. Cô ngần ngừ đứng trước cửa rồi bước vào nhìn quanh. Hình như cô ấy đang tìm ai đó, có vẻ như cô ấy chưa từng đến nơi này.

La Thiên Vũ hát hàm ra hiệu cho Hoắc Khởi Minh nhìn cô gái đó rồi mỉm cười có phần tà ý: “Hình như là một con thỏ trắng. Tao đến vờn cô nàng chơi đây.”

La Thiên Vũ đi rồi, không quay lại mà gọi điện nói rằng mình đã thuận lợi quơ được một em gái rất ngây thơ và ngốc nghếch. Bây giờ, anh ta phải đi cùng cô ấy, bảo Hoắc Khởi Minh tự về nhà không cần đợi mình nữa.

Hoắc Khởi Minh bị bỏ rơi ngán ngấm lắc đầu: “Tên tiểu tử này quả không tồi.”

Hoắc Khởi Minh nghĩ rằng La Thiên Vũ rất giỏi quơ gái. Lần này, lại thuận lợi câu được một con cá. Nhưng không ngờ, sáng hôm sau, La Thiên Vũ ù ẹ gọi điện báo anh ta đến quán rượu nào đó đón mình.

Anh ta lấy làm lạ: “xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đừng nhắc đến nữa. Nàng tiên tình cờ gặp tôi qua chạy tới qua. Nói ra dài quá. Mày cứ đến đây rồi nói.”

Hoắc Khởi Minh lao đến quán rượu tìm La Thiên Vũ trong thời gian ngắn nhất. Trông bộ dạng cậu ta rõ ràng đã bị đánh, mặt có vết bầm, vừa tức vừa lo vừa hậm hực.

“Đúng là trêu chim nhận bị chim nhận mổ mất. Cô ả tối qua trông tưởng như là thỏ trắng, hóa ra lại là hồ ly. Mẹ kiếp! Chơi bản thiếu gia một vỏ. Đợi đây! Bản thiếu gia không trả thù này thì không phải người nhà họ La.”

“Rốt cuộc chuyện là sao? Mày nói rõ đi xem nào?”

La Thiên Vũ kể lại tường tận sự việc xảy ra tối qua.

Tối qua, cô nàng đáng vẻ thuần khiết đó tự giới thiệu là nữ sinh đại học. Cô nàng nói mẹ mình bị ung thư, cần một khoản tiền lớn để chữa trị. Vì cần tiền gấp nên bạn cô ấy đã giới thiệu đến quán rượu này gặp một vị khách và thảo thuận giá đêm đầu là sáu nghìn tệ. La Thiên Vũ vừa nghe đã thấy ngứa ngáy. Anh chàng biệt danh sát thủ săn trinh nữ này đặc biệt thích các cô gái thuần khiết. Chú thỏ trắng này tự đâm đầu vào tất nhiên anh sẽ không bỏ lỡ.

“Người đẹp, anh chính là vị khách mà em tìm. Đi theo anh nào.”

La Thiên Vũ dắt cô gái thuần khiết đến một quán rượu. Sau khi vào phòng, anh ta hớn hờ đi tắm rửa. Không ngờ, anh ta đang tắm bỗng có hai người đàn ông béo ú xông vào, chẳng thèm nói năng gì lời ngay anh ta đang trần như nhộng trong nhà tắm ra trời lại và dán băng dính bịt mồm. Thấy cô nàng thuần khiết và hai gã đàn ông đứng gần nhau, anh ta mới phát hiện, thực ra cô nàng thuần khiết là “mồi nhử” và anh ta đã trúng kế.

Hai gã đàn ông kia đánh cho La Thiên Vũ một trận. Một trong hai gã tự xưng là bạn trai của cô gái kia, nói rằng La Thiên Vũ đã sàm sỡ bạn gái gã thì phải bỏ tiền ra mua sự “bình yên”. Đồng thời một gã đàn ông râu ria xồm xoàm khác rút một con dao găm ra uy hiếp anh ta nói nếu không chịu bỏ tiền thì sẽ khiến anh ta máu me bê bết.

La Thiên Vũ biết lúc này chỉ có thể bỏ tiền ra để giữ lấy tính mạng, nhưng trên người không mang theo nhiều tiền như vậy, tiền mặt chỉ có vài nghìn tệ. Hai gã đàn ông ép anh ta nói mật khẩu thẻ ngân hàng. Sau đó lấy thẻ của anh ta đi rút tiền. Sau khi rút được vài chục nghìn tệ, hạn mức rút tối đa ra, chúng còn quẹt thẻ mua sắm mấy trăm nghìn tệ.

Kiểm được món hời như vậy, nàng tiên này và hai gã đi cùng vẫn chưa hài lòng. Gã đàn ông có râu lấy trong túi ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số rồi bảo cô nàng thuần khiết cõng đồ ra ôm lấy La Thiên Vũ đang trần như nhộng, ép anh ta phải làm động tác ân ái để chụp ảnh. Sau đó, chúng tiếp tục uy hiếp anh ta phải chuẩn bị hai trăm nghìn tệ tiền chuộc những bức ảnh này. Nếu không sẽ tung lên mạng để anh ta thân bại danh liệt. Đồng thời, chúng cũng cảnh báo anh ta không được báo cảnh sát. Nếu không sẽ làm cho những bức ảnh của anh ta bay đầy trời.

Khi đã vét hết tài sản của La Thiên Vũ, chúng còn lái cả chiếc BMW của anh ta đi mất. Trước khi đi, gã cầm chiếc máy ảnh trong tay còn giơ lên đe dọa: “Cấm không được báo cảnh sát. Nếu không mày đợi ngắm cảnh ân ái của mày ở trên mạng đi.”

Bị uy hiếp, rồi lại bị ép chụp ảnh, La Thiên Vũ tuổi trẻ tài cao cảm thấy nhục nhã ê chề. Làm thế nào anh ta có thể nuốt được mối hận này. Anh ta hạ quyết tâm không tha cho những kẻ đó.

“Mày định thế nào? Có báo cảnh sát không?”

“Báo cái gì chứ? Thế thì hỏi cho chúng quá. Không phải Tiểu Chu quen đám bạn xã hội đen sao? Tao muốn nhờ nó giới thiệu một người giải quyết chuyện này. Nhất định phải dạy cho mấy tên khốn đó một bài học nhớ đời.”

Tiểu Chu mà La Thiên Vũ nói cũng là một trong những thiếu gia thường hay tụ tập đàn đúm với họ. Vì trước đây bố anh ta có kinh doanh hàng cấm nên quen vài người trong xã hội đen. Hoắc Khởi Minh cũng không phản đối, chỉ cần có thể giúp La Thiên Vũ giải quyết chuyện này, lấy lại những bức ảnh kia thì cần gì biết người đó là cảnh sát hay là trộm cướp.

La Thiên Vũ bảo Hoắc Khởi Minh lái xe đưa anh ta đi tìm Tiểu Chu rồi kể lại chuyện xảy ra tối qua. Sau khi hiểu rõ ý định của La Thiên Vũ, Tiểu Chu lập tức liên lạc với một người bạn rất có thế lực trong xã hội đen.

“Người bạn này của tôi là Long ca, là nhân vật có tiếng trong giới. Cậu giao chuyện này cho anh ta xử lý, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Có điều không thể nhờ người ta giúp không được. Ít nhiều cũng phải đền nghị chút phí vật vờ.”

“Chuyện này tuyệt đối không thành vấn đề. Chỉ cần có thể trút giận cho bản thiếu gia, muốn bao nhiêu tiền tôi cũng chi.”

Long ca nhận được điện thoại của Tiểu Chu thì có mặt ngay trong vòng nửa tiếng. Đó là một người trung niên trắng trẻo, nho nhã, ăn mặc như một giáo viên, nụ cười hiền hòa và thân thiện. Người này khác hẳn với các nhân vật xã hội đen hung hăng trong phim. Nếu gặp ngoài đường, Hoắc Khởi Minh và La Thiên Vũ tuyệt đối sẽ không ngờ, ông ta lại là một nhân vật đáng gờm như vậy.

Sau khi biết chuyện La Thiên Vũ gặp phải tối qua, Long ca cười híp mắt lên tiếng, giọng chậm rãi từ tốn nhưng lại rất dứt khoát: “La thiếu gia, cậu cứ yên tâm. Tôi đảm bảo trong vòng ba ngày, số tiền và chiếc xe cậu bị cướp sẽ quay về. Anh cũng không thiếu tấm nào. Thậm chí ba tên chơi xỏ cậu cũng chẳng thể thoát được. Tôi sẽ đưa chúng về cho cậu tùy ý xử lý.”

La Thiên Vũ gật đầu: “Tốt quá! Long ca, anh giúp tôi giải quyết chuyện này. Các anh chỉ cần mang xe của tôi về là được, còn số tiền ba tên đó lấy đi thì các anh em cứ giữ lấy mà uống trà.”

Long ca nở nụ cười như bắt được vàng. “Vậy thì tôi xin cảm ơn La thiếu gia trước.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

Quả nhiên Long ca có năng lực thực sự. Nói là trong ba ngày nhưng đến chiều hôm sau đã gọi điện báo rằng anh em của mình đã bắt được kẻ La Thiên Vũ cần.

“La thiếu gia, cậu muốn xử lý chúng thế nào? Xin cứ nói.”

La Thiên Vũ gọi Hoắc Khởi Minh lái xe đưa anh ta đến tỉnh sở với bọn chúng. Trên đường đi, anh ta nắm chặt tay, nghiêng răng nói không cho chúng một trận không được. Xe lái đến một mỏ khai thác đá bỏ hoang ở ngoại ô, Long ca và một đám anh em thuộc hạ đã đợi ở đó. Cô em thuần khiết, tên đầu băng và tên có râu đều bị trói chặt cánh tay, sợ hãi ngồi rúm ró một góc.

Thấy La Thiên Vũ đến, Long ca nở nụ cười ra đón, chỉ vào ba kẻ đó hỏi: “La thiếu gia, cậu xem có phải ba người này không?”

La Thiên Vũ chẳng nói câu nào, lao thẳng đến chỗ tên có râu đập cho nẩy phát. Tội đó hẳn đánh anh ta nặng nhất. La Thiên Vũ vừa đập vừa chửi: “Đám giờ trò với bản thiếu gia hả? Bây giờ bản thiếu gia cho mày biết hai từ “hối hận” viết thế nào.”

Long ca bước đến khuyên giải: “La thiếu gia, việc gì phải bản tay cậu như vậy. Việc dạy dỗ ba tên này cứ để cho các anh em là được. Cậu cứ việc sai bảo.”

La Thiên Vũ giận dữ nói: “Đánh cho tôi, đánh mạnh vào.”

Anh ta chưa dứt lời, đám đàn em bên cạnh đã cầm sẵn gậy gộc lao vào ba người đó như sói như hổ. Mỗi gậy vung lên đều để lại những vết thương rách da rách thịt, máu tươi bắn tung tóe. Ba kẻ đó vừa cầu xin tha mạng vừa ôm đầu né đòn, muốn né khỏi những cây gậy ác liệt nhưng không thể nào thoát khỏi nhiều người đến thế. Những tiếng thét đau đớn vang lên, lạc vào không trung ở mỏ khai thác đá bỏ hoang.

Cảnh tượng đầm máu này trước đây La Thiên Vũ và Hoắc Khởi Minh mới chỉ nhìn thấy trong phim, chứng kiến tận mắt ngoài đời thực thế này thì mới là lần đầu. Hai người đều có chút khó tiếp nhận nổi. Vô thức họ lùi lại mấy bước để tránh bị vấy máu.

Lúc này, Long ca đứng bên cười hỏi như không có chuyện gì: “La thiếu gia muốn chúng chết hay sống?”

Giọng ông ta nhẹ nhàng như hỏi món nào đó hấp hay kho tàu vậy. La Thiên Vũ không thể hiểu nổi ý của ông ta, liền hỏi: “Cái gì sống hay chết?”

“Mấy tên này, muốn chúng chết hay để lại mạng cho chúng?”

Câu hỏi của Long ca nhẹ như giết gà giết vịt thật khiến La Thiên Vũ sợ phát khiếp. Hoắc Khởi Minh đứng bên cạnh nghe mà cũng bàng hoàng. Giết người với Long ca mà nói chẳng khác gì với giết gà. Đám xã hội đen này thật sự là giết người không chớp mắt. Đám người bên kia vẫn tiếp tục đánh, họ ra đòn vừa ác vừa chuẩn. Ba người đó đã bị đánh chẳng còn chỗ nào lành lặn. Thậm chí, cô nàng kia còn tè cả ra quần. Máu tanh và nước tiểu lẫn vào nhau. La Thiên Vũ và Hoắc Khởi Minh được cung chiều từ nhỏ trông mà phát buồn nôn. Đường như họ không dám nhìn ba kẻ đó nữa. Màn đánh đầm máu này thật sự vượt quá phạm vi tiếp nhận của họ.

La Thiên Vũ cố gắng trấn tĩnh quay đầu lại nói với Long ca. “Thôi đi. Dạy dỗ thế là được rồi. Để cho chúng một con đường sống.”

Long ca giờ tay ra hiệu cho thủ hạ dừng lại thì ba kẻ kia đã sống dở chết dở nằm trên mặt đất, gần như không cử động nổi nữa, chỉ biết rên rì.

“Ba người chúng mày có thể cút đi. Cút càng xa càng tốt. Sau này, không được đặt chân nửa bước vào thành phố G. Nếu để tao nhìn thấy chúng mày ở đây thì tự mua quan tài mà chôn chết đi. Rõ chưa hả?”

Nghe lời Long ca nói, ba kẻ bị đánh cho không còn ra hình người kia dùng chút sức lực tàn tạ còn lại của mình mà bò chạy bán sống bán chết. Rõ ràng họ đã hiểu ý của Long ca. Còn ông ta vẫn nở nụ cười ôn hòa. Chiếc BMW mà La Thiên Vũ bị lấy đi hôm trước đã đỗ ở một góc của mỏ khai thác. Khi Long ca giao chìa khóa cho anh ta còn đưa cả một chiếc máy ảnh kỹ thuật số.

“La thiếu gia, tôi đã kiểm tra rồi. Chúng chưa hề in ảnh trong máy này ra bất kỳ nơi nào. Cậu cứ yên tâm.”

Lúc này La Thiên Vũ vừa khâm phục vừa kính sợ khả năng của vị Long ca này: “Long ca, lần này thật sự rất cảm ơn anh. Lúc nào anh rảnh, tôi muốn mời anh đi ăn cơm.”

Long ca cười khà khà: “La thiếu gia không cần khách sáo. Sau này, nếu gặp chuyện gì phiền phức, xin cứ tìm tôi. Nhất định tôi sẽ giúp cậu giải quyết thỏa đáng.”

La Thiên Vũ và Hoắc Khởi Minh rời khỏi mỏ khai thác bỏ hoang đó trước. Họ đến một câu lạc bộ để tắm hơi thư giãn cho bớt căng thẳng. Họ có phần không chịu nổi cảnh tượng vừa rồi.

Trong phòng tắm hơi, La Thiên Vũ kêu lên: “Đám người xã hội đen này thật lợi hại! Tùy ý nói giết người là giết.”

Hoắc Khởi Minh cũng gật đầu: “Long ca này quả không đơn giản. Đúng là một nhân vật nguy hiểm”

“Nhưng cũng là một nhân vật được việc. Quen anh ta cũng rất có lợi. Sau này, ai dám chọc giận tao, tao sẽ tìm Long ca thay tao trút giận.”

Lời của La Thiên Vũ bỗng khiến Hoắc Khởi Minh chú ý. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu anh ta.

Cuối cùng, kỳ thi cuối kỳ năm thứ nhất cũng kết thúc.

Hai tháng nghỉ hè mà Điền Điền mong đợi cũng đã đến. Kế hoạch của Du Tinh là đến nhà người cô ở Tây An một tháng, tiện thể đi dạo cổ đô luôn. Cô hỏi Điền Điền có hứng thú đi cùng không. “Cô tớ rất hiếu khách. Cậu đi không phải lo gì cả mà còn được ăn ngon ở thoải mái.”

Điền Điền cảm ơn và từ chối ý tốt của Du Tinh. Bây giờ cô không muốn đi đâu cả. Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, cô liền chạy ngay đến vườn hoa cầu vồng.

Lục Hiểu Du vừa thấy cô đã cười nói: “Điền Điền, em đến thật đúng lúc. Chiều nay, Gia Kỳ hẹn chị đi đánh tennis. Chị đang lo thiếu một người thi lại phải đánh lần lượt. Em đến rồi thì tốt quá!”

Điền Điền nghe mà mừng rỡ trong lòng, cả sáng cứ cười suốt. Khi bón phân cho hoa, cô còn bắt giắc hát lên mấy câu. Buổi chiều, khi cùng vợ chồng Lục Hiểu Du và Tăng Thiệu Hàng xuất phát, nghĩ đến việc sắp được gặp Liên Gia Kỳ, trái tim cô cứ nhảy nhót liên tục.

Xe lái đến cầu lạc bộ tennis mà Điền Điền từng chụp poster quảng cáo. Liên Gia Kỳ đã đến đó trước nhưng đang thay đồ. Tăng Thiệu Hàng đi tìm anh. Lục Hiểu Du và Điền Điền cùng sang buồng nữ chuẩn bị.

Tuy đã rất lâu không đến nhưng nhân viên phục vụ đó vẫn nhớ cô: “Cô Diệp, lâu lắm rồi không thấy cô đến chơi.”

“Uhm! Đúng vậy. Dạo này tôi khá bận.”

“Nhưng tôi đoán hôm nay cô sẽ xuất hiện vì Hoắc công tử đến rồi. Anh ấy đang đánh ở sân số 4.”

Điền Điền sửng người. Hoắc Khởi Minh thì liên quan gì đến cô? Sao nhân viên phục vụ lại đoán như vậy? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trước đây, mỗi lần cô đều đi cùng Hoắc Khởi Minh, chắc nhân viên phục vụ đã quen với điều đó nên nghĩ vậy.

Cô mỉm cười nói: “Vậy sao? Anh ta cũng đến hả? Nhưng hôm nay tôi đi cùng mấy người bạn khác.”

Sau khi biết mình đoán nhầm, cô nhân viên phục vụ lăm mồm này biết điều không nói thêm gì nữa.

Khi Điền Điền thay đồ xong, cùng Lục Hiểu Du ra sân thi Liên Gia Kỳ và Tăng Thiệu Hàng đã bắt đầu đánh bóng. Từ xa, anh nhìn Điền Điền liền gật đầu mỉm cười. Cô cũng tươi tắn đáp lại, nụ cười mang theo niềm vui và nét thẹn thùng. Cảnh này đã lọt vào mắt của Lục Hiểu Du. Chưa được một lúc, cô đã kiểm soát kéo chồng đi để Điền Điền ở lại đánh tennis với Liên Gia Kỳ. Vợ chồng họ sang sân khác đấu với nhau.

Điền Điền biết đánh tennis là nhờ Hoắc Khởi Minh dạy. Tuy nói lúc đó cô học khá tốt nhưng lâu không đánh nên có phần lúng túng. Lúc này đánh với Liên Gia Kỳ, cô biết mình chơi không tốt, sợ làm anh mất hứng. Cô cố gắng thể hiện tốt một chút, nhưng vì cố gắng quá nên không cẩn thận, sau một cú nhảy lên đỡ bóng, cả người cô đã ngã soài lên mặt sân.

Thấy Điền Điền bị ngã, Liên Gia kỳ lập tức lao như bay về phía cô: “Cô lao sao rồi? Không bị đau chứ?”

Điền Điền vừa ngồi dậy vừa nhìn khuỷu tay bị đau. Chỗ đó bị xước một mảng khá lớn đã rách máu. Lúc này, Liên Gia Kỳ đã ngồi thụp xuống bên cô, anh lập tức lấy một chiếc khăn tay trong túi ra rìt lên miệng vết thương để cầm máu: “Có đau không?”

Trước câu hỏi quan tâm của anh, Điền Điền chẳng hề nghĩ ngợi liền lắc đầu. Ban đầu, cô cảm thấy đau thật, nhưng khi thấy anh cẩn thận săn sóc thì cô bỗng chốc không cảm thấy hề hấn gì nữa.

“Đi nào. Tôi dìu cô ra đằng kia nghỉ.”

Liên Gia kỳ nhìn Điền Điền ra chiếc ghế băng bên sân. Họ đều không biết rằng ở đằng xa, Hoắc Khởi Minh đang nhìn chằm chằm về bên này. Mặt anh ta chẳng có biểu hiện gì nhưng trong mắt đã toàn một màu u ám.

Hôm nay, Hoắc Khởi Minh đi đánh tennis cùng La Thiên Vũ. Khi bất ngờ thấy Điền Điền và Liên Gia Kỳ cùng đi với nhau, sắc mặt anh ta đã có phản khó coi. Càng không nói gì đến lúc Điền Điền bị ngã, cử chỉ Liên Gia Kỳ dìu cô mới thân mật làm sao. Trước đây, Điền Điền đánh tennis cùng anh ta, anh ta chỉ vô tình chạm vào vai cô thì cô đã xoay người né tránh. Đầu có giống như cánh tượng trước mắt, cô thẹn thùng bước đi bên Liên Gia Kỳ. Trái tim cô bé này đã thật sự dành cho Liên Gia Kỳ mất rồi. Tuy sớm biết điều này, cũng biết rõ là không thể cứu vãn được nữa nhưng khi tận mắt thấy chú chim nhỏ Điền Điền sà vào lòng Liên Gia Kỳ, Hoắc Khởi Minh vẫn rất tức tối. Ngoài mặt tỏ ra thân nhiên nhưng ẩn chứa trong đôi mắt u ám của anh ta là những tia lửa giận dữ.

La Thiên Vũ biết tâm sự của anh ta liền an ủi nói: “Thôi đi. Đừng nhìn nữa. Càng nhìn càng thấy tức. Việc gì phải thế? Chỉ là một cô gái thôi mà, có gì ghê gớm đâu.”

Hoắc Khởi Minh cũng không muốn nhìn nữa, quay đầu bước vào cầu lạc bộ. Trên đường đi, họ nghe thấy có hai cậu bé nhặt bóng nhân rồi đứng một góc nói chuyện.

Cậu bé A: “Đó không phải là cô người mẫu đã chụp poster quảng cáo của cầu lạc bộ chúng ta năm ngoái sao? Tớ còn nhớ trước đây, cô ấy đều đi cùng Hoắc công tử. Sao hôm nay lại đổi thành Liên thiếu gia vậy?”

Cậu bé B: “Đúng thế! Trước đây, cô ấy đi cùng Hoắc công tử. Cơ hội chụp hình poster quảng cáo khi đó cũng là Hoắc công tử dành cho cô ta. Có điều, đã lâu lắm rồi không thấy cô ấy đi cùng Hoắc công tử. Tớ đang thấy lạ. Hóa ra bây giờ cô ấy đi lại với Liên thiếu gia.”

Cậu bé A: “Nói như vậy thì Hoắc công tử bị Liên thiếu gia nâng tay trên sao?”

Cậu bé B đang định trả lời câu hỏi buồn chuyện này thì bỗng phát hiện ra Hoắc Khởi Minh đang đứng phía sau, cách chúng chừng dăm ba bước. Khuôn mặt lạnh như băng đó khiến cậu bé không dám nói thêm gì nữa. Cậu bé vừa lúng túng cười trừ thay lời hỏi thăm vừa vội kéo cậu bé A đi.

Tuy Hoắc Khởi Minh kìm chế được cảm xúc của mình trước mặt mọi người nhưng ngọn lửa tức giận trong anh ta đã nhanh chóng bùng lên. Vừa vào phòng thay đồ, anh ta đã đập lật một chiếc ghế. Anh ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ kiếp! Bây giờ cũng không biết có bao nhiêu người đang cười tao nữa, cười tao bị Liên Gia Kỳ nâng tay trên. Tao mất hết cả thể diện rồi, không thể nuốt nổi cơn giận này. Họ Liên kia, mày cứ chờ đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Dời Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Em hiểu anh vì điều gì

Dù Liên Gia thế nào cũng không cần phải nói, anh vẫn nắm chặt tay cô, đem ánh mắt dịu dàng và lưu luyến của mình để khiến cô tin rằng anh hoàn toàn hiểu tâm tư của cô. Những điều anh muốn thể hiện, cô cũng đều hiểu được.

“Em hiểu rồi. Gia Kỳ quyết định rời đi có hai nguyên nhân... Em sẽ dùng thời gian để chứng minh, lời em nói tuyệt đối không phải là ý nghĩ nhất thời.”

Điền Điền bị thương được Liên Gia Kỳ lái xe đưa về nhà. Trên đường đi, anh kiên quyết đưa cô đến một phòng khám để kiểm tra vết thương. Tuy chỉ là vết xước nhẹ, cô nói không cần nhưng anh bảo thời tiết nóng nực, vết thương rất dễ bị nhiễm trùng, bôi chút thuốc vào sẽ yên tâm hơn. Sau khi bác sĩ rửa sạch vết thương, bôi thuốc rồi băng lại cho cô thì chiếc khăn dùng để cầm máu lúc trước đã không còn tác dụng nữa. Liên Gia Kỳ đang định cầm lại khăn tay bẩn thì Điền Điền vội chop lấy, nói: “Để tôi giặt sạch rồi gửi lại anh.”

Đây là lần thứ hai cô giặt chiếc khăn ra khỏi tay anh. Ngón tay thon dài, ấm áp của anh và ngón tay nhỏ nhắn lạnh lạnh của cô không tránh khỏi lại một lần nữa đụng chạm. Vô thức Liên Gia Kỳ ngược mắt nhìn Điền Điền. Đúng lúc cô cũng ngẩng lên nhìn anh, ánh mắt xấu hổ thẹn thùng. Trái tim anh đã bị ánh mắt đó làm rung động. Ánh mắt long lanh như con sóng xô bờ khiến trái tim anh phút chốc đập dồn dập.

Khi quay lại xe, Điền Điền bỗng nhớ ra: “Phải rồi. Tôi còn nợ anh một trăm tệ tiền cước điện thoại.”

“Bỏ qua đi. Không có gì.”

“Không được. Nhất định tôi phải trả.”

Điền Điền móc ví ra, bên trong vừa hay có mấy tờ một trăm tệ, chỉ cần rút một tờ là được nhưng cô lại nhìn khá kỹ. Vì cô có thói quen, mỗi lần rút tiền đều chọn tờ nào cũ nát hoặc nhàu nhĩ ra tiêu trước, giữ lại những tờ mới cứng và sạch sẽ. Nhưng bây giờ là trả tiền cho Liên Gia Kỳ, cô chọn đi chọn lại và rút ra tờ mới nhất. Giữ lại cho mình, cô thích giữ tiền mới. Còn đưa cho anh, cô chẳng nghĩ ngợi gì liền đưa tờ mới nhất. Tuy Liên Gia Kỳ đang lái xe nhưng anh cũng liếc mắt chú ý đến hành động của Điền Điền. Ban đầu, anh có chút không hiểu cô đang làm gì. Cứ nhìn mãi, thấy cô chọn ra tờ tiền mới nhất, anh mới đoán ra dụng ý của cô.

Tờ một trăm tệ mới cứng được đưa tới tay anh, giọng cô dứt khoát bên tai: “Trả anh một trăm tệ này. Cảm ơn anh.”

Anh biết mình không thể từ chối được: “Cô cứ đặt trên mặt taplo đi.”

Điền Điền đặt tờ một trăm tệ ngay ngắn trên mặt taplo sát kính chắn gió ở đầu xe. Qua một khúc ngoặt nữa là đến tòa nhà cô ở. Liên Gia Kỳ luôn muốn tìm cơ hội hỏi cô chuyện ở bệnh viện hôm đó. Rốt cuộc, bóng người ấy có phải Điền Điền không? Anh rất muốn làm rõ, chỉ không biết hỏi thế nào để không lộ ý định của mình.

Anh đang ngẫm nghĩ, xe đi qua khúc ngoặt thì bỗng nghe Điền Điền ngạc nhiên reo lên: “Í! Anh Hạ Lỗi về rồi.”

Liên Gia Kỳ vừa nghe thấy thế liền nhìn theo thì chỉ thấy một chiếc taxi đang dừng dưới chân tòa nhà Điền Điền ở. Hạ Lỗi từ trong xe bước ra, xách túi lớn túi bé, sải bước về phía tòa nhà. Khuôn mặt tuấn tú, trẻ trung dưới ánh mặt trời như dát vàng lấp lánh. Những lời đang ấp ủ trong lòng Liên Gia Kỳ tạm thời lắng xuống như hòn đá rơi xuống nước, không biết chìm xuống tận đâu. Anh nghĩ, không cần hỏi thêm gì nữa. Sau khi tiễn Điền Điền, trên con đường một mình quay về, nhìn tờ một trăm tệ mới cứng trên mặt taplo, trái tim Liên Gia Kỳ khi này bỗng bèn giờ lại nhanh chóng chìm xuống...

Điền Điền vốn muốn mời Liên Gia Kỳ lên nhà chơi nhưng anh đã khách sáo cảm ơn rồi từ chối. Nghĩ là công việc của anh quá bận rộn nên cô cũng không cố ý níu giữ, chỉ có thể tiếc nuối nhìn anh lái xe rời đi. Lên lầu về nhà, khi bước đến tầng nhà Hạ Lỗi, cô thấy cánh cửa nhà anh ta vẫn mở. Hạ Lỗi đang ở trong phòng khách lấy quà trong túi lớn túi bé ra đưa cho mẹ anh ta xem. Trước đây, mỗi lần Hạ Lỗi về, khi đi qua nhà anh ta, Điền Điền đều muốn nhìn mà không dám nhìn lâu, chỉ sợ bị người khác phát hiện ra chút tâm tư nhỏ bé của mình. Đúng là khổ vì tình. Bây giờ, chút tâm tư đó không còn, bản thân cô nhẹ nhõm hơn nhiều nên thoải mái bước đến gõ cửa, nói: “Anh Hạ Lỗi, anh về rồi à!”

Hạ Lỗi nhiệt tình chào hỏi: “Đúng vậy. Điền Điền, vào nhà chơi đi em.”

Cô Chu cũng cười cười, bước đến kéo Điền Điền vào phòng ngồi. Cô cũng chẳng từ chối. Bước vào phòng, cô liền chúc mừng: “Anh Hạ Lỗi, chúng em đã thấy anh trong bản tin giải trí trên tivi. Anh đã tham gia vào giới điện ảnh rồi. Anh cừ quá! Cố lên! Em thấy anh sắp nổi tiếng rồi đấy.”

Hạ Lỗi nở nụ cười trên khuôn mặt đầy ý xông pha. “Cảm ơn em. Lần này, nhà sản xuất và đạo diễn đều nhầm tưởng anh nên mới dành cho anh một cơ hội tốt như vậy. Anh sẽ cố gắng, không thể phụ sự kì vọng của họ được. Hơn nữa, vai nam chính và nữ chính của bộ phim này đều là các ngôi sao đấy. Đóng phim cùng họ, chắc chắn anh có thể học hỏi được không ít.”

“Phải rồi. Anh Hạ Lỗi, sao hôm nay anh lại về thế? Bộ phim quay xong rồi à?”

“Vẫn chưa. Bộ phim quay ngoại cảnh ở thành phố G nên anh tranh thủ thời gian về nhà một chuyến. Có điều nhiều lắm cũng chỉ có thể ở nhà nửa tiếng thôi. Lát nữa anh phải đi rồi.”

Cô Chu nghe thế, rất không hài lòng: “Hả? Gấp gấp thế ư? Vừa mới về nhà lại phải đi rồi.”

“Mẹ, chẳng còn cách nào khác. Công việc quay phim căng thẳng thế mà. Đợi quay xong, con có thể nghỉ vài ngày. Đến lúc đó con sẽ về nhà ở với mẹ vài hôm. Lát nữa, con thật sự phải đi, đến muộn thì không hay. Con là người mới, không thể để đạo diễn và mọi người phải đợi mình được.”

Bố Hạ Lỗi rất ủng hộ con: “Con trai cũng vì công việc thôi. Đừng làm lỡ việc của nó. Tiểu Lỗi, công việc bận như vậy, con phải chú ý giữ gìn sức khỏe đấy!”

“Bố, con biết rồi ạ.”

Hạ Lỗi chỉ có nửa tiếng để về nhà với bố mẹ nên Điền Điền không ngồi lại lâu mà để gia đình họ có không gian riêng tư nói chuyện.

Điền Điền về đến nhà. Hôm nay, bà Điền Quyên, mẹ cô không phải đi làm. Thấy con gái bị thương quay về, bà có phần kinh ngạc. Cô không nói cho bà biết đầu đuôi thế nào mà chỉ nói rằng không cẩn thận bị xước da, sau đó chui ngay vào nhà vệ sinh. Chốt cửa lại, Điền Điền móc chiếc khăn tay bản từ trong túi ra, giặt thật sạch. Đây là chiếc khăn của Liên Gia Kỳ, cô đã giặt đi giặt lại tới ba lần mà vẫn sợ không biết có còn chỗ nào bẩn không. Sau khi giờ nó lên quan sát dưới bóng đèn, cô mới yên tâm, chuẩn bị đem ra ban công phơi.

Nhưng sau khi ra ban công, cô bỗng cảm thấy không ổn. Vì đây là một chiếc khăn tay nam. Tuy mẹ cô không phân biệt được đâu là khăn nam, khăn nữ, nhưng màu sắc và đường nét của chiếc khăn này không phù hợp với con gái. Ngộ nhờ bà để ý phát hiện ra rồi hỏi thì cô biết giải thích thế nào?

Nghĩ một lát, Điền Điền không phơi ra ban công mà cầm về phòng mình. Cô lấy bừa một chiếc mắc để phơi chiếc khăn trong tủ quần áo. Thời tiết nóng thế này, chiếc khăn tay lại mỏng như vậy, tuy treo ở chỗ kín gió nhưng chỉ một đêm chắc sẽ khô.

Điền Điền đã hết sức cẩn thận như vậy nhưng ăn cơm tối xong, khi cô vào nhà vệ sinh, bà Điền Quyên vào phòng con gái để tìm chiếc ga trải giường. Vừa mở cánh cửa tủ ra, bà liền phát hiện ra chiếc khăn tay đó. Sao không phơi ở ban công? Lại còn lén lút treo trong tủ quần áo. Hơn nữa, xem ra không phải đồ dùng của con gái. Bà Điền Quyên không cần hỏi cũng có thể đoán ra chuyện là thế nào. Chắc chắn con gái bà đã thích một người. Chiếc khăn tay này chắc chắn là của người con trai mà bà không biết tên đó.

Bà Điền Quyên trầm suy đoán. Đó là ai nhỉ? Bà cảm thấy có khả năng nhất là bạn đại học của con gái. Trong trường đại học, nam nữ có cảm tình rồi yêu nhau cũng là chuyện bình thường. Bà cũng không phản đối. Bà không giống những bậc phụ huynh khó tính cho rằng khi còn đi học thì tốt nhất đừng nói chuyện yêu đương, sợ làm ảnh hưởng đến việc học. Trái lại, bà còn thấy, con người ít nhất cũng nên trải qua tình yêu đầu khi còn trẻ vì tình cảm thời niên thiếu là tình cảm chân thật nhất, thuần khiết nhất. Chỉ có vàng nguyên chất mới có thể so sánh với độ thuần khiết của nó. Tình cảm giữa bà và bố Điền Điền cũng nảy nở từ thời đi học.

Từ đó đến giờ, bà Điền Quyên luôn tự nhận mình là bậc phụ huynh phóng khoáng. Bà chưa bao giờ ngăn cấm con gái không được qua lại với bạn học khác giới. Bà không hiểu tại sao con gái có người mình thích mà lại phải giấu giếm, không để cho bà biết? Lẽ nào, cô sợ bà phản đối tình yêu của mình sao? Nếu như vậy thì người mà cô thích chưa biết chừng lại có điều gì đó không ổn. Nghĩ như vậy, bà Điền Quyên có chút lo lắng. Bà không phản đối con gái yêu đương khi còn đang đi học, nhưng bà lo con bị người ta lừa gạt.

Lấy chiếc khăn tay ra lật đi lật lại trên tay, bà ngắm nghía kĩ một lượt. Bà Điền Quyên nhận ra chiếc khăn tay này khá cầu kỳ, chắc phải có thương hiệu gì đó. Thử như thế này, các sinh viên bình thường không thể có được. Hơn nữa, màu xanh lam sẫm và hình ô van cũng không giống với sở thích của các nam sinh trẻ. Bà Điền Quyên bỗng thấy lo lắng. Bà nghĩ đến rất nhiều thương gia trung tuổi dụ dỗ các nữ sinh đại học. Không phải con gái bà trẻ người non dạ, không hiểu chuyện đã bị lừa gạt đấy chứ?

Lo lắng như vậy, bà Điền Quyên vốn định vờ như không phát hiện ra điều gì nhưng rồi lại thay đổi ý định. Đợi con gái tắm xong, từ nhà vệ sinh đi ra, bà lập tức cầm chiếc khăn tay hỏi: “Đây là khăn tay của ai? Sao con lại lén treo trong tủ quần áo vậy?”

Điền Điền không ngờ mẹ lại nhanh chóng phát hiện ra bí mật nhỏ của mình như vậy. Trong nháy mắt, mặt cô đỏ lên, vừa xấu hổ vừa giận dỗi: “Mẹ, sao mẹ lại lục đồ của con?”

“Mẹ không lục đồ của con. Mẹ định lấy chiếc ga trải giường trong tủ quần áo. Kết quả vừa mở ra thì thấy chiếc khăn con treo trong này. Đây là khăn tay của ai? Sao con giặt xong phải lên treo trong tủ quần áo mà không phơi ngoài ban công? Có phải không muốn mẹ thấy không? Tại sao? Có phải con quen biết người không từ tế nào đó không? Điền Điền con còn trẻ người non dạ, chưa hiểu chuyện, đừng để mấy câu hoa mỹ lừa gạt. Có một số kẻ thành đạt, cậy có mấy đồng tiền thoit trong tay, thích nhất là lừa gạt mấy cô gái trẻ như các con đây.”

Điền Điền hiểu ra nỗi lo của mẹ, liền giải thích: “Mẹ, không phải như thế đâu. Con biết mà. Khi còn làm người mẫu, con vốn không thích tham gia tiệc tùng với người thành đạt gì đó. Huống hồ bây giờ con không làm nữa, càng không thể dính dáng đến những chuyện như thế được. Con làm thêm ở vườn hoa rất trong sáng, không có chuyện vớ vẩn đó đâu. Mẹ cứ yên tâm”

Ban đầu, khi Điền Điền nói với bà Điền Quyên rằng cô đã thôi việc ở công ty Kinh Kì, bà rất ủng hộ. Cuối cùng cô cũng nhận ra nơi đó khá lộn xộn. Các cô gái trẻ ở đó khó giữ nổi mình, dễ bị hư hỏng. Nhưng Điền Điền vẫn chưa nói cho mẹ mình biết rằng, chuyện cô làm việc ở vườn hoa cầu vồng là do Liên Gia Kỳ sắp xếp, càng không nói cô làm thêm ở vườn hoa ngoài giờ học là để “trả góp” món nợ năm nào. Cô không muốn để mẹ biết chuyện này. Cô muốn một mình giải quyết món nợ mà bố cô đã dùng tính mạng mình để vay.

“Vậy chiếc khăn tay này của ai?”

Mẹ vẫn nhất quyết truy hỏi khiến Điền Điền biết rằng không nói rõ thì không thể thoát được. Nghĩ rồi cô đành lựa chọn nói thực và có phần ngại ngùng khi lên tiếng: “Là của Liên Gia Kỳ ạ?”

Câu trả lời này ngoài dự kiến của bà Điền Quyên. Bà từng người rất lâu mới nói: “Liên Gia Kỳ? Chiếc khăn tay này là của cậu ta sao?”

“Vâng.” Điền Điền gật đầu, hai má ửng hồng.

“Sao dạo này con vẫn cứ đi lại với cậu ta vậy?”

Vì công việc bận rộn ngày đêm, cộng thêm con gái học đại học lại ở trong trường, hai tuần mới về nhà một lần nên mẹ con bà thường ít khi gặp nhau, chỉ có thể nói chuyện qua điện thoại. Nếu Điền Điền không nói, bà Điền Quyên hoàn toàn không biết cuộc sống của con gái đang xảy ra những chuyện gì.

“Cũng không phải là thường xuyên qua lại, chỉ là tình cờ gặp nhau thôi ạ. Bởi vì... anh chị chủ vườn hoa nơi con làm thêm là bạn của anh ấy. Khi rảnh rồi anh ấy lại đến đó chơi.”

Bà Điền Quyên không phải kẻ ngốc. Người phụ nữ trung niên hơn bốn mươi tuổi đầu đã có đủ kinh nghiệm và sự từng trải. Con gái bà không nói thì thôi, vừa nói bà đã đoán ra ngay: “Trùng hợp như vậy ư? Con đột nhiên thôi việc ở công ty Kinh Kì đi làm thêm ở vườn hoa, không phải là cậu ta giới thiệu đấy chứ?”

Mà cô đã nhanh chóng đoán ra, Điền Điền cũng chả có cách nào giấu được nữa chỉ có thể thừa nhận: “Vâng! Anh ấy nói công việc làm người mẫu không thích hợp với con, khuyên con đừng làm nữa rồi giới thiệu con đến làm thêm ở vườn hoa cầu vồng. Anh chị chủ ở đó đều rất tốt, rất quan tâm đến con.”

“Cậu ấy giới thiệu thì đương nhiên chủ vườn hoa đó sẽ quan tâm đến con rồi. Nhưng việc gì cậu ta phải tìm người lo cho con? Con có nghĩ cậu ấy có ý gì khác không?”

Không phải bà Điền Quyên quá lo lắng mà mối ân oán giữa hai nhà Liên – Diệp khiến bà không thể yên tâm. Năm đó, chồng bà đã giả vờ tai nạn khiến nhà họ Liên không những phải mất đi một khoản tiền lớn mà hai anh em Liên Gia Kỳ và Liên Gia Kỳ đều phải chịu những áp lực tinh thần vô cùng khủng khiếp. Đặc biệt là năm ngoái, con gái bà vì muốn trả thù cho bố đã tiết lộ chuyện Liên Gia Kỳ “gây tai nạn bỏ trốn” trước các phương tiện truyền thông khiến không chỉ bản thân họ mà hình tượng của tập đoàn Liên thị cũng chịu tổn thất rất lớn. Tuy sau đó, bà đã trả lại sự trong sạch cho Liên thị trước mặt mọi người nhưng liệu họ có thể nuốt được con giận này không? Chưa biết chừng, Liên Gia Kỳ lại có dụng tâm trả thù cũng nên. Chồng đã sớm qua đời, chỉ để lại một cô con gái như vậy, bà Điền Quyên yêu con hơn tất cả mọi thứ, nên bà không thể không cẩn thận, không thể không lo lắng.

“Mẹ, mẹ nói đi đâu thế? Anh ấy không phải loại người đó đâu.”

“Có ai lấy thước mà đo lòng người, sao con biết cậu ta không phải? Cậu ta sắp xếp cho con đến bên người của mình, còn chưa biết có ý đồ đen tối gì không...”

“Mẹ...” Điền Điền vội nói. “Mẹ nghĩ ngợi quá nhiều rồi. Liên Gia Kỳ tuyệt đối không phải người có lòng dạ xấu xa. Anh ấy cũng tuyệt đối không làm hại con đâu. Mẹ không biết đấy thôi. Anh ấy đã từng cứu mạng con, bất chấp tính mạng đỡ nhát dao của một kẻ thần kinh để cứu con, kết quả là cánh tay anh ấy bị thương rất nặng.”

Bà Điền Quyên nghe mà giật mình: “Chuyện xảy ra bao giờ? Sao mẹ không biết? Nha đầu này, sao chuyện gì cũng đều không nói cho mẹ biết thế?”

“Con cũng là không muốn làm mẹ lo lắng thôi. Nhưng vừa rồi mẹ nghi ngờ Liên Gia Kỳ như thế, quả thực là rất quá đáng!”

Điền Điền kể lại chi tiết sự việc xảy ra ngày hôm đó. Bà Điền Quyên nghe xong, mãi sau vẫn không nói được gì, Bỗng bà lạnh lùng hỏi: “Có phải vì thế nên con thích Liên Gia Kỳ không?”

Mẹ bất ngờ hỏi khiến Điền Điền đỏ hết cả mặt. Cô cúi đầu muốn giấu khuôn mặt mình, giọng lí nhí:

“Con... con không biết.”

Tuy miệng nói như vậy nhưng khi một cô gái trả lời loại câu hỏi này, nếu nói “không biết” thì cũng tương đương với việc xác nhận rồi. Vì nếu cô không thích người đó, cô sẽ thẳng thừng nói mình không có.

Bà Điền Quyên biết không cần hỏi thêm nữa, không còn nghi ngờ gì, con gái bà đã thích Liên Gia Kỳ mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chuong 42

Liên Gia Kỳ từ tòa nhà chọc trời của trụ sở chính của công ty bước ra thì trời đã tối đen như mực.

Xử lý công việc ở văn phòng cả ngày khiến anh hơi mệt mỏi, nhưng anh vẫn lái xe đến một quán bar thể thao. Anh và Tăng Thiếu Hàng đã hẹn nhau tối nay cùng xem trận bóng đá truyền hình trực tiếp ở đây.

Xem bóng đá ở bar là sở thích từ thời Liên Gia Kỳ còn đi học ở Anh. Văn hóa bóng đá rất phổ biến ở đây. Các quán bar luôn là nơi tốt nhất cho các fan hâm mộ. Họ thích sự náo nhiệt và rượu bia nên đã coi quán bar là sân vận động thứ hai của trận cầu náo nhiệt.

Trên đường đến đây, Liên Gia Kỳ phát hiện ra xe mình sắp hết xăng bèn dừng ở một cây xăng để đổ. Sau khi đổ đầy bình xăng, chuẩn bị trả tiền nhưng rút ví ra xong, anh cảm mãi mà không móc tiền ra.

Trong ví của anh không phải là không có tiền. Tuy không mang theo nhiều tiền mặt nhưng cũng phải một hai nghìn tệ. Một hai nghìn tệ này xếp tập dày cộp ở một ngăn. Ngăn kia chỉ có duy nhất một tờ một trăm tệ mới cứng. Một tờ và một tập, một sự đối lập rất rõ ràng.

Tờ một trăm tệ ở một mình này là tiền Điền Điền trả anh hôm đó. Khi cho tiền vào ví, anh cũng không hiểu thế nào mà lại đặt tờ tiền này ở riêng một ngăn, không muốn nó lẫn với những tờ tiền khác.

Nhân viên thu ngân của cây xăng đợi có chút hiếu kì. Ban đầu cô ta nghĩ, người đàn ông mặc đồ này quên không để tiền vào ví sao? Nhưng liếc mắt thì thấy rõ ràng trong chiếc ví da có tập tiền dày cộp. Sao không trả tiền nhỉ?

Nhân viên thu ngân liếc nhìn khiến Liên Gia Kỳ sực tỉnh, nhận ra mình có chút lơ đãng. Anh vội rút mấy tờ một trăm tệ ra trả tiền. Tất nhiên, anh không hề dùng tờ tiền Điền Điền trả.

Khi Liên Gia Kỳ đến quán bar, Tăng Thiếu Hàng đã đợi anh ở đó. Còn khoảng gần nửa tiếng nữa, trận đấu bóng mới bắt đầu. Màn hình ti vi lớn đang chiếu mục tin tức giải trí.

Vừa ngồi xuống, Liên Gia Kỳ liền thấy ngay khuôn mặt Hạ Lỗi trên màn hình ti vi. Anh ta trả lời phỏng vấn cùng mấy diễn viên chính đóng bộ phim truyền hình nào đó. Tuy ngồi bên các diễn viên nổi danh nhưng vẻ ngoài tuần tú và nụ cười rạng rỡ của anh ta lại nổi bật và thu hút sự chú ý của khán giả không kém gì các ngôi sao kia.

Người dẫn chương trình giới thiệu:

“... Yêu em không có lý do, bộ phim tình cảm lãng mạn đô thị này đang trong quá trình ghi hình. Bộ phim có sự tham gia diễn xuất của các ngôi sao được nhiều người hâm mộ. Từ khi bấm máy, bộ phim đã thu hút được rất nhiều sự chú ý. Sau khi chọn được Lê Hiểu và Tạ Bội Bội vào vai nam nữ chính, họ đã nhanh chóng trở thành nhân vật tiêu điểm của các phương tiện truyền thông. Còn người đóng vai nam thứ, người mới Hạ Lỗi cũng vì tham gia bộ phim này mà trở nên nổi tiếng, được đạo diễn đánh giá là sẽ có tiền đồ sáng lạn...”

Thấy Liên Gia Kỳ vừa ngồi xuống đã dán mắt vào bản tin giải trí trên ti vi, Tăng Thiếu Hàng cảm thấy có chút là lạ.

“Gia Kỳ, cậu bắt đầu có hứng với những tin tức giải trí từ bao giờ thế? Trước đây cậu vốn không xem chương trình này mà.”

Liên Gia Kỳ ngoái đầu lại thản nhiên nói:

“Ồ! Tôi tiện xem thôi mà.”

Tăng Thiếu Hàng cũng liếc mắt nhìn, vừa đúng lúc quay đến khuôn mặt Hạ Lỗi. Hai cô gái ngồi bên cũng thốt lên:

“Á! Thật là đẹp trai! Giới điện ảnh lại có một khuôn mặt mới đẹp trai rồi. Với khuôn mặt đó, tớ dám cá anh chàng này chắc chắn sẽ nổi danh.”

Cô gái kia còn kích động hơn:

“Là Hạ Lỗi. Tớ đã gặp anh ấy rồi. Anh ấy là người thành phố G chúng ta. Trước đây anh chàng này đẹp trai nổi tiếng ở trường cấp ba số hai của thành phố G đấy. Khi đó, tớ đang học ở trường cấp ba số một. Tớ thường cùng mấy cô bạn cùng trường kết thành nhóm hâm mộ anh ấy. Khi đó, trong trường thường có nữ sinh miễn mộ chạy đến ngắm anh chàng đẹp trai này, đẹp đúng như lời đồn

“Đệ nhất mỹ nam trường cấp ba số hai”.”

Tăng Thiếu Hằng nghe liền nhớ lại. Hạ Lỗi là người thành phố G, đã từng học trường cấp ba thành phố G. Anh nhớ khi Điền Điền đến làm ở vườn hoa từng viết trong sơ yếu lý lịch là học ở trường cấp ba số hai của thành phố G. Tuổi tác Hạ Lỗi và Điền Điền không cách nhau là mấy. Theo đó, có lẽ Điền Điền cũng biết anh chàng nổi danh trong trường này.

Vừa nghĩ, Tăng Thiếu Hằng vừa buột miệng lên tiếng:

“Trước đây, Hạ Lỗi học ở trường cấp ba số hai của thành phố G. Tôi nhớ Điền Điền cũng học ở trường đó. Có khi cô ấy quen ngôi sao tương lai này cũng nên.”

Liên Gia Kỳ im lặng một lát rồi lên tiếng:

“Vâng. Cô ấy quen. Cô ấy và Hạ Lỗi không chỉ học cùng trường cấp ba số hai mà còn là hàng xóm tầng trên tầng dưới, quan hệ rất tốt.”

Tăng Thiếu Hằng sửng người.

“Hả? Sao cậu biết?”

“Lần đó, khi Điền Điền nói tôi gây tai nạn rồi bỏ trốn trước mặt các phóng viên, tôi đã không thể kìm nén được cơn giận dữ của mình, lao đến nhà họ Diệp và xảy ra xô xát với cô ấy ở ngoài cầu thang. Khi đó, Hạ Lỗi lập tức lao ra bảo vệ cô ấy.”

Tăng Thiếu Hằng biết chuyện Liên Gia Kỳ và Điền Điền to tiếng lần đó nhưng chi tiết này thì anh không hề biết. Vừa nghe thế, anh liền nói:

“Cậu ta xông ra bảo vệ cô ấy. Nói như vậy quan hệ giữa hai người họ rất thân thiết rồi. Liệu... cậu ta có phải là bạn trai của Điền Điền không?”

Liên Gia Kỳ trả lời rất ngắn gọn:

“Tôi không biết.”

Anh vừa nói vừa nhấp một hớp bia. Không biết tại sao, loại bia Blue Ribbon này vốn dễ uống mà vào trong miệng anh lại có vị đắng chát nhè nhẹ.

Còn Tăng Thiếu Hằng bỗng hiểu ra tại sao Liên Gia Kỳ lại chú ý đến bản tin giải trí vốn chẳng bao giờ để ý như vậy.

“Không thể nào. Điền Điền chưa bao giờ nói với em chuyện cô ấy có bạn trai. Cô ấy cũng chưa bao giờ nhắc tới cậu Hạ Lỗi này. Trông cô ấy chăm sóc ang sen của Liên Gia Kỳ như vậy, em còn đoán cô ấy vì cảm kích trước sự quan tâm của Liên Gia Kỳ thành ra cũng thích cậu ấy rồi cơ.”

Sau khi nghe chồng đi xem bóng đá về kể chuyện xảy ra ở quán bar, Lục Hiểu Du khó tin mở to đôi mắt.

“Cô ấy thật sự chưa từng nhắc đến sao?”

“Một chút cũng không.”

“Nhưng nghe giọng của Liên Gia kỳ thì quan hệ giữa họ rất tốt đấy.”

Lục Hiểu Du hiểu ra.

“Thảo nào Liên Gia kỳ rõ ràng động lòng mà vẫn không bày tỏ như vậy. Chưa biết chừng là vì cậu Hạ Lỗi này.”

“Còn phải nói sao? Chắc chắn là thế rồi. Gia Kỳ như chim sợ cành cong. Năm đó, tạ Uẩn Nhã đột nhiên bị anh chàng đẹp trai thuở thanh mai trúc mã cướp đi. Nếu anh là cậu ấy, anh cũng không muốn biết núi có hổ mà vẫn cứ tiến vào đâu. Hơn nữa em còn không biết con người cậu ấy sao? Luôn cho rằng quân tử không cướp người yêu của người khác.”

“Uẩn Nhã cũng không muốn làm tổn thương Gia Kỳ, nhưng thế giới tình cảm không thể dành cho ba người. Chỉ có thể chọn một trong hai thì tất phải hi sinh một người. Một người chịu đau khổ còn tốt hơn là cả ba người phải chịu giày vò. Em cảm thấy khi đó Liên Gia Kỳ buông tay là đúng. Dù Uẩn Nhã có tiếp tục ở bên cậu ấy thì hai người cũng chẳng thể nào vui vẻ được.”

Tạ Uẩn Nhã, bạn gái cũ của Liên Gia Kỳ là bạn đại học, cũng như Tăng Thiếu Hằng và Lục Hiểu Du.

Khi đó, Tạ uẩn Nhã là cháu gái của phó hiệu trưởng trường, trước mười tám tuổi, cô ấy sống ở Đường Châu, lớn lên cùng bà ngoại, một diễn viên kịch sân khấu. Cô có thể đánh đàn ti bà, hát Côn Khúc [1], là cô gái yêu điệu thực nữ cổ điển. Không biết có phải từng học qua diễn kịch hay không mà ánh mắt cô đặc biệt đẹp. Khi nhìn người khác, cho dù chỉ là liếc qua cũng khiến người khác mê mẩn.

Trong buổi đón tân sinh viên, Tạ Uẩn Nhã mặc sườn xám ôm ti bà lên sân khấu hát Côn Khúc khiến mọi người đều vô cùng ngạc nhiên. Cô nhanh chóng trở thành đối tượng theo đuổi của các nam sinh trong toàn trường. Khi mạng nội bộ của trường bầu chọn hoa khôi, số phiếu của cô đứng thứ hai.

Năm Tạ Uẩn Nhã vào học, Liên Gia kỳ vừa từ Anh trở về học năm thứ tư. Nét đẹp cổ điển của cô gái này đã khiến anh, người suốt ba năm đại học chưa từng để ý đến bất kỳ cô gái nào rung động. Để có thể theo đuổi cô ấy, khi đó anh đã tốn không biết bao nhiêu công sức. Lục Hiểu Du cũng giúp anh không ít.

Khi đó Tạ Uẩn Nhã và Lục Hiểu Du cùng học bộ môn nghệ thuật trong trường, quan hệ rất thân thiết. Vì cô ấy rất hiểu Tạ Uẩn Nhã nên đã giúp Liên Gia Kỳ lên kế hoạch theo đuổi có tính khả thi cao. Sau hàng loạt đợt tấn công, cộng thêm bản thân Liên Gia Kỳ cũng khá ưu tú, cuối cùng Tạ Uẩn Nhã cũng gật đầu nhận lời làm bạn gái anh.

Tình cảm này phát triển thuận buồm xuôi gió. Vấn đề xuất hiện vào mùa hè năm Tạ Uẩn Nhã tốt nghiệp đại học. Liên Gia kỳ đưa cô đi Anh chơi. Coi như là món quà cô tặng mừng cô tốt nghiệp. Kết quả, dưới tháp Luân Đôn, nơi có biết bao người đến thăm quan, Tạ Uẩn Nhã bất ngờ gặp lại người con trai hàng xóm hồi nhỏ, năm mười hai tuổi đã cùng bố mẹ di cư sang nước ngoài sống.

“Chào! Chào cô! Xin hỏi... có phải... cô họ Tạ không?”

Một chàng trai Hoa Kiều cao lớn tuần tú mỉm cười chạy đến bắt chuyện với Tạ Uẩn Nhã. Ban đầu Liên Gia Kỳ không hề để ý. Vì Tạ Uẩn Nhã vốn mang trong mình đậm nét cổ điển phương Đông nên cô thu hút sự chú ý của các chàng trai phương Tây là chuyện bình thường. Nhưng chàng trai này lại hỏi có phải cô ấy họ Tạ không khiến anh có chút kinh ngạc.

Liên Gia kỳ càng kinh ngạc hơn trước thái độ của Tạ Uẩn Nhã. Sau khi sững người, cô ấy bỗng nhìn chàng trai đó vui mừng khôn xiết, nét mặt mừng rỡ như ánh sao lấp lánh giữa bầu trời đêm.

“Triển Bằng Phi, anh có phải Triển Bằng Phi không?”

“Tạ Uẩn Nhã, đúng là em thật rồi. Phải. Anh là Triển Bằng Phi. Thật là vui khi gặp được em ở đây.”

Xa cách đã lâu, hai người bạn cũ lại gặp được nhau nơi đất khách quê người nên họ càng vui mừng khôn xiết. Tạ Uẩn Nhã luôn miệng cười và xuýt xoa. Cô vốn là một cô gái trầm tĩnh, nhẹ nhàng. Trước đây cô chưa từng tỏ ra vui mừng quá độ như vậy. Lần này, rõ ràng là rất dễ nhận ra niềm vui mừng tột độ trong lòng cô.

Khi đó Liên Gia Kỳ chưa biết được cảnh trùng phùng dưới chân tháp Luân Đôn này sẽ là tai họa trong thế giới tình yêu của anh. Nhưng thấy thái độ vui mừng khác thường của Tạ Uẩn Nhã như vậy, anh cũng cảm thấy có chút kì lạ, bản năng mách bảo mỗi nguy hiểm phía trước. Anh đã tự an ủi mình. May mà chỉ là kỷ nghị ở Anh, mấy ngày nữa là về rồi. Tạ Uẩn Nhã sẽ không đi lại với Triển Bằng Phi này nhiều được nữa.

Tuy nhiên đây là cách nghĩ của anh. Từ sau khi từ Anh trở về, tần suất liên lạc bằng điện thoại và mạng internet của Tạ Uẩn Nhã với Triển Bằng Phi rất nhiều, hơn nữa quan hệ của họ lại càng lúc càng gắn bó. Cô vẫn là bạn gái của anh nhưng anh dần dần cảm thấy trái tim cô càng lúc càng rời xa. Nguyên nhân anh không cần hỏi cũng biết, tất nhiên là vì Triển Bằng Phi.

Trong lòng Liên Gia Kỳ thật sự vô cùng cay đắng đau khổ. Việc đưa bạn gái đến Anh du lịch là do anh sắp xếp. Chuyến đi chơi ở tháp Luân Đôn hôm đó cũng là kế hoạch của anh. Nếu thời gian du lịch ở Anh, đến tham quan tháp Luân Đôn sớm một ngày hay muộn một ngày thì đã không gặp Triển Bằng Phi. Anh ta cũng chỉ là du khách từ Pháp bay sang Anh đi nghỉ. Tháp Luân Đôn là điểm đến cuối cùng trong cuộc hành trình của anh ta. Nhưng không sớm cũng không muộn, anh lại chọn ngày hôm đó để đi tham quan tháp Luân Đôn. Điều này dẫn đến cục diện đau khổ khó diễn tả nỗi như ngày hôm nay. Anh càng nghĩ càng cảm thấy mình đã mua dây buộc mình.

Từ miệng Tạ Uẩn Nhã, Lục Hiểu Du cũng biết tình cảm giữa đôi bạn tốt này của mình đang đứng trước nguy cơ tan vỡ. Tạ Uẩn Nhã đã thổ lộ đôi chút với người bạn thân của mình. Khi nhắc đến Triển Bằng Phi mắt cô ánh lên lấp lánh, là thứ ánh sáng trước đây chưa từng có. Hồi nhỏ, họ đã lớn lên bên nhau như thế nào; lại trải qua quãng thời gian khó quên như thế nào; sau khi anh ấy theo bố mẹ đi di dân, cô đã đau buồn như thế nào... mười năm trôi qua nhưng cô vẫn nhớ như in Triển Bằng Phi, người anh năm đó. Tình cờ gặp lại dưới chân tháp Luân Đôn, anh ấy vừa gọi, trong nháy mắt cả thế giới như mới lạ khác thường, tươi sáng rực rỡ.

Bất luận là Tạ Uẩn Nhã hay Triển Bằng Phi, cả hai đều không hề quên đối phương. Tuy mất liên lạc trong nhiều năm liền, họ đã từ thiếu niên trở thành thanh niên nhưng phút trùng phùng, họ đều nhận ra đối phương ngay từ cái nhìn đầu tiên. Hơn nữa, là yêu ngay từ lần gặp lại. Cùng trải qua những năm tuổi thơ tuyệt đẹp, lại thêm nỗi nhớ không thể quên suốt bao nhiêu năm nay, dường như trong phút giây trùng phùng, đôi nam nữ đang tràn trề tuổi xuân này đã nảy nở tình yêu ngay trong trái tim mình.

Tuy rõ ràng biết Liên Gia Kỳ là bạn trai của Tạ Uẩn Nhã nhưng Triển Bằng Phi sống ở phương Tây nhiều năm vẫn tấn công cô quyết liệt. Anh ta cho rằng chỉ cần cô ấy còn chưa kết hôn thì vẫn có quyền lựa chọn. Anh ta muốn cùng người bạn trai bây giờ của cô cạnh tranh đến cùng.

Tạ Uẩn Nhã vì điều này mà cực kì đau khổ. Vì trên phương diện tình cảm này, những gì cô được giáo dục từ trước đến giờ giống như thời cổ đại là một lòng đến cùng. Bà ngoại luôn cảnh cáo cô, cô gái đối với chuyện tình cảm thì nhất định phải hết sức cẩn thận, đừng dễ dàng nhận lời làm bạn gái người ta. Nếu đã chọn ai thì sẽ gắn bó với người đó đến cùng. Chứ thay người này sang người khác thì không thể thật lòng với người ta được.

Đây là yêu cầu của bà ngoại từ trước đến giờ với Tạ Uẩn Nhã. Cô cũng tán đồng cách nghĩ như vậy. Nhưng cô không ngờ mình lại gặp Triển Bằng Phi ở Anh. Sự xuất hiện của anh ta, những đòn tấn công theo đuổi quyết liệt của anh ta đã khiến cô cảm thấy rối tung hết cả lên.

Cô biết mình không nên thay lòng đổi dạ khi yêu người khác. Liên Gia Kỳ là người bạn trai khó mà chọn được, lại đối xử với cô cực kì tốt. Cô vốn định gắn bó với anh trọn đời trọn kiếp. Trong một đêm trăng tuyệt đẹp, cô còn cùng anh thề non hẹn biển. Nhưng số phận như đang trêu đùa cô, khiến cô rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Tình yêu Tạ Uẩn Nhã dành cho Triền Bằng Phi càng không gì ngăn nổi, nhưng trên phương diện lý trí, cô vẫn luôn ép mình không thể nghĩ đến sự thay đổi nào khác. Cô không thể làm như thế. Như thế sẽ làm tổn thương Liên Gia Kỳ. Anh không làm gì sai cả, không đáng phải chịu sự tổn thương như vậy.

Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Tạ Uẩn Nhã quyết định hi sinh tình cảm của mình. Tuy người cô yêu thực sự là Triền Bằng Phi nhưng cô không thể phụ tình yêu Liên Gia Kỳ dành cho cô. Cô nuốt nước mắt gửi một email nói rõ với Triền Bằng Phi, nói rằng cô không thể tiếp nhận sự theo đuổi của anh vì cô đã là bạn gái của Liên Gia Kỳ. Họ đã có thề hẹn. Cô không thể phản bội lại lời thề ban đầu của mình.

Sau khi gửi email đi, Tạ Uẩn Nhã cắt đứt mọi liên lạc với Triền Bằng Phi. Kết quả, anh ta đã bay đến Trung Quốc trong thời gian ngắn nhất, bất chấp tất cả tìm đến với cô.

“Em không nên như vậy. Em làm như vậy sẽ chỉ khiến ba người đều đau khổ. Tình yêu không phải sự thương xót hay niềm cảm thông. Tình yêu càng không phải thứ bỏ thí. Nếu anh là Liên Gia Kỳ, anh tuyệt đối không muốn em thương xót, cảm thông và bỏ thí như vậy.

Sau khi đến tìm Tạ Uẩn Nhã, Triền Bằng Phi lại đến tìm Liên Gia Kỳ. Khi đó, từ chính miệng Triền Bằng Phi, Liên Gia Kỳ mới biết được quyết định cuối cùng của Tạ Uẩn Nhã. Im lặng hồi lâu anh mới khó khăn lên tiếng:

“Nếu bây giờ người Uẩn Nhã yêu là anh thì tôi cũng chẳng còn gì để nói. Anh hãy đưa cô ấy đi đi. Xin anh, nhất định phải làm cho cô ấy được hạnh phúc.”

[1] Côn Khúc: lưu hành ở các địa phương miền Nam Giang Tô đến Bắc Kinh, Hà Bắc, dùng giọng Côn Sơn để hát

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Tám giờ sáng, Điền Điền chuẩn bị ra khỏi nhà như mọi khi. Cô đáp tàu điện ngầm rồi chuyển sang xe buýt, khoảng gần tám rưỡi thì đến vườn hoa cầu vồng.

Hôm nay, Điền Điền đến giúp việc cắt hoa. Từng cành từng cành hoa tươi được cắt xuống, rồi bó lại, sau đó công nhân sẽ lái xe chở hoa đi bán.

Bận túi bụi mãi, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát, Điền Điền đến xem ang sen sau nhà kính trồng hoa lan.

Hoa sen vẫn đang nở rất đẹp. Một bông hoa chưa nở, lại có một bông hoa đã nở rồi. Từng tán lá sen xanh biếc mọc lên như kín hết cả miệng ang.

Vừa giờ tay ra lấy chút nước nhỏ lên một chiếc lá sen xanh, Điền Điền vừa buột miệng ngâm:

“Giang Nam khả thái liên

Liên điệp hà điền điền.”

Hai câu thơ này là do bố cô dạy từ hồi nhỏ, khi cô bắt đầu tập học nói. Sau bao nhiêu năm, nó đã trở thành ấn tượng khắc sâu trong đầu cô, câu thơ hòa trộn với phong cảnh. Chỉ cần nhìn thấy bức tranh lá sen mọc đua chen là cô bắt gặp buột miệng ngâm câu thơ đó.

Lá sen mọc đua chen. Bây giờ khi buột miệng ngâm câu thơ này, Điền Điền bỗng thấy trái tim rung động. Câu thơ này, khi xưa bố dạy cô học thuộc là để nói cho cô biết hàm ý tên của mình. Nhưng lúc này, cô phát hiện ra câu thơ này không chỉ hàm chứa tên cô mà còn chứa cả Họ Liên Gia Kỳ.

Tên của cô, học của anh đều hàm chứa trong cùng một câu thơ. Phát hiện này khiến trái tim Điền Điền lóe lên một niềm vui nho nhỏ. Cô có cảm giác gần gũi với anh thêm vài phần.

Cô đỏ mặt mỉm cười, phía sau bỗng có người nhẹ nhàng vỗ vai cô: “Điền Điền, chuyện gì mà em vui thế, một mình trốn ra đây cười?”

Điền Điền giật nảy mình, quay lại thì thấy Lục Hiểu Du đứng ngay phía sau. Cô đương nhiên không dám nói ra tâm sự nho nhỏ của mình vừa rồi mà vỗ ngực chuyển chủ đề: “Chị Hiểu Du, chị đi sao chẳng có tiếng động gì thế? Làm em giật cả mình.”

Lục Hiểu Du cười nói: “Sao chị lại đi không có tiếng động chứ? Chỉ là do vài người không biết đang nghĩ gì? Một mình nhìn hoa sen mỉm cười ngốc nghếch nên mới không nghe thấy?”

Diễn Diễn thấy hơi xấu hổ: “Em chỉ là... thấy hoa sen nở đẹp như thế nên thấy vui thôi.”

Sau khi nghe những lời chồng nói hôm qua, hôm nay Lục Hiểu Du định đến thăm dò Diễn Diễn xem rốt cuộc cô có bạn trai chưa, có quan hệ gì với Hạ Lỗi. Cô rất muốn hỏi cho rõ. Khi tìm đến chỗ ang sen này, từ xa cô đã thấy Diễn Diễn đang nhìn hoa sen như mất hồn, ánh mắt lấp lánh tựa như ngôi sao tỏa sáng, đôi môi đang nở nụ cười ngọt ngào. Đây là biểu hiện điển hình chỉ có ở người con gái đang yêu. Khi có một mình luôn lên vui mừng hoặc u sầu.

Lục Hiểu Du đã phát hiện được vài manh mối. Cô nghĩ dù Diễn Diễn chưa có bạn trai thì lòng cô bé cũng nhất định đã có một người.

Thế nên cách che giấu vụng về của Diễn Diễn khiến Lục Hiểu Du nghe mà không nhịn được cười. Cô thử thăm dò: “Không phải chứ? Chỉ vì hoa sen nở mà vui như vậy sao? Chị còn tưởng em mới có bạn trai nên tâm trạng hớn hờ như vậy, một mình trốn ra đây mỉm cười ngọt ngào.”

Diễn Diễn lắc đầu quầy quậy: “Đâu có. Em làm gì có bạn trai. Chị Hiểu DU, chị đừng đoán mò.”

Vừa nhìn thấy phản ứng của Diễn Diễn, Lục Hiểu Du vừa làm bộ đùa nói: “Chưa có bạn trai, vậy thì chắc chắn cũng đem lòng thích ai đó rồi. Đúng không?”

Diễn Diễn đỏ mặt, giọng trở nên lí nhí: “Không... không có ạ.”

Từ câu trả lời lí nhí của Diễn Diễn, Lục Hiểu Du biết mình không đoán nhầm, người đó trong lòng cô có phải Hạ Lỗi không? Có thể Hạ Lỗi vẫn chưa phải là bạn trai của cô nhưng rất có khả năng cô đã yêu đơn phương Hạ Lỗi. Tình yêu đầu của người thiếu nữ dành cho một anh chàng tuần tú như vậy cũng là chuyện hoàn toàn bình thường.

Nghĩ đến đây, Lục Hạ Du hỏi thẳng luôn: “Diễn Diễn, em có quen Hạ Lỗi không?”

Diễn Diễn kinh ngạc: “Có ạ. Chị Hiểu Du, sao chị biết anh Hạ Lỗi?”

“Ồ! Hôm qua, chị vừa xem bản tin giải trí thấy có phỏng vấn các diễn viên của một bộ phim. Trong đó có thấy anh chàng đẹp trai này. Họ nói cậu ấy là người của thành phố G. Chỉ có người bạn nói quen cậu ta, nói cậu ta đã từng học ở trường cấp ba số hai của thành phố G nên hỏi xem em có quen cậu ta không?”

Thấy Lục Hiểu Du không truy hỏi chuyện mình đã thích ai chưa nên giọng Diễn Diễn nhẹ nhõm hơn nhiều: “Đương nhiên là em quen anh Hạ Lỗi rồi. Anh ấy không chỉ học cùng trường với em mà còn là hàng xóm tầng trên nhà em. Em và anh ấy là hàng xóm thân thiết mà.”

“Nghe nói hồi đó cậu ấy được rất nhiều nữ sinh trong trường đề ý đến. Còn có nữ sinh của trường khác mê mẩn mà đến gặp cậu ấy nữa cơ. Có thật thế không?”

“Thật đấy ạ. Khi đó anh Hạ Lỗi rất được yêu mến. Có rất nhiều nữ sinh thích anh ấy. Còn có hai nữ sinh vì ghen tuông tranh giành anh ấy mà đánh nhau nữa cơ.”

Lục Hiểu Du nửa đùa nửa thật nói: “Vậy còn em? Em có thích cậu ấy không?”

Diễn Diễn xấu hổ. Sắc đỏ vừa tan biến lại hiện lên trên đôi má cô, giọng cô lí nhí: “Chị Hiểu Du, chị đừng đùa nữa.”

“Bị chị nói trúng rồi hả? Em thật sự thích cậu ta đúng không? Vậy thì em là nhất cự li rồi còn gì.”

Diễn Diễn vội phân bua: “Chị Hiểu Du, chị đừng đoán mò nữa. Cái gì mà nhất cự ly chứ? Anh Hạ Lỗi có bạn gái rồi.”

Hạ Lỗi có bạn gái rồi. Thông tin này khiến Lục Hiểu Du có chút bất ngờ. Sao trong bản tin giải trí hôm qua không nhắc đến nhỉ? Có điều nghĩ đi nghĩ lại thì cũng là điều bình thường. Minh tinh không giống như người bình thường, những chuyện yêu đương đều giữ bí mật không tuyên bố rộng rãi. Nếu không sẽ rất dễ bị ảnh hưởng đến sự nghiệp.

Như vậy thì Hạ Lỗi tuyệt đối không phải là bạn trai của Diễn Diễn rồi. Nhưng trong lòng Diễn Diễn có phải vẫn có chỗ dành cho cậu ta hay không? Lục Hiểu Du cảm thấy mình cần phải làm rõ chuyện này bên cố ý hỏi: “Cho dù Hạ Lỗi có bạn gái rồi thì sao chứ? Diễn Diễn, nếu em thật sự thích cậu ta, chỉ cần họ chưa kết hôn thì vẫn có thể cạnh tranh mà.”

Diễn Diễn vội nói chẳng kịp xấu hổ: “Chị Hiểu Du, trước đây em đã từng thích anh Hạ Lỗi thật, nhưng bây giờ không còn nữa. Anh ấy giống như một giấc mơ em từng trải qua nhưng đã sớm tỉnh mộng rồi. Biết anh ấy có bạn gái, em càng không mơ mộng điều đó nữa.”

Lời thừa nhận thành thật và sự phủ nhận dứt khoát của Diễn Diễn khiến Lục Hiểu Du mỉm cười mừng rỡ. Tốt lắm! Điều muốn hỏi thì cô ấy đều biết rõ.

Trong lòng Diễn Diễn đã không còn chỗ dành cho Hạ Lỗi kia. Người khiến cô đứng trước ang sen mỉm cười ngọt ngào là ai, trong lòng Lục Hiểu Du đã nắm chắc đến tám phần. Có câu, nhìn vật lại nhớ đến người. Diễn Diễn đứng trước ang sen do Liên Gia Kỳ tự tay trồng nở nụ cười hạnh phúc, người đó trong lòng cô là ai, câu trả lời đơn giản không cần phải nói nữa.

Máy bay đáp xuống sân bay Hồng Kông, Liên Gia Kỳ vừa bước xuống thì nhận được một tin nhắn. Ấn nút mở ra xem, trong mục thư gửi đến, cái tên Diễn Diễn đập ngay vào mắt.

“Chào anh! Tôi đã giặt sạch khăn tay của anh rồi. Hôm nay, anh có rảnh không? Tôi muốn mang khăn trả lại cho anh.”

Liên Gia Kỳ suy nghĩ rồi trả lời: ‘Có rảnh. Tám rưỡi tối nay, tôi đợi em dưới tòa nhà em ở nhé!’”

Sau khi gửi tin nhắn đi, Liên Gia Kỳ liền bảo trợ lý: “Đặt giúp tôi hai vé máy bay. Một chiếc phải về thành phố G trước tám rưỡi tối nay, một chiếc quay lại Hồng Kông trước tám giờ sáng mai.”

Lần này Liên Gia Kỳ đến Hồng Kông làm việc ít nhất phải ở lại bảy đến mười ngày. Lịch làm việc hằng ngày đều rất kín, anh chỉ có thể dùng thời gian nghỉ ngơi buổi tối để làm người bay trong không trung, bay đi lúc sao lên rồi lại quay về khi bình minh.

Người trợ lý có chút kinh ngạc, buột miệng nói: “Có phải ở thành phố G có chuyện gì quan trọng không ạ?”

Liên Gia Kỳ chỉ “ừm” một tiếng mà không nói gì, lúc này, người trợ lý hiểu ra mình đã quá nhiều chuyện nên không hỏi nữa.

Chuyện quan trọng ư? Nếu trợ lý biết mình nhọc công lên chuyến bay tối về thành phố G chỉ để nhận lại một chiếc khăn tay thì chắc chắn sẽ thấy kinh ngạc lắm. Liên Gia Kỳ cũng tự cảm thấy buồn cười. Vì một cô gái không thích mình, vì một câu cô buột miệng mà vội vàng đi đi về về. Cô hiếm khi chú động tìm anh, sao anh nỡ từ chối cơ hội gặp mặt lần này chứ?

Cả một ngày đều phải bận rộn với công việc, tranh thủ thời gian nghỉ ngơi giữa hai cuộc họp, Liên Gia Kỳ bật máy lên thì phát hiện Lục Hiểu Du để lại lời nhắn cho mình. Lời nhắn rất ngắn gọn:

“Gia Kỳ, sáng nay tôi đã nói chuyện với Điền Điền rồi. Hạ Lỗi không phải là bạn trai của cô ấy. Cô ấy cũng không thích Hạ Lỗi. Nếu tôi đoán không nhầm, có lẽ người cô ấy thích là cậu. Là bạn bè, tôi thật lòng nhắc cậu một câu. Nếu cậu cũng thích cô ấy thì đừng do dự nữa.”

Hẹn tám rưỡi gặp nhau dưới lầu, ăn cơm tối xong, Điền Điền tắm gội, thay quần áo, bắt đầu trang điểm. Đây là lần đầu tiên cô và Liên Gia Kỳ chính thức hẹn gặp riêng chứ không phải tình cờ gặp nhau ở một nơi nào đó. Mấy lần ấy, cô hoàn toàn không có thời gian trang điểm. Lần này, cô muốn mình thật xinh đẹp để đi gặp anh.

Bà Điền Quyên đi làm, không ở nhà nên cô có thể tùy ý chọn quần áo, đổi kiểu tóc. Tủ quần áo gần như bị cô lật tung cả lên. Bộ này, bộ kia, bộ kia, bộ này, kết hợp trang phục thế nào cho hợp nhất đây? Cô cứ thử hết bộ này đến bộ khác. Kết quả, thử đi thử lại quá nhiều, thành ra cô chẳng biết mặc bộ nào thì ổn. Cuối cùng, cô quyết định chọn càng đơn giản càng tốt. Thế là cô chọn một chiếc áo phông trắng kết hợp với một chiếc váy bò xanh. Chắc sẽ không nhầm đâu.

Còn mái tóc thì cô buộc thành đuôi ngựa, kết hợp với váy bò áo phông sẽ rất trẻ trung và tràn trề sức sống. Sau đó, cô lại cảm thấy tết đuôi sam có vẻ thuần khiết và dịu dàng hơn. Nhưng sau khi làm xong thì lại cảm thấy kiểu này có vẻ lỗi thời rồi. Hay là tết phía sau vừa tươi trẻ lại vừa đáng yêu? Tết xong vẫn chưa hài lòng, cô lại nghĩ ngay hay là búi lên thử xem. Búi tóc, soi gương, ngắm trước ngắm sau một hồi, Điền Điền vẫn cảm thấy không đẹp. Khi đang chuẩn bị gỡ tóc ra thì di động ném trên giường bỗng đổ chuông. Cô chẳng nhìn gì cả mà cầm lên nghe luôn. Giọng Liên Gia Kỳ vang lên bên tai: “Tôi đến sớm hơn một chút. Bây giờ em có xuống được không?”

Mới tám giờ mà anh đã đến rồi. Điền Điền vừa cầm điện thoại vừa thò đầu ra ngoài cửa sổ. Bên cạnh ngọn đèn đường, Liên Gia Kỳ đang đứng ở đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía cô. Ánh mắt anh còn sâu hơn cả màn đêm nhưng lại lấp lánh ánh sáng của các vì sao.

Điền Điền vui mừng gật đầu: “Vâng. Tôi xuống ngay đây ạ!”

Quần áo đã mặc xong nhưng kiểu tóc thì vẫn chưa ổn. Điền Điền cũng chẳng có thời gian chải lại kiểu khác. Sau khi tháo búi tóc xuống, cô quyết định buông tóc. Như vậy là tự nhiên nhất. Chỉ cần vuốt xuống vai không để rồi là được, rồi thì sẽ không đẹp. Thế nên, trước khi ra khỏi cửa, cô không quên cầm chiếc lược trong tay. Sau khi chạy xuống lầu, ở chiếu nghỉ tầng một, cô dùng chiếc lược nhỏ nhanh chóng chải lại tóc một lượt, chải mượt xuống hai vai rồi mới bước ra gặp Liên Gia Kỳ.

Thấy Điền Điền từ trong tòa nhà bước ra, ánh mắt tinh tế của Liên Gia Kỳ phát hiện đáng vẻ cô khác với lúc thò đầu qua cửa sổ. Lúc đó, cô búi tóc trên đỉnh đầu nhưng lúc này tóc lại buông xõa tự nhiên. Mái tóc đen dài được chải mượt mà, mềm mại như dòng nước chảy xuống đôi vai thon gầy. Lại thật! Cô thờ hồn hên, rõ ràng là vừa chạy từ trên tầng xuống, sao tóc cô không hề bị rối nhỉ? Liên Gia Kỳ không khó khăn gì phát hiện ra Điền Điền để lộ chiếc lược nhỏ đang nắm chặt trong lòng bàn tay. Rõ ràng, trước khi bước ra khỏi tòa nhà, cô đã chải lại tóc.

Lúc này, Điền Điền cũng nhạy cảm phát hiện ra ánh mắt của Liên Gia Kỳ, bất giác cô giấu bàn tay phải cầm lược ra phía sau. Bỗng nhiên, cô ảo não phát hiện ra mình không mặc chiếc váy bò có túi, bây giờ giấu chiếc lược đi đâu đây? Bị ánh mắt của Liên Gia Kỳ nhìn chăm chú, cô bối rối đỏ mặt. Giây phút làm cho mình đẹp hơn để gặp anh, có phải anh đã nhìn thấy rồi không? Nghĩ như vậy, mặt cô càng đỏ hơn, từ hai má, lan dần sang long mày đến đuôi mắt, tất cả đều đỏ ửng. Cô chỉ biết cúi đầu nhìn xuống đất, xấu hổ không nói được lời nào.

Cô không nói gì nhưng mái tóc không cần lên tiếng đã nói thay cô. Mái tóc của người con gái cũng biết nói đấy! Ba nghìn sợi tóc là ba nghìn sợi tình. Sợi sợi nói lên tình ý vô hạn, hình ảnh cũng đủ hiểu, không cần phải cất lời. Liên Gia Kỳ hiểu điều mái tóc được chải suôn mượt của Điền Điền nhắn nhủ, hiểu điều đôi má ửng hồng của cô ám chỉ. Cô không cần lên tiếng nhưng tất cả đều đã phơi bày hết rồi. Anh đã nghe thấy hết và đã hiểu tất cả.

Liên Gia Kỳ cũng không nói gì, chỉ bước lên phía trước một bước, nhẹ nhàng nắm chặt tay Điền Điền. Điền Điền đang cúi đầu xuống bỗng ngẩng lên, mở to đôi mắt, bất ngờ, hoài nghi, hiểu ra, rung động, cuối cùng là niềm vui hiện lên long lanh nơi đáy mắt. Tuy Liên Gia Kỳ không nói gì nhưng anh nắm chặt tay cô, dùng ánh mắt dịu dàng và lưu luyến để nhìn cô thì cô nhận ra anh đã hoàn toàn hiểu tâm tư của cô rồi. Còn tâm ý của anh, cô cũng đã nhận được.

Hạnh phúc bất ngờ như thủy triều ập đến. Bàn tay mềm mại nhỏ bé của Điền Điền cuộn tròn trong bàn tay to lớn ấm áp của Liên Gia Kỳ, hai người nhìn nhau mỉm cười ngọt ngào, nụ cười còn rạng rỡ hơn cả hàng ngàn hàng vạn ánh sao trên bầu trời.

Chương 44

Tay trong tay, Điền Điền và Gia Kỳ thong thả đi dạo bên bờ sông gần đó. Ánh đèn neon hai bên bờ chiếu sáng khiến dòng nước đang chảy trôi tựa chiếc cầu vồng, một vầng trăng sáng cong cong treo cao trên bầu trời đêm sâu thẳm, dịu dàng chiếu những ánh bạc. Mấy chùm hoa giấy màu hồng nhạt đang nở sum suê tuyệt đẹp. Họ ngồi bên cây nhìn bóng hoa dưới ánh đèn, nhìn vầng trăng dịu dịu. Dưới ánh trăng, hoa như muốn nói rất nhiều điều.

Cô biết anh luôn âm thầm quan tâm và lo lắng cho mình, cũng nói cho anh biết mình đã ngưỡng mộ và thầm yêu anh không biết từ lúc nào. Ban đầu, cô do dự không nhận ra sự biến đổi tình cảm của mình cho đến lần đó, sau khi nghe tin anh bị sốt cao phải nằm viện, cô chứng nghị ngại gì một mình chạy đến Hồng Kông thăm anh. Sau khi vượt biển đến nơi, nhìn thấy anh thì cô đã hiểu được trái tim của mình.

“Lần đó em đã đến Hồng Kông thăm anh, tại sao chưa gặp anh đã đi?”

“Bởi vì em... em ngại.”

Có câu thơ là: “Gần đến tình càng ngại, không dám hỏi người đến”, còn hôm đó, Điền Điền là “Gần tình tình càng ngại, không dám gặp người ta”. Liên Gia Kỳ dễ dàng hiểu được tâm tình của cô, anh nhẹ nhàng ôm cô, ôm chặt người yêu bé nhỏ trong lòng mình. Bóng hai người dưới ánh trăng dường như hòa làm một.

Họ ngồi bên bờ sông rất lâu. Khi sắp đến mười một giờ, Liên Gia Kỳ đưa Điền Điền về nhà. Về đến cửa, hai người vẫn không rời xa. Cô muốn bảo anh vào nhà chơi, anh nghĩ rồi lắc đầu: “Không cần đâu. Muộn quá rồi, không tiện. Em mau về đi. Ngủ sớm nhé!”

Biết sáng sớm ai anh phải bay về Hồng Kông nên cô cũng không cố nín kéo chỉ bịn rịn nói: “Vâng. Vậy anh cũng mau về nghỉ ngơi đi nhé! Mai còn phải đáp máy bay đi sớm đấy.”

“Ừ! Em vào nhà khóa cửa lại. Anh đợi em khóa cửa xong rồi đi.”

Điền Điền vâng lời mở cửa bước vào nhà. Khe cửa dần khép lại mà cô vẫn không rời mắt. Cô vẫn muốn nhìn bóng Liên Gia Kỳ thêm chút nữa, thêm chút nữa. Anh cũng không giục, chỉ mỉm cười nhìn cô. Tình ý của hai người đều thể hiện qua ánh mắt nhìn nhau nơi khe cửa hẹp. Trong không gian tĩnh lặng có hương vị ngọt ngào của tình yêu lan tỏa.

Khi đang nhìn nhau lưu luyến, Điền Điền bỗng nhớ ra một chuyện, cô vội mở cánh cửa sắp đóng lại ra, nói với Liên Gia Kỳ: “Em có một thứ muốn đưa cho anh. Anh đợi em một chút.”

Câu nói vừa buông, cô đã chạy ngay vào phòng. Liên Gia Kỳ sững người, là thứ gì nhỉ? Anh bỗng nhớ ra lý do chạy đến đây tối nay. Nhưng vừa rồi, bất kể là anh hay cô đều quên sạch sành sanh chuyện chiếc khăn tay đỏ trên chín tầng mây rồi. Bây giờ, chắc là cô vào lấy chiếc khăn tay để trả lại anh. Điền Điền quay ra, quả nhiên là cô đang cầm một chiếc khăn tay nhưng không phải là chiếc của anh mà là một chiếc Burberry mới cứng. Màu xanh chủ đạo kinh điển phối hợp với đường sọc đen trắng, đơn giản mà mạnh mẽ.

Điền Điền nâng chiếc khăn mới này bằng hai tay, đưa lên trước mặt Liên Gia Kỳ: “Em không trả anh chiếc khăn kia nữa. Tặng anh chiếc khăn mới này.”

Liên Gia Kỳ nhận ra thái độ trân trọng của cô, cũng trân trọng đưa tay ra nhận. Đây là món quà đầu tiên cô tặng anh. Anh tin nhất định có ý nghĩa gì đó.

Quả nhiên, Điền Điền lại nói: “Chiếc khăn này là một chị đồng nghiệp trước đây đi Nhật mang về. Khi đó, chị ấy mua rất nhiều khăn tay tặng mọi người. Các đồng nghiệp trong công ty tranh nhau chọn, đến lượt em là người cuối cùng nhận quà thì chỉ còn lại một chiếc khăn tay nam mà thôi. Tuy không hợp cho em dùng nhưng đồng nghiệp nói... sau này có thể tặng cho bạn trai. Thế nên... hôm nay... em tặng nó cho anh.”

Ánh mắt cô ngượng ngùng, càng nói giọng càng nhỏ đi, càng nhẹ hơn, nói đến cuối còn ngập ngừng mãi, như sợ nhện quần chặt trái tim anh. Trân trọng nâng niu chiếc khăn trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên môi Điền Điền: “Cảm ơn em đã tặng nó cho anh.”

Cảm giác được đôi môi ấm áp chạm vào, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng cả người Điền Điền từ thân thể đến trái tim đều bị chấn động. Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, là tiếp xúc thân mật có sắc màu hoa hồng đầu tiên trong cuộc đời cô. Một cảm giác hạnh phúc ngập tràn hoàn toàn bao quanh Điền Điền...

Sáng sớm hôm sau, nhớ lại cảnh ngọt ngào tối qua, Điền Điền vẫn cảm thấy như đang nằm mơ. Nhưng tuyệt đối không phải là mơ! Mới sáng sớm, đi động của cô đã nhận được tin nhắn của Liên Gia Kỳ nói rằng anh đang ở sân bay, chuẩn bị lên máy bay đi Hồng Kông. Những ngày sau, anh sẽ tranh thủ từng phút từng giây quay về thành phố G để ở bên cô. Đọc xong tin nhắn này, trái tim Điền Điền như bị mặt ngọt nhún chìm. Trái tim tràn đầy hương vị ngọt ngào đến không chịu nổi, hương mật dần toát ra ngoài, từ từ lan tỏa khắp mọi nơi.

Tan ca đêm trở về, bà Điền Viên phát hiện ra sự thay đổi của con gái mình. Khuôn mặt cô vô cùng rạng rỡ, đôi mắt ánh lên tia sáng lấp lánh. Cô liên tục mỉm cười, liếc nhìn cũng hiểu được chỉ có cô gái đang tắm trong dòng sông tình yêu mới có được thần thái rung động như thế.

Bà Điền Quyên có chút hiểu ra rằng tối qua tất xảy ra chuyện gì đó, liền thăm dò: “Con đã trả lại khăn cho Liên Gia Kỳ chưa?”

Nhắc đến hai chữ “khăn tay”, má Điền Điền lại ửng lên sắc đỏ hoa đào, nét mặt vừa thẹn thùng vừa ngọt ngào. “Chưa ạ!”

“Tại sao còn chưa trả? Hôm đó, không phải mẹ đã nói với con, sớm trả lại cậu ta rồi sao?”

Điền Điền không muốn giấu mẹ nữa. Cô đỏ mặt nói: “Mẹ, tối qua anh ấy đến đây. Chúng con ... bắt đầu quen nhau rồi.”

Bà Điền Điền Quyên sửng người: “Cái gì? Hai con bắt đầu quen nhau rồi? Là cậu ta chủ động hay là con chủ động?”

“Là anh ấy chủ động nắm tay con.”

Hôm đó, khi “thăm vấn” chuyện chiếc khăn, bà Điền Quyên còn có thể đoán con gái mình yêu đơn phương. Thật không ngờ, nhanh như vậy Liên Gia Kỳ và con gái và đã bắt đầu quen nhau, anh ta còn là người chủ động nữa. Tuy điều kiện của anh ta trên mọi phương diện đều tốt, là ứng cử viên sáng giá trong mắt bất kỳ bà mẹ có con gái nào nhưng bà Điền Quyên luôn cảm thấy trong lòng có cái gì đó không yên tâm. Trước đây, bà lo liệu Liên Gia Kỳ có phải vì muốn trả thù mà có ý tiếp cận Điền Điền hay không. Bây giờ, tuy ý nghĩ đó cơ bản đã tiêu tan, nhưng bà lại bắt đầu lo lắng về vấn đề không môn đăng hộ đối.

Trong mắt bà Điền Quyên, con gái bà tất nhiên là một cô gái tốt một trăm phần trăm, xứng với bất kỳ người đàn ông tử tế nào. Nhưng bố mẹ Liên Gia Kỳ chưa chắc đã nghĩ như vậy, còn Liên Gia Kỳ, em trai cậu ta sau khi biết chân tướng sự việc đã cực kỳ kích động và phẫn nộ. Vì vậy, sợ rằng họ cũng rất khó có thiện cảm với mẹ con bà. Nếu người nhà họ Liên đều không thích thì Liên Gia Kỳ và Điền Điền sẽ khó mà ở bên nhau.

Nếu một mối tình không thể đi đến đơm hoa kết trái thì chỉ là mộng ảo thoáng qua mà thôi, không thể kéo dài mãi mãi. Bà Điền Quyên tán đồng với quan điểm này nên bà không muốn con gái mình phải trải qua những sự việc như vậy. Vì vậy, bà không hy vọng Điền Điền yêu rồi phải đau khổ, không hy vọng cô sau khi có được tình yêu đẹp để tuyệt vời rồi đến cuối cùng lại phải rơi vào tình cảnh đau buồn u ám. Nếu Liên Gia Kỳ và con gái yêu nhau nhưng lại bị gia đình chia rẽ thì cô biết làm thế nào? Bà không muốn đến lúc đó lại nhìn thấy cô cả ngày ướm nhèm nước mắt.

“Bố mẹ cậu ta có biết chuyện hai con quen nhau không?”

“Mẹ, chúng con mới bắt đầu tối qua thôi, sao có thể nhanh chóng nói cho bố mẹ biết nhanh như thế được? Nếu không bị mẹ truy hỏi thì con cũng không nói đâu.”

Bà Điền Quyên nghĩ ngợi rồi lại nói: “Bây giờ mẹ đã biết chuyện hai đứa quen nhau, vậy thì hai ngày tới, con báo cậu ta đến nhà mình ăn cơm. Mẹ có vài lời muốn nói với cậu ta.”

Điền Điền có chút căng thẳng: “Mẹ, mẹ muốn nói gì với anh ấy? Bây giờ, anh ấy đang rất bận, mấy ngày nay đều làm việc Hồng Kông. Tối qua là anh ấy đặc biệt bay về để gặp con, sáng sớm nay lại phải lên máy bay quay lại Hồng Kông rồi.”

“Vậy khi nào cậu ta hết bận để đến gặp mẹ đây? Muốn theo đuổi con gái mẹ thì cũng phải đến gặp người mẹ này chứ?”

Điền Điền chẳng còn cách nào khác: “Vậy để lúc nào con gọi điện hỏi anh ấy ạ!”

Hơn chín giờ rồi, Liên Gia Kỳ gọi điện tới, giọng anh có chút mệt mỏi nhưng tràn ngập niềm vui:

“Em đoán xem anh đang ở đâu?”

Trái tim Điền Điền lập tức như muốn nhảy lên, chẳng bận tâm đến việc trả lời, cô chạy ra cửa sổ nhìn. Cùng vị trí hôm qua, bóng người đồ dài dưới ánh đèn đường đang ngẩng lên nở nụ cười. Nụ cười đó hòa trong ánh vàng của đèn đường giống như một bông hoa hướng dương sáng ngời tuyệt đẹp.

Điền Điền quay đầu lại định chạy ra ngoài, lập tức nhìn thấy mẹ mình đang đứng ở cửa với ánh mắt sắc như điều hẫu: “Có phải Liên Gia Kỳ lại đến không?”

“Vâng ạ. Mẹ ơi, con xuống nhà một lát.”

Điền Điền vừa nói vừa chạy ra ngoài. Vội quá nên cô cũng chẳng kịp hay đôi dép đang đi trong nhà ra. Sáng sớm, Liên Gia Kỳ mới bay đi Hồng Kông, tối lại bay về. Anh vì mình mà phải vất vả khổ sở, điều này khiến cô cực kỳ cảm động, cũng cực kỳ hạnh phúc, chỉ hận không thể lập tức chấp cánh bay xuống lầu, bay đến bên anh.

“Đội đã! Điền Điền, con gọi cậu ấy lên lầu đi. Mẹ có việc muốn nói với cậu ấy.”

Điền Điền vội “vâng” một tiếng, bóng người đã mất hút sau cánh cửa. Vừa chạy xuống lầu, như chim yến bay vào rừng, Điền Điền lao vào vòng tay Liên Gia Kỳ. Vòng tay anh rộng rãi và ấm áp, cô có cảm giác như mình đang ở trên thiên đường trong truyền thuyết. “Sao anh lại đến thế? Bay đi bay lại như vậy vất vả lắm!”

“Không sao. Ngồi trên máy bay cũng có thể nghỉ ngơi được. Không mệt. Em mặc bộ đồ ngủ này thật đáng yêu!”

Bị Liên Gia Kỳ nói vậy, Điền Điền mới phát hiện ra là mình đã mặc đồ ngủ xuống lầu. Nghe nói anh đến, cô mừng vui chỉ biết lập tức lao xuống, chẳng

kịp để ý gì cả. Cô thẹn thùng, vội lấy tay chải lại tóc, thầm nghĩ chắc tóc không rối bù chứ?

Nhận ra tâm tư của cô, Liên Gia Kỳ đưa tay vuốt lại mái tóc đen cho cô, dịu dàng nói: “Em yên tâm. Dáng vẻ của em vẫn rất đẹp, rất xinh.”

Điền Điền hạnh phúc từ tận đáy lòng, đang nhìn anh mỉm cười thì bỗng nghe thấy giọng mẹ trên đỉnh đầu: “Điền Điền, con mời khách lên nhà chơi đi.”

Sau khi con gái xuống lầu, bà Điền Quyên luôn đứng bên cửa sổ nhìn xuống hai người ở dưới đó. Nhìn mãi mới biết rằng nếu mình không lên tiếng, không biết chúng còn để mình đợi đến bao giờ. Rõ ràng từ lúc xuống lầu, con gái bà đã chẳng còn nhớ gì nữa.

Gọi Liên Gia Kỳ lên lầu, bà Điền Quyên nói rõ cho anh biết suy nghĩ của mình. Bà không muốn lòng vòng, chỉ muốn có một câu trả lời thật rõ ràng: “Cậu Liên, cậu và con gái tôi quen nhau, có phải là thật không?”

“Bác gái, điều này bác có thể yên tâm. Cháu cực kỳ thật lòng ạ!”

“Vậy tôi có thể lý giải thế này không? Quan hệ thật lòng của cậu lấy mục tiêu là tiến tới hôn nhân, đúng không?”

Điền Điền cúi đầu ngồi bên cạnh, khi nghe mẹ nói câu đó, cô có chút ngạc nhiên, thẹn thùng ngẩng đầu lên. Kết hôn ư? Cô và Liên Gia Kỳ vừa mới bắt đầu quen nhau mà đã nói đến chuyện kết hôn sau này sao? Mẹ suy nghĩ quá xa rồi.

Câu hỏi này có phần sắc bén, Liên Gia Kỳ lập tức hiểu ra tại sao bà Điền Quyên muốn tìm anh nói chuyện. Anh thẳng thắn và thành thực trả lời. “Cháu hiểu bác đang lo lắng điều gì. Xin bác yên tâm. Cháu và Điền Điền quen nhau tuyệt đối không phải là chuyện chơi bời mà thôi. Cháu luôn có thái độ rất trân trọng với tình yêu, sẽ không dễ dàng bắt đầu một mối tình, nhưng một khi đã quyết định, cháu đều hi vọng tương lai có thể cùng bạn gái mình bước vào lễ đường kết hôn.”

Lòng bà Điền Quyên đã bớt phiền nào được vài phần: “Vậy nếu gia đình cậu không thể chấp nhận bạn gái của cậu thì cậu sẽ làm thế nào?”

“Sẽ không có chuyện như vậy đâu ạ. Bố mẹ cháu rất văn minh tiến bộ. Từ nhỏ đến lớn, họ luôn tôn trọng mọi sự lựa chọn của cháu, trên phương diện tình yêu và hôn nhân, họ cũng đã sớm nói rõ, chọn cô gái thế nào để làm bạn đời là chuyện của cháu. Chỉ cần là người cháu thích thì họ cũng sẽ thích và chấp nhận.”

Câu nói này nghe có vẻ rất dễ khiến người khác hài lòng nhưng bà Điền Quyên vẫn không yên tâm. Bà thành thật nói thẳng vào vấn đề. “Vậy còn chuyện không môn đăng hộ đối, bố mẹ cậu cũng có thể chấp nhận chứ? Hôn nữa, trước đây, nhà họ Diệp chúng tôi và nhà họ Liên bên cậu đã từng có vương mắc, liệu bố mẹ cậu còn để bụng chuyện này không? Cậu có nắm chắc về điểm này không?”

Liên Gia Kỳ nhấn mạnh lại một lần nữa. “bác gái, bố mẹ cháu không hề coi trọng việc môn đăng hộ đối, còn vương mắc giữa hai nhà chúng ta đã là chuyện trước đây, họ sẽ không để bụng chuyện đó. Cháu có niềm tin và chắc chắn về điều này. Họ nhất định sẽ chấp nhận Điền Điền ạ.”

“Được rồi. Nếu đã như vậy, khi nào cậu định đưa Điền Điền về gặp bố mẹ cậu?”

Liên Gia Kỳ cười cười. “Trên thực tế, tối qua cháu đã nói với mẹ cháu chuyện này rồi. Bà biết cháu có bạn gái, cũng giục cháu dẫn về nhà ra mắt ạ. Chủ nhật tuần sau là sinh nhật mẹ cháu, bà hy vọng hôm đó cháu có thể dẫn bạn gái về nhà cũng ăn bữa cơm. Thế nên, nếu bác cho phép, Chủ nhật tuần sau cháu muốn đón Điền Điền đến nhà cháu chơi.”

Tối qua, sau khi Liên Gia Kỳ tạm biệt Điền Điền thì về nhà nghỉ ngơi. Vì anh vừa từ Hồng Kông về nên bố mẹ đều khó tránh khỏi kinh ngạc. Hôn nữa, người làm mẹ như bà Liên nhận ra con trai mình có điểm khác với thường ngày. Thần sắc anh rất tươi tỉnh, trên môi luôn nở nụ cười mang theo những sợ mơ hồ và ngọt ngào. Cảm xúc này bà chỉ thấy hồi anh và Tạ Uẩn Nhã yêu nhau. Từ sau khi Tạ Uẩn Nhã bỏ đi, đã lâu lắm rồi bà không thấy nụ cười đó. Thế nên bà chắc đến tám chín phần là con trai bà đã có tình yêu mới. Điều này khiến bà rất vui. Bà luôn hy vọng con trai có thể nhanh chóng tìm được cô gái mới để bắt đầu lại từ đầu.

Bà Điền Quyên hài lòng gật đầu: “Được. Tôi không có vấn đề gì.”

Thấy mẹ gọi Liên Gia Kỳ lên lầu, trái tim Điền Điền cứ như treo lơ lửng. Có thể cảm nhận được rằng mẹ cô không tán thành quan hệ giữa cô và Liên Gia Kỳ, sợ tình yêu của họ sẽ sớm tan vỡ. Đến lúc đó thì chẳng ai giúp nổi, e là sẽ vô cùng khó khăn. Thật không ngờ, kết quả lại ngoài dự liệu của cô. Cô và Liên Gia Kỳ vừa bắt đầu quen nhau thì đã sắp qua được của phụ huynh hai nhà. Trái tim cô như buồn xuôi gió, căng tràn niềm vui.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45

Hoắc Khởi Minh luôn bị giày vò về việc có nên liên lạc với Long ca hay không. Hôm đó, sau khi có ý nghĩ dạy cho Liên Gia Kỳ một bài học ở câu lạc bộ tennis, người đầu tiên anh ta nghĩ đến là Long ca. Nếu muốn trút giận, tìm hấn ta chắc chắn sẽ là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng thủ đoạn của hắn có phần quá tàn độc. nếu đánh cho Liên Gia Kỳ một trận giống như ba kẻ lừa đảo hôm trước thì sợ rằng phiền phức cũng không ít. Liên Gia Kỳ không phải là kẻ chịu cảm niệm chịu thiệt. Sau chuyện đó, chắc chắn anh ta sẽ báo cảnh sát điều tra. Hoắc Khởi Minh chỉ muốn ăn thịt cừu chứ không muốn gặp rắc rối.

La Thiên Vũ cũng khuyên anh ta: “Bỏ đi. Các em gái của mày trước đây, bây giờ có đến mấy cô đi theo người khác. Mày quản nhiều như thế làm gì. Đương nhiên tao biết người khác thì không sao, Điền Điền đi lại với Liên Gia Kỳ khiến mày khó chịu nhưng tìm Long ca để dạy cho Liên Gia Kỳ một bài học không giống như đối phó với ba tên kia. Cậu ta mà báo cảnh sát, ngộ nhờ điều tra ra mày, lúc đó mày sẽ gặp phiền phức lớn đấy.”

Hoắc Khởi Minh cũng biết điều này nên vẫn chần chừ chưa quyết định. Không cho Liên Gia Kỳ biết mặt thì anh ta không cam lòng, luôn nuốt không trôi cục tức này. Nhưng nếu thật sự trả thù thì anh ta lại sợ gặp rắc rối. Kể sách nào vẹn cả đôi đường đây?

Vì chuyện này mà Hoắc Khởi Minh đã gây ra phiền phức lớn. Tối hôm đó, anh ta cùng bố đến một nhà hàng để tiếp một vị khách từ Mỹ đến. Anh ta cứ ngỡ ngàng như kẻ mất hồn, biểu hiện không tốt đó khó tránh khỏi bị bố anh ta trừng mắt nhiều lần. trong lòng anh ta càng cảm thấy không vui, mặt cứ sưng lên, hăm hực uống rượu. Một mình anh ta uống gần hết nửa chai XO lớn.

Uống đã khá nhiều, dạ dày bỗng sôi ùng ục. Hoắc Khởi Minh cảm thấy hơi say say liền nói tiếng “sorry” rồi đứng lên, rời khỏi bàn ăn vào nhà vệ sinh. Rửa mặt bằng nước lạnh cho tỉnh táo rồi anh ta bước ra, đứng ở hành lang châm một điếu thuốc, định hút xong sẽ quay lại bàn ăn. Vừa hút được mấy hơi xì gà, anh ta bỗng nhìn thấy Điền Điền. Cô từ nhà vệ sinh nữ đi ra, trang điểm cực kỳ xinh đẹp. Mái tóc đen dài bóng mượt được buộc lại bằng một sợi ruy băng như công chúa. Cô mặc chiếc váy voan màu xanh nhạt, dài đến đầu gối. chiếc váy nhiều tầng xếp lên nhau như lá sen vừa thanh lịch lại vừa tinh tế. Cả người cô giống như bông sen mới nở đầu hạ, tỏa ngát hương thơm.

Sau phút sững người, Hoắc Khởi Minh cười mà như không bước đến chào: “Í! Điền Điền, sao cô lại ở đây? Hôm nay cô thật là đẹp!”

Hôm nay là thứ bảy, trước ngày sinh nhật mẹ Liên Gia Kỳ một hôm. Tuy mấy ngày nay, Liên Gia Kỳ luôn bận rộn với công việc ở Hồng Kông nhưng tối nào anh cũng rất chấp vất và bay về thành phố G để gặp Điền Điền, Tối nay, anh đã đặt trước bàn ở nhà hàng Pháp nổi tiếng này để đưa cô đi ăn. Dụng ý của anh là muốn cô làm quen trước để ngày mai, khi đến nhà anh, cô sẽ không quá sợ sệt và căng thẳng.

Tối nay, mãi bảy rưỡi, máy bay của Liên Gia Kỳ mới hạ cánh. Sân bay cách nhà hàng này khá gần nên Điền Điền đến thẳng đây đợi anh. Anh vừa xuống máy bay liền gọi điện cho cô: “Anh về rồi đây. Anh sẽ nhanh chóng đến chỗ em.”

Cô vui mừng nhưng vẫn không quên dặn dò: “Anh đừng vội quá! Lái xe chậm một chút, an toàn là số một.”

Liên Gia Kỳ sắp đến, Điền Điền vào nhà vệ sinh soi gương ngắm lại bản thân một chút. Con gái thường lấy việc chăm sóc sắc đẹp làm niềm vui mà. Đứng trước gương, cô chỉnh lại bộ váy mới đang mặc. Chiếc váy là món quà hôm qua Liên Gia Kỳ mang từ Hồng Kông về tặng cho cô. Anh nói anh vừa thấy đã nhắm trúng ngay.

“Màu sắc này giống như lá sen tươi mới. Em mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Điền Điền cũng rất thích chiếc váy này. Màu xanh thuần khiết này thật sự rất giống màu chiếc lá sen non. Đây cũng là màu sắc cô thích nhất. Cẩn thận ngắm bên phải lại ngắm bên trái, khi chắc chắn mình đã có dáng vẻ đẹp nhất để xuất hiện trước mặt Liên Gia Kỳ rồi, cô mới bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Thật không ngờ, vừa bước ra thì cô đã gặp Hoắc Khởi Minh. Anh ta chỉ động lại chào hỏi. Cô cũng lịch sự đáp lại: “Chào anh Hoắc. Tôi đến đây ăn cơm.”

“Cô đến ăn cơm ư? Cô ăn mặc đẹp như vậy, chắc không phải đến một mình chứ? Đi cùng ai vậy? Có phải Liên Gia Kỳ không?”

Điền Điền then hùng vẫn chưa trả lời nhưng nụ cười ngọt ngào của cô đã cho thấy tất cả. Nụ cười như có như không của Hoắc Khởi Minh bị thay thế bằng con giận và nỗi căm hận u tối. “Xem ra, cô đã bị Liên Gia Kỳ mê hoặc rồi. Tôi cũng thấy lạ thật đấy! Rất cuộc cậu ta có điểm gì tốt mà khiến cả con em cầm điếu của tôi và cô điêu mê mẩn? Có phải hai người đều uống phải canh mê hồn của cậu ta rồi không?”

Hoắc Khởi Minh càng nói càng tức, câu cuối cùng hỏi thẳng vào mặt Điền Điền. Hơi rượu từ miệng anh ta phả ra khiến cô nhận ra anh ta đã uống không ít. Tuy chưa say nhưng anh ta cũng mượn rượu để gây chuyện, những lời nói của anh ta đều buột ra mà chẳng hề suy nghĩ. Trước đây, dù Hoắc Khởi Minh có chán ghét hay căm giận Liên Gia Kỳ đến thế nào nhưng trước mặt cô, anh ta vẫn luôn che giấu điều đó, chưa từng nói những lời châm chọc như vậy.

Điền Điền cảnh giác, lùi lại một bước để tránh khỏi hơi rượu phả ra từ miệng Hoắc Khởi Minh rồi nói: “Anh Hoắc, anh uống say rồi à? Có cần về nhà nghỉ ngơi trước không?”

Hoắc Khởi Minh càng tức giận hơn, gằn giọng: “Tôi không say. Cô nghĩ rằng tôi đang nói những lời của kẻ say rượu sao? Những điều tôi nói đều là sự thật. Liên Gia Kỳ là cái thá gì? Cậu ta còn chẳng đủ tư cách xách giày cho tôi ấy chứ? Cậu ta chỉ biết lừa gạt những cô nàng ngốc nghếch không có đầu óc như các cô thôi.”

Điền Điền biết Hoắc Khởi Minh đã say, tốt nhất là không so đo với anh ta nhưng những lời nói này khiến cô khó chịu. Cô tuyệt đối không cho phép người khác coi thường Liên Gia Kỳ như vậy. “Hoắc Khởi Minh, xin anh ăn nói tôn trọng người khác một chút. Anh là cái gì chứ? Anh chỉ biết ăn chơi đàn đúm mà thôi. Anh và Liên Gia Kỳ, ai không xứng xách giày cho ai thì mọi người đều rõ.”

Nói xong, không muốn dài dòng với Hoắc Khởi Minh nữa, cô vòng qua anh ta để về phòng ăn, chắc Liên Gia Kỳ sắp đến rồi. Cô muốn ngồi ở bàn anh để đón anh chứ không phải ở đây lằng nhằng với con sâu rượu này.

Hoắc Khởi Minh kéo cánh tay cô không cho đi. Hơi rượu từ miệng anh ta phả vào mặt cô, giọng bức bối: “Cô nói cái gì? Nói lại lần nữa xem nào?”

Cửa chỉ của anh ta thật sự quá thô lỗ và bất lịch sự, ánh mắt đỏ vằn cũng tỏ rõ anh ta đã mất lý trí. Điền Điền sợ hãi cô cố sức vùng khỏi anh ta: “Anh làm gì thế? Đây là nơi công cộng. Xin anh hãy tôn trọng tôi một chút.”

Hoắc Khởi Minh vốn đã uống nhiều rượu, lại bị Điền Điền làm cho phát tức, lúc này, men rượu đã bốc lên tận đầu, anh ta chẳng thèm để ý đến những lời của cô. Không những anh ta dùng sức giữ cô mà tay kia còn kéo cả váy cô, quát lên vô cùng giận dữ: “Đồ thói tha, Hoắc Khởi Minh tôi mà đến lượt cô coi thường sao?”

Điền Điền bị anh ta lôi kéo cánh tay thì còn có thể để yên nhưng tay kia của anh ta chạm vào ngực áo mình thì cả người cô bùng lên vì xấu hổ và giận dữ, cô liều mình vùng ra. “Anh buông tôi ra. Mau buông tôi ra!”

Cô tay đánh chân đá, cố gắng hết sức cuối cùng cũng đẩy được Hoắc Khởi Minh ra, nhưng trong nháy mắt, “roẹt” một tiếng, chiếc váy voan mỏng mềm mại trên người cô đã bị anh ta kéo rách. Lốp vải trước ngực bị xé toạc đến tận nách để lộ mảng da lớn trắng như tuyết, áo ngực ngực màu trắng cũng bị lộ ra.

“Á á á á...” Điền Điền theo phản xạ hai tay đưa lên che ngực, thét lên.

Một người phụ nữ nước ngoài đứng lúc đi từ nhà vệ sinh ra, thấy cảnh này, bà cũng thét lên: “Oh my god! Thật là quá đáng!”

Sau tiếng thét của hai người phụ nữ, không ít vị khách đã bị kinh động, lần lượt chạy đến. Một người có dáng vẻ giám đốc đứng ra hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Điền Điền bị xé rách váy còn đang ôm lấy ngực co ro, vừa xấu hổ, vừa giận dữ, vừa lo lắng, toàn thân run rẩy, miệng cũng lắp bắp không nói được lời nào.

Người phụ nữ nước ngoài đứng bên giận dữ chỉ thẳng vào Hoắc Khởi Minh nói: “Anh ta sàm sỡ cô gái này. Tôi đã tận mắt thấy anh ta xé váy của cô ấy.”

Sàm sỡ xé áo phụ nữ ở nơi công cộng là hành động thật sự khiến người khác phẫn nộ. Nhất thời, mọi người đều đổ dồn ánh mắt lên án về phía Hoắc Khởi Minh. Vị giám đốc vừa cời áo vest chuẩn bị khoác lên vai Điền Điền, vừa dặn nhân viên lập tức gọi điện báo cảnh sát.

Lúc này, Hoắc Khởi Minh đã tỉnh táo hơn, biết mình gây ra chuyện lớn, vội nói: “Xin đừng gọi điện báo cảnh sát. Tôi chỉ là nhất thời uống say nên mới thất lễ. Tôi muốn xin lỗi cô gái này.”

Đương nhiên, vị giám đốc ướm hỏi ý kiến của Điền Điền: “Tiểu thư, cô có chấp nhận lời xin lỗi của anh ta không?”

Điền Điền vừa xấu hổ vừa giận dữ, liền lắc đầu mà chẳng thèm suy nghĩ, giọng cô run run: “Không! Tôi không chấp nhận. Xin hãy báo cảnh sát giúp tôi.”

Trong không khí hỗn loạn đó, Liên Gia Kỳ đã đến. Vừa bước vào nhà hàng, anh đã phát hiện ra bầu không khí bất thường liền đi về phía đám đông. Khi thấy Điền Điền khoác áo vest của vị giám đốc, giận dữ nhìn Hoắc Khởi Minh, anh biết nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. Anh lập tức rẽ đám đông, bước đến hỏi: “Điền Điền, sao thế này?”

Thấy Liên Gia Kỳ đến, Điền Điền òa lên khóc. Nước mắt cô rơi lã chã, vừa thương tâm vừa ảm ức. Cô nắc nhen không thể nào thốt nên lời, chỉ biết vui mừng trong lòng anh. Còn mọi người đứng bên, mỗi người một câu kể lại cho Liên Gia Kỳ nghe chuyện vừa xảy ra. Nghe mãi, nghe mãi, sắc mặt anh trở nên xám xịt. Quay lại nhìn Hoắc Khởi Minh, ánh mắt anh sắc tựa dao, lạnh như băng.

Hoắc Khởi Minh bị ánh mắt này nhìn xoáy vào thì cảm thấy mất tự tin. Anh ta muốn rời khỏi đây ngay, rời xa nơi thị phi này nhưng tình hình bây giờ, anh ta muốn cũng không thể nào đi nổi. Vị giám đốc đang gọi điện báo cảnh sát. Anh ta thực sự phiền não. Rượu đúng là thứ phiền phức, uống quá vài ly thành ra mất tỉnh táo, bây giờ nếu thật sự bị Điền Điền tố cáo sàm sỡ mà bị bắt vào đồn cảnh sát thì thật mất mặt.

May mà lúc này, Chủ tịch Hoắc, bố Hoắc Khởi Minh bước ra ngoài tìm con trai mãi không thấy quay lại. Khi ông biết Hoắc Khởi Minh lại gây chuyện thì tức đến dựng đứng cả lông mày lên. Ông cho thẳng con trai một cái bạt tai trời giáng rồi phẫn nộ nói: “Mày đúng là đồ không ra gì.”

Đánh thì đánh, mắng thì mắng, con trai không ra gì nhưng chủ tịch Hoắc vẫn không thể không lo. Ông dẫn Liên Gia Kỳ, Điền Điền và Hoắc Khởi Minh vào phòng riêng nói chuyện, hy vọng Liên Gia Kỳ có thể nể mặt ông, thuyết phục Điền Điền đừng chính thức tố cáo Hoắc Khởi Minh. “Gia Kỳ, hôm nay Khởi Minh cũng là uống quá nhiều nên mới như vậy. Nó tuyệt đối không cố ý mạo phạm cô Diệp đây. Trừ khi là kẻ ngốc, chứ bất kỳ người bình thường nào cũng không chọn một nơi công cộng như thế này để sàm sỡ một cô gái cả. Cháu hãy nể mặt ông già này, bỏ qua chuyện hôm nay được không?”

Liên Gia Kỳ trầm tư một lúc: “Vâng. Chủ tịch Hoắc, cháu có thể nể mặt chú không truy cứu chuyện này. Có điều, ở đây, cháu muốn làm một việc trước.”

“Việc gì?”

Liên Gia Kỳ không trả lời, ánh mắt lạnh lùng của anh chuyển hướng nhìn Hoắc Khởi Minh đang cúi đầu đứng bên bố. Bỗng một cú đấm thật mạnh nhằm thẳng vào cằm khiến anh ta không kịp chống đỡ, loạng choạng ngã xuống.

“Cháu đã làm xong việc cần làm. Chủ tịch Hoắc, chuyện hôm nay dừng ở đây. Hy vọng Hoắc Khởi Minh sẽ không có hành động như thế này lần thứ hai. Nếu không cháu tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.”

Sau khi buông những câu này, Liên Gia Kỳ kéo tay Điền Điền, không thèm ngoảnh đầu lại, lập tức rời khỏi căn phòng đó.

Sau chuyện ầm ĩ như vậy, bữa tối vốn đã lên kế hoạch tỉ mỉ bỗng tan thành mây khói. Sau khi trả vị giám đốc nhà hàng chiếc áo vest, Liên Gia Kỳ lấy áo của mình để khoác cho Điền Điền rồi đưa cô về nhà.

Điền Điền hai mắt đỏ hoa vì khóc. Chuyện xảy ra ở nhà hàng khiến cô vừa tức giận vừa đau lòng. Váy áo của mình lại bị một người đàn ông thô lỗ xé rách ngực. Điều này đối với một cô gái trẻ mà nói thực sự là nỗi sỉ nhục quá lớn. Đây còn là bộ váy Liên Gia Kỳ tặng cô, cô muốn mặc tối nay để cho anh ngắm, thế mà...

Liên Gia Kỳ an ủi cô: “Không sao. Sau này anh sẽ mua cho em bộ khác đẹp hơn. Đến lúc đó em lại mặc cho anh ngắm.”

“Em vốn muốn mặc hôm nay cho anh ngắm. Anh mà thấy đẹp thì mai em sẽ mặc đến nhà anh. Thế này thì mai em không biết mặc gì để đi gặp bố mẹ anh đây.”

“Không sao. Mai anh đến đón em sớm một chút, đưa em đi mua bộ váy mới thích hợp hơn rồi đến nhà anh.”

Điền Điền gạt đầu rồi lại chần chừ, lo lắng: “Bố mẹ anh, liệu họ có không thích em không?”

“Không đâu. Anh đã nói rồi. Chỉ cần anh thích thì họ cũng sẽ thích.”

“Vậy anh...” Điền Điền kéo dài giọng, hai má đỏ ửng lên hỏi: “Tại sao anh lại thích em?”

Liên Gia Kỳ sửng người giây lát rồi tiếp tục mỉm cười: “Sao em lại hỏi thế?”

Điền Điền có chút thẹn thùng: “Có phải là rất ngây thơ không? Anh không muốn trả lời thì thôi vậy.”

Liên Gia Kỳ suy nghĩ mãi mới thông thả nói: “Điền Điền, thực ra, anh cũng không biết trả lời thế nào. Ban đầu, anh chỉ đơn thuần là quan tâm đến em. Lúc đó, anh còn nghĩ rằng cái chết của bố em là do em trai anh gây ra nên anh luôn cảm thấy mình có nghĩa vụ phải lo lắng, săn sóc cho em, không để em lầm đường lạc lối. Sau đó, chân tướng sự việc đã rõ ràng, nhưng anh vẫn không thể ngừng để ý đến em. Về sau, sự quan tâm đó dần dần biến thành nỗi nhớ mong, biến thành một tình cảm khác. Em thấy đấy, anh không biết tại sao mình lại thích em nữa. Anh chỉ biết kết quả chứ không hiểu nổi quá trình. Câu trả lời như vậy có phải rất không lãng mạn không?”

Đúng là một câu trả lời không hề lãng mạn, nhưng Điền Điền nghe mà ánh mắt sáng lên, hai má đỏ ửng. Thích một người vốn là chuyện không thể ngăn nổi. Ban đầu, anh chỉ cho rằng mình có nghĩa vụ, có trách nhiệm quan tâm chăm sóc cô. Đến cuối cùng, anh lại không ngăn được mình nhớ mong cô. Suốt một quãng thời gian dài, cô luôn ở trong trái tim anh. May mắn thế nào, họ lại cùng sánh bước bên nhau trên con đường tình yêu này.

Bất giác, Điền Điền nhớ đến xác suất tình yêu bốn mươi chín phần trăm đó. Xác suất nhỏ nhoi như thế, tựa như một kỳ tích nhưng nó vẫn có thể xảy ra trong cuộc đời mỗi con người. Cô đã từng thầm hy vọng Liên Gia Kỳ là kỳ tích trong cuộc đời cô, bây giờ, số phận đã an bài đúng như vậy khiến cô vô cùng mãn nguyện. Lúc này, Điền Điền cảm thấy cô là người may mắn nhất, cũng là người hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Dợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Sau khi mang bộ mặt vói cái cảm thâm tím rời khỏi nhà hàng đó, Hoắc Khởi Minh lập tức lên xe gọi điện cho Long ca. Miệng anh ta vẫn còn mùi tanh của máu. Giọng anh ta như rít qua kẽ răng: “Long ca, tôi muốn nhờ anh giúp tôi dạy dỗ một người.”

Hoắc Khởi Minh do dự bấy lâu, tối nay bị Điền Điền khinh蔑 và bị Liên Gia Kỳ cho một cú đấm nên anh ta đã hạ quyết tâm. Có điều, tuy quyết định trong cơn phẫn nộ cực điểm nhưng Hoắc Khởi Minh vẫn chưa bị cơn giận làm cho mù mẫm đầu óc. Anh ta nhất định làm việc này nhưng vẫn bình tĩnh suy nghĩ cho thật chu toàn.

Đầu tiên, anh ta yêu cầu Long ca không được để bất cứ ai biết giao dịch giữa họ. Thậm chí, không để lộ chuyện này cho cả Tiểu Chu và La Thiên Vũ. Tuy họ là bạn thân nhất của anh ta nhưng chuyện mạo hiểm càng ít người biết càng tốt, để tránh họ khi nào đó lại nhất thời buột miệng nói ra gây phiền phức cho mình.

“Long ca, chuyện này tốt nhất chỉ có trời biết, đất biết, anh biết, tôi biết. Tôi không muốn người thứ ba biết được.”

“Hoắc thiếu gia, cậu yên tâm. Tôi bảo đảm bên tôi tuyệt đối không để lộ nửa lời. Nếu lộ ra ngoài, sau này tôi ra đường thì chỉ có bò bằng bốn chân thôi.”

Nghe Long ca bảo đảm, Hoắc Khởi Minh mới bắt đầu cùng anh ta bàn chi tiết cụ thể. Anh ta đã có sẵn kế hoạch và định bảo Long ca tìm người lái xe tong Liên Gia Kỳ, tạo thành một vụ tai nạn. “Hãy làm cho giống một chút. Phải trông như một vụ tai nạn ngoài ý muốn. Đừng để người khác nắm được bất kỳ manh mối nào.”

Long ca lại hỏi câu đó: “Vậy cậu muốn hấn chết hay sống?”

Hoắc Khởi Minh thật sự hận Liên Gia Kỳ chết đi được, nhưng làm anh ta mất mạng thì lại là chuyện lớn. Anh ta đắn đo suy nghĩ, đắn chiều một lúc. Đám chết Liên Gia kỳ không bằng đám cho anh ta sống dờ chết dờ. Nếu nửa đời còn lại, anh ta chỉ có thể nằm trên giường thì chẳng phải đau khổ sống không bằng chết sao?

“Không cần đám chết. Đám cho sống dờ chết dờ là được rồi.”

“Được! Hoắc thiếu gia, tôi biết làm thế nào rồi. Cậu muốn khi nào ra tay?”

Hoắc Khởi Minh đã nghĩ rồi, muốn nhanh chóng tiến hành, càng nhanh càng tốt. Một là không trút được giận, anh ta sẽ vô cùng khó chịu; hai là tai nạn trong thành phố lớn cũng là chuyện rất phổ biến, không phải chuyện gì quá đặc biệt. Nhưng anh ta vừa có chuyện không vui với Liên Gia Kỳ, bây giờ bỗng nhiên xảy ra chuyện sẽ dễ bị người khác nghi ngờ. Suy đi nghĩ lại, nếu thật sự có ý muốn trả thù đối phương, sao không tránh thời điểm này rồi hẵng rat ay, như vậy mới có thể tránh bị người khác để ý.

“Được rồi. Hoắc thiếu gia, cậu đợi hai ngày nữa xem tin trên báo nhé!”

“Long ca, chuyện này mà thành, tôi tuyệt đối sẽ không để anh chịu thiệt. Lần trước La Thiên Vũ trả anh bao nhiêu tiền, lần này, tôi sẽ chi gấp đôi.”

Long ca cười rất hài lòng: “Hoắc thiếu gia, vậy thì cảm ơn cậu trước nhé!”

Trưa hôm sau, Điền Điền và Liên Gia Kỳ cùng vào một cửa hàng bán đồ nữ mua váy. Vì là lần đầu tiên chính thức ra mắt bố mẹ anh nên cô cực kỳ lo lắng về ấn tượng ban đầu. Đến khi nhìn đầy trang phục sang trọng, cô ngần ra không biết chọn bộ nào. May mà Liên Gia Kỳ đi cùng cô. Anh hiểu rất rõ cô mặc gì mới phù hợp. Anh đưa tay lấy một chiếc váy xa tanh trắng cho cô thử, quả nhiên rất đẹp. Chiếc váy trắng tung bay cùng mái tóc đen bồng bênh, người thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp bước ra.

Mặc chiếc váy mới, Điền Điền cùng Liên Gia Kỳ bước ra khỏi cửa hàng. Xe của anh đỗ ở bãi đỗ xe cách đó không xa. Anh bảo cô đợi ở cửa để anh đi lấy xe. Đang sai bước, chiếc di động trong túi áo Liên Gia Kỳ đổ chuông báo có tin nhắn. Anh vừa bước vừa móc điện thoại trong túi ra xem. NGười gửi tin nhắn là Hoắc Lệ Minh. Anh có chút bất ngờ. Từ sau khi nói rõ mọi chuyện ở bệnh viện, cô ấy đã không còn liên lạc với anh nữa. Cô ấy cũng có lòng tự trọng của mình, sao bỗng nhiên hôm nay lại nhắn tin cho anh?

Liên Gia Kỳ chuẩn bị đọc tin nhắn thì bỗng nghe thấy tiếng động cơ xe hơi gầm rú ở phía xa, âm thanh đó đang lao đến với tốc độ rất nhanh. Ngay lúc ấy, Điền Điền hoảng hốt hét lên tụt phía sau:

“Gia Kỳ, cẩn thận!”

Bất giác ngẩng đầu lên, Liên Gia Kỳ phát hiện một chiếc xe cách đó chừng tám chín mét đang lao như điên về phía mình. Anh không kịp tránh thì đã bị đâm rầm một cái, cả người bay lên...

“Gia Kỳ!”

Điền Điền hét lên xé ruột xé gan, vừa hét cô vừa lao về phía anh, cố sức đỡ anh nhưng căn bản là không thể. Cô chỉ có thể giương mắt nhìn anh bị xe đâm bay lên không trung rồi ngã xuống. Trái tim cô cũng như ngã theo...

Sau khi Liên Gia Kỳ được đưa đến bệnh viện cấp cứu, Điền Điền cứ ngồi ngoài cửa phòng phẫu thuật mà khóc. Vợ chồng ông bà Liên nhận được tin dữ đều vô cùng lo lắng. Họ vừa ngồi nháp nhẩm đợi kết quả phẫu thuật, vừa hỏi Điền Điền về tình hình vụ tai nạn xe.

Điền Điền nức nở nghẹn ngào, vừa khóc vừa nói: “Khi đó, Gia Kỳ đi ra bãi đỗ xe để lấy xe, khi được nửa đường, anh ấy rút điện thoại ra, hình như muốn đọc tin nhắn, đúng lúc đó, chiếc xe kia bỗng lao đến. Anh ấy mãi nhìn điện thoại nên không chú ý. Cháu đã hét lên bảo anh ấy cẩn thận nhưng chiếc xe lao với tốc độ quá nhanh, anh ấy không kịp tránh thì...”

Bà Liên mặt trắng bệch, vừa giận vừa lo: “Sao chiếc xe đó lại lao nhanh như thế?Rõ ràng nhìn thấy có người đứng trước mặt mà còn không giảm tốc độ...”

“Người lái xe đó nói với cảnh sát là khi đó, anh ta đang mãi gọi điện thoại nên không chú ý. Khi nhìn thấy Liên Gia Kỳ, anh ta cũng muốn phanh lại nhưng vội quá lại đạp nhầm chân ga.”

Sau khi gây tai nạn, người lái xe không hề bỏ chạy. Anh ta rất hợp tác, xuống xe gọi điện báo cảnh sát và gọi xe cấp cứu. Bây giờ, người và xe đều đang bị cảnh sát tạm giữ. Chi tiết vụ tai nạn đã được ghi biên bản. Sau khi lấy lời khai của bên gây tai nạn, hai viên cảnh sát cũng đến bệnh viện lấy lời khai của Điền Điền. Kết luận, vụ tai nạn hoàn toàn do trách nhiệm của người lái xe nhưng có cảnh sát lắt đay thờ dài nói: “Cũng là do người bị nạn không may mắn. Khi đó, người lái xe đang gọi điện thoại, nhất thời phân tâm rồi trí, đạp nhầm chân phanh thành ga nên mới thành ra như vậy. Nếu người bị thương cẩn thận một chút, không cầm đầu nhìn điện thoại thì có lẽ đã có thể tránh kịp.”

Bà Liên không tránh khỏi có chút tức giận với người nhắn tin: “Ai lúc đó còn nhắn tin cho Gia Kỳ vậy?”

Điền Điền nước mắt lưng tròng lắc đầu: “Cháu không biết ạ.”

Bà Liên bỗng nhớ ra, hỏi: “Di động của Gia Kỳ đâu?”

Điền Điền sững người, sau khi tai nạn xảy ra, cô chỉ biết bỏ nhào đến bên anh mà khóc. Khi đó, anh không ngừng chảy máu, cô vừa khóc vừa tìm cách cầm máu cho anh nên chẳng có tâm trạng nào để ý chuyện khác.

Còn cảnh sát đến kiểm tra hiện trường cũng không hề phát hiện ra chiếc điện thoại của Liên Gia Kỳ. Lúc đó, hiện trường hỗn loạn, cứu người mới là chuyện cần kíp trước mắt, sau đó thì cảnh sát sẽ có trách nhiệm. Chẳng ai chú ý đến chi tiết chiếc di động biến mất cả. Họ đều đoán rằng, lúc xảy ra tai nạn, chiếc điện thoại đã bay ra khỏi tay Liên Gia Kỳ, chưa biết chừng lại văng ra vành đai xanh gần đó.

Di động bị mất cũng không phải chuyện gì to tát lắm. Rốt cuộc thì trong một vụ tai nạn giao thông, chi tiết này cũng không phải trọng điểm điều tra. Bây giờ, vợ chồng Liên thị cũng chẳng có tâm trạng nào mà để ý đến chuyện đó. Con trai họ còn đang nằm cấp cứu trong phòng phẫu thuật mới là điều họ quan tâm nhất.

Cuộc phẫu thuật kéo dài đến tận hơn tám giờ tối mới kết thúc. Bác sĩ mệt mỏi bước ra tuyên bố, tính mạng của bệnh nhân tạm thời không gặp nguy hiểm, nhưng vì vết thương ở đầu quá nặng, bệnh nhân vẫn còn đang hôn mê, e là tạm thời không thể tỉnh ngay được.

Bà Liên nghe mà thất sắc kinh hãi: “Bác sĩ, ý bác sĩ... không phải là...con trai tôi sẽ tàn người thực vật sao?”

“Thưa bà, nếu hôn mê quá ba tháng, không loại trừ khả năng này. Ngoài ra...”

Bác sĩ dừng lại, dường như đang phân vân xem có nên nói tiếp hay không. Ông Liên Thắng Kiệt biết vết thương cả con mình vẫn còn vấn đề, giọng ông hơi run run: “Bác sĩ, còn điều gì, xin ông cứ nói thẳng ra.”

Điền Điền cũng nghe ra tình hình không hay, tim cô như bị siết chặt trong nháy mắt, giống như bị một sợi dây thừng kéo lê trong đau đớn.

“Do vụ tai nạn làm vỡ xương sọ của bệnh nhân, ảnh hưởng đến thần kinh mắt, dây thần kinh thị lực bị đứt, dù cậu ấy tỉnh lại cũng sẽ vĩnh viễn bị mù.”

“Cái gì... Cái gì cơ?”

Ông Liên Thắng Kiệt luôn cố chần thình, cuối cùng cũng không thể kìm chế được mình, cả người ông lão đảo. Bà Liên càng không thể chịu đựng nổi tin tức khủng khiếp này. Hai mắt bà hoa lên, cả người mềm nhũn đổ vật xuống. May mà bác sĩ nhanh tay, kịp thời đỡ bà.

Điền Điền đứng bên cạnh cũng dần dần trượt xuống theo bức tường. Sức lực toàn thân cô như bị từng lời nói của bác sĩ rút đi, mất hết hồn phách, cô ngồi phịch xuống chân tường, không hề cử động. Mãi sau, cô mới bật khóc thê lương, tiếng khóc như răng cưa xe toạc màn đêm đen vô tận...

Tai họa ập đến hôm nay, Điền Điền mới thấu hiểu cái gọi là “họa vô đơn chí”. Hôm nay vốn là một ngày hạnh phúc, Liên Gia Kỳ muốn chính thức đưa cô về nhà, giới thiệu cô là bạn gái với bố mẹ anh. Khi cùng nhau đi chọn váy, dù thế nào coo cũng không thể ngờ rằng, chưa đầy nửa tiếng sau, Liên Gia Kỳ đã bị xe đâm ngay trước cửa hàng đó. Một vụ tai nạn ngoài ý muốn khiến hạnh phúc vừa chớm nở của Điền Điền bỗng chốc biến thành thảm cảnh nước mắt chảy thành sông.

Tai nạn xe! Bây giờ, Điền Điền vô cùng thống hận ba từ này. Năm cô mười tuổi, cuộc sống vốn vui vẻ của ba người nhà họ đã bị hủy hoại bởi một vụ tai nạn. Mặc dù sau đó, cô biết đằng sau vụ tai nạn có rất nhiều ẩn tình nhưng trong suốt một thời gian dài, cô đã từng hận người lái xe mất tập trung mà gây nên tai nạn thảm khốc.

Lần này, khi cô vừa mới bắt đầu những tháng ngày hạnh phúc đầu tiên trong tình yêu, tai nạn ập đến, khiến cuộc sống của cô một lần nữa bị đảo lộn. Liên Gia Kỳ đang nằm trong phòng hồi sức cấp cứu, không biết đến khi nào mới tỉnh lại. Tỉnh lại rồi thì đôi mắt anh cũng vĩnh viễn mất đi ánh sáng, không thể nhìn thấy thế giới đầy màu sắc này được nữa.

Tại sao lại như vậy? Có phải ông trời cũng mù rồi không? Cô và Liên Gia Kỳ vừa mới bắt đầu nắm tay nhau trên con đường hạnh phúc thì đã bị số phận tàn khốc và thô bạo tách rời. Điền Điền ngồi thụp trong bệnh viện khóc rất lâu, khóc đến mức cổ họng khản đặc rồi im bật, khóc không thành tiếng nữa.

Sau khi bà Liên ngắt đi, bác sĩ đã tiêm cho bà một mũi an thần để nghỉ ngơi, tránh bị kích động một lần nữa. Ông Liên Thắng Kiệt ngồi ngoài cửa phòng hồi sức cấp cứu, con trai ông đang nằm trên giường bệnh trong phòng, chỉ cách ông một chiếc cửa sổ. Ông như già đi cả chục tuổi, những nếp nhăn như những vết dao cuộc đời rạch lên trên gương mặt ông.

Thấy Điền Điền vẫn ở lại bệnh viện không chịu rời đi, ông Liên Thắng Kiệt khuyên cô về nhà trước: “Cháu về thay đồ rồi nghỉ đi một lát. Váy cháu dính đầy máu rồi.”

Bộ váy mà cô mặc vốn là màu trắng thuần khiết nhưng lúc này đã lấm đốm vết máu. Màu đỏ tươu ban đầu đã chuyển sang màu đỏ sẫm. Buổi sáng, Liên Gia Kỳ chọn cho cô bộ váy này. Ai ngờ lúc này nó lại dính đầy máu của anh.

“Về nhà đi. Cháu không về, mẹ cháu sẽ lo lắng lắm đấy! Tạm thời, Gia kỳ vẫn chưa tỉnh lại, cháu ở đâu cũng chẳng ích gì đâu.”

Tuy không làm được gì nhưng Điền Điền vẫn muốn ở bên Liên Gia kỳ, đầu anh vẫn còn hôn mê vô tri vô giác. Nhưng chiếc váy lấm đốm máu của cô quả thật khiến người khác chú ý. NGHĩ vậy, cô liền gật đầu: “Bác Liên, vậy cháu về thay đồ rồi quay lại ạ!”

Từ bệnh viện bước ra, Điền Điền vẫy một chiếc taxi về nhà. Trên đường về, cô có đi qua nơi xảy ra vụ tai nạn buổi sáng. Lòng cô đau nhói, khó khăn lắm nước mắt mới khô, bây giờ lại lập tức trào ra. Đúng lúc ấy, bỗng nhớ lại một chuyện, cô lập tức nói: “Bác tài, xin bác dừng xe lại.”

Điền Điền bỗng nhớ ra, có thể di động của Liên Gia Kỳ bị đánh rơi quanh đây. Khi sự việc xảy ra, vì mãi cứu người nên chẳng ai để ý đến chi tiết đó. Lúc này, cô nghĩ là mình phải tìm lại nó. Vì điện thoại là của Liên Gia Kỳ, chỉ cần là đồ của anh thì cô không muốn để nó thất lạc.

Một đêm không trăng, sao cũng chỉ lác đác, cửa hàng đã đóng cửa từ lúc chín giờ, ánh đèn neon ở ngoài cũng tắt hết, chỉ có vài ngọn đèn đường mờ mờ, không hề dễ dàng cho Điền Điền tìm điện thoại. Điền Điền tìm ở mấy vành đai xanh gần nơi xảy ra tai nạn. Vì anh sang không đủ nên cô rất mất sức. Diện tích khu vực này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, cây cỏ mọc um tùm, còn cả các loại hoa điểm xuyết nữa nên càng khó tìm kiếm hơn.

Ban đầu, cô thử gọi điện vào di động của Liên Gia Kỳ. Cô muốn phán đoán vị trí của nó qua tiếng chuông điện thoại nhưng không gọi được, không mất mất liên lạc là do bị hỏng hay người ta nhặt được nên đã tắt máy rồi. Nếu có người nhặt được thì chẳng phải là uống công phí sức cô tìm kiếm này giờ sao?

Nhưng Điền Điền vẫn quyết định tiếp tục. Cô nghĩ, biết đâu chưa bị ai nhặt được thì sao? Dù thế nào, mình cũng phải tìm lại một lượt. Người oc công thì trời không phụ, cuối cùng, Điền Điền cũng tìm thấy chiếc điện thoại dưới một bụi cây. Màn hình đen xì, thảo nào không gọi được, không biết có phải là rơi bị hỏng rồi không. Cô thử bật máy lên, chiếc điện thoại vẫn hoạt động bình thường. Có thể lúc rơi xuống bị va đập mạnh nên tự động tắt máy.

Sau khi bật điện thoại lên, màn hình hiển thị có tin nhắn chưa đọc. Rõ ràng đây chính là tin nhắn là Liên Gia Kỳ nhận được trước lúc bị tai nạn xe. Anh còn chưa kịp mở ra xem nội dung. Điền Điền đột nhiên có linh cảm không tốt, cuối cùng, cô vẫn quyết định xem là tin nhắn của ai. Cái tên “Hoắc Lệ Minh” khiến cô hơi sững lại, nội dung tin nhắn càng làm cô bị sốc hơn.

Tin nhắn rất ngắn gọn: “Gia Kỳ, thời gian này anh phải hết sức cẩn thận. Có thể có nguy hiểm đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Hoắc Lệ Minh vô tình phát hiện ra bí mật của Hoắc Khởi Minh.

Hôm thứ Bảy, cô chạy về thăm bố. Chủ tịch Hoắc vẫn đang vì chuyện Hoắc Khởi Minh gây chuyện mà mặt mũi sầm sì, sáng sớm đã gọi anh ta vào phòng đọc sách mắng cho một trận. Tất nhiên là chẳng có lời nào để nghe rồi. Ông còn định đưa Hoắc Khởi Minh đi mở rộng thị trường ở Sơn Tây. Việc này vô hình trung coi như là đi “lưu đày biên cương”.

Đương nhiên, Hoắc Khởi Minh không nghe. Hai bố con họ to tiếng ở trong phòng một lúc lâu. Hai người đều tức giận. Sau cùng, Chủ tịch Hoắc đã ra đòn quyết định với thằng con chẳng ra gì. “Anh không đi cũng được. Bắt đầu từ tháng sau, tôi sẽ khóa tất cả các thẻ tín dụng của anh. Anh chọn đi, tự tìm việc kiếm tiền nuôi thân hoặc là ngoan ngoãn đi Sơn Tây.”

Khi Hoắc Lệ Minh bước vào, bố con họ đang từ phòng đọc sách đi ra. Cô thấy sắc mặt hai người đều không dễ chịu, nhân lúc cùng bố ra vườn hoa uống trà mà thăm dò. Sau khi biết chuyện xảy ra tối qua, trong lòng cô chưa xót vô cùng.

“Bố, nói như vậy là Liên Gia Kỳ đang quen với Điền Điền sao?”

Trong cả câu chuyện thì Hoắc Lệ Minh quan tâm đến điều này nhất. Hoắc Khởi Minh làm gì đều không liên quan đến cô nhưng tin Liên Gia Kỳ và Điền Điền hẹn hò lại là cú sốc rất lớn.

Chủ tịch Hoắc biết tâm sự của con gái nên chỉ có thể an ủi giải thích: “Lệ Minh, Liên Gia Kỳ hẹn hò với ai thì con cũng không cần để tâm. Phải rồi! Bây giờ không phải có một họa sĩ trẻ có tiếng đang theo đuổi con sao? Bố thấy cậu ấy được đấy. Con cho cậu ấy chút cơ hội đi.”

Hoắc Lệ Minh miễn cưỡng mỉm cười, cố tình chuyển chủ đề: “Bố, không phải bố nói đã hẹn giám đốc bán hàng của công ty đến nhà mình nói chuyện sao? Chắc giờ chú ấy cũng sắp đến rồi đấy. Bố mau về phòng đọc sách đợi chú ấy đi.”

Sau khi bố đi, Hoắc Lệ Minh một mình ngồi trong vườn hoa, lặng lẽ khóc. Từ trước đến giờ, tình cảm của cô chỉ giành cho một mình Liên Gia Kỳ. Sau lần bị anh từ chối, cô đã vô cùng đau khổ. Bây giờ, nghe nói anh và Điền Điền bắt đầu hẹn hò lòng cô càng đau đớn hơn. Người mà mình thích có bạn gái rồi, mọi hy vọng của cô đều bị cô gái may mắn kia lấy mất. Không cảm được lòng, nước mắt cô cứ thế ứa ra.

Không muốn ai thấy mình khóc nên Hoắc Lệ Minh ngồi trong vườn hoa rất lâu. Khi về phòng, cô cũng đi vòng ra sau nhà, định đi lên cầu thang phía sau, đi cửa trước sẽ có rất nhiều người nhìn thấy, muốn giấu cũng chẳng được. Khi vòng qua sau nhà, từ xa, Hoắc Lệ Minh đã thấy Hoắc Khởi Minh đang đứng trước cửa kính gọi điện. Thái độ của anh ta vừa giận dữ vừa vội vã, tốc độ cử động của môi rất nhanh. Ban đầu, cô chẳng quan tâm lắm nhưng khẩu hình của anh ta lại đập ngay vào mắt khiến cô lập tức sững sờ.

Tuy không nghe thấy Hoắc Khởi Minh nói nhưng Hoắc Lệ Minh có thể hiểu được anh ta nói gì. Anh ta nói vào di động với giọng hằm hằm: “Liên Gia Kỳ, lần này không khiến hấn xui xẻo thì tôi không phải họ Hoắc.”

Hoắc Khởi Minh nói xong câu này thì cúp điện thoại, xoay người đi vào phòng. Hoắc Lệ Minh đứng sững người, mãi không nhúc nhích. Câu nói mà cô vừa “nhìn” thấy cứ hiện lên trong đầu. Nghĩ đi nghĩ lại, cô chắc chắn một trăm phần trăm là mình không “nhìn” nhầm. Người anh trai cùng bố khác mẹ của cô đã nói với thái độ cực kỳ hung hãn. Rốt cuộc, anh ta muốn làm gì? Anh ta định làm thế nào với Liên Gia Kỳ? Cô không rõ nhưng cô biết chắc chắn anh ta sẽ gây bất lợi cho Liên Gia Kỳ.

Có nên thông báo cho anh ấy biết không? Hoắc Lệ Minh đắn đo rất lâu. Một là, cô chỉ vô tình “nhìn thấy” câu nói đó, cũng có thể Hoắc Khởi Minh chỉ nhất thời giận dữ nói thế mà thôi. Tuy anh trai cô chẳng ra gì nhưng chắc không đến nỗi làm những chuyện quá đáng. Hai là, Liên Gia Kỳ không đón nhận tình yêu của cô. Cô không tránh khỏi có chút tức giận. Dù sao, người này đã chẳng còn quan hệ gì với mình, mình việc gì phải lo chuyện của anh ta cơ chứ? Anh ta xui xẻo là chuyện của anh ta, chẳng liên quan gì đến mình cả.

Sau khi về phòng, Hoắc Lệ Minh luôn nhấp nhồm không yên, chẳng có cách nào đặt mình ngoài chuyện đó. Đặc biệt là càng nghĩ nhiều đến những điểm tốt của Liên Gia Kỳ, cô càng không nhẫn tâm. Tuy anh ta đã từ chối tình yêu của cô, khiến cô thất vọng và đau khổ, nhưng anh có quyền tự do lựa chọn đối tượng của mình, sao cô có thể vì anh không lựa chọn mình mà oán hận được chứ? Điều này là không đúng.

Rút điện thoại ra, Lệ Minh gửi cho Liên Gia Kỳ một tin nhắn cảnh báo: “Gia Kỳ, thời gian này anh phải hết sức cẩn thận. Có thể có nguy hiểm đấy!”

Sau khi tin nhắn gửi đi, Hoắc Lệ Minh không thấy Liên Gia Kỳ trả lời, cô linh cảm đã có điều gì chẳng lành. Vì cô biết hôm nay là sinh nhật của bà Liên, Liên Gia Kỳ sẽ từ Hồng Kông về để chúc mừng sinh nhật mẹ. Anh tuyệt đối sẽ không chuyển tin nhắn sang hộp thư điện tử hay để trợ lý nghe điện thoại giúp như khi bận họp. Anh luôn trả lời ngay tức khắc. Nhưng hôm nay, anh không trả lời là vì lý do gì?

Thâm linh cảm chưa biết chừng đã xảy ra chuyện nhưng lại không biết nghe ngóng ở đâu, trong lòng cô thật không thể yên tâm được. Hoắc Lệ Minh bứt rứt suốt một ngày, cuối cùng không chịu nổi, buổi tối, sau khi rời khỏi nhà họ Hoắc, cô bèn đến nhà họ Liên để xem tình hình thế nào.

Theo dự tính ban đầu của Hoắc Lệ Minh, cô không định vào nhà mà chỉ muốn bảo lái xe lái một vòng quanh nhà họ Liên mà thôi. Nếu Liên Gia Kỳ không xảy ra chuyện, lúc này ắt có thể nhìn thấy anh ở phòng ăn với ba mặt là tường thủy tinh. Có lẽ, cả gia đình họ đang quay quần bên bàn ăn. Như vậy, cô có thể yên tâm rồi đi. Nhưng nhìn từ xa, cô chỉ thấy nhà cửa tối om, không một bóng người. Lòng cô thầm nghĩ, chuyện đáng sợ đã thật sự xảy ra rồi ư?

Quả nhiên, cô xuống xe gõ cửa, bảo mẫu mặt mày ủ rũ đi ra: “Hoắc tiểu thư, sáng nay, đại thiếu gia bị xe đâm, đang cấp cứu trong bệnh viện. Ông bà chủ đều ở trong đó, đến giờ vẫn chưa về, cũng không biết rốt cuộc tình hình thế nào rồi nữa.”

Hoắc Lệ Minh lòng như lửa đốt, vội đến bệnh viện thì vừa đúng lúc bác sĩ bước từ phòng phẫu thuật ra. Cô đứng ở góc hành lang cùng “nhìn” rõ mồn một từng lời bác sĩ nói. Trong giây lát, cả người cô như bị nước lạnh dội xuống, từ đầu đến chân tê cứng. Ngay người ở đó mất một lúc lâu, Hoắc Lệ Minh mới dần dần tỉnh táo lại. Cô bước vào hành lang, bà Liên ngất xỉu đã được y tá dìu đi. Ông Liên Thăng Kiệt và Điền Điền đều ngồi ngoài phòng hồi sức cấp cứu nhìn Liên Gia Kỳ đã được chuyển từ phòng phẫu thuật nào đó. Cô nghĩ ngợi rồi không đến đó ngay mà quay người lao ra khỏi bệnh viện rồi bảo lái xe chở cô về nhà họ Hoắc.

Hoắc Lệ Minh trở về thì vào thẳng phòng Hoắc Khởi Minh. Anh ta đang chọn lựa quần áo chuẩn bị ra ngoài, miệng còn hực sáo, tâm trạng cực kì vui vẻ. Thấy cô mặt mũi hằm hằm lao vào, anh ta vô cùng kinh ngạc: “Em làm gì thế?”

Hoắc Lệ Minh nhìn thẳng vào anh ta, mắt không hề chớp lấy một lần, từng chữ từng câu, nói: “Tại sao anh lại cho người lái xe đâm Liên Gia Kỳ?”

Hoắc Lệ Minh nghe mà biến sắc. Anh ta không biết rốt cuộc sao Hoắc Lệ Minh lại biết chuyện này, nhưng bây giờ, anh ta chẳng kịp suy nghĩ, phải phủ định tội danh này trước đã: “Em nói cái gì? Sao Liên Gia Kỳ lại bị đâm xe? Chuyện xảy ra khi nào? Anh không biết gì cả.”

“Anh đừng giả vờ nữa. Sáng nay, sau khi anh đứng ở sau nhà gọi cú điện thoại đó không lâu thì Liên Gia Kỳ bị đâm xe.”

Hoắc Khởi Minh trầm nghĩ, có sơ hở ở đâu chứ?

Sáng sớm, ông già giáo huấn cho một trận chưa đủ, con bắt anh ta lên Sơn Tây. Quá tức giận, anh ta chạy ra sau nhà gọi điện cho Long ca, giọng vừa khó chịu vừa bức bối: “Công việc thế nào rồi. mau hành động cho tôi. Tôi tức không chịu nổi nữa rồi.”

Long ca nói với anh ta trên điện thoại là đang bám theo Liên Gia Kỳ. Anh vừa cùng một cô gái vào một cửa hàng thời trang. Người của hấn ta đang đứng ngoài quan sát địa hình, xem có cơ hội thích hợp là ra tay.

“Nếu được, chưa biết chừng chưa đến nửa tiếng nữa, Hoắc thiếu gia cậu có thể trút giận được rồi.”

“Tốt lắm. Anh phải tranh thủ thời gian làm sạch sẽ một chút.” Dừng giây lát, anh ta chẳng hề vui vẻ, nói: “Liên Gia Kỳ, lần này không khiến hấn xui xẻo thì tôi không phải họ Hoắc.”

Khi đó, Hoắc Khởi Minh cố ý ra sau nhà nói chuyện. Đóng hai lần cửa kính rồi, người trong nhà cũng chẳng thể nghe thấy anh ta nói gì, còn bên ngoài chỉ là một thảm cỏ lớn, không cần phải lo bị người khác nghe trộm, có người đến gần là phát hiện ra ngay, nhưng anh ta lại không ngờ đến Hoắc Lệ Minh. Nha đầu cảm giác chết tiệt này, tuy thỉnh giác không tốt nhưng thị lực lại rất tốt. Cô không cần nghe, chỉ cần đứng từ xa nhìn anh ta nói là có thể đọc hiểu được. Đương nhiên, dù khi đó Hoắc Lệ Minh “nhìn thấy” anh ta nói gì, anh ta đều có thể phủ nhận. Cô lại không có máy ghi âm, có thể làm gì được cơ chứ?

Thế nên, Hoắc Khởi Minh phủ nhận sạch sành sanh. “Anh gọi điện của anh, việc cậu ta bị đâm xe chẳng có liên quan gì đến anh cả. Em đừng ăn nói linh tinh. Nếu không có chứng cứ, phát ngôn bừa bãi, anh có thể tố cáo em tội phi báng đấy.”

Hoắc Lệ Minh vô cùng tức giận nhưng lại chẳng thể làm được gì. Đúng là cô không có chứng cứ chứng minh vụ tai nạn là do Hoắc Khởi Minh sắp đặt. Anh ta sống chết không chịu thừa nhận thì cô cũng chẳng có cách nào. Lúc này, cô càng nghĩ lại càng hối hận. Tại sao cứ chần chừ lâu như vậy mới nhắn tin cảnh báo cho Liên Gia Kỳ. Nếu cô nhắn sớm hơn một chút, như vậy, anh ấy sẽ không bị anh hại thành ra như thế!”

Hoắc Khởi Minh hoảng hốt: “Em nói cái gì? Em gửi tin nhắn cho Liên Gia Kỳ? Em nói gì với cậu ấy?”

Về mặt thất sắc sợ hãi của anh ta đã lọt vào mắt Hoắc Lệ Minh. Điều đó càng chứng thực nghi ngờ của cô với anh ta. Cô cười lạnh lùng: “Nếu như chuyện này thật sự không liên quan đến anh, vậy thì nội dung tin nhắn em gửi cho anh ấy có liên quan gì đến anh chứ?”

Hoắc Khởi Minh tức giận gầm lên: “Đầu mày nhồi toàn bã đậu hả? Liên Gia Kỳ vừa bị tai nạn, nếu trước đó mày gửi tin nhắn báo nó tao muốn đối phó với nó, người ta đọc được sẽ nghi ngờ tao.”

Gầm lên rồi, anh ta liền giận dữ giơ tay tát thẳng vào mặt Hoắc Lệ Minh. Lúc này, anh ta thật sự muốn ăn tươi nuốt sống cô. Kế hoạch vốn vô cùng chu toàn và bí mật của anh ta đã bị con nha đầu chết tiệt này làm lộ. Nếu người nhà họ Liên phát hiện ra, chắc chắn sẽ nghĩ ngay đến vụ tai nạn xe.

Đến lúc đó, anh ta sẽ gặp phiền phức lớn.

Bị một cái tát, Hoắc Lệ Minh cũng hét lên: “Nghĩ ngờ anh cũng đúng thôi. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Anh vừa nói muốn khiến Liên Gia Kỳ xui xẻo, anh ấy lập tức bị đâm xe. Hoắc Khởi Minh, anh dám nói chuyện này không liên quan gì đến anh sao?”

Tiếng cãi cọ của hai anh em khiến Chủ tịch Hoắc không thể không để ý. Ông đứng trước cửa phòng nhìn hai đứa con mình đang hằm hằm nhìn nhau thì cất giọng uy phong: “Hai đứa làm gì thế? Có chuyện gì mà cãi nhau như vậy?”

Hoắc Lệ Minh kể rõ nguyên nhân với Chủ tịch Hoắc xong, lòng mày ông như muốn dựng đứng lên. Chủ tịch Hoắc bảo con gái về phòng nghỉ ngơi rồi gọi con trai vào phòng đọc sách nói chuyện riêng. Đóng cửa lại, ông hỏi thẳng luôn: “Có phải Liên Gia Kỳ bị tai nạn xe do con bảo người làm không?”

Lúc này, Hoắc Khởi Minh đang rối bời nhưng vẫn phủ nhận theo bản năng: “Không liên quan gì đến con. Lệ Minh nhìn nhầm nên nói linh tinh đấy ạ!”

“Con phải nói thật. Đừng có giấu bố. Bây giờ, tin nhắn của Lệ Minh đã ở trong di động của Liên Gia Kỳ. Nếu ông Liên Thắng Kiệt phát hiện ra, nhất định sẽ báo cảnh sát ngay lập tức. Cảnh sát có thể đến tìm Lệ Minh bất cứ lúc nào. Khi đó, Lệ Minh nói gì với cảnh sát, trong lòng con biết rõ nhất.”

Hoắc Khởi Minh hiểu rõ, bây giờ, anh phải nhờ bố giúp giải quyết tai họa do em gái gây ra. Cuối cùng anh ta đành thừa nhận: “Bố, con đã bảo người đâm xe vào Liên Gia Kỳ.”

Tuy Chủ tịch Hoắc cũng đoán chuyện này do con trai làm nhưng trong lòng còn hy vọng anh ta không hồ đồ đến như vậy. Lúc này, nghe chính miệng anh ta thừa nhận, ông nổi con lòi đình, tát ngay cho anh ta một cái: “Mày đúng là đồ khốn nạn. Mạng người quan trọng như vậy mà mày dám làm cả chuyện này.”

Hoắc Khởi Minh ôm mặt phân bua: “Bố, con cũng vì bị Liên Gia Kỳ làm cho tức quá nên mới muốn dạy cho nó một bài học thôi. Con đã dặn người ta dặn người ta không được đâm chết nó, chỉ muốn cho nó ném chút mùi đau khổ là được.”

Chủ tịch Hoắc im lặng không nói nên lời. Sau một hồi suy nghĩ, ông gọi mấy cuộc điện thoại để thăm dò vết thương của Liên Gia Kỳ. Kết quả nhận được khiến ông thở phào nhẹ nhõm. Còn may, chưa mất mạng. Nhưng chàng thanh niên mà ông từng đánh giá cao và tôn trọng không những biến thành người thực vật mà còn bị mù nữa. Tất cả đều là nghiệp chướng do thằng con trai không ra gì của ông gây ra. Nhưng dù con trai có không ra gì, rốt cuộc vẫn là con trai ông. Ông chỉ có mỗi nó, không thể giương mắt nhìn nó bị cảnh sát bắt vào tù được. Thở dài một tiếng, Chủ tịch Hoắc vẫn phải vì thằng nghịch tử này mà hao tâm tổn sức.

Khi Hoắc Lệ Minh nghe bố dặn dò, mãi sau cô vẫn không thốt lên được lời nào. Rất lâu, rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Bố, bố muốn con giúp anh che giấu chuyện này, nói dối trước mặt cảnh sát sao?”

“Lệ Minh, dù sao Khởi Minh cũng là anh trai con. Con giúp nó lần này đi.”

“Nhưng bố, Gia Kỳ vô tội. Anh ấy vốn là một người tốt, bây giờ bị anh hại thành như vậy. Bố có biết không, Gia Kỳ có thể sẽ không tỉnh lại được nữa. Dù tỉnh lại thì mắt anh ấy cũng không nhìn thấy gì nữa.”

“Bố biết. Chuyện của Liên Gia Kỳ đã thành ra như vậy, dù bắt Khởi Minh vào tù thì cũng không bù đắp được. Hơn nữa, bây giờ Khởi Minh cũng biết sai và hối hận rồi. Con cho nó một cơ hội đi.”

“Cho anh cơ hội ư? Vậy ai cho Liên Gia Kỳ cơ hội đây?”

“Lệ Minh, nếu Liên Gia Kỳ là bạn trai con, bố tuyệt đối không phải con giúp Khởi Minh. Nhưng bây giờ, cậu ta và con không còn quan hệ gì nữa. Khởi Minh và con lại chảy chung dòng máu. Bố chỉ có một thằng con trai thôi. Bố không thể bỏ mặc nó được. Con nghĩ cho bố một chút được không?”

Nói mãi, nói mãi, cuối cùng Lệ Minh đã bị bố thuyết phục. Cô miễn cưỡng gật đầu, đồng ý yêu cầu của ông.

Chương 48

Ban đầu, vụ tai nạn của Liên Gia Kỳ chỉ xử lý như một vụ tai nạn giao thông bình thường, nhưng Điền Điền tìm thấy di động và phát hiện ra tin nhắn cảnh cáo như vậy, rõ ràng đây không đơn giản chỉ là một tai nạn ngẫu nhiên. Ông Liên Thắng Kiệt đọc xong tin nhắn, lập tức báo cảnh sát. Bước đầu tiên, bên phía cảnh sát tất nhiên là tìm Hoắc Lệ Minh để phối hợp điều tra.

Khi Hoắc Lệ Minh giải thích với cảnh sát giao thông tại sao cô gửi tin nhắn đó, lý do có phần gượng gạo. Cô nói vì hôm trước lên chùa thắp hương cho Liên Gia Kỳ có xin một quẻ, trên quẻ nói mấy ngày gần đây anh có thể gặp tai nạn đổ máu, thế nên cô đã gửi cho anh tin nhắn đó mà không hề ám chỉ điều gì.

Cách giải thích này của Hoắc Lệ Minh vốn cũng chẳng vấn đề gì vì phong tục của thành phố G thường mê tín, thắp hương cầu phật xin quẻ. Người già người trẻ ít nhiều bị ảnh hưởng. Nhưng sau khi Điền Điền đọc tin nhắn trong điện thoại thì lập tức nghĩ đến Hoắc Khởi Minh, nghĩ đến chuyện xảy ra trong nhà hàng tối hôm trước. Thế nên, khi cùng ông Liên Thắng Kiệt đi báo cảnh sát, cô đã nói rõ chuyện oán thù giữa Liên Gia Kỳ và Hoắc Khởi Minh cho cảnh sát nghe.

Cô không hề do dự, quả quyết: “Nhất định là Hoắc Khởi Minh, nhất định là anh ta đã lên kế hoạch gây ra vụ tai nạn này. Hoắc Lệ Minh có thể tình cờ phát hiện ra điều gì đó nên mới gửi tin nhắn nhắc nhở Gia Kỳ như vậy.”

Sau khi xem lại bối cảnh và tình tiết vụ án, phía cảnh sát không tin lý do của Hoắc Lệ Minh. Nhưng dù thâm vấn thế nào, cô vẫn kiên trì nói như vậy nên không thu thập thêm nội dung gì mới. Phía cảnh sát cũng mời Hoắc Khởi Minh đến phối hợp điều tra, anh ta càng khẳng khái không biết, chối sạch sành sanh.

“Tại sao Liên Gia Kỳ bị tai nạn xe lại tìm tôi đến hỗ trợ điều tra? Phải. Tối đó, tôi có xích mích với cậu ta nhưng đó là vì tôi uống nhiều nên mới gây chuyện hiểu lầm. Chúng tôi đã nói rõ mọi chuyện. Sao các ông lại cho rằng chuyện này liên quan đến tôi chứ? Nếu thật sự muốn trả thù, tôi cũng đâu có ngu mà to tiếng với cậu ta xong thì ngay hôm sau tìm người đối phó?”

Tuy Hoắc Khởi Minh là đối tượng khả nghi nhất nhưng anh ta có chứng cứ chứng minh mình không có mặt tại hiện trường. Khi sự việc xảy ra, có mấy người giúp việc đều làm chứng cho anh ta ở nhà. Hơn nữa, cũng không tìm được chứng cứ gì có thể chứng minh anh ta thuê hung thủ đâm xe. Người lái xe gây tai nạn đã liệu trước tình hình, anh ta kiên quyết nhận trách nhiệm và nói rằng mình không quen biết Hoắc Khởi Minh, cũng nói rằng không ai giật dây mình cả.

Điều tra đi điều tra lại, kết quả lại quay về tai nạn giao thông ngoài ý muốn. Ngoài tin nhắn của Hoắc Lệ Minh ra, không còn thêm bất cứ nghi ngờ nào chứng minh có người cố ý. Còn điểm nghi ngờ này lại không có chứng cứ thuyết phục, cuối cùng vẫn xử lý như một vụ tai nạn giao thông bình thường. Hơn nữa, vì người lái xe không say rượu, trước đây cũng chưa từng có tiền án tiền sự nào, sau khi gây ra tai nạn cũng không hề bỏ trốn, tích cực chủ động, phối hợp cứu người và đề nghị bồi thường, lại chỉ đâm bị thương chứ không chết nên thậm chí anh ta còn không cần phải chịu trách nhiệm hình sự. Cho dù có tố cáo, anh ta phải ngồi tù thì thời hạn giam giữ cũng rất ngắn, còn có thể được hưởng án treo.

Kết quả này khiến ông Liên Thắng Kiệt tức muốn ném vỡ tách trà. Sau vụ tai nạn hai ngày, Liên Gia Kỳ nhận được tin lập tức từ Anh về tức không chịu nổi xấn tay muốn lao thẳng đến hỏi tội Hoắc Khởi Minh.

Ông Liên Thắng Kiệt lớn tiếng ngăn lại: “Con muốn làm gì? Gia Kỳ có phải do Hoắc Khởi Minh sai người hại hay không, chúng ta không có chứng cứ. Nếu con kích động đến đánh cho cậu ta một trận sẽ bị khép vào tội cố ý gây thương tích. Bố không muốn đến lúc đó, hai đứa con trai của bố, người thì nằm viện, người thì ngồi tù đâu.”

Liên Gia Kỳ sôi lên sùng sục, giậm chân thành thịnh, con tức trong lòng không trút ra được, cậu ta quay sang nhìn Điền Điền đang đứng ngây người, nước mắt lưng tròng, chẳng hề suy nghĩ liền nói:

“Đều là vì cô. Nếu không phải tối đó cô có chuyện với Hoắc Khởi Minh, anh trai tôi sẽ không đâm cho anh ta một quả, Hoắc Khởi Minh cũng không vì vậy mà tìm người trả thù anh ấy.”

Câu nói đó như chiếc gậy đập thẳng xuống đầu Điền Điền khiến cô sững sờ, choáng váng, nước mắt ra, không gì ngăn được. Thực ra, Điền Điền đã vì chuyện này mà thầm tự trách mình không chỉ một lần. Ngay sau hôm xảy ra chuyện không vui với Hoắc Khởi Minh, Liên Gia Kỳ bị tai nạn. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Chắc chắn Hoắc Khởi Minh không tránh khỏi liên quan. Nghĩ như vậy, nếu tối đó, cô không to tiếng với Hoắc Khởi Minh, Liên Gia Kỳ sẽ không vì cô mà cho anh ta một cú đâm. Như thế, Hoắc Khởi Minh sẽ không vì tức giận mà gây nên vụ tai nạn này để trả thù anh. Nói đi nói lại, đều là do cô gây ra nhưng lại khiến Liên Gia Kỳ vô tội bị liên lụy. Nếu có thể, cô thà người bị đâm là mình chứ không muốn Liên Gia Kỳ phải chịu trận.

Nước mắt tuôn như thác đổ, Điền Điền nghẹn ngào: “Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi. Tôi cũng không muốn như vậy. Tôi tình nguyện bị xe đâm còn hơn là...”

Liên Gia Kỳ không có bất kỳ hành động nào, mặt vẫn hằm hằm: “Cũng không biết có phải kiếp trước nhà họ Liên chúng tôi nợ nhà họ Diệp các người không mà cứ dính vào các người là chẳng có gì tốt đẹp cả. Năm đó, bố cô khiến cho tôi trở thành hung thủ gây nên vụ tai nạn xe, bây giờ, cô lại đem anh trai tôi ra làm nạn nhân của một vụ tai nạn xe. Cô đi đi. Đừng đứng ở đây nữa. Chúng tôi không muốn nhìn thấy cô.”

Diễn Diễn đang tức giận càng rít rít hơn. Tăng Thiếu Hằng vội đến khuyên Liên Gia Kỳ, Lục Hiểu Du thì lặng lẽ đi theo Diễn Diễn ra hành lang ngoài khuyên nhủ: “Gia Kỳ tính tình nóng nảy, nói năng không suy nghĩ gì đâu. Tình cảm anh em nhà cậu ấy rất tốt. Bây giờ, Gia Kỳ xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu ấy cũng khó tránh khỏi tức giận, nói những điều khó nghe. Em đừng để bụng nhé.”

Sau hôm tai nạn, Tăng Thiếu Hằng và Lục Hiểu Du mới biết tin cũng vội đến bệnh viện. Khi biết tình hình vết thương của Liên Gia Kỳ, vợ chồng họ đều sốc.

Lục Hiểu Du đã bật khóc: “Sao lại như vậy? Ông trời thật bất công với Gia Kỳ. Cậu ấy vừa mới hạnh phúc được một chút.”

Làm bạn với Liên Gia Kỳ bao nhiêu năm nay, Tăng Thiếu Hằng và Lục Hiểu Du đều khá hiểu chuyện của anh. Mấy năm qua, Liên Gia Kỳ đều không được vui vẻ. Sau khi buông tay để Tạ Uẩn Nhã và Triển Bằng Phi ra đi, tuy anh chưa từng để lộ nỗi đau khổ trước mặt người khác, nhưng có mấy tháng liền mà anh gầy đi trông thấy. Sau khi thất tình, anh chưa có thêm người bạn gái nào. Trong cuộc sống của anh, ngoài công việc cũng chỉ có công việc mà thôi. Gánh nặng cơ nghiệp gia tộc trên vai, anh hầu như không có thời gian dành riêng cho mình, hết ngày này đến ngày khác ngồi trên máy bay và bàn đàm phán, để trở thành “tinh anh của giới doanh nhân”. Người thường khó mà tưởng tượng nổi sức lực và tâm huyết mà anh đã bỏ ra.

Có một lần, Liên Gia Kỳ tranh thủ thời gian đến vườn hoa cầu vồng nghỉ ngơi, mệt mỏi ngồi tựa vào ghế, nói: “Tôi cảm thấy mình càng ngày càng giống như một cỗ máy làm việc.”

Khi đó, Lục Hiểu Du khéo léo khuyên: “Gia Kỳ, tuy công việc quan trọng nhưng cuộc sống càng quan trọng hơn. Có cô gái nào thích hợp thì đừng ngại tiếp xúc. Cậu cũng nên tìm bạn gái đi thôi.”

Liên Gia Kỳ nghe mà như không, cũng không nói gì. Đây là tác phong của anh, không muốn nghe, không muốn trả lời thì làm như không nghe thấy. Cô cũng không tiện nói sâu thêm chuyện này.

Sau khi Liên Gia Kỳ sắp xếp cho Diễn Diễn đến làm ở vườn hoa cầu vồng, Lục Hiểu Du với sự nhạy cảm và tinh tế của người phụ nữ đã phát hiện ra anh đặc biệt quan tâm đến Diễn Diễn. Giống như thấy ánh mặt trời rực rỡ sau đám mây đen, cô hân hoan với phát hiện của mình. Là người bạn cũ, cô hy vọng Liên Gia Kỳ có thể bước ra khỏi bóng tối của quá khứ, bắt đầu một cuộc tình mới.

Không lên tiếng nhưng cô luôn cố gắng tạo cơ hội để hai người ở riêng bên nhau, sự việc cũng thuận lợi đúng như chiều hướng cô muốn. Cuối cùng, Liên Gia Kỳ và Diễn Diễn đã nắm tay nhau vào tin vui cho vợ chồng họ. Lúc đó, cô và Thiếu Hằng đã vui mừng thay cho Gia Kỳ. Sau khi Tạ Uẩn Nhã bỏ đi, cô chưa từng thấy anh vui vẻ. Nhưng khi Gia Kỳ dắt tay Diễn Diễn xuất hiện trước mặt họ, trên môi anh nở nụ cười dịu dàng và ấm áp như gió xuân.

Ánh trăng hôm đó rất đẹp, bốn người cùng ngồi quanh chiếc bàn ngập ánh trăng bên cửa sổ, uống trà ăn điểm tâm, vừa nói vừa cười, cực kỳ vui vẻ. Niềm vui giống như ánh trăng hôm ấy. Có điều, Liên Gia Kỳ đã không còn được nhìn thấy nữa rồi. Ánh trăng lạnh lẽo và bi thương âm thầm chiếu xuống hành lang hẹp dài của bệnh viện. Diễn Diễn khóc sưng cả mắt, mặt trắng bệch ra, dưới ánh trăng cô tịch càng trở nên thê lương hơn. Lục Hiểu Du bất giác thở dài. Cô gái vốn đang ngập tràn hạnh phúc, trong nháy mắt đã rơi xuống vực sâu đau khổ. Ngoài cảm thông ra, cô ấy chẳng giúp được gì cho cô.

Sau khi khóc một hồi, bỗng nhiên Diễn Diễn gạt nước mắt, hỏi: “Chị Hiểu Du, chị biết có thể tìm được Hoắc Lệ Minh ở đâu không?”

“Tìm cô ấy làm gì?” Lục Hiểu Du lên tiếng phản ứng lại. “Em muốn hỏi chuyện tin nhắn sao?”

“Vâng. Em muốn cầu xin cô ấy nói sự thật. Vụ tai nạn của Gia Kỳ tuyệt đối không phải là tai nạn ngoài ý muốn. Điều này trong lòng em rất rõ, chỉ có cô ấy hiểu rõ hơn em thôi. Trước đây, cô ấy cũng từng yêu Gia Kỳ, cô ấy nhìn tâm nhìn anh ấy thành ra như vậy mà kẻ gây tội ác vẫn nhún nhoe ngoài vòng pháp luật sao? Hoắc Khởi Minh đối với cô ấy cũng có từ tế gì, tại sao cô ấy phải bảo vệ cho anh ta? Đặc biệt là sau khi anh ta gây ra chuyện trời không tha đất không dung này.”

“Diễn Diễn, tuy quan hệ giữa Hoắc Lệ Minh và Hoắc Khởi Minh không tốt nhưng rốt cuộc họ vẫn có chung một người bố, chảy chung một dòng máu. Ban đầu, Gia Kỳ đã cự tuyệt cô ấy, bây giờ, muốn cô ấy vì một người đàn ông không yêu mình mà đưa anh trai vào tù thì quả là rất khó. Tuy cô ấy không quan tâm đến người anh trai cùng bố khác mẹ nhưng cũng phải để ý đến cảm nhận của bố mình nữa chứ! Chủ tịch Hoắc chỉ có mỗi một mình Hoắc Khởi Minh là con trai, ông ấy sẽ để con gái vạch tội con trai sao? Hoắc Lệ Minh nói với cảnh sát như vậy, phải đến tám chín phần là ông ấy sắp xếp.”

Diễn Diễn càng nghe càng thất vọng nhưng cô không bỏ cuộc: “Bất luận thế nào, Hoắc Lệ Minh gửi tin nhắn đó cho Gia Kỳ thì chứng tỏ cô ấy vẫn còn tình cảm với anh ấy. Em muốn đi thử xem. Chị nói cho em biết có thể tìm cô ấy ở đâu?”

Một là không khuyên nhủ được cô, hai là không cam lòng thấy Hoắc Khởi Minh vô can như vậy, Lục Hiểu Du nghĩ ngợi và không từ chối nữa: “Được rồi, chị sẽ đưa em đi.”

Lục Hiểu Du dẫn Diễn Diễn đến phòng tranh của Hoắc Lệ Minh, nhưng phòng trống không. Một nhân viên của phòng tranh nói với họ: “Hoắc tiểu thư ra nước ngoài, nói là định đi du học một năm ở Châu Âu, tạm thời đóng cửa phòng tranh. Hai người đến muộn rồi, ở đây đều khóa cửa hết rồi.”

Lục Hiểu Du nghe là hiểu ngay. Điều này nằm trong tầm tay nhà họ Hoắc. Họ sắp xếp cho Hoắc Lệ Minh rời thành phố G để tránh cô bị người khác thuyết phục mà không cần thận nói ra chân tướng sự việc.

“Điền Điền, đi thôi. Không ích gì đâu. Chúng ta đến chậm một bước rồi.”

“Chị Hiểu Du, Hoắc Lệ Minh vội vàng đi nhanh như vậy, rõ ràng là có vấn đề.”

“Có vấn đề thì sao chứ? Chúng ta không có chứng cứ gì cả.”

Chuyện đã như vậy, dù không cam lòng thế nào, Điền Điền cũng chỉ có thể cùng Lục Hiểu Du hậm hực ra về. Khi đợi thang máy, họ không ngờ Hoắc Khởi Minh lại từ trong bước ra. Tìm Hoắc Lệ Minh không gặp nhưng lại gặp Hoắc Khởi Minh. Nhìn kẻ thù với đôi mắt đỏ au, Điền Điền vô thức nắm hai tay thành nắm đấm, bặm chặt răng, ánh mắt như dao găm, hận là không thể đâm ngàn vạn nhát dao vào kẻ thù trước mặt này.

Thấy Điền Điền xuất hiện ở đây, Hoắc Khởi Minh cũng không khó đoán ra cô đến làm gì. Anh ta lạnh lùng cười, nụ cười vừa ngạo mạn vừa đắc ý: “Điền Điền, cô đến tìm Lệ Minh ư? Tiếc quá! Cô đến muộn một bước rồi. Hôm qua, tôi đã đưa con bé lên máy bay sang Pháp. Trong vòng một năm tới, nó sẽ không quay về đâu. Bây giờ, mọi thứ trong phòng tranh này thuộc về tôi.”

Điền Điền nói như rít qua kẽ răng: “Anh có ý sắp xếp cho cô ấy đi vì sợ cô ấy ở lại sẽ nói ra chân tướng sự thật bất lợi cho anh đúng không?”

Hoắc Khởi Minh ra vẻ vô tội: “Cô nói năng linh tinh gì thế? Tôi hoàn toàn không hiểu gì cả.” Ngừng một lát, anh ta lại lấy lại phong độ rồi cười cười, nói: “Phải rồi! Bây giờ Gia Kỳ thế nào rồi? Cậu ấy đỡ hơn chưa? Gần đây tôi bận quá chưa có thời gian đi thăm cậu ấy được. Đợi khi nào rảnh, tôi nhất định sẽ mua hoa đến bệnh viện.”

Không nhắc đến Liên Gia Kỳ thì thôi, chỉ cần nhắc đến là Điền Điền không kìm nén được sự phẫn nộ. Con giận bốc lên cao làm cô mất lý trí, bộc phát không gì ngăn cản nổi. Cô giơ tay lên đâm thẳng vào mặt anh ta, điền cuồng đuổi theo anh ta, vừa đánh vừa chửi: “Anh là đồ khốn nạn... Anh là đồ khốn nạn... Anh sẽ không được sống từ tế đâu...”

Tuy Điền Điền chỉ là một cô gái trẻ nhưng khi mất lý trí, hành động như con hổ điên của cô khiến Hoắc Khởi Minh cũng không thể nào chống đỡ nổi. Lục Hiểu Du cũng cảm hận anh ta, bề ngoài vờ khuyên can nhưng thực tế, nhân lúc hỗn loạn còn dùng giày cao gót đập anh ta vài cái. Đến khi người của phòng tranh nghe thấy chạy ra khuyên can, Điền Điền mới bị kéo ra nhưng vẫn cố sức cào cấu lên mặt Hoắc Khởi Minh, để lại vài vết máu chảy ròng ròng.

Lần này, Hoắc Khởi Minh chịu thiệt rồi. Ban đầu anh ta không hề để tâm đến cô gái yếu đuối như Điền Điền, ai ngờ, bỗng nhiên cô lại nổi điên lao đến đánh người. Hơn nữa, tay cô còn cứng như bọc kim loại, vừa đâm một cái tránh anh ta đã chảy máu nên lập tức ngã người ra. Sợ thấy máu chảy trên trán, Hoắc Khởi Minh tức giận quát: “Bảo cảnh sát, bảo cảnh sát cho tôi. Tôi phải tố cáo kẻ điên cố ý làm người khác bị thương này.”

Ở đồn, viên cảnh sát lấy lời khai muốn cười mà phải cố nhịn. Anh ta không thể không buồn cười, một người đàn ông chạy đến tố cáo bị một cô gái trẻ đánh chảy máu đầu quả thực có chút khôi hài.

Hoắc Khởi Minh cũng biết như vậy rất mất mặt, sắc mặt sa sầm lại. Dù thế nào cũng không chịu chấp nhận khuyên giải của cảnh sát, anh ta cố chấp muốn tố cáo Điền Điền đến cùng. May mà lúc này, Tăng Thiếu Hằng nhận được điện thoại của Lục Hiểu Du đã vội vã theo luật sư Nghê, cố vấn pháp luật của tập đoàn Liên Thị. Luật sư Nghê không hề hàm hồ nói, nếu Hoắc Khởi Minh cố tình muốn tố cáo, vậy thì ra tòa đi. Tại sao Điền Điền lại đánh anh ta? Tòa án sẽ hỏi rõ nguyên do.

Ngoài ra, chuyện vài ngày trước anh ta đã sàm sỡ Điền Điền ở nhà hàng, họ cũng sẽ truy cứu trách nhiệm đến cùng. Như vậy, Hoắc Khởi Minh biết chuyện không thể làm lớn thêm nên chỉ có thể đá ghe trút giận mà thôi.

“Được rồi, Điền Điền! Lần này tôi giờ cao đánh khế, tha cho cô một con đường sống. Nhưng tôi nhắc cô một câu, có bệnh tâm thần thì nên tìm bác sĩ, đừng chạy ra ngoài cắn người như chó điên.”

Lúc này, Điền Điền đã lấy lại lý trí, không bị những lời của Hoắc Khởi Minh làm cho tức điên lên nữa. Ngược lại, cô cực kỳ bình tĩnh nhìn anh ta, chậm rãi nói rõ từng câu từng chữ: “Hoắc Khởi Minh, anh đừng đắc ý. Loại người như anh sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Sau mười ba ngày hôn mê, Liên Gia Kỳ đã tỉnh lại.

Nói là tỉnh lại thì có phần miễn cưỡng, anh có thể mở mắt nhưng không có nhận thức và phản ứng với tất cả mọi thứ xung quanh. Anh còn rất yếu, không thể nói chuyện. Vài ngày sau, anh mới dần dần có cảm giác về thế giới bên ngoài. Đôi mắt mất đi ánh sáng khiến anh mất phương hướng. Chỉ có thể vô thức quay đầu về phía có âm thanh. Thấy con trai như vậy, chiếc khăn tay lau nước mắt của bà Liên đã ướt sũng, nước mắt cứ thế trào ra. Còn Điền Điền, nước mắt cũng không ngừng rơi.

Dần dần hồi phục lại cảm giác với thế giới bên ngoài nhưng trí nhớ của Liên Gia Kỳ hoàn toàn trống rỗng. Ban đầu, đến cả mình là ai, anh cũng không

biết. Anh không hề nhớ gì cả, giống như một đứa trẻ vừa mới chào đời cảm thấy thế giới xung quanh mình thật là lạ lẫm và hỗn loạn.

Kiên nhẫn điều trị, sau một thời gian từ từ điều dưỡng, Liên Gia Kỳ đã dần dần khôi phục một phần trí nhớ. Anh nhớ ra người nhà nhưng không nhớ những chuyện xảy ra gần đây. “Bố, con làm sao thế này? Sao trước mắt con lại toàn là màu đen? Sao con không nhìn thấy gì cả?”

Trái tim ông Liên Thăng Kiệt như bị bóp nghẹt, dù trong lòng rất đau nhưng vào viện. Vì tổn thương não bộ, máu tụ ép vào dây thần kinh thị lực nên tạm thời không nhìn thấy gì. Vài tháng nữa, máu tụ tan dần thì sẽ ổn thôi, con cứ yên tâm. Không sao đâu.”

Sau khi bàn bạc, vợ chồng Liên thị và Liên Gia Kỳ đã thống nhất cách giải thích như vậy. Dù thế nào, bây giờ vẫn là bước đầu trong thời gian bình phục của Liên Gia Kỳ, họ không muốn để anh biết sự thật, không muốn anh phải chịu cú sốc nặng như thế!

Vì còn trẻ nên cơ thể Liên Gia Kỳ có thể hồi phục khá nhanh. Nhưng trí nhớ rõ ràng không được như trước đây. Anh không nhớ nổi rất nhiều chuyện, anh không gọi tên nổi rất nhiều thứ. Chẳng hạn, khi anh khát muốn uống nước nhưng nói mãi mà không biết diễn đạt thế nào: “Mẹ, con muốn uống... uống... uống...”

Anh không biết diễn đạt ý của mình lắm, giống như đứa trẻ vừa học nói, thậm chí còn không bằng. Một đứa trẻ có thể học rất nhanh, nhưng một giây trước anh vừa học từ “uống nước” thì một giây sau lại quên ngay. Bác sĩ nói đây là hiện tượng bình thường, bệnh nhân tỉnh lại sau khi hôn mê vì não bộ bị tổn thương gần như phải trải qua quá trình học lại từ đầu, thích ứng lại từ đầu.

Liên Thăng Kiệt buồn bã nói: “Vậy hiện tượng này diễn ra bao lâu thì mới có thể bình phục hoàn toàn?”

“Khó nói lắm. Có người bình phục rất nhanh, cũng có người bình phục rất chậm. Ông đừng vội, vội cũng không ích gì. Cứ từ từ thôi.”

Điền Điền là người mất kiên nhẫn nhất vì Liên Gia Kỳ không hề nhớ gì đến cô. Điều này khiến cô vô cùng buồn tủi. Hằng ngày, cô đều đến bệnh viện thăm anh, cô ở cả ngày trong phòng bệnh, không rời nửa bước nhưng Liên Gia Kỳ cũng không nhìn thấy cô. Có lúc, cô cũng cho anh ăn và uống nhưng anh nghĩ rằng cô là y tá nên lịch sự cảm ơn. Điều này nư nhất dao đâm vào tim cô, đau đớn vô cùng.

Hôm nay, thấy Điền Điền lại một mình trốn ngoài phòng bệnh khóc, Liên Gia Kỳ bước ra nói với cô:

“Anh tôi đã không nhớ gì đến cô, thực ra cô cũng không cần phải đến nữa.”

“Không! Xin hãy cho tôi tiếp tục được gặp anh ấy. Tôi cần xin anh.”

Liên Gia Kỳ thờ dãi: “Không phải tôi có ý gây khó dễ cho cô mà vì muốn tốt cho cô nên mới nói như vậy thôi. Bây giờ, tình trạng anh tôi đã như vậy, cô còn lý do gì để ở lại đây chứ? Cô còn trẻ, còn rất nhiều cơ hội khác.”

Lần trước, Điền Điền một mình dũng cảm đánh Hoắc Khôi Minh, chuyện này khiến Liên Gia Kỳ đã thay đổi ấn tượng về cô. Bất luận thế nào. Bất luận thế nào, cô cũng đã thay cậu ta làm việc cậu ta vốn muốn làm. Một cô gái có thể làm được như vậy thật sự là rất hiếm có. Liên Gia Kỳ không còn thù địch với Điền Điền nữa nên tự nhiên cũng không gây khó dễ. Cậu chỉ muốn tốt cho cô. Cô vẫn còn trẻ như vậy, còn chưa đến hai mươi tuổi, không có lý do gì bắt cô phải ở bên người anh mù lòa của cậu cả đời.

Nhưng Điền Điền không để tâm đến ý tốt của cậu ta mà vẫn kiên trì cố chấp: “Gia Kỳ nhất định sẽ nhớ ra tôi. Tôi tin là như vậy. Anh ấy nhất định sẽ nhớ ra. Đến lúc đó, anh ấy sẽ cần tôi nên tôi nhất định phải ở bên anh ấy, không thể rời xa.”

Thực ra, những lời như vậy, mẹ Điền Điền cũng đã nói với cô. Từ khi biết tình trạng vết thương của Liên Gia Kỳ, lòng bà Điền Quyền như có tảng đá lớn đè nặng. Đôi mắt Liên Gia Kỳ đã vĩnh viễn mất đi ánh sáng, nửa đời còn lại, cậu ta sẽ sống trong bóng tối. Vậy con gái bà sẽ thế nào? Người làm mẹ như bà không hy vọng con mình sẽ sống cả đời với một người mù. Không phải bà chê Liên Gia Kỳ mà chỉ không muốn con gái mình phải chịu khổ ải.

Nhưng Điền Điền không những không nghe lời nhắc nhở hàm ý của bà mà còn ngắt lời bà: “Mẹ, sao mẹ có thể nói như vậy? Gia Kỳ vừa xảy ra chuyện, con đã lập tức bỏ đi. Như vậy, chẳng phải là quá bội bạc sao? Nếu đổi lại, người xảy ra chuyện là mẹ, Gia Kỳ cũng sợ hãi né tránh, mẹ có cảm thấy dễ chịu không? Hơn nữa, anh ấy thành ra như vậy, chủ yếu nguyên nhân là vì con. Con sẽ không vì chuyện này mà rời xa Liên Gia Kỳ đâu. Tuyệt đối không!”

Bà Điền Quyền thờ dãi: “Điền Điền, mẹ không phải là kẻ tiểu nhân háms lợi. mẹ chỉ sợ con vì chuyện này mà phải chịu khổ cả đời.”

Khô! Đúng là lúc này, trong lòng Điền Điền rất khổ, vô cùng khổ sở! Trước khi xảy ra vụ tai nạn, ngày tháng trước mắt cô vô cùng ngọt ngào; sau vụ tai nạn, tất cả chỉ còn là cay đắng. Đúng lúc cô nghĩ rằng mình là người hạnh phúc nhất thì số phận lại đẩy cô vào hoàn cảnh đen tối. Nhưng dù cô khổ sở thế nào cũng không khổ bằng Liên Gia Kỳ. Cuộc đời anh đã thay đổi hoàn toàn sau vụ tai nạn này. Từ một người bình thường, khỏe mạnh đã biến thành một người mù. Anh sẽ đối diện với sự thực thế nào đây? Bất luận ra sao, cô cũng không thể để anh một mình đối mặt với hiện thực tàn khốc như vậy được.

Ngày thứ hai mươi tám sau vụ tai nạn, Liên Gia Kỳ đã nhớ ra Điền Điền. Hôm đó, khi ti vi trong phòng bệnh đang phát tin tức liên quan đến Tây Hồ, người dẫn chương trình giới thiệu vào mùa hè, phong cảnh nổi tiếng ở Tây Hồ là hồ sen ở Tây Viện đặc biệt thu hút khách du lịch. Tầng tầng lá sen xanh biếc phủ kín mặt hồ, đã có những bông sen nở rộ kết thành khóm, không ít du khách muốn hái.

“Giang Nam khả thái liên, liên điệp hà điền điền, phong cảnh Khúc Viện giống như một bức tranh. Lúc này hính là thời điểm tái hiện lại quang cảnh được miêu tả trong Hán Lạc Phủ thi tập. Có điều, xin mọi người đừng nên ngắt sen, hãy làm một du khách văn minh.”

Giang Nam khả thái liên, liên điệp hà điền điền. Hai câu thơ này lọt vào tai Liên Gia Kỳ, anh suy nghĩ hồi lâu rồi lẩm bẩm: “Diệp... Điền Điền.”

Khi đó, Điền Điền đang ngồi lặng lẽ ở một góc phòng bỗng nghe Liên Gia Kỳ gọi tên mình thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Cô thực sự kinh ngạc, vội ngào đến ôm lấy đầu gối anh mà xúc động khóc: “Gia Kỳ, Gia Kỳ, anh nhớ ra em rồi. Cuối cùng anh đã nhớ ra em rồi.”

Lúc này, trong đầu Liên Gia Kỳ có vô số mảnh vụn kí ức bay qua bay lại, rất nhiều ảnh tượng, rất mơ hồ, chúng đan xen nhau hiện lên. Anh cố gắng nắm lấy từng thứ một, dần dần kết hợp thành một phần kí ức. “Điền Điền... em... đã tặng anh một chiếc khăn tay.”

Điền Điền mỉm cười, trào dâng nước mắt: “Đúng rồi. Em đã tặng anh một chiếc khăn tay. Anh nhớ lại rồi. Vậy anh có còn nhớ em nói chiếc khăn tay đó để tặng cho bạn trai em không?”

Nhờ Điền Điền gợi mở, Liên Gia kỳ đã nhớ lại: “Tối hôm đó, chúng ta cùng ngắm trăng bên hồ.”

Nụ cười hòa trong nước mắt, Điền Điền gạt đầu thật mạnh: “Đúng rồi. Tối hôm đó, anh đặc biệt từ Hồng Kông bay về để gặp em. Ở dưới lầu, anh đã nắm tay em. sau đó, chúng ta cùng đi ngắm trăng bên hồ. Anh còn nhớ những điều này. Thật là tốt quá!”

Sau khi nhớ ra Điền Điền, nhờ cô trợ giúp, trong một thời gian ngắn, kí ức của Liên Gia Kỳ đã khôi phục lại được rất nhiều. Bác sĩ không khỏi cảm động trước chuyện này: “Sức mạnh của tình yêu quả là khó lường.”

Liên Gia Kỳ hồi phục nhanh hơn dự kiến. Điều này khiến những người quan tâm, lo lắng cho anh vừa vui vừa mừng lại vừa thấp thỏm. Vì ngày một khỏe mạnh thì anh lại ngày càng để ý đến thị lực của mình. Anh đã hỏi không chỉ một lần: “Bao giờ thì cục máu tụ trong đầu tôi mới tan? Khi nào thì mắt tôi mới có thể nhìn thấy mọi thứ?”

Bác sĩ thuận theo yêu cầu của gia đình nên đã cùng họ nói dối, lời nói dối thiện chí, khuyên anh nhẫn nại chờ đợi. Điền Điền vội an ủi: “Cục máu tụ trong não không tan nhanh như thế đâu. Anh đừng vội, cứ nghỉ ngơi trước đã. Nghỉ ngơi tốt thì mới có thể nhanh chóng bình phục được.”

Trung tuần tháng Tám, bác sĩ thông báo Liên Gia Kỳ có thể ra viện. Trước đó, vợ chồng Liên thị đã cải tạo lại nhà khá nhiều để thuận tiện cho một người mù sinh sống. Phòng của Liên Gia Kỳ càng được bài trí mới và cầu kỳ hơn, những góc nhọn của đồ dùng gia đình và những đồ dễ vỡ đều bị dọn đi để tránh cho anh va phải. Sàn gỗ trong phòng cũng được trải một lớp thảm dày để ngộ nhờ anh có ngã cũng không bị đau.

Nằm viện bao nhiêu lâu, Liên Gia kỳ về đến nhà nhưng chẳng hề có cảm giác về nhà. Tuy không nhìn thấy phòng thay đổi nhưng anh có thể cảm nhận được, đặc biệt là phòng của anh. Chân vừa giẫm lên tấm thảm mềm mại, anh đã thấy khác trước, mọi thứ thay đổi quá lớn.

Sau khi vào phòng, Liên Gia kỳ cứ im lặng không nói gì. Anh ngồi trên chiếc ghế mây trước cửa sổ như người mất hồn. Điền Điền bước đến, dịu dàng hỏi anh: “Có phải anh thấy buồn chán không? Em lấy báo ra đọc cho anh nghe nhé?”

Liên Gia kỳ ngoảnh đầu về phía phát ra tiếng nói, trước mắt là một màn đen vô tận. Từ lúc tỉnh lại đến giờ, màn đen đó vĩnh viễn không hề thay đổi. Anh chẳng nhìn thấy gì cả, chỉ có giọng nói trong trẻo của Điền Điền như con gió nhẹ thoảng bên tai anh nhưng anh không nhìn thấy mặt cô, khuôn mặt xinh đẹp như hoa phù dung đó. Cả buổi chiều, Điền Điền đều ở trong phòng với Liên Gia Kỳ, đọc báo, đọc tiểu thuyết cho anh nghe. Anh nghe mà như không, đôi mắt không có tiêu cự vẫn cứ mơ hồ và mơ hồ...

Buổi tối, sau khi Điền Điền về nhà, Liên Gia Kỳ mò mẫm đứng lên đi ra ngoài, Liên Gia Kỳ ở lại trong phòng chăm sóc anh vội bước đến ân cần hỏi: “Anh, anh muốn đi đâu?”

“Có phải bố đang ở trong phòng đọc sách không? Anh... anh có chuyện cần tìm bố.”

“Anh, vậy anh ngồi đây đợi là được rồi. Em sẽ đi gọi bố đến.”

“Không, anh muốn tự đi. Em cũng không cần dìu anh, để anh tự đi.”

Liên Gia Kỳ cố ý đẩy Liên Gia Kỳ ra, tự mình mò mẫm bước về phía trước. Ngoài màu đen ra vẫn chỉ là màu đen, mỗi bước anh đi đều chậm chạp và chần chừ, hai tay giơ ra khua khoảng trong không khí, rờ rẫm xem phía trước có thứ gì chướng trên đường đi của mình không. Thấy anh trai mù lòa đi như vậy, lòng Liên Gia kỳ hoang mang, đau đớn không thể nói thành lời, trông mắt cay xè như có thứ gì đó cứ ứa ra.

Đây là lần đầu tiên, Liên Gia Kỳ mò mẫm đi mà không có ai dìu. Từ phòng anh đến phòng đọc sách có một hành lang và một khúc cua cầu thang. Trước khi bị tai nạn, anh không cần đến hai phút là có thể đi hết đoạn đường ngắn này. Nhưng bây giờ, anh đi mất gần mười lăm phút, có một lần suýt ngã.

Liên Gia Kỳ đi theo sau anh vội lao đến muốn đỡ nhưng bị anh gạt đỡ quát ngăn lại: “Tránh ra. Anh nói rồi. Không cần ai dìu cả.”

Cuối cùng, cửa phòng đọc sách đã ở trước mặt. Khi Liên Gia kỳ đẩy cửa, vợ chồng Liên thị đang mặt mày ủ dột vì chuyện của cậu con trai cả. Bà Liên không kìm nén được lại rơi nước mắt, ông Liên Thắng Kiệt hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, vừa hút vừa thở dài. Sau khi cánh cửa phòng bị đẩy ra, thấy Liên Gia kỳ một mình đứng ở ngoài, hai vợ chồng đều giật mình kinh ngạc. “Gia Kỳ, sao con lại một mình chạy xuống đây? Sao không có ai đi cùng con vậy? Con có bị va vào đâu không?”

Bà Liên vội chạy lại kéo cậu con trai vào phòng nhìn một lượt, giọng nghẹn ngào như đang khóc. Mùi thuốc lá nồng nặc trong phòng khiến Liên Gia Kỳ dễ dàng biết được bố anh cahwes cahwns đã hút rất nhiều. Anh còn nhớ bố vốn đã cai thuốc theo lời khuyên của mẹ, tại sao lại hút lại? Còn hút nhiều như vậy, mẹ ở ocungf phòng mà không hề khuyên bố.

Từ sau giây phút trở về nhà, Liên Gia Kỳ đã có cảm giác sự thay đổi của ngôi nhà và vết thương của mình chắc chắn có liên quan mật thiết với nhau. Trong bệnh viện, mọi người đều nói mắt anh sẽ không sao, chỉ tạm thời không nhìn thấy thôi, qua vài tháng, máu tụ tan thì có thể lại nhìn thấy ánh sáng. Nhưng về đến nhà, căn nhà bị cải tạo gần như triệt để khiến anh nghi ngờ. Không phải mắt anh chỉ tạm thời không nhìn thấy thôi sao? Vậy tại sao còn phải phí tiền tốn sức cải tạo lại như vậy? Mọi chi tiết thay đổi trong phòng ngủ, đâu đâu cũng đều như để chăm sóc một người mù không nhìn thấy gì.

Điều này nghĩa là gì? Lẽ nào, mắt anh không thể thấy lại ánh sáng nữa sao?

Ý nghĩ này khiến lòng Liên Gia kỳ trầm xuống. Anh sẽ mãi mãi là một người mù ư? Anh bị hoại nghị của mình làm cho phát sợ, lòng bàn tay toát cả mồ hôi lạnh. Đến phòng đọc sách, Liên Gia Kỳ muốn đem mỗi nghi hoặc của mình hỏi bố hòng tìm lấy câu trả lời chính xác. Tình hình trong này thêm một bước chứng thực sự ngờ vực của anh. Rõ ràng mẹ đã khóc, rõ ràng bố đang lo lắng. Nếu vết thương thật sự đúng như lời bác sĩ nói thì họ tuyệt đối sẽ không thờ dài âu sầu đến như vậy.

Cơ thể hơi run rẩy, giọng cũng hơi run run, Liên Gia Kỳ nhìn vào màn đen dày đặc trước mặt, cất tiếng nói: “Bố mẹ, có phải mắt của con sẽ không nhìn thấy gì nữa không? Xin bố mẹ nói thật cho con biết. Đừng nói dối con nữa.”

Bà Liên nghe mà lại không kìm được bật khóc. Liên Gia Kỳ bước đến đỡ vai mẹ, cũng không kìm được nước mắt. Mắt ông Liên Thắng Kiệt cũng đỏ. Nếu còn có thể giấu, ông thật sự không muốn nói cho con trai cả biết sự thật tàn khốc này. , giấu được chừng nào hay chừng đó, cố gắng kéo dài hy vọng của anh cũng có thể bớt cho anh vài ngày đau khổ. Nhưng thấy con trai cố chấp và kiên quyết một mình chạy xuống phòng đọc sách hỏi, ông biết mình không thể giấu được nữa. Cậu con trai này quả thực quá nhạy cảm, cũng quá thông minh, muốn giấu anh lâu dài là chuyện không thể.”

“Đúng vậy. Gia Kỳ, chúng ta đã nói dối con. Mắt của con... bác sĩ nói đã vĩnh viễn mất đi ánh sáng.”

Mặc dù đúng như mình nghi ngờ nhưng giây phút ghe được sự thật, Liên Gia kỳ vẫn khó mà chấp nhận nổi. Thế giới phút chốc xoay chuyển thành một hồ đen cực lớn nuốt chửng anh vào đó...

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Sáng hôm sau, khi Điền Điền chạy đến nhà họ Liên, cô phát hiện ra không khí nặng nề khác thường, mọi người trong nhà đều ủ ê. Khi hỏi ra, cô mới biết Liên Gia Kỳ đã biết chân tướng sự việc.

“Từ tối qua đến giờ, nó không ăn uống gì, cũng không nói gì, ngồi im bất động như một pho tượng. Điền Điền, cháu đi xem nó thế nào, xem có thể làm nó nói chuyện được không. Cứ u sầu thế này thì sẽ sinh bệnh mất.” Bà Liên nói rồi nước mắt lại trào ra.

Khi Điền Điền bước vào phòng Liên Gia Kỳ, anh đang ngồi trên chiếc ghế mây trước cửa sổ giống như hôm qua. Ánh mặt trời tháng Tám thật rực rỡ, giống như những sợ vàng nghiêng nghiêng giăng đầy cửa sổ. Nhưng nét mặt của anh thì lại như đang chìm trong cơn gió thu buồn, đang phải hứng chịu mùa đông sương giá.

Không kìm được nước mắt, Điền Điền bước đến, ngồi thụp xuống trước mặt anh, nhẹ nhàng gọi. “Gia Kỳ.”

Đầu anh hơi nghiêng nghiêng về hướng cô, hai ánh mắt gặp nhau nhưng cô chỉ chạm phải một đôi mắt với màu đen mịt mù và nỗi đau vô tận, mọi ánh sáng, mọi hi vọng và mơ ước đều rơi xuống vực sâu của màn đen ấy, Hàng ngàn hàng vạn năm cũng không thể đợi được một ánh sáng hy vọng...

Đôi mắt ấy khiến lòng Điền Điền đau nhói, đầu óc trống rỗng. Những lời cô vốn muốn khuyên nhủ anh, an ủi anh dường như cũng bị hút vào vực thẳm tối tăm đó, một chữ cũng không thốt ra được, chỉ có hai dòng nước mắt từ từ lăn xuống.

Một giọt lại một giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên đầu gối Liên Gia Kỳ, dần dần tạo thành hai vết ướt. Giờ một tay lên, Liên Gia kỳ thử mò mẫm thì sờ thấy mái tóc mượt mà của Điền Điền. Năm ngón tay xuyên qua mái tóc, anh nhớ lại buổi tối đợi cô ở dưới lầu. Khi cô hai má đỏ ửng chạy xuống, mái tóc dài vừa đen vừa bóng xỏa xuống đôi vai, lòng anh đau đớn. Khung cảnh vừa giản đơn vừa tuyệt vời như thế, anh không còn được thấy nữa rồi.

Điền Điền nước mắt lưng tròng ôm lấy đầu gối Liên Gia Kỳ, để mặc anh sờ rẫm mái tóc của mình. Tay anh lạnh giá nhưng hơi thở lại nóng hổi, thổi nhẹ lên mái tóc cô, trán cô, dần dần đem theo cảm giác ướt át lạ lẫm. Là nước mắt! Vừa ngẩng đầu lên, cô đã thấy trong đôi mắt không còn nhìn thấy gì của anh, từng giọt từng giọt nước lăn xuống.

Nước mắt của một người đàn ông, nước mắt bị thương và tuyệt vọng khiến Điền Điền không thể chịu đựng nổi: “Gia kỳ, không sao đâu Gia Kỳ. Dù xảy ra chuyện gì, em vẫn luôn ở bên anh. Con đường sau này, em sẽ cùng anh đi tiếp. Em sẽ là đôi mắt của anh, là gậy dò đường cho anh.”

Nghe lời cô nói, lòng Liên Gia Kỳ như bị thứ gì đó đâm phải, đau nhói. Đó là nỗi trống rỗng, nỗi đau chỉ mình anh hiểu được nhưng lại không gì có thể lấp đầy...

Mấy ngày nữa là kỳ nghỉ hè kết thúc, thoáng một cái là lại sắp bắt đầu năm học mới. Năm ngoái, thời điểm này, Điền Điền đã bắt đầu dành thời gian

chuẩn bị cho năm học mới, nhưng bây giờ, cô chẳng có tâm trạng nào. Lúc này, anh đang trong giai đoạn tồi tệ nhất của cuộc đời, cô nhất định phải ở bên anh, cùng anh trải qua.

Trước khi bắt đầu năm học mới hai ngày, Du Tinh mới từ Tây An về, gọi điện cho Điền Điền rủ đi mua ít đồ mới. Cô xin lỗi và từ chối: “Xin lỗi cậu. Tớ không có thời gian.”

“Vậy ngày mai nhé! Ngày mai đi được không?”

“Mai cũng không có thời gian.”

“Cậu làm sao thế? Chuyện gì mà lại bận như vậy?”

Du Tinh không hề biết những chuyện xảy ra trong kỳ nghỉ hè. Cô ở Tây An chơi vui không muốn về, không hề liên lạc gì với Điền Điền, còn Điền Điền càng không nghĩ đến việc gọi điện cho cô ấy. Bây giờ, có muốn giải thích cũng không có thời gian, cô vội đến nhà họ Liên.

“Du Tinh, vậy thế đã nhé! Tớ đang có việc. Tớ sẽ nói chuyện với cậu sau.”

Sau khi đi qua con đường quen thuộc đến nhà họ Liên, vừa bước vào cửa, Điền Điền đã cảm thấy có chút kỳ lạ. Đồ dùng trong nhà hầu như đều được phủ vải, giống như người ta không định ở đâu nữa. Ông bà Liên và Liên Gia Kỳ đều không thấy đâu, người đợi cô trong phòng khách là vợ chồng Tăng Thiệu Hằng và Lục Hiểu Du. Họ nhìn vào mắt cô với vẻ tiếc nuối và thông cảm.

Chuyện đã có phần rõ ràng, nhưng Điền Điền vẫn không muốn tin vào mọi thứ trước mắt mình. Mặt cô trắng bệch, không nói lời nào, cô lao lên lầu, phòng Liên Gia Kỳ cũng trống không. Đồ dùng trong phòng cũng phủ vải giống như dưới nhà. Cô thật sự bị sốc, rồi nổi buồn dấy lên. Sau đó, dường như có một cái van mở ra, một trái tim nặng nề ngã xuống. Quay người lại, Điền Điền run rầu nhìn Lục Hiểu Du từ dưới nhà đi lên, òa khóc hỏi: “Chị Hiểu Du, chuyện này là thế nào? Anh Gia Kỳ đâu rồi?”

“Gia Kỳ đi rồi. Cậu ấy cùng Gia Kỳ đi Anh rồi. Bác trai và bác gái quyết định đưa họ sang đó. Đến anh, thu xếp ổn thỏa mọi thứ xong, họ sẽ quay về. Bây giờ, người nhà họ Liên không còn ai ở thành phố G nữa. Sau này em cũng không cần đến đây nữa.”

“Vậy... liên lạc với Gia Kỳ thế nào? Chị có thể nói cho em biết được không?”

“Haizz!” Lục Hiểu Du thở dài, “Điền Điền, em còn không hiểu sao? Gia Kỳ không muốn để em tiếp tục ở bên cậu ấy nên mới quyết định ra đi. Trước khi đi, cậu ấy nhờ chị đưa lại cho em thứ này.”

Lục Hiểu Du đưa chiếc hộp nhỏ đựng một chiếc khăn tay ra, màu xanh chủ đạo kinh điển phối hợp với đường sọc đen trắng, đơn giản mà mạnh mẽ. Đôi mắt như con đập lâu năm không được tu sửa, dễ dàng bị nước mắt nhấn chìm. Điền Điền cầm chiếc khăn tay mà khóc. Liên Gia Kỳ trả lại khăn cho cô, ý của anh quá dễ dàng nhận ra. Anh không còn là bạn trai cô nữa. Anh hi vọng cô tìm được chủ nhân mới thích hợp cho chiếc khăn này.

Lục Hiểu Du nói rõ ý đó: “Gia Kỳ bảo em hãy quên cậu ấy đi. Cậu ấy nói em còn trẻ như vậy, sau này nhất định có thể tìm được người thích hợp với mình. Cậu ấy chúc em hạnh phúc.”

Điền Điền khóc, lắc đầu, nước mắt ướt nhoe cả khuôn mặt: “Không! Anh ấy nói quên là quên sao. Anh ấy dựa vào cái gì mà chúc em hạnh phúc? Anh ấy đã nhận lời đem đến cho em hạnh phúc rồi, bây giờ lại một mình không nói tiếng nào bỏ đi. Anh ấy làm vậy là ý gì?”

“Điền Điền, Gia Kỳ cũng chỉ muốn tốt cho em nên mới làm như vậy”

“Em không muốn anh ấy nghĩ hộ em, em chỉ muốn ở bên anh ấy. Chị Hiểu Du, xin chị hãy nói cho em biết cách liên lạc với anh ấy. Em cầu xin chị”

Lục Hiểu Du dù muốn nhưng không thể giúp, đành lắc đầu: “Điền Điền, Gia Kỳ, đi rất kiên quyết. Thậm chí, cậu ấy còn không chịu cho anh chị liên lạc vì sợ chị nhất thời mềm lòng mà nói cho em biết.”

“Tại sao? Tại sao anh ấy lại quyết rời xa em như vậy?”

Khi Liên Gia Kỳ đơn phương quyết định chia tay với Điền Điền, người nhà và bạn bè khuyên can nhưng không thể làm thay đổi quyết định của anh. Từ góc độ ích kỷ mà nói, vợ chồng Liên Thị không muốn con trai mình bỏ Điền Điền. Vì sau khi gặp phải biến cố này, Liên Gia Kỳ bị kích động sâu sắc, cực kì cần sức mạnh của tình yêu nâng đỡ. Còn Điền Điền cũng nguyện ở bên anh, cùng anh vượt qua, chăm sóc cho anh. Có một cô gái lương thiện và biết quan tâm như vậy, ở bên anh, họ có thể yên tâm hơn rất nhiều.

Là bạn cũ, Tăng Thiệu Hằng và Lục Hiểu Du cũng tha thiết khuyên nhủ: “Gia Kỳ, thực ra cậu cũng hiểu rõ tình cảm Điền Điền dành cho cậu. Nếu cô ấy can tâm tình nguyện ở bên cậu cả đời thì việc gì cậu phải khổ sở rồi bỏ cô ấy?”

“Điền Điền mới mười chín tuổi. Cô ấy còn quá trẻ, còn ngây thơ không hiểu chuyện, nhất thời muốn theo lời hẹn ước. Có thể chưa đến vài ba năm nữa, cô ấy sẽ hối hận, nhưng đến lúc đó, lại chỉ có thể chôn hận trong lòng. Thà rằng bây giờ kết thúc sớm, còn có thể giữ lại một hồi ức đẹp.”

Rõ ràng Liên Gia Kỳ đã suy nghĩ rất sâu sắc, giọng anh run run nhưng đau khổ cực kì bình tĩnh. Lời nói của anh nhất thời khiến mọi người xung quanh không thể nào phản bác được, im lặng rất lâu. Lục Hiểu Du mới nhẹ nhàng nói: “Nhưng cậu đi rồi, Điền Điền nhất định sẽ đau khổ.”

“Đau dài không bằng đau ngắn, cho cô ấy một chút thời gian vậy. Cô ấy sẽ dần dần thấy khá hơn. May mà tôi và cô ấy vừa mới bắt đầu chưa lâu. Nhân

lúc tình cảm còn chưa sâu đậm, để cô ấy sớm ra đi, chắc cô ấy sẽ sớm quên được tôi thôi.”

Lục Hiểu Du không kìm được nói: “ Gia Kỳ, tình cảm sâu đậm hay không có lúc không phụ thuộc vào thời gian ngắn hay dài. Tôi dám nói, dù là cậu hay Điền Điền, hai người không thể nào quên được đối phương nhanh chóng như thế!”

Liên Gia Kỳ im lặng, không nói gì nữa, ẩn sâu trong đôi mắt anh là sương mù dày đặc.

Sau khi nghe Lục Hiểu Du giải thích, Điền Điền đã hiểu, hiểu tất cả. Lau nước mắt, cô nói chậm rãi và kiên định: “ Em hiểu rồi. Gia Kỳ quyết định ra đi vì hai lý do. Thứ nhất là vì anh ấy không muốn liên lụy đến em, thứ hai là vì anh ấy cảm thấy em còn quá trẻ, chưa hiểu hết lời hứa hẹn của mình, sợ sau này em sẽ hối hận, sẽ ôm hận. Nếu đã như vậy, em sẽ dùng thời gian để chứng minh, lời em nói tuyệt đối không phải quyết định nhất thời.”

Liên Gia Kỳ đi rồi, cuộc sống của Điền Điền lại quay về với quỹ đạo vốn có. Dường như mọi thứ trở lại bình thường. Hằng ngày, ngoài đến trường và về nhà ra, cô chỉ đến một nơi duy nhất, đó là vườn hoa cầu vồng.

Vợ chồng Tăng Thiếu Hằng và Lục Hiểu Du vẫn đối xử tốt với cô, nhưng trước mặt cô, họ không hề nhắc đến tên Liên Gia Kỳ. Cô cũng không hỏi vì cô biết có hỏi cũng uống công vô ích. Chỉ là cô càng ngày càng thích ngắm sen đó. Mỗi lần đến đây, cô đều ở bên ngắm sen rất lâu.

Mùa sen đã gần hết, gió thu mưa thu vừa đến thì lá khô hoa héo, mùa sen chấm dứt. Điền Điền không nở cũng không thể giữ lại, cuối cùng, nhân gian cũng không thể giữ lại rồi. Tăng Thiếu Hằng hiểu rõ tâm sự của cô, bèn dạy cô cách làm thế nào để lấy giống từ củ sen, Sau khi lấy củ sen thì giữ trong bình nước sạch để năm sau trồng tiếp. Không đến quá một tháng là có thể nảy mầm.

Khi đào ao, Điền Điền vốn không cần tự mình động tay nhưng cô kiên quyết đòi cùng làm. Lục Hiểu Du hiểu rõ tâm sự của cô nên ra hiệu cho chồng không cần khuyên ngăn cô nữa. Sau khi trồng sen ở chiếc ao đó, bờ ao trở thành nơi Điền Điền ở lâu nhất trong vườn hoa. Cô thường một mình lặng lẽ ngồi ngắm người bên bờ ao. Sen mới trồng chưa lâu, mặt nước mới chỉ có một hai chồi non nhú lên. Nhìn chồi non màu đỏ, cô nghĩ đến khung cảnh lúc vào mùa, mặt ao sẽ phủ kín tầng tầng lớp lớp lá sen.

Không kìm được lòng, cô khẽ nói một mình. “Liên điệp điền điền. Liên điệp điền điền.”

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Đợi đến khi liên điệp điền điền

Em sẽ luôn đợi anh. Anh không xuất hiện một năm, em đợi anh một năm. Anh không xuất hiện mười năm, em đợi anh mười năm. Anh không xuất hiện cả đời, em đợi anh cả đời. Dù anh ở nơi nào trên thế giới này, xin hãy nhớ rằng, luôn có một người vẫn đang đợi anh..

Năm năm sau, thành phố G.

Ánh mặt trời tháng Bảy như dát vàng, vườn hoa cầu vồng nhộn nhịp lạ thường. Hôm nay, Hạ Lỗi, diễn viên chính của bộ phim tình cảm lãng mạn mới sẽ quay một cảnh ở đây. Đập vào mắt đoàn làm phim là cảnh tượng một biển hoa nhiều màu sắc, cực kỳ thích hợp để quay cảnh nam nữ diễn viên chính gặp lại nhau, thực sự đáng để họ dồn hết cảm xúc diễn. Kết quả quay không gì tốt hơn.

Quay phim xong, Điền Điền lấy thân phận là trợ lý của Tăng Thiếu Hằng dẫn Hạ Lỗi và nữ diễn viên chính đi thăm quan vườn hoa. Đi mãi, xem mãi, khi họ đến trước ao sen, Hạ Lỗi liền thốt lên: “Ồ đây có một ao sen. Thật là đẹp!”

Đây là ao sen mà trước đây Điền Điền đã tham gia đào. Bây giờ, nó không còn là một hiếc ao nhỏ như trước nữa mà giống như vườn hoa cầu vồng, đã mở rộng gấp nhiều lần. Đang mùa sen nở, sen đỏ lá xanh phủ kín mặt nước. Mỗi khi có làn gió thổi qua đều tỏa hương thơm ngát.

Nữ diễn viên chính thích lắm, bèn đề nghị: “Có thể hái một bông được không?”

Điền Điền không hề suy nghĩ liền lắc đầu: “Thật xin lỗi, hoa và lá trong ao sen này đều không thể hái.”

“Tại sao?”

Điền Điền không giải thích, chỉ tỏ ý xin lỗi một lần nữa. “Thật ngại quá!”

Nữ diễn viên chính là một đại minh tinh đang nổi, đi đến đâu cũng được người người chào đón, lúc này bị người khác từ chối thì không tránh khỏi không vui, bĩu môi. Trong tình huống có phần khó xử đó, may mà có Du Tinh đến cứu cánh. Cô kéo nữ diễn viên chính ra một bên, hết lời khen ngợi:

“Chị Lộ Man, em là một fan hâm mộ trung thành của chị. Hôm nay, có thể thấy chị ở ngoài đời, em thật sự rất vui mừng. Chị còn đẹp hơn trên ti vi rất nhiều...”

Du Tinh cũng làm việc ở vườn hoa cầu vồng. Ban đầu, cô đến đây cũng là để làm thêm, muốn kiếm chút tiền lương và kinh nghiệm, nhưng dần dần đã

nảy sinh tình cảm. Cô nói vườn hoa cầu vồng này không chỉ đẹp mà vợ chồng anh chị chủ còn rất tử tế, thêm nữa có Điền Điền, thế nên cô cũng gia nhập làm nhân viên quản lý ở đây.

Hôm đó, sau khi công việc quay phim kết thúc, đoàn làm phim rời đi, Hạ Lỗi hỏi Điền Điền có muốn cùng về thành phố không, anh có thể tiện đường đưa cô về. Điền Điền mỉm cười lắc đầu: “Không cần đâu. Em sợ bị đám săn tin chụp được lại truyền tin em là bạn gái của anh mất.”

Mấy năm nay, Hạ Lỗi cực kỳ thành công trong sự nghiệp điện ảnh. Bây giờ, fan của anh đã không chỉ là một hai người. Anh đã trở thành “thần tượng thời đại mới” tỏa sáng khắp nơi. Sau khi anh chia tay với cô bạn gái mới tình đầu, những chuyện tình cảm ly kỳ đã khiến không ít tờ báo đào bới tin tức.

Hạ Lỗi cười, thờ dãi: “Sau khi thành ngôi sao, nổi tiếng nhưng chẳng còn chút riêng tư cá nhân gì cả. Bạn gái cũng không chịu nổi áp lực nên mới chia tay với anh. Có lúc, anh thực sự không biết mình được bao nhiêu và mất bao nhiêu nữa.”

Dưới vòng hào quang tỏa sáng, Hạ Lỗi cũng có những phiền não và đau khổ. Nhưng ai ai cũng chỉ thấy ánh hào quang trước mặt anh mà không để ý đến sự cô đơn ẩn sau đó.

Sau khi Hạ Lỗi rời đi, Du Tinh trêu: “Điền Điền, anh Hạ Lỗi muốn đưa cậu về nhà, sao không nhận lời? Trước đây cậu rất thích anh ấy mà.”

“Cậu cũng biết nói từ trước đây. Đều là chuyện đã qua lâu như thế, đừng nhắc lại nữa.”

Ngừng một lúc, Du Tinh nói ra những lời vốn luôn giữ kín trong lòng: “Liên Gia Kỳ cũng là chuyện trước đây rất lâu rồi, sao cậu vẫn không quên được?”

Điền Điền im lặng một hồi: “Bởi vì có người có thể quên, có người thì mãi mãi không thể.”

“Nhưng cậu đã đợi anh ấy năm năm rồi mà chẳng có chút tin tức gì cả. Cậu muốn đợi đến bao giờ đây?”

Nhìn lá xanh hoa đỏ phủ kín mặt ao, ánh mắt Điền Điền kiên định: “Đợi đến giây phút anh ấy xuất hiện, tớ sẽ không cần đợi nữa.”

Ngày Chủ nhật, Điền Điền thức dậy từ sớm. Khoảng tám giờ sáng, cô đã đến làm công việc tình nguyện ở một trường khiếm thị của thành phố G. Từ năm thứ tư đại học, khi biết đến ngôi trường này, cô đã kiên trì làm việc ở đây ba năm. Không không chỉ dành thời gian rảnh rỗi trong ngày nghỉ đến dạy bọn trẻ gấp giấy, hát, chơi trò chơi, đồng thời còn học chữ nổi ở đây.

Vừa bước vào cổng trường, di động của cô liền đổ chuông. Là Lục Hiểu Du gọi đến, cô liền bắt máy: “Chị Hiểu Du, có chuyện gì vậy?”

“Điền Điền, báo cho em một tin vui. Hoắc Khởi Minh bị bắt rồi.”

Dừng bước, Điền Điền bất ngờ bị kích động: “Thật ư? Sao lại bị bắt ư?”

Lục Hiểu Du nói, cảnh sát phát hiện Hoắc Khởi Minh và tên tội phạm Hoàng Long có biệt hiệu “Rồng qua sông” bí mật gặp nhau ở một mỏ khai thác bỏ hoang. Cả hai đã xảy ra tranh chấp. Anh ta dùng gạch suýt nữa đập chết Hoàng Long. Sau khi đưa đi cấp cứu tỉnh lại, Hoàng Long đã vạch tội Hoắc Khởi Minh năm năm trước từng thuê hán tìm người đâm xe vào Liên Gia Kỳ. Sự việc năm đó, hán đã ghi lại cuộc nói chuyện điện thoại với Hoắc Khởi Minh và giữ lại. Tháng trước, vụ án bắt cóc của Hoàng Long bị cảnh sát phá, hán may mắn thoát được và nghĩ cách chạy trốn. Trên đường chạy trốn cần rất nhiều tiền, hán cũng không cam lòng bỏ đi tay không nên đã dùng bản ghi âm điện thoại năm xưa để tống tiền Hoắc Khởi Minh. Cái giá mà hán đưa ra quá lớn, thời gian gấp gáp nên Hoắc Khởi Minh không thể lo kịp. Vừa tức vừa hận, anh ta đã đem một khoản tiền đến mỏ khai thác giao cho Hoàng Long nhưng hán vẫn chưa hài lòng, còn tiếp tục uy hiếp anh ta.

“Cậu về tiếp tục lấy tiền cho tôi. Nếu trước mười giờ tối nay mà không kiếm đủ số tiền tôi cần thì cậu đợi tôi gửi băng ghi âm cho cảnh sát nhé!”

Bị Hoàng Long dồn ép, Hoắc Khởi Minh nhất thời làm liều. Nhân lúc hán quay người định đi, anh ta đã nhặt một viên gạch và đập vào sau gáy hán. Lúc này, cảnh sát truy bắt Hoàng Long đã đuổi tới. Cảnh sát tận mắt chứng kiến hành động hung ác của Hoắc Khởi Minh và bắt cả hai về chịu tội.

“Vi liên quan đến vụ án Liên Gia kỳ năm đó nên cảnh sát đã đặc biệt thông báo tin tức này cho nhà họ Liên biết. Bác trai bác gái đều vô cùng xúc động. Bác gái cứ luôn miệng nói ông trời có mắt. Lần này, Hoắc Khởi Minh mắc vô số tội, vừa thuê người lái xe đâm người vừa tự mình ra tay muốn giết người diệt khẩu. Dù không lĩnh án tù chung thân thì cũng phải ngồi tù hai ba chục năm.”

“Tốt quá rồi! Em đã nói rồi mà, nhất định hán sẽ gặp báo ứng.”

Nước mắt Điền Điền lại trào dâng, là nước mắt vui mừng và giải tỏa. Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, trốn được nhất thời cũng không trốn được cả đời, cuối cùng, Hoắc Khởi Minh đã phải trả giá cho những việc mà anh ta đã gây ra. Cô nghĩ, Gia kỳ biết tin này, nhất định cũng sẽ rất vui.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Birmingham, nước Anh, một ngôi nhà sơn trắng đơn độc có một cửa ra vào duy nhất.

Chiều tối, hoàng hôn về lên bầu trời vô số ánh cam tầng tầng lớp lớp, thảm cỏ xanh trải dài tẩm đẫm trong ánh hoàng hôn. Phía trước ngôi nhà sơn trắng là một hàng hoa hồng đang nở, cánh đỏ tươi roi rói.

Một cánh cửa sổ dài mở ra, Liên Gia Kỳ đang ngồi một mình ở đó. Trên đầu gối anh đặt cuốn sách chữ nổi đang mở, mười đầu ngón tay anh chạm nhẹ lên trang sách, thông qua cảm giác để nhận biết nội dung con chữ.

Liên Gia Kỳ đã về. Khi đẩy cửa vào, cậu đã ngửi thấy mùi cà phê thơm nức. “Anh, thật sự là anh pha cà phê càng ngày càng thơm đấy. Uống cà phê ở bên ngoài thật sự là khó mà nuốt nổi.”

Thời gian năm năm đã trôi qua, Liên Gia Kỳ từ chỗ im lặng lầm lì đã phần chần trở lại. Anh dần dần quen với cuộc sống mất đi ánh sáng. Với nghị lực của mình, anh đã cố gắng học tự làm mọi thứ trong cuộc sống ở tình trạng không nhìn thấy gì. Anh không còn cần người khác lúc nào cũng ở bên chăm sóc nữa.

Ban đầu, khi thấy anh trai tự mình pha cà phê, Liên Gia Kỳ đã kinh hãi thót tim, chỉ sợ anh không cẩn thận sẽ bị bỏng. Nhưng sau khi Liên Gia Kỳ bị mù, thính giác và đôi tay anh trở nên nhạy bén lạ thường. Ở môi trường quen thuộc, anh biết rõ vị trí đặt mọi vật dụng như trong lòng bàn tay mình. Bê bình cà phê xuống, anh làm một cách thuần thục như người bình thường.

Sang Anh năm thứ hai, nhờ sự giúp đỡ của chó dẫn đường, Liên Gia Kỳ không còn cả ngày ngồi buồn bã trong nhà nữa. Ban đầu, anh chỉ dắt chó ra ngoài đi dạo. Từ một ngày một lần đến một ngày hai lần. Sau đó, từ đi dạo đơn thuần đến đi mua đồ; đến trường khiến thị học chữ nổi; thậm chí là đi làm. Bây giờ anh là thầy giáo dạy Trung văn ở một trường trung học trong vùng. Mỗi tuần, anh lên lớp hai tiết dạy bọn trẻ da trắng mắt xanh nói tiếng Trung.

Chứng kiến sự thay đổi của Liên Gia Kỳ, Liên Gia Kỳ cảm thấy tự hào về anh trai mình. Sau cú sốc lớn đến như vậy, anh không hề mất đi ý chí mà vẫn cố gắng thay đổi số phận, giương cánh buồn đưa con thuyền cuộc đời mình tiếp tục tiến về phía trước.

Hôm nay, Liên Gia Kỳ mang về cho anh trai một lá thư. “Anh, anh có thư này.”

Liên Gia Kỳ nghe tiếng em trai xé phong bì thư rồi nhanh chóng nhận được mấy tờ giấy. Anh đang muốn nói mình sẽ đọc thế nào thì ngón tay anh vô tình chạm lên mặt giấy, đầu ngón tay nhạy bén nói cho anh biết rằng, đây là một als thừu viết bằng chữ nổi. Thảo nào, em trai lại trực tiếp đưa thư cho anh chứ không phải là đọc cho anh nghe. Thư viết bằng chữ nổi thì cậu ấy có đọc cũng không hiểu, đó là bức thư của trường khiếm thị gửi đến.

Đầu ngón tay của anh lần lần trên trang giấy, Liên Gia Kỳ đã tìm thấy dòng đầu tiên và bắt đầu “đọc”. Mới “đọc” được vài chữ, anh đã sững người.

Gia Kỳ, là em, Điền Điền đây.

Bức thư chữ nổi này là do Điền Điền viết. Thực sự quá bất ngờ đối với Liên Gia Kỳ. sao cô lại hiểu ngôn ngữ này cơ chứ?

Thấy anh trai sững người không “đọc” tiếp, Liên Gia Kỳ thận trọng hỏi: “Anh, bức thư này là do chị Hiểu Du nhờ bố mẹ chuyển. Chị ấy nói Điền Điền cầu xin chị ấy rất lâu rồi, xin chị ấy giúp gửi cho anh một lá thư. Bố mẹ cũng không nhẫn tâm từ chối, em cũng thế. Năm đó, anh nói cô ấy còn trẻ không hiểu chuyện, lại không muốn làm liên lụy cô ấy nên nhất định đòi chia tay. Nhưng bây giờ, đã năm năm trôi qua, cô ấy không còn là một thiếu nữ ngây thơ không hiểu sự đời nữa nhưng vẫn kiên trì chờ đợi anh. Hai năm nay, cô ấy đều làm việc từ thiện cho một trường khiếm thị ở thành phố G, còn học cả chữ nổi nữa. Cô ấy viết cho anh lá thư này, anh hãy đọc cho hết đã, được không?”

Lòng Liên Gia Kỳ như có hàng trăm mối tơ vò, đầu ngón tay anh run run tiếp tục lần mò “đọc” thư.

Thời gian trôi qua thật nhanh, loáng một cái đã năm năm rồi. Em mất tin tức của anh cũng đã năm năm. Anh cứ không chịu gặp em, thậm chí còn không cho em liên lạc với anh. Em cũng biết tâm tư của anh, anh muốn để em quên anh đi. Nhưng Gia Kỳ, thời gian năm năm này, hơn một nghìn tám trăm ngày đêm, không có lúc nào em không nhớ đến anh. Anh có biết không?

“Em muốn anh biết rằng, trên thế giới này, luôn có người đợi anh. Dù anh ở nơi nào, dù là lúc nào, vẫn luôn có một người như thế.” Gia Kỳ, đây là lời Man Trinh nói với Thế Quân trong cuốn tiểu thuyết “Bán sinh duyên” (*) của Trương Ái Linh. Bây giờ, em muốn nói cho anh nghe: Em sẽ luôn đợi anh. Anh không xuất hiện một năm, em đợi anh một năm. Anh không xuất hiện mười năm, em đợi anh mười năm. Anh không xuất hiện cả đời, em đợi anh cả đời. Dù anh ở nơi nào trên thế giới này, xin hãy nhớ rằng, luôn có một người vẫn đang đợi anh...

Gia Kỳ, em đợi anh, đợi đến khi Liên Diệp Điền Điền.

(*) Dịch nghĩa: Duyên nửa đời người.

Câu cuối cùng hình như viết sai, ý tứ cũng không rõ nghĩa nhưng Liên Gia Kỳ hiểu câu này hàm ý điều gì. Thành phố G trước đây và Hồng Kông cũng vậy, sau khi con gái lấy chồng sẽ theo phong tục hán họ của chồng trước họ tên của mình. Nếu Điền Điền và anh kết hôn thì tên cô sẽ là Liên Diệp Điền Điền. Trong cách nói này, cô đã kiên quyết thể hiện tấm lòng mình, đời này kiếp này, cô chỉ nguyện làm vợ anh mà thôi. Nếu không, cô thà để phí tuổi trẻ của mình.

Đầu ngón tay run run lần lần trên trang giấy rất lâu, đôi mắt Liên Gia Kỳ dần dần có một tầng sóng nước mờ mờ. Vô cùng trân trọng, anh gấp mấy trang thư nhỏ lại rồi bỏ vào chiếc ví da mang theo người. Trong ví, ngoài mấy tờ bằng Anh mệnh giá lớn nhỏ khác nhau, còn có một tờ một trăm tệ mới cứng.

Sau khi cất xong lá thư, Gia kỳ hơi nghiêng đầu về phía em trai Liên Gia Kỳ, đôi mắt vốn vô hồn của anh lúc này sáng rõ lạ thường: “Gia Kỳ, em có số điện thoại của đại lý bán vé máy bay không? Em kiểm tra giúp anh. Anh muốn đặt một vé máy bay về thành phố G trong thời gian sớm nhất.”

Liên Gia Kỳ gần như vui mừng nhảy cẫng lên: “Không thành vấn đề. Anh, em sẽ đi kiểm tra ngay.”

Ngoài cửa sổ, ánh hoàng hôn đã dần tắt hẳn, nhưng trong lòng Liên Gia Kỳ, một ngọn lửa đang dần dần nhen nhóm trở lại. Thế giới của anh đã có ánh sáng mới, không còn là màn đêm vĩnh hằng nữa...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Hậu kí

Trên đường đời chậm rãi, chúng ta sẽ tình cờ gặp rất nhiều, rất nhiều người. Tuyệt đại đa số đều chỉ là những vị khách vội vàng lướt qua như sao băng, như mây trôi trong biển người, đến rồi lại đi, không để lại bất kỳ dấu tích gì.

Tuy nhiên, trong ngàn ngàn vạn vạn người trên thế giới này, luôn có một người, sự xuất hiện của anh ấy hay cô ấy sẽ không chỉ là một đám mây tình cờ đứng bóng mà sẽ trở thành cảnh đẹp tuyệt vời nhất trong cuộc đời bạn.

Chủ đề của câu chuyện này là “Luôn có một người như thế”. Trong cuộc đời của mỗi người đều có một người như vậy. NGười này tồn tại như một ký tích, gần như không thể nhưng lại thực sự xuất hiện ngay trước mắt, ngay bên cạnh và dần dần đi vào trái tim.

Tên sách tôi cũng trực tiếp dùng “Luôn có một người như thế”, bản thân tôi rất thích nhưng biên tập viên lại cảm thấy tốt nhất nên sửa lại, sửa một tiêu đề có thể thu hút độc giả hơn. Tên sách này hàm ý quá vắn vè, hơn nữa, nghe có vẻ nói đến cảm giác của sự dở dang. Nhưng sau cùng, dường như vẫn còn rất nhiều điều chưa nói hết.

Nhưng tôi thích hàm ý vắn vè này. Cách diễn đạt ấy còn muốn nói lên thứ cảm xúc duy nhất. Luôn có một người như thế, anh ấy hay cô ấy rút cuộc như thế nào, thực ra không cần nói nhiều, trong lòng mỗi người đều có một người như vậy. Mỗi người đều có cảm nhận về câu nói này khác nhau. Mỗi người có một trái tim linh hội, mỗi người có một đức tin.

Hoặc là, luôn có một người như thế, đời này khó quên, không thể nào quên.

Hoặc là, luôn có một người như thế, là vết thương không có cách nào chạm đến, chôn ở tận đáy lòng.

Trong câu chuyện này, câu nói ấy cũng có mấy cách diễn đạt khác nhau:

“Trong ngàn ngàn vạn vạn người trên thế giới này, luôn có một người, sự xuất hiện của anh ấy hay cô ấy sẽ là ký tích trong cuộc đời bạn.”

“Trên thế giới này luôn có một người như thế. Anh ấy chỉ thuộc về tôi, cũng như tôi chỉ thuộc về anh ấy. Dẫu anh ấy xuất hiện muộn màng nhưng tôi vẫn tin luôn có một người như thế, tin rằng gặp anh ấy vốn chỉ là vấn đề thời gian, là sớm hay muộn mà thôi.”

“Dù anh ở nơi nào trên thế giới này, xin hãy nhớ rằng, luôn có một người vẫn đang đợi anh.”

Tình yêu là một xác suất kỳ diệu! Tình cờ gặp một người rồi yêu người đó, tuy xác suất này có vẻ vô cùng nhỏ nhoi nhưng hầu như ai ai cũng có thể gặp được một người như thế!

Một quả địa cầu, năm châu bốn bể, hơn hai trăm quốc gia, hơn tám trăm hòn đảo, hơn sáu tỷ người, vậy mà em vẫn có thể may mắn tình cờ gặp được anh. Đời này kiếp này, cảm ơn số phận đã cho em có anh.

Bạn đang đọc truyện *Luôn Có Người Đợi Anh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.